BESTSELLER INTERNAȚIONAL

PUBLICAT ÎN PESTE 25 DE ȚĂRI • PESTE 1 MILION DE EXEMPLARE VÂNDUTE

JENNIFER L. ARMENTROUT

1 ÎN TOPUL *NEW YORK TIMES*

APOCALIPSA ELEMENTELOR

MAI RECE CA GHEAȚA

LITERA

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

PUBLICAT ÎN PESTE 25 DE ȚĂRI • PESTE 1 MILION DE EXEMPLARE VÂNDUTE

JENNIFER L. ARMENTROUT

1 ÎN TOPUL *NEW YORK TIMES*

APOCALIPSA ELEMENTELOR

MAI RECE CA GHEAȚA

LITERA

JENNIFER L. ARMENTROUT

APOCALIPSA ELEMENTELOR

MAI RECE CA GHEAȚA

Traducere din limba engleză și note de
Ana Dragomirescu

LITERA
București
2020

Stone Cold Touch
Jennifer L. Armentrout

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Mai rece ca gheața
Jennifer L. Armentrout

Traducere din limba engleză: Ana Dragomirescu

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trășculescu Corector: Cristina Anghel Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMENTROUT, JENNIFER L.
Mai rece ca gheața / Jennifer Armentrout; trad. din lb. engleză de Ana Dragomirescu. – București: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-4847-1
ISBN EPUB 978-606-33-6242-2
I. Dragomirescu, Ana (trad.)
821.111

Pentru aceia care niciodată nu încetează să creadă, care niciodată nu încetează să încerce și care niciodată nu încetează să spere.

CAPITOLUL 1

La zece secunde după ce doamna Cleo a intrat agale la ora de biologie, a pornit proiectorul și a stins luminile, Bambi a hotărât că nu se mai simte confortabil stând încolăcită pe talia mea, locul pe care îl ocupa în acel moment.

Foarte activul tatuaj în formă de șarpe demonic mi-a alunecat de-a lungul abdomenului. Nu-i plăcea să stea locului câtuși de puțin, mai ales în timpul unei plicticoase prelegeri despre lanțul trofic. Am înțepenit, împotrivindu-mă imboldului de a izbucni în hohote de hienă, în vreme ce ea mi se plimba printre sâni și își așeza capul în formă de diamant pe umărul meu.

S-au mai scurs cinci secunde, timp în care Stacey s-a holbat la mine, cu sprâncenele ridicate. M-am silit să afișez un zâmbet crispat, știind că Bambi nu terminase încă. Nu. Limba i s-a repezit afară, gâdilându-mă pe o parte a gâtului.

Mi-am încleștat o mână peste gură, înăbușindu-mi râsul, și m-am foit pe scaun.

– Ești pe droguri? m-a întrebat Stacey cu glas scăzut, dându-și la o parte bretonul des de pe ochii închiși la culoare. Sau îmi atârnă sânul stâng pe afară și salută lumea? Fiindcă, în calitate de cea mai bună prietenă a mea, ești obligată să-mi spui.

Deși știam că avea sânul acoperit, sau măcar așa speram, de vreme ce decolteul în formă de V al puloverului ei era destul de adânc, mi-am coborât privirea, în timp ce-mi lăsam mâna în jos.

– Sânul tău n-are nimic. Sunt doar… agitată.

Stacey a strâmbat din nas spre mine, după care și-a îndreptat din nou atenția către partea din față a clasei. Am tras adânc aer în piept și m-am rugat ca Bambi să rămână acolo unde era cât mai ținea ora. Cu ea pe piele, mă simțeam de parcă aș fi avut niște ticuri turbate. Tresăritul la fiecare cinci secunde nu avea să-mi sporească popularitatea (sau lipsa ei). Din fericire, datorită vremii mult mai

reci și a faptului că Ziua Recunoștinței se apropia cu repeziciune, îmi permiteam să port bluze cu mâneci lungi și gulere înalte, care o ascundeau pe Bambi.

Mă rog, atâta vreme cât ea nu decidea să mi se târască pe față. Un lucru pe care-i plăcea să-l facă ori de câte ori Zayne se afla prin preajmă. El era un Gardian absolut superb, un membru al acelei specii de ființe care puteau lua înfățișare umană când voiau, dar care, în realitate, arătau așa cum oamenii își închipuie că arată o garguie. Gardienii aveau sarcina de a proteja omenirea, vânând tot ceea ce face „bau" în toiul nopții… și în timpul zilei. Crescusem alături de Zayne și ani de zile nutrisem pentru el o a naibii de înflăcărată dragoste adolescentină.

Bambi și-a schimbat poziția, gâdilându-mi pe o parte talia cu coada. Habar n-aveam cum făcuse Roth față faptului că Bambi i se târa pe tot trupul.

O adâncă și necruțătoare durere m-a izbit în piept, tăindu-mi răsuflarea. Fără să mă gândesc, mi-am dus mâna spre inelul cu piatră crăpată ce-mi atârna de lănțișor, inelul care păstrase cândva sângele mamei mele, *acea* Lilith. Atingerea metalului rece dintre degetele mele era liniștitoare. Nu datorită rapoartelor de familie, de vreme ce realmente nu pretindeam să fi avut o relație cu mama, ci pentru că, laolaltă cu Bambi, reprezenta ultima și singura mea legătură cu Astaroth, Prințul Moștenitor al Iadului, cel care făcuse cel mai puțin demonic gest.

„M-am pierdut pe mine când te-am găsit pe tine."

Roth se sacrificase, fiind cel care-l ținuse pe Paimon, ticălosul răspunzător pentru intenția de a dezlănțui o specie de demoni deosebit de nesuferită, punând la cale o capcană diabolică, menită să-i trimită pe prizonierii ei în iad. Zayne fusese cel care făcuse onorurile de a-l împiedica pe

Paimon să scape, dar Roth… îi luase locul lui Zayne.

Iar acum se afla în flăcările din adâncuri.

M-am lăsat în față și mi-am sprijinit coatele de blatul rece al mesei, fără să am habar despre ce trăncănea doamna Cleo. Lacrimile îmi ardeau gâtlejul în vreme ce mă uitam la scaunul gol din fața mea, care obișnuia să fie ocupat de Roth. Am închis ochii.

Două săptămâni. Aproximativ trei sute treizeci și șase de ore trecuseră de la acea noapte petrecută în vechea sală de sport și nicio secundă nu fusese mai ușoară. Sufeream ca și cum totul s-ar fi petrecut cu un ceas în urmă și nu eram sigură că peste o lună, sau chiar un an, avea să se schimbe ceva.

Minciunile reprezentau una dintre cele mai grele părți. Stacey și Sam îmi puseseră o sută de întrebări când văzuseră că Roth nu se mai întoarce, după noaptea în care găsiserăm *Cheia lui Solomon* (străvechiul volum ce conținea răspunsurile la tot ce trebuia să știm despre mama mea) și fuseserăm prinși de Abbot (conducătorul clanului de Gardieni din D.C., cel care mă adoptase în copilărie). Până la urmă încetaseră, dar tot aveam încă un secret de păstrat față de ei, doi dintre cei mai apropiați prieteni ai mei.

În ciuda relației dintre noi, niciunul din ei nu știa ce eram: jumătate Gardian, jumătate demon. Și niciunul din ei nu-și dădea seama că Roth nu lipsea pentru că se îmbolnăvise de mononucleoză ori pentru că plecase la altă școală. Dar uneori îmi venea mai ușor să mă gândesc la el în felul ăsta, să-mi spun că se află la alt liceu, nu acolo unde se afla de fapt.

Senzația de arsură mi s-a mutat în piept, semănând mult cu clocotul domol din venele mele, care nu dispărea niciodată. Nevoia de a lua un suflet, blestemul pe care îl moștenisem de la mama, nu se potolise câtuși de puțin în ultimele

două săptămâni. Dimpotrivă, părea să se fi întețit. Capacitatea de a sorbi sufletul oricărei ființe posesoare de așa ceva era motivul pentru care nu mă apropiasem niciodată de vreun băiat.

Nu înainte să apară Roth.

Dat fiind că era un demon, sâcâitoarea problemă a sufletului nu se mai punea. El n-avea suflet. Și, spre deosebire de Abbot și aproape toți ceilalți din claunul Gardienilor, până și de Zayne, lui Roth nu-i păsase că eram o corcitură. Mă… acceptase așa cum eram.

Mi-am frecat ochii cu palmele și mi-am mușcat interiorul obrazului. Când îmi găsisem în apartamentul lui Roth lănțișorul (cel pe care Petr, un Gardian care se dovedise a fi fratele meu vitreg, mi-l rupsese în timp ce mă agresa) reparat și curățat, mă agățasem de speranța că, până la urmă, el nu se afla în flăcările din adâncuri. Că reușise cumva să scape, dar cu fiecare zi ce trecea, speranța aceea se stingea precum o lumânare într-un uragan.

Credeam mai mult decât orice pe lume că, dacă Roth ar fi putut să se întoarcă la mine, ar fi făcut-o deja, iar asta însemna…

Când mi-am simțit pieptul strângându-se dureros, am deschis ochii și am expirat îndelung aerul pe care-l ținusem în mine. Încăperea se vedea puțin neclar prin ceața lacrimilor pe care nu le vărsasem. Am clipit de două ori, prăbușindu-mă pe spătarul scaunului. Ceea ce se derula pe diapozitiv n-avea nicio noimă pentru mine. Ceva despre cercul vieții? Nu, asta era din *Regele Leu*. Tare mi-era că urma să pic la materia aia! Gândindu-mă că ar trebui măcar să încerc să-mi iau notițe, am apucat stiloul și…

În partea din față a clasei, picioarele metalice ale unui scaun au zgâriat podeaua, scrâșnind zgomotos. Un băiat a țâșnit de la locul lui, de parcă cineva i-ar fi aprins o flacără sub fund. Era înconjurat de o lumină gălbuie palidă: aura lui.

Numai eu puteam s-o văd, însă ea pâlpâia alandala, apărând și dispărând. Faptul că percepeam aurele oamenilor (o reflectare a sufletelor din ei) nu reprezenta o noutate pentru mine. Ele aveau tot felul de culori, uneori împletind mai mult de două nuanțe, însă niciodată nu mai văzusem una licărind astfel. Mi-am aruncat privirea prin cameră și am observat că amestecul de aure clipea ușor.

Ce naiba?

Doamna Cleo s-a încruntat, iar mâna i-a rămas încremenită deasupra proiectorului.

– Dean McDaniel, ce Dumnezeu faci…

Dean s-a răsucit pe un călcâi și s-a întors cu fața către cei doi tipi din spatele lui. Stăteau sprijiniți de spătarele scaunelor, cu brațele încrucișate la piept și cu buzele curbate în rânjete identice. Gura lui Dean se transformase într-o linie subțire, iar fața i se înroșise. Mi-a căzut falca în clipa în care el și-a proptit o mână de blatul alb al mesei și, cu cealaltă, i-a tras un pumn în falcă puștiului din spatele lui. Pocnetul loviturii a răsunat până în fundul sălii de clasă, urmat de câteva sunete de uimire.

„Sfinte Sisoe!“

Mi-am îndreptat spatele, în vreme ce Stacey plesnea masa cu palmele.

– Pe boașele Sfântului Sisoe la cina de duminică! a șoptit ea, uitându-se cu ochii holbați cum băiatul pe care Dean îl atacase se lasă moale spre stânga și cade pe podea precum un sac de cartofi.

Nu-l cunoșteam foarte bine pe Dean. Drace, nu știu sigur dacă-i adresasem mai mult de câteva cuvinte în cei patru ani de liceu, însă era un tânăr tăcut, banal, înalt și slab, la fel ca Sam.

Categoric nu părea genul de puști care să fie votat la categoria „cel mai probabil săptămâna viitoare o să ia la pumni un alt băiat (unul mult mai mare decât el)“.

– Dean! a strigat doamna Cleo, și pieptul generos i s-a umflat în vreme ce se năpustea spre întrerupător să aprindă luminile din tavan. Ce fa…?

Celălalt tip a sărit în sus ca o săgeată, încleștându-și pumnii cărnoși de-o parte și de alta a corpului.

– Ce Dracu' e cu tine? A ocolit masa, săltându-și umerii ca să-și dea jos hanoracul cu glugă. O cauți?

Întotdeauna lucrurile se întâmplă pe bune atunci când oamenii încep să se dezbrace.

Dean a râs pe înfundate, apropiindu-se agale de culoarul dintre bănci. Scaunele scârțâiau pe măsură ce elevii se dădeau la o parte.

– Oho, sunt pe cale s-o capăt!

– Bătaie între băieți! a exclamat Stacey, scotocind prin geantă și scoțându-și telefonul.

Alți câțiva colegi făceau același lucru.

– Musai să filmez chestia asta!

– Băieți! Încetați chiar acum! Doamna Cleo a izbit cu mâna în zid, nimerind interfonul conectat direct la secretariat. S-a auzit un țiuit, iar ea s-a întors ca turbată în direcția sunetului. Am nevoie de pază în sala doi zero patru, urgent!

Dean s-a repezit asupra adversarului său, trântindu-l la podea. Brațele au început să zboare când cei doi s-au rostogolit lângă picioarele unei mese aflate în apropiere. În spatele clasei eram la adăpost, dar cu toate astea eu și Stacey ne-am ridicat în picioare. M-a străbătut un fior în clipa în care Bambi s-a mișcat pe neașteptate, scuturându-și coada de-a curmezișul mijlocului meu.

Stacey s-a înălțat pe vârfurile ghetelor, căci aparent avea nevoie de un unghi mai bun pentru telefonul ei.

– Asta-i…

– Bizar? am completat eu și am tresărit când băiatul a executat o lovitură bună, dându-i pe spate capul lui Dean.

Prietena mea m-a privit cu o sprânceană ridicată.

– Aveam de gând să zic „grozav“.

– Dar se… Am sărit în sus când ușa clasei s-a deschis brusc și s-a trântit de perete.

Paznicii au dat năvală în clasă și s-au dus drept spre locul încăierării. Un tip vânjos l-a cuprins cu brațele pe Dean și l-a târât departe de celălalt elev, în timp ce doamna Cleo se învârtea prin încăpere ca o pasăre colibri speriată, strângându-și între degete mărgelele de prost gust.

Un paznic de vârstă mijlocie a îngenuncheat lângă băiatul lovit de Dean. Abia atunci mi-am dat seama că acesta nu se clintise nici măcar o dată de când aterizase la podea. O senzație de neliniște, care n-avea nicio legătură cu faptul că Bambi se mișca din nou, a început să mi se prelingă în stomac atunci când paznicul s-a aplecat deasupra băiatului întins pe jos, apropiindu-și capul de pieptul lui.

Bărbatul s-a tras brusc înapoi și a dus mâna spre stația de emisie-recepție pe care o avea prinsă de umăr. Fața îi era albă ca hârtia din caietul meu de notițe.

– Am nevoie urgentă de paramedic. Am un adolescent de aproximativ șaptesprezece sau optsprezece ani. Vânătăi vizibile la nivelul capului. Nu respiră.

– Dumnezeule! am șoptit, apucând-o de braț pe Stacey.

În sală s-a așternut tăcerea, amuțind discuțiile însuflețite. Doamna Cleo s-a oprit lângă catedră, frământându-și în tăcere fălcile. Prietena mea a tras aer în piept și a lăsat în jos mâna în care ținea telefonul.

Tăcerea ce s-a așternut în urma apelului de urgență a fost întreruptă când Dean și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs, în vreme ce al doilea paznic îl târa afară din clasă.

Stacey și-a dat după urechi părul negru, lung până la umeri. Nici nu se atinsese de felia de pizza din farfurie ori de cutia cu suc. Eu, la fel. Probabil gândurile ei se îndreptau în aceeași direcție ca ale mele. Directorul Blunt și consilierul școlar căruia nu-i dădusem niciodată atenție le oferiseră tuturor elevilor din clasă opțiunea de a se duce acasă.

Pe mine n-avea cine să mă ia cu mașina. Morris, șoferul clanului, meșter la toate și un tip absolut extraordinar, încă n-avea voie să meargă cu mine după ce, ultima oară când ne aflaserăm împreună într-o mașină, un taximetrist posedat încercase să se joace de-a prinselea cu noi. Și nu voiam să-i trezesc pe Zayne ori pe Nicolai (de cele mai multe ori, Gardienii pursânge dormeau pe timp de zi, îngropați în carapacele lor de piatră). Iar Stacey nu voia să stea acasă cu fratele ei mai mic. Așadar iată-ne la cantină.

Însă niciuna din noi n-avea poftă de mâncare.

– Sunt, în mod oficial, traumatizată, a spus ea, inspirând adânc. Pe bune.

– Nu-i ca și cum tipul ar fi murit, a replicat Sam cu gura plină de pizza.

Ochelarii cu rame de sârmă îi alunecaseră pe vârful nasului. Părul castaniu și cârlionțat îi căzuse pe frunte. Sufletul lui, un melanj șters de galben și albastru, clipea la fel cum făceau toate în acea dimineață, apărând și dispărând de parcă s-ar fi jucat „cucu-bau“ cu mine.

– Am auzit c-a fost resuscitat în ambulanță.

– Asta tot nu schimbă faptul c-am văzut cum cineva a fost lovit cu pumnul în față atât de tare, încât *a murit* sub ochii noștri! a insistat Stacey, făcând ochii mari. Sau n-ai prins ideea?

Sam și-a înghițit îmbucătura de pizza.

– De unde știi că a murit cu adevărat? Doar pentru că un aspirant la titlul de polițist zice că cineva nu respiră, asta nu înseamnă că e și adevărat. S-a uitat spre farfuria mea. Ai de gând să mănânci aia?

Am scuturat din cap spre el, oarecum uluită.

– Îți aparține în întregime.

O clipă mai târziu, Sam îmi înșfăcase din farfurie felia de pizza cu bucățele de salam. Privirea i s-a ridicat spre a mea.

– Ești OK? l-am întrebat.

El a dat din cap în semn de încuviințare, în vreme ce continua să mestece.

– Scuze! Știu că nu par tocmai empatic.

– Crezi? a mormăit sec Stacey.

O durere surdă mi-a izbucnit în spatele ochilor când am întins mâna spre cutia mea cu suc. Aveam nevoie de cafeină. Și mai aveam nevoie să pricep ce naiba se petrecea cu aurele tuturor, de se clătinau în halul ăla. Învelișul colorat dimprejurul unui om reprezenta felul de suflet cu care se lăuda respectivul: alb, pentru un suflet pur, culorile pastelate erau cele mai răspândite și, de obicei, arătau un suflet bun, iar cu cât nuanțele deveneau mai întunecate, cu atât mai îndoielnic ajungea statutul sufletului. Iar dacă un om n-avea în jurul său nimbul care să-l dea de gol, atunci însemna că făcea parte din Echipa Fără Suflet.

Adică era un demon.

Eu nu prea mai lăsam semne, un alt talent grozav pe care-l căpătasem grație moștenirii mele mixte. Dacă atingeam un demon, era ca și cum i-aș fi lipit un semn de neon pe trup, ceea ce-l făcea mai ușor de găsit pentru Gardieni.

Mă rog, treaba nu funcționa în cazul demonilor de Nivel Superior. Puține chestii funcționau.

Nu încetasem să mai las semne din pricina celor întâmplate cu Paimon și a interdicției pe care o primisem. După noaptea petrecută în sala de sport, Abbot îmi ridicase pentru totdeauna pedeapsa pe care mi-o dăduse, însă tot mi se părea o greșeală să ochesc demoni la întâmplare, mai ales acum, când știam că mulți puteau fi inofensivi. Când totuși însemnam, îi țintеam pe Imitatori, de vreme ce ei

erau periculoși și aveau obiceiul să muște oameni, dar îi lăsam în pace pe Afurisiți.

Și, la drept vorbind, schimbarea obiceiurilor mele de a însemna i se datora în totalitate lui Roth.

– Numai că idioții ăia doi probabil se legaseră de Dean, a continuat Sam în timp ce înfuleca bucata de pizza într-o nanosecundă. Oamenilor le mai sare țandăra.

– De obicei oamenii n-au pumni care să poată fi considerați arme letale, i-a răspuns Stacey.

Telefonul meu a scos un țârâit, atrăgându-mi atenția. M-am aplecat și l-am scos din geantă. Cu toate că durerea din spatele ochilor creștea în mod constant, colțurile buzelor mi s-au ridicat când am văzut că era un mesaj de la Zayne.

O să te ia Nic. Ne vedem în sala de antrenament când ajungi acasă.

Ah, antrenamentele! Stomacul mi s-a întors într-un fel ciudat, o reacție familiară când venea vorba despre antrenatul împreună cu Zayne. Fiindcă, la un moment dat, în timpul încleștărilor sau al tehnicilor de eschivare, transpira și, inevitabil, își dădea jos tricoul. Și, mă rog, cu toate că sufeream crunt din pricina pierderii lui Roth, imaginea lui Zayne la bustul gol era ceva ce așteptam cu nerăbdare.

Iar Zayne… pentru mine, el mereu însemnase totul și chiar mai mult de-atât. Lucrul ăsta nu se schimbase. Și nici nu avea să se schimbe vreodată. Prima dată când fusesem adusă în clan, mă apucase groaza și mă ascunsesem numaidecât într-un dulap. Zayne mă convinsese să ies la iveală, ținând în mâini un ursuleț nou-nouț, pe care l-am botezat Domnul Mucos. De atunci am rămas lipită de el. Bine, asta până să apară Roth. Zayne îmi fusese singurul aliat, singura ființă care știa ce eram și… Doamne, cum îmi stătuse alături, cum mă sprijinise în ultimele două săptămâni!

– Deci… Sam a lungit cuvântul, în vreme ce eu îi trimiteam lui Zayne un „OK“ rapid și îmi lăsam telefonul să cadă înapoi în geantă. Știați că, atunci când șerpii se nasc cu două capete, ele se luptă pentru mâncare?

– Ce? a întrebat Stacey, și sprâncenele i s-au apropiat precum două liniuțe furioase.

Sam a dat din cap, afișând un mic rânjet.

– Da. Cam ca într-un meci pe viață și pe moarte… cu tine însuți.

Dintr-un motiv sau altul, tot corpul mi s-a mai relaxat puțin când prietena mea și-a înăbușit râsul și a spus:

– Capacitatea ta de a înmagazina informații inutile nu încetează să mă uimească.

– De asta mă iubești.

Stacey a clipit și obrajii i s-au înfierbântat. Mi-a aruncat o privire, de parcă eu ar fi trebuit s-o ajut cumva cu recent descoperita ei dragoste pentru Sam. Dar când venea vorba despre sexul opus eram ultima ființă de pe fața Pământului care să dea o mână de ajutor.

Nu sărutasem în viața mea decât un singur băiat.

Iar acela fusese un demon.

Așa că…

Luându-și sucul în mână, Stacey a izbucnit într-un râs vesel și zgomotos.

– Nu contează. Am prea mult sânge rece pentru a putea iubi.

– De fapt… Sam părea pe cale să explice o informație oarecare despre dragoste și temperaturi, când durerea de cap mi s-a intensificat brusc.

Trăgând scurt aer în piept, mi-am lipit palma de frunte, deasupra ochilor pe care i-am închis strâns, ca să alung junghiul violent. A fost unul scurt și crâncen, care s-a sfârșit imediat ce a început.

– Layla? Ești OK? m-a întrebat Sam.

Lăsându-mi mâna în jos și deschizând ochii, am dat încet din cap în semn de încuviințare. Sam m-a privit cu atenție, dar…

El și-a aplecat capul într-o parte.

– Arăți un pic cam palidă.

În timp ce continuam să mă uit la el, m-a cuprins amețeala.

– Tu…

– Eu? Hm? Sam s-a încruntat, aruncându-i iute o privire lui Stacey. Eu ce?

În jurul lui Sam nu era nimic. Nici urmă de albastrul oului de măcăleandru ori de galbenul deschis al untului. Inima mi s-a poticnit în piept când m-am întors către Stacey. Verdele pal din aura ei dispăruse și el. Asta însemna că nici Sam, nici Stacey n-aveau… ba nu, ei aveau suflete. *Știam* că aveau.

– Layla? a spus încet prietena mea, atingându-mi brațul.

M-am răsucit, cercetând cantina aglomerată. Toți arătau normal, cu excepția faptului că niciunul nu era înconjurat de un nimb. Nu exista nicio nuanță blândă. Pulsul mi s-a accelerat și am simțit cum pe frunte îmi apar broboane de sudoare. Ce se petrecea?

Am căutat-o pe Eva Hasher, a cărei aură o cunoșteam mult prea bine, și am găsit-o așezată în spatele nostru, la câteva mese distanță, înconjurată de ceea ce Stacey numea cu drag „haita javrelor“. Lângă ea se afla Gareth, cel care ba îi era, ba nu-i mai era iubit. El stătea aplecat în față, ținându-și brațele încrucișate pe masă. Se holba în gol, cu ochii roșii și sticloși. Îi plăceau chefurile, dar nu-mi aminteam să-l mai fi văzut drogat la școală. N-avea nimic împrejurul lui.

Mi-am mutat din nou privirea spre Eva. În mod normal, bruneta superarătoasă ar fi fost înconjurată de un nimb mov, ceea ce însemna că luneca de ceva vreme spre statutul de suflet îndoielnic. Întotdeauna simțeam o nevoie puternică de a-i gusta sufletul.

Dar spațiul din jurul ei era și el gol.

– Oh, Doamne! am șoptit.

Stacey m-a strâns de braț.

– Ce s-a întâmplat?

Mi-am întors repede ochii spre ea. Tot n-avea aură. Apoi spre Sam. Nimic. Nu mai puteam să văd niciun suflet.

CAPITOLUL 2

Restul după-amiezii s-a scurs ca prin ceață. Detestam gândul că Stacey și Sam se obișnuiseră cu disparițiile și schimbările mele întâmplătoare de dispoziție, dar așa era. Niciunul din ei n-a insistat în privința purtării mele ciudate.

Când l-am văzut pe Nicolai așteptându-mă în fața liceului mi-am dat seama că abilitățile mele superspeciale de a-i adulmeca pe demoni se duseseră la naiba. Toți Gardienii aveau suflete pure, reprezentate printr-o superbă lumină albă, al cărei gust aflasem că era divin. Până și Petr avusese un suflet pur, în ciuda faptului că era cel mai rău soi de bărbat și încercase să mă omoare.

Dar în ziua aceea Nicolai, un Gardian despre care știam că era la fel de bun ca Zayne, nu-și avea obișnuita strălucire albă. M-am urcat pe bancheta din spate a Escalade-ului și am făcut ochii mari, în timp ce închideam portiera după mine.

El s-a uitat scurt la mine. De când își pierduse soția și singurul copil la naștere, Nicolai arareori zâmbea. Eu obișnuiam să capăt mai multe surâsuri decât majoritatea, însă nu și din noaptea în care clanul mă prinsese împreună cu Roth.

– Te simți bine? m-a întrebat, îndreptându-și spre mine ochii lui albaștri, identici cu ai lui Zayne.

Toți Gardienii aveau niște ochi albaștri absolut splendizi, ca un cer de vară înaintea furtunii. Ai mei erau de un gri cum nu se poate mai spălăcit, de parcă ar fi fost goliți de orice culoare, ca rezultat al sângelui demonic din mine.

Când a văzut că nu fac altceva decât să mă zgâiesc la el ca o toantă, Nicolai s-a încruntat ușor.

– Layla?

Am clipit, de parcă aș fi ieșit din transă, și mi-am îndreptat privirea spre oamenii care se îngrămădeau pe trotuar. Cerul era mohorât după ploaia rece care căzuse de curând, iar norii păreau

umflați de apă, însă nu se găsea nici urmă de suflet. Am scuturat din cap.

– Sunt OK.

Nu ne-am mai vorbit cât a durat drumul inutil de lung până la tabăra aflată chiar de cealaltă parte a podului. Traficul era întotdeauna o pacoste. Atunci când mă ducea Morris cu mașina, el tăcea (nu vorbea niciodată), însă eu mă prefăceam că purtăm o conversație. Cu Nicolai, mă simțeam stânjenită în vreo șapte feluri diferite. Mă întrebam dacă el încă e de părere că am trădat clanul ajutându-l pe Roth să găsească *Cheia lui Solomon* și dacă o să-mi mai zâmbească vreodată.

Parcă s-ar fi scurs treizeci de minute și zece ani înainte ca Escalade-ul să oprească lin în fața taberei. Ca de obicei, mi-am înșfăcat geanta și am deschis cu brutalitate portiera. O mai făcusem de atâtea ori, așa că nu m-am uitat pe unde calc. Știam de bordura trotuarului ce ducea spre treptele verandei.

Numai că, atunci când am sărit jos, piciorul meu încălțat în gheată n-a întâlnit altceva decât aer. Luată prin surprindere, mi-am azvârlit brațele în lături și m-am răsturnat în față. Geanta mi-a zburat într-o parte, în vreme ce eu mă prăbușeam cu palmele înainte. Bambi s-a mutat fără veste și mi s-a încolăcit în jurul mijlocului, de parcă ar fi căutat cumva să nu fie strivită, în caz că eu urma să cad la pământ.

De mare ajutor!

Alunecând pe piatra spartă și lucioasă, m-am oprit înainte de a apuca să pup asfaltul. Pielea mâinilor mi s-a jupuit, stârnind mici mușcături de durere. Nicolai a ieșit din mașină și a ajuns lângă mine în timp record, înjurând zgomotos.

– Ești bine, micuțo?

– Au! am gemut, legănându-mă pe genunchi în timp ce-mi ridicam mâinile zdrobite.

Cu excepția faptului că mă simțeam precum o gazelă cu trei picioare, nu pățisem nimic. Cu

obrajii roșii, mi-am mușcat buza, ca să împiedic un șuvoi de înjurături să-mi iasă din gură.

– Sunt bine.

– Ești sigură? Nicolai mi-a cuprins antebrațul cu o mână și m-a ajutat să mă ridic. Din clipa în care el a luat contact cu mine, Bambi și-a schimbat poziția și am simțit-o cum mi se târăște pe o parte a gâtului, ajungându-mi până pe maxilar. Nicolai a văzut-o la rândul lui, așa că și-a retras brusc mâna. Și-a dres vocea, țintuindu-mă cu privirea. Ai palmele zgâriate.

– O să se vindece.

Și chiar așa avea să fie în doar câteva ore. Speram ca, până atunci, Bambi să alunece înapoi, spre un loc mai puțin vizibil. Niciunuia dintre Gardieni nu-i plăcea s-o vadă, dintr-o groază de motive.

– Ce s-a întâmplat cu bordura?

– Habar n-am.

Nicolai s-a încruntat, uitându-se cu atenție la piatra cenușie sfărâmată.

– Probabil e de la atâta ploaie.

– Ciudat, am murmurat, zărindu-mi geanta într-o baltă. Am oftat, m-am dus cu pași greoi până la ea și am smuls-o din noroi. Nicolai m-a urmat pe trepte în sus.

– Sigur nu ești rănită? Pot s-o rog pe Jasmine să se uite la mâinile tale.

N-aveam idee de ce Jasmine, o membră a clanului de Gardieni din New York, se afla încă acolo. Nu că aș fi avut vreo problemă cu ea. Alta era povestea cu sora ei mai mică, Danika, frumoasa femeie gargui pursânge, care voia să facă bebeluși cu Zayne. Pe de altă parte, luând în considerație tot ce împărtășisem eu cu Roth, chiar nu încăpea loc de gelozie.

Însă amara usturime era acolo de fiecare dată când o vedeam pe splendida brunetă. Dublul standard e nasol, dar… eh, ce să-i faci?

– Pe bune. Sunt în regulă, am spus în timp ce așteptam ca Geoff, ascuns undeva în măruntaiele taberei, să descuie ușile. Numai că, în mod evident, nu sunt foarte grațioasă.

Nicolai nu mi-a răspuns, și (slavă pruncului Iisus și îngerilor drăgălași!) ușa din față s-a deschis. Având grijă să nu cad într-o groapă ivită pe neașteptate în podea, mi-am așezat geanta drept în spatele ușii, apoi m-am repezit pe scară în sus, către dormitorul meu.

Vești bune: n-am căzut pe trepte, iar Bambi a decis să se dea jos de pe fața mea și să mi se încolăcească din nou în jurul corpului.

Traficul și neprevăzuta căzătură în nas mă făcuseră să întârzii la întâlnirea cu Zayne, dar, în vreme ce-mi descălțam ghetele împingându-le cu degetele de la picioare, nu știam sigur cât de concentrată urma să fiu la antrenamente având în vedere că, dintr-odată, parcă-mi dispăruse o conexiune din creier.

De ce nu puteam să văd suflete? Și ce însemna asta?

Trebuia să spun cuiva. Urma să-i spun lui Zayne, însă nu tatălui său. Nu prea mai aveam multă încredere în Abbot. Nu de când descoperisem că el știuse de la bun început cine erau părinții mei. Și eram aproape convinsă că nici el nu se încredea sută la sută în fundulețul meu trandafiriu.

Mi-am tras afară din comodă o pereche de pantaloni de trening și un tricou, pe care le-am aruncat pe pat. Lipăind prin cameră în șosete, mi-am descheiat nasturii de la jeanși și mi-am tras puloverul peste cap. Electricitatea statică mi-a făcut părul despletit să trosnească, zbârlindu-mi șuvițe subțiri în jurul capului. Zayne avea să știe ce era de făcut. De vreme ce Roth…

Ușa dormitorului meu a zburat într-o parte și Zayne a dat buzna înăuntru.

– Nicolai mi-a zis că… *sfinte Dumnezeule*!

Eu am încremenit lângă pat, iar ochii mi s-au făcut mari cât două nave spațiale. „Sfinte Sisoe!“ Încă aveam puloverul înfășurat în jurul unui braț, dar nu mai purtam nimic altceva în afară de sutien (sutienul meu negru) și de jeanși, care erau pe jumătate descheiați. Nu știu precis de ce culoarea sutienului avea importanță, însă am rămas pe loc, cu gura căscată.

Zayne se oprise și, la fel ca în cazul lui Nicolai, nu vedeam nicio lumină sidefie împrejurul lui. Dar în momentul ăla mă preocupa mai mult ce vedea el: pe mine, stând înaintea lui în sutien. În sutienul meu negru.

Frumoșii lui ochi albaștri s-au căscat larg, iar pupilele s-au alungit ușor pe verticală. Părul blond, ondulat, pe care și-l tunsese de curând, era încă îndeajuns de lung cât să-i încadreze pomeții lați. Buzele pline i s-au întredeschis.

Timp de zece ani crescusem cot la cot cu Zayne. Avea cu patru ani mai mult decât mine și îl idolatrizasem, așa cum ar fi făcut orice soră mai mică, însă nimic din ce simțisem pentru el în ultimii doi ani nu fusese demn de o soră. Îl doream încă de când ajunsesem la vârsta la care să apreciez abdomenul tare ca piatra al unui bărbat.

Dar Zayne îmi fusese, și mereu avea să-mi fie, interzis. El era un Gardian pursânge, și cu toate că, în acele clipe, nu puteam să-i văd sufletul, știam că avea unul, și încă unul pur. Iar dacă, în trecut, pe el nu-l deranjase să fie superapropiat de mine, o relație cu orice ființă însuflețită ar fi fost prea periculoasă, având în vedere că aș fi transformat respectiva ființă într-un suc cu gust de suflet.

Iar tatăl lui Zayne se aștepta ca el să se împerecheze cu Danika.

Bleah!

Totuși, fix în acel moment, potențialul lui viitor aducător de bebeluși cu Danika părea la mare distanță de camera mea. Zayne se holba la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată cu adevărat,

iar mie sincer nu-mi venea în minte o ocazie cu care să mă fi zărit măcar într-un costum de baie, darămite într-un sutien. Am încercat să nu mă gândesc la chiloțeii cu buline roșii ce mi se ițeau prin deschizătura jeanșilor.

Pe urmă mi-am dat seama la ce se holba el.

Roșeața mi-a năvălit în obrajii și i-am urmărit privirea de-a lungul gâtului meu, apoi mai jos. Îi simțeam coada lui Bambi tresărindu-mi pe șira spinării. Ea îmi stătea încolăcită în jurul mijlocului, cu gâtul ei lung întins printre sânii mei. Capul i se așezase pe umflătura sânului stâng, drept sub locul în care îmi atârna lănțișorul, de parcă acolo ar fi fost perna ei personală.

Ochii lui Zayne au alunecat de-a lungul tatuajului, și m-am făcut mică, pe măsură ce roșeața mi se întețea. Ce-o fi gândit el la vederea lui Bambi, etalată cu atâta ostentație, o grosolană amintire a numeroaselor deosebiri dintre noi doi? Nici nu voiam să știu.

Zayne a făcut un pas în față, după care s-a oprit iar, în vreme ce privirea îi aluneca în sus cu suficient de multă intensitate încât să-mi dea senzația unei mângâieri fizice. Atunci s-a produs o schimbare în mine, iar rușinea s-a topit într-o fierbințeală amețitoare. O greutate mi s-a așezat în piept, iar mușchii din josul abdomenului mi s-au încleștat.

Știam că ar fi trebuit să-mi îmbrac la loc puloverul sau măcar să fac o tentativă de a mă acoperi, dar era ceva în privirea lui care mă țintuia locului, și voiam… voiam să mă vadă.

Să vadă că nu mai eram fetița pitită în dulap.

– Doamne! a zis el, vorbind în sfârșit, cu vocea transformată într-un murmur profund. Ești superbă, Layla! Un dar.

Inima mea a făcut o tumbă pe spate, însă urechile probabil că nu-mi mai funcționau nici ele bine, deoarece știam că nu asta-mi spusese. Altădată îmi mai zisese că sunt „frumușică“, dar

niciodată „superbă“. Niciodată, „un dar“. Nu când aveam un păr așa deschis la culoare, încât putea fi considerat alb, ori când aduceam cu o păpușă dementă din cauză că aveam gura și ochii mult prea mari față de restul feței. Adică nu eram urâtă cu spume sau ceva, dar nici ca Danika nu eram. Ea avea părul negru, strălucitor, mâini și picioare lungi, grațioase. Era uluitoare.

Eu tocmai *căzusem* dintr-o mașină cu câteva minute în urmă, iar de la distanță puteam trece, la modul serios, drept o albinoasă.

– Ce? am șoptit, încrucișându-mi brațele (cu tot cu pulover) peste abdomen.

Zayne a clătinat din cap în timp ce se îndrepta (*ba nu, mergea țanțoș*) spre mine, fiecare pas fiindu-i plin de hotărâre și de o grație inerentă, care ar fi stârnit invidia unui dansator.

– Ești superbă, a spus el. Ochii lui căpătaseră o nuanță de albastru sclipitoare, luminoasă. Nu cred că ți-am spus asta vreodată.

– Nu mi-ai spus, dar nu…

– Să nu zici că nu ești. Privirea i-a coborât încă o dată spre locul în care stătea culcat capul lui Bambi, iar aerul din piept mi s-a scurs printre buzele desfăcute. Măcar o dată, spiritul demonic nu s-a clintit. Pentru că ești, Layla. Ești superbă.

Un „mulțumesc“ mi s-a înfiripat pe vârful limbii, fiindcă părea răspunsul potrivit, însă cuvintele mi-au pierit atunci când Zayne a ridicat o mână. Breteaua sutienului îmi alunecase pe braț, iar el și-a îndoit două degete pe sub ea. Pielea i s-a atins ușor de a mea și un mic fior mi-a străbătut tot corpul.

Un straniu val de egoism s-a năpustit asupra mea. Nevoia de a pune stăpânire pe el era atât de profundă și atât de intensă, încât mi-a înmuiat genunchii și mi-a tăiat răsuflarea. Când Zayne mi-a împins breteaua pe braț în sus, degetele lui mi-au mângâiat în treacăt pielea, iar pofta s-a adâncit așa de mult în mine, încât am știut că-mi aparținea,

deși ceva din ea îmi era străin. Simțeam o foame, dar…

Privirea lui Zayne a întâlnit-o pe a mea, și acum pupilele i se alungiseră complet pe verticală. Gura mi s-a uscat și, preț de o secundă nebună, am crezut că o să mă sărute. Toți mușchii mi s-au crispat, făcând-o pe Bambi să-și scuture coada pe spinarea mea. O mie de fantezii – și avusesem multe în legătură cu Zayne – nu m-ar fi putut pregăti pentru acel moment. Zayne… însemna totul pentru mine și înaintea lui Roth…

„Roth.“

Aerul mi s-a împotmolit în gâtlej când m-am gândit la demonul cu ochi aurii. Imaginea lui mi s-a conturat cu ușurință în minte: păr negru ca obsidianul, pomeți înalți și ascuțiți, buze curbate într-un înfumurat surâs atotștiutor, care mă înfuria și mă excita.

Cum puteam să stau acolo cu Zayne, dorindu-mi ca el să mă sărute (fiindcă asta voiam), când tocmai îl pierdusem pe Roth?

Dar pe Roth nu-l avusesem niciodată cu adevărat, iar un sărut cu Zayne ar fi fost imposibil.

Cu ceea ce a părut a fi un mare efort, el și-a dezlipit ochii de ai mei și s-a uitat peste umăr. Sfinte Dumnezeule, ușa era deschisă! Oricine ar fi putut să treacă prin dreptul ei și să mă vadă stând acolo. În sutien. În sutienul meu negru.

Fierbințeala mi-a inundat din nou obrajii pe măsură ce făceam câțiva pași înapoi și mă grăbeam să-mi trag puloverul la loc peste cap. M-am întors cu spatele și mi-am netezit cu ambele mâini părul electrizat. Îmi simțeam fața de parcă aș fi făcut plajă pe timpul unei furtuni solare, și habar n-aveam ce să zic în vreme ce-mi încheiam jeanșii cu degetele tremurânde.

Zayne și-a dres glasul, dar când a vorbit, vocea încă îi era mai groasă și mai aspră ca de obicei.

– Probabil c-ar fi trebuit să bat la ușă, hm?

Numărând până la zece, m-am răsucit și m-am silit să ridic cu nonșalanță din umeri. El încă se zgâia la mine de parcă nu mi-aş fi îmbrăcat puloverul.

– Eu așa fac mereu.

– Da, dar… Și-a înălțat sprâncenele, în vreme ce-și freca maxilarul cu mâna. Scuze pentru asta și pentru că… ăă, m-am holbat.

Acum mă simțeam ca și cum mi-aş fi zdrobit fața de soare. Mușcându-mi buza, m-am așezat pe pat.

– E OK. Doar un sutien, corect? Nu-i mare brânză.

Zayne s-a așezat alături, aplecându-și capul spre mine. Gene dese și aurii îi ascundeau ochii.

– Da, nu-i mare brânză. A făcut o pauză, apoi i-am simțit privirea îndepărtându-se de mine. Am urcat deoarece Nicolai mi-a spus că ai căzut.

Oh, Doamne! Uitasem de umilitoarea mea căzătură.

– Te simți bine?

Mi-am ridicat mâinile. Palmele erau rozalii și zgâriate.

– Da. Eu mă simt bine. Dar bordura, nu. Ai idee ce s-a întâmplat cu ea?

– Nu. S-a aplecat și mi-a luat mâna dreaptă într-a lui. Cu blândețe, și-a trecut degetul mare peste rană. Nu arăta așa azi-dimineață, când m-am întors acasă de la vânătoare.

Genele i-au alunecat în sus.

– Ai rugat-o pe Jasmine să se uite la mâinile tale?

Oricât de plăcut ar fi fost să-mi țină mâna într-a lui, mi-am retras-o, oftând. Jasmine avea un talent înnăscut când venea vorba să folosească ierburile tămăduitoare și toate drăcoveniile alea.

– Sunt bine. Știi că semnele o să dispară până mâine.

El s-a uitat la mine preț de o clipă, după care s-a lăsat pe spate în pat, proptindu-se într-un cot.

– De asta am urcat până aici. Credeam că ești mai grav rănită decât spui și că de-aia n-ai reușit să cobori la sala de antrenament.

M-am răsucit spre el și l-am urmărit cum își întinde celălalt braț, pentru a-l înhăța pe Domnul Mucos. L-a trântit între noi, așezându-l în fund, iar eu am zâmbit larg.

– Nicolai mi-a mai zis și că te-ai purtat ciudat în mașină, a adăugat Zayne un moment mai târziu.

Gardienii erau ca niște babete bârfitoare când se întâlnesc la jocul săptămânal de bingo, dar aveau motive să mă bănuiască. Mi-am dat părul pe după urechi.

– S-a întâmplat ceva azi.

Mâna lui mare s-a oprit asupra ursulețului, iar ochii i-au întâlnit pe ai mei.

– Ce?

Dând la o parte toată povestea cu sutienul și cu statul pe jumătate dezbrăcată, ca să mă frământ mai târziu din pricina ei, m-am apropiat de Zayne și mi-am coborât vocea, atentă la ușa încă deschisă.

– Nu știu cum sau de ce s-a întâmplat, dar, la ora de biologie, am început să văd lucrurile cam aiurea.

El s-a încruntat.

– Detalii.

– E vorba de suflete. La ora de biologie, am observat că aurele păreau să… clipească, apărând și dispărând, iar apoi, la prânz, s-au stins complet.

– Complet?

Am dat din cap în semn de încuviințare. Zayne s-a ridicat dintr-o singură mișcare lină.

– Nu mai poți vedea *niciun* suflet?

– Nu, am șoptit.

– Nici măcar pe al meu?

– Nu mai pot vedea niciun suflet. Pulsul mi s-a accelerat pe măsură ce realitatea îmi devenea tot mai clară. Pe al nimănui. E ca la demoni. Nimic în jurul lor.

Zayne și-a strâns un picior sub el și s-a aplecat spre mine, vorbind cu glas scăzut.

– Și asta s-a întâmplat așa, pur și simplu? Sufletele apăreau și dispăreau, după care, nimic?

Am dat iar din cap, în vreme ce stomacul mi se contorsiona, formând mici noduri.

– La prânz m-a izbit o durere foarte ascuțită în spatele ochilor și i-am închis. Când i-am redeschis, toate aurele dispăruseră. Ca din senin.

– Și nu s-a mai întâmplat nimic altceva?

Când am scuturat din cap, Zayne a început să-și maseze pieptul în dreptul inimii.

– N-ai intrat în contact cu… cu vreun demon?

– Nu, am spus repede. Ți-aș fi zis imediat.

O expresie de încordare i-a străfulgerat chipul, și ceva mi s-a răsucit în piept. Bineînțeles că nu se așteptase să-i spun pe loc. Îl mințisem timp de două luni în legătură cu Roth.

– N-ai motive să mă crezi și… te-am mai mințit. Am înghițit în sec când l-am văzut că-și întoarce privirea. Un mușchi îi zvâcnea în lungul maxilarului. Și-mi pare rău, dar am crezut…

– Ai crezut că procedezi corect nespunându-ne despre el și căutând *Cheia lui Solomon*, a zis el în grabă, fără să pronunțe numele *lui*. Și înțeleg. Încerc să nu-ți port pică.

Mi-am ridicat picioarele și mi le-am strâns la piept.

– Știu.

Zayne s-a uitat la mine și, pentru câteva clipe, expresia i s-a îmblânzit.

– OK. Deci nu s-a mai întâmplat nimic altceva? Bine. A răsuflat adânc, clătinând din cap. Nu știu. Chiar n-avem pe cine întreba. Nu-i niciun alt…

– Demon?

– Da, exact. Nu există niciun alt demon prin preajmă care să poată ce poți tu, ceea ce ne lasă cu foarte puține elemente de la care să pornim.

Mama mea putea să vadă suflete, sau cel puțin așa zicea Roth. Totuși, nu era ca și cum aș fi putut

s-o întreb, de vreme ce actualmente stătea înlănțuită în iad.

– Poate că e doar ceva temporar, a spus Zayne, întinzând o mână și îndepărtându-mi de pe față o șuviță de un blond atât de spălăcit, încât arăta aproape la fel de alb ca fața mea. Deci hai să nu ne isterizăm înainte să fim siguri! OK?

M-am trezit încuviințând, dar deja începusem să mă isterizez.

– N-o să mai pot însemna.

Zayne și-a lăsat capul într-o parte.

– În ultima vreme n-ai mai prea însemnat, așa că asta-i ultima ta grijă, Layla-gândăcel.

– N-o să-i zici lui Abbot, nu?

– Nu, dacă tu nu vrei să-i zic. S-a oprit. Dar de ce nu vrei să afle?

Am ridicat din umeri, căci nu prea voiam să discut despre tatăl lui. Zayne îl iubea și avea încredere în el.

Zayne m-a privit timp de câteva momente, după care s-a culcat pe o parte. Mi-a întins o mână și mi-a zâmbit.

– Ai vrea să sărim peste antrenament?

Antrenamentele erau foarte importante. Mă împiedicau s-o iau pe coajă când dădeam nas în nas cu demonii, însă am dat din cap în semn că da. Luându-l de mână pe Zayne, l-am lăsat să mă tragă în jos, lângă el. Am rămas o vreme întinși, eu pe spate, el pe o parte. Zayne continua să mă țină de mână, având grijă să nu-mi apese pielea zdrelită.

– Cum au fost poftele în ultima vreme?

Am oftat.

– La fel.

A urmat o pauză.

– Mănânci normal?

Încruntându-mă, mi-am lăsat capul pe spate, ca să-l văd.

– De ce mă întrebi?

Nu mi-a răspuns imediat.

– Ai slăbit, Layla.

Am ridicat din umeri.

– Probabil că e un lucru bun.

– N-aveai nevoie să slăbești. Un mic surâs i s-a ivit pe buze, dar nu i s-a reflectat și în ochi. Știu că ultimele două săptămâni au fost grele pentru tine.

O apăsare mi-a încleștat pieptul și un ghem de emoții mi s-a format în gât. În ultimele două săptămâni existaseră clipe de căldură și lumină, dar pe lângă nesfârșite ore de întuneric și suferință. Nu mai pierdusem niciodată o ființă de care să fi fost apropiată sau pe care să mi-o amintesc. Nu știam cum să jelesc sau cum să merg mai departe. Dorul de Roth era ca și cum vedeai că ți se trântește în față ușa spre o viață la care nu îndrăzneai să visezi.

Oare ce se petrecea cu el în acele clipe? Era torturat? Se simțea bine în vreun fel? Mă gândisem de atâtea ori la întrebările astea, încât ele deveniseră un ecou permanent în mintea mea.

– Știu că țineai la el, a spus Zayne, împletindu-și degetele cu ale mele. Dar nu uita de mine. Îți sunt alături. Mereu o să-ți fiu.

Un suspin mi-a tăiat răsuflarea.

El și-a lăsat capul în jos și, după o secundă, buzele lui mi-au atins ușor obrazul. Numai Zayne, care știa ce-i puteam face oricui avea un suflet, ar fi îndrăznit să se apropie atât de mult.

– Bine?

– Bine, am șoptit, închizând ochii a căror usturime mi-era deja familiară. N-o să uit.

Capitolul 3

Până a doua zi la ora prânzului încă nu văzusem niciun suflet, dar îmi venise o idee, în timp ce mă prefăceam că sunt atentă la ora de engleză, pe când profesorul ne ținea o prelegere despre consecințele iubirii nesăbuite în *Romeo și Julieta*.

Nu mai zărisem un demon de câteva zile, însă era posibil ca și în cazul lor să se fi schimbat ceva. Avea sens. Oarecum. Dacă, dintr-odată, oamenilor le lipseau sufletele, poate că urma să văd ceva diferit și la demoni, care nu avuseseră suflete de la bun început.

În vreme ce Stacey își aranja porția de broccoli în forma unei demente fețe zâmbitoare, eu i-am trimis lui Nicolai un scurt mesaj, prin care-l anunțam să vină să mă ia din parcul Dupont Circle. Avea să-l primească la trezire și, din moment ce el nu știa ce se petrece cu mine, nu avea să i se pară ciudat. Alta ar fi fost povestea cu Zayne, însă pe el urma să-l pun la curent în momentul întoarcerii acasă.

– Nimic palpitant azi, la ora de biologie? a întrebat Sam, înfigându-și furculița de plastic într-o bucată de broccoli.

Stacey a scuturat din cap.

– Nu, dar doamna Cleo n-a fost acolo.

– Biata femeie, probabil c-a suferit un atac cerebral.

Mi-am împins legumele pe lângă balta de carne procesată.

– Azi am avut un suplinitor. Un domn Tucker.

Stacey mi-a zâmbit larg.

– Care era tânăr și sexy.

– Pe bune? a întrebat Sam.

Până să apuce ea să-i răspundă, el s-a aplecat peste masă și, cu degetul mare, i-a mângâiat pometele.

Stacey a rămas nemișcată.

Eu am încremenit.

Sam a rânjit, în vreme ce-și trecea din nou degetul peste obrazul ei.

– Am prins-o. S-a lăsat pe spătarul scaunului.

– Ai prins-o? a murmurat prietena mea.

Pe buzele mele s-a înfiripat un surâs.

– O geană, a explicat el, uitându-se fix la Stacey. Știai că genele îți apără ochii de praf?

– Îhî! a dat din cap Stacey.

Sam a chicotit.

– Ba nu, nu știai.

– Da, a șoptit ea.

I-am surprins privirea lui Sam și am râs. Îmi plăcea că, în sfârșit, începea să se arate ceva mai încrezător în ceea ce o privea. În mod evident era amorezat lulea de doi ani încoace.

Asta mi-a dat o altă idee. Lăsând la o parte ciudatele abilități demonice, mi-ar fi prins bine să ies în oraș și să fac ceva… normal.

– Voi ce program aveți weekendul ăsta?

Stacey a clipit, îndepărtându-și bretonul des de pe frunte.

– La datorie cu fratele mai mic și sâmbătă, și duminică. De ce?

– Mă gândeam că am putea să vedem un film sau ceva.

– Eu sunt liberă în cea mai mare parte a vacanței de Ziua Recunoștinței. Pe furiș, i-a aruncat lui Sam un zâmbet surprinzător de timid. Tu?

El a început să se joace cu dopul sticlei de apă.

– Sunt liber oricând. Ochii lui negri s-au oprit cu repeziciune asupra mea. De ce nu-l inviți pe Roth?

Inima mi-a luat-o razna și gura mi s-a deschis, dar fără să iasă vreo vorbă pe ea. Ei bine, oferta de distracție mă plesnise drept în față.

Sam i-a aruncat o privire lui Stacey.

– Ăă, cred c-am zis ceva greșit. Voi doi nu mai sunteți împreună? Am presupus doar că el merge la altă școală sau ceva de genul ăsta.

Doamne, cât îmi doream să fi fost așa!

– N-am mai… vorbit cu el de ceva vreme.

Sam s-a făcut mic.

– Oh! Scuze! Băiatul și-a pironit ochii în farfuria goală.

Stacey a cârmit iute conversația înapoi spre planurile de mers la film și, abia când ne îndreptam spre sala unde se ținea următoarea oră, s-a sprijinit de dulapul aflat lângă al meu, cu buzele strânse într-o expresie de compătimire.

– Sam realmente nu e grozav în materie de bune maniere, știi?

Am pufnit, în vreme ce-mi scoteam manualul de istorie.

– Pare că progresează.

– Cu pași mici. A râs pe înfundate, însă hohotele i s-au stins repede. Speram să-mi spui tu care-i treaba, dar am așteptat cât am putut de mult. Ce s-a întâmplat cu tine și Roth, apropo? Vă topeați unul după altul. Trebuia să-ți petreci noaptea cu el, v-au prins și…

– Chiar nu vreau să vorbesc despre asta, am zis, închizând ușa dulapului.

De jur împrejurul nostru, elevii umblau încoace și încolo. Mi se părea ciudat să-i văd fără sufletele lor scânteietoare. Mi-am netezit colanții negri cu mâinile.

– Nu vreau să fiu nu știu cum, doar că e…

– Greu? Prea curând? Am priceput. Stacey și-a lăsat capul într-o parte și a tras adânc aer în piept.

– Deci, Sam…?

Ajunsă pe un teren mai sigur, am zâmbit.

– Da?

– OK.

Prietena mea s-a aplecat spre mine. Atunci m-a izbit un val de speranță, ivit de nicăieri. Era atât de puternic, încât am făcut un pas înapoi. Presimțirea mi s-a risipit de îndată ce ochii ei închiși la culoare s-au aprins.

– OK. Mi se pare mie sau Sam încearcă să se dea la mine?

Am scuturat din cap, ca să alung strania senzație.

– Cred că da.

– Mișto ideea cu filmul!

Stacey și-a potrivit pașii cu ai mei.

– Am fost mândră de tine la faza aia.

– Nu-mi dau seama de ce nu-l inviți pur și simplu în oraș.Am încetinit, pe măsură ce ne apropiam de sala în care se ținea cursul de istorie. Până acum ai mai făcut-o fără nicio problemă.

– Știu. Stacey și-a dat capul pe spate și s-a încruntat. Dar el e altfel. E Sam. Îl interesează lucruri cum ar fi computerele, și cărțile, și chestiile de tocilari.

Am râs. Sam era cam tocilar. Un tocilar drăguț.

– Și pe tine?

Ea a oftat, apoi a zâmbit larg.

– Pe mine mă interesează el.

– Atunci asta-i tot ce contează, nu?

– Așa cred.

Studiindu-și ținuta, Stacey și-a tras în jos maioul roșu pe care-l purta pe sub puloverul lung încheiat cu nasturi, scoțându-și în evidență rotunjimile sânilor.

– Iar la ora de istorie, Sam o să descopere că-l interesează țâțele. Urează-mi baftă!

– Baftă! I-am privit decolteul. Nu c-ai avea nevoie.

Ea mi-a făcut cu ochiul.

– Știu.

În timp ce Stacey se îndepărta cu pași vioi, eu m-am răsucit pe călcâie ca să intru la oră, însă m-am oprit. Sprâncenele mi s-au înălțat. În dreptul toaletelor, un băiat și o fată își vedeau de treabă. Asta însemnând că nu reușeam să-mi dau seama cine erau sau unde începea unul și unde se termina celălalt. Stăteau lipiți de perete. Fata își încolăcise un picior pe după mijlocul băiatului, iar șoldurile lui erau… uau!

Cred că se pregăteau să facă un bebe.

Aveau să intre în mare belea. Manifestările de afecțiune în public erau complet interzise. Până și pentru ținutul de mână te alegeai cu o căutătură urâtă din partea personalului școlii.

Dar… dar antrenorul Dinkerton, stimatul conducător al perdantei noastre echipe de fotbal, a trecut agale drept pe lângă ei. Nici n-a clipit. Nici măcar când cuplul s-a strecurat în baia fetelor.

Ce naiba se petrecea?

După ore, m-am chircit în bluza mea cea subțire cu guler înalt în vreme ce o luam la picior pe trotuarele aglomerate din preajma parcului Dupont Circle. O haină ar fi fost o idee isteață. Fusta de jeans și colanții chiar nu țineau la distanță frigul și vântul umed, dar nu plănuisem să umblu pe afară.

De jur împrejurul meu, oamenii rătăceau care încotro. Niciunul dintre ei n-avea sufletul vizibil. Trecuseră două ore de când îmi începusem experimentul improvizat și deja îl declarasem un eșec uriaș. Mi se păruse că zăresc vreo câțiva Afurisiți pierzând vremea pe lângă un stâlp de telefonie (Afurisiților le plăcea la nebunie să se joace cu diverse lucruri: aparatură electronică, șantiere, flăcări), însă mi-ar fi fost greu să spun cu certitudine. Nu făcuseră vreo încurcătură concretă și nu exista nimic care să-i deosebească de mulțime. Puteau fi doar niște oameni care așteptau să traverseze.

Noaptea se furișa deja în oraș, făcând ca lămpile de pe străzi să se aprindă pâlpâind și să arunce umbre dușmănoase peste amestecul de clădiri vechi și noi care mărgineau drumurile.

Mi-am strâns geanta lângă șold și am grăbit pasul spre parc, mergând aproape de vitrinele magazinelor. Detestam să recunosc, dar paranoia era un prieten care umbla alături de mine. Înainte, puteam să mă bazez mereu pe capacitatea mea de a vedea suflete pentru a scoate la iveală demonii, așa că nu-mi ascuțisem niciodată instinctul înnăscut pe care ceilalți Gardieni îl aveau când venea vorba de

adulmecarea lor. Din când în când, câte un fior ciudat îmi dansa pe ceafă, dar nu-mi dădeam seama dacă semnala sau nu prezența unui demon. Semăna mai mult cu senzația pe care o ai când cineva te urmărește.

Din câte știam, orice ființă pe lângă care treceam putea fi un Imitator sau un demon de Nivel Superior. Poate că eu pur și simplu nu eram în stare să-i simt pe demoni asemenea celorlalți Gardieni. Doamne, în cazul ăsta, situația ar fi fost tare nasoală! Trebuia să mă lămuresc, fără întârziere, dacă asta era o problemă, dar unde aș fi putut găsi o grămadă de demoni care să sper că nu vor încerca să mă ucidă?

Tocmai mă împiedicam, când mi-a venit o nouă idee salvatoare.

Blocul lui Roth de lângă Palisades. Întreaga clădire era doldora de ființe din neamul demonilor, dar oare puteam să mă întorc acolo? Puteam să fac față tuturor emoțiilor pe care urma să mi le scoată la iveală o așa mare apropiere de locuința lui? Nu eram sigură, însă trebuia să încerc. Poate că a doua zi, după școală, aveam să-l pot convinge pe Zayne să vină cu mine. N-ar fi fost încântat, însă ar fi venit… de dragul meu.

Sau poate că a doua zi aveam să mă trezesc că văd din nou sufletele.

Dumnezeule, de câte ori îmi dorisem să fiu normală, după standardele Gardienilor! Iar acum că eram cât pe ce, îmi provocam singură un ulcer și…

Silueta s-a ivit de nicăieri, nimic mai mult decât o umbră densă, ce s-a târât afară de pe alee, mișcându-se prea repede pentru ca eu să mai apuc măcar să scot un strigăt. Acum mergeam pe stradă, iar în secunda următoare eram târâtă într-o parte, pe o străduță îngustă și întunecată. O explozie de agresivitate m-a aprins pe dinăuntru, apoi s-a stins într-un glacial val de groază pură, când ceea ce mă strângea cu putere mi-a dat drumul. Am zburat la

câțiva metri mai în spate. Geanta mi s-a izbit de o pubelă, în vreme ce eu aterizam în fund pe pământul rece.

Uluită, mi-am ridicat privirea prin perdeaua de păr blond-deschis și am zărit doi ochi de un albastru intens, cu pupilele întinse pe verticală, care mă fixau de sus.

– Demon! a șuierat el, ridicând un cuțit zimțat. Pregătește-te să revii în iad.

CAPITOLUL 4

Sfântă Fecioară!

Preț de o clipă, nu m-am putut mișca. Era un Gardian cu înfățișare umană (abia dacă mai avea înfățișare umană), unul pe care-l vedeam pentru întâia oară în viața mea. Știam unde intenționa să bage cuțitul ăla. O lovitură în inimă era metoda prin care Gardienii îi trimiteau pe demoni înapoi în iad.

Și retezatul capetelor funcționa.

Momentul de frică paralizantă a trecut, lăsând loc instinctului. Toate orele pe care mi le petrecusem exersând tehnicile de eschivare au intrat în funcțiune. Ignorând durerea de spate, am sărit în picioare. Păcătoasa de lamă ascuțită a descris un arc prin aer, în vreme ce eu țâșneam în lateral.

– Stai! am spus, sărind înapoi când Gardianul s-a repezit la mine. Nu sunt un demon.

El a surâs batjocoritor. Părea tânăr, iar chipul lui nu-mi era familiar, ceea ce însemna că nu făcea parte din clanul D.C.-ului.

– Mă crezi prost? Duhnești ca ăia din neamul lor.

Miroseam? Rezistând imboldului de a mă adulmeca, am înaintat puțin câte puțin pe lângă pubela verde, sperând să-l conving pe cale rațională.

– Sunt *în parte* demon. Mă cheamă Layla Shaw. Locuiesc cu…

El s-a năpustit în față, iar eu m-am întors. Cuțitul a coborât asupra mea, străpungându-mi puloverul și despicându-mi pielea de pe braț. Am strigat când o durere mistuitoare mi s-a răspândit în lungul terminațiilor nervoase.

S-a întâmplat atât de iute, încât n-a existat cale de oprire.

Nevoia inerentă de a mă transforma a pus stăpânire pe mine și pielea mi s-a întins cu putere,

în timp ce Bambi s-a desprins din locul de odihnă de pe pielea mea. S-a revărsat în aer, devenind o mulțime de mici puncte negre, ce plutea între mine și Gardian.

O senzația de *déjà vu* m-a plesnit peste față.

Punctele au căzut pe alee și s-au rotit laolaltă, formând o masă densă, ce s-a înălțat în văzduh și a luat forma unui șarpe.

Niciodată n-o mai văzusem pe Bambi atât de mare.

Mai înalt decât mine și mai lat decât Gardianul, șarpele a șuierat ca o locomotivă cu aburi, pe măsură ce se trăgea înapoi, pregătindu-se de asalt.

Gardianul a înjurat și a pășit în lateral, lăsându-se pe vine. Trupul a început să i se schimbe, sfâșiindu-i bluza pe toată lungimea pieptului lat.

– În *parte* demon? Ai un spirit.

– Da, dar nu e ceea ce crezi.

Cu sângele scurgându-mi-se pe braț, m-am împleticit în direcția lui Bambi. Inima a început să-mi bubuie în piept când ea și-a căscat gura, dezvăluind niște colți cât mâinile mele de mari. Mi-am aruncat privirea spre intrarea pe alee. În orice secundă ar fi putut să apară cineva, iar dacă prezența Gardianului n-ar fi fost prea greu de explicat, altfel ar fi stat lucrurile cu șarpele de dimensiunile unui Hummer.

– Te rog! Lasă-mă să-ți explic! Nu-ți sunt dușman.

– Nu-i nici pe departe prima oară când un demon zice asta.Gardianul a început să-i dea târcoale lui Bambi, în vreme ce pielea i se întuneca, făcându-se de un cenușiu închis.

Șarpele a izbit, dar Gardianul a evitat la limită o lovitură directă.

– Bambi! Nu! am poruncit eu.

Ea s-a tras din nou înapoi, încolăcindu-și și încordându-și trupul puternic.

– Să nu mănânci Gardianul! am spus, gâfâind ca să fac față durerii. Cu toții trebuie să…

Gardianul s-a aruncat înainte și s-a răsucit pe sub Bambi în momentul în care ea l-a atacat. A sărit în sus, având o înfățișare pe jumătate umană, pe jumătate de gargui. Am zărit cuțitul legănându-se prin aer. Mi-am luat avânt și am pornit, clătinându-mă, spre Gardian. M-am ferit pe sub brațul lui, când el a împins cuțitul în jos. Apoi m-am rotit și i-am înfipt un picior în spate. Bărbatul a căzut într-un genunchi.

– Te rog, oprește-te! am rostit cu răsuflarea tăiată, încă încercând să pun capăt năucitorului dezastru. Suntem în aceeași…

Gardianul s-a întors și s-a năpustit din nou asupra mea.

N-a reușit.

Șarpele s-a dus glonț către capul lui.

– Bambi!

Prea târziu.

Ca o mototoală, am închis strâns ochii la auzul primului zbieret ascuțit. Stomacul mi s-a întors pe dos în timp ce o succesiune de pârâituri umplea aleea. M-am răsucit cu fața spre intrarea pe străduță. Oamenii se plimbau încoace și încolo, fără să aibă habar de ce se petrecea acolo.

A urmat un hăpăit răsunător și riscul de a vomita a devenit iminent. Privind în jos, mi-am cuprins brațul drept cu cealaltă mână și am tresărit când durerea mi-a săgetat tot corpul. Puloverul meu era închis la culoare, mascând sângele care îmi picura, însă, pe mână. Mi-am mușcat buza și am închis ochii, în vreme ce mă cuprindea un val de amețeală.

Sfinte Iisuse, ce ghinion aveam când venea vorba de alei!

Bambi mi-a împuns șoldul cu nasul. Trăgând adânc aer în piept, m-am întors cu fața către ea. Șarpele și-a fluturat prin aer limba roșie despicată, după care m-a împuns iar. Ochii mi s-au înălțat spre umbrele aleii. În afara șobolanilor, noi două eram singurele ființe de acolo.

– Oh, Doamne! am șoptit, mângâind cu stângăcie capul lui Bambi. Fără glumă, tu chiar ai mâncat un Gardian.

Și, fără glumă, viața mea tocmai devenise mult mai complicată.

Pe fundul genții, am reușit să găsesc o veche eșarfă de mătase. Am folosit-o ca să-mi șterg sângele de pe mână, după care am făcut-o ghem și am păstrat-o aproape, în caz că urma să-mi picure pe scaunele de piele ale lui Nicolai.

Lui nu i-am spus nimic, căci ce puteam să-i spun? „Un Gardian a încercat să mă omoare. S-ar putea să sângerez de moarte pe-aici. Ah, și apropo, Bambi l-a mâncat la cină pe numitul Gardian!“ Asemenea vorbe ar fi picat precum o tonă de cărămizi transformate în dinamită.

Așa că, din clipa în care Nicolai și-a făcut apariția, m-am concentrat ca să nu leșin. Odată ajunsă acasă, aveam să-l caut imediat pe Zayne și… Dumnezeu știe ce urma să fie după aceea.

Aveam nevoie de PRMUG – Programul de Relocare a Martorilor la Uciderea Gardienilor.

Pentru că strângeam tare din fălci ca să nu gem de fiecare dată când mașina trecea peste câte o groapă, până să ajungem la tabără nu prea mă simțeam în apele mele. Tăietura nu putea fi foarte adâncă. Cel puțin așa speram, dar a naibii să fiu dacă nu-mi simțeam tot brațul stâng ca pe o bucată rece de carne.

M-am repezit înăuntru, însă m-am oprit brusc în foaier. Mi se părea că din fiecare colț al casei răzbat voci groase, bărbătești. Dezorientată, m-am uitat în living.

Acolo se afla Jasmine, care îmbrățișa un Gardian înalt, cu păr castaniu-deschis, des și cârlionțat. Acesta o ținea în brațe pe fiica lor, Izzy. Copila de doi ani avea înfățișare umană, însă două cornițe întunecate îi despicau buclele roșcate, iar prin spatele bluzei roz i se iveau două aripi. Drake,

fratele geamăn al lui Izzy, se cățăra pe picioarele bărbatului, mârâind de fiecare dată când sărea.

Se întorsese Dez.

Ceea ce însemna că Jasmine și Danika aveau să se îndrepte curând spre casă, de vreme ce membrii clanului lor reveniseră și nu mai era nevoie ca ele să fie ținute acolo din motive de siguranță. Ura!

O expresie ciudată a înăsprit frumoasele trăsături ale bărbatului pe măsură ce privirea lui cerceta de jur împrejur. Când ochii i s-au oprit asupra mea, umerii i s-au relaxat puțin, dar strania încordare de pe chipul lui a rămas.

– Layla, a spus el și, zâmbind, i-a dat-o pe Izzy lui Jasmine, apoi s-a aplecat pentru a-l lua pe Drake și a-l strânge la pieptul lui solid. Îmi pare bine să te văd.

Eu am clipit lent în vreme ce-mi lăsam geanta să cadă lângă măsuța din foaier. Ţinând încă eșarfa în mână, m-am silit să zâmbesc.

– Hei! Ce… ce mai faci?

– Bine. Arăți…

Niște voci se auzeau din ce în ce mai aproape, iar ușile ce duceau către biblioteca lui Abbot s-au dat în lături. Ca și cum m-aș fi mișcat prin ceață, m-am întors într-acolo. Un alt Gardian necunoscut a ieșit din încăpere și s-a oprit când m-a văzut. Era tânăr, asemenea celui de pe alee și asemenea lui Dez. Probabil că avea vreo douăzeci și cinci de ani.

– Ce…? a spus el, ducându-și mâna la spate.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, dacă urma să scoată un cuțit, aveam să renunț la viață în general.

– Maddox!

Dez a făcut un pas în față și l-a strâns mai tare pe Drake, care tocmai îi înșfăcase un smoc de păr cu degetele lui grăsulii.

În glasul lui Dez se distingea o notă gravă de amenințare, care l-a făcut pe Maddox să se îndrepte, de parcă cineva i-ar fi turnat oțel pe șira spinării. El a dat scurt din cap, apoi a pășit pe

lângă mine, făcând un ocol atât de larg, încât ai fi zis că sunt purtătoarea cine știe cărei boli letale.

– L-ai văzut pe Tomas? a întrebat Maddox, urmărindu-mă cu coada ochiului. A plecat în oraș. S-a întors?

– Nu, a răspuns Dez, săltându-l pe Drake.

În spatele lui, Jasmine s-a încruntat, cu ochii la mine. Cu siguranță i se aprinseseră toate simțurile de tipul „există o pasăre rănită prin apropiere“. Era o tămăduitoare a naibii de bună! Lucru de care aveam o disperată nevoie, însă trebuia să scap de acolo.

– Sunt convins c-o să se întoarcă în curând, a încheiat Dez.

Având impresia că mă scufund, mi-am făcut o foarte nefericită idee despre cine era… sau fusese Tomas. Vai! Am început să mă târăsc spre scări, dar atenția mi-a fost atrasă de râsul grav și puternic al lui Zayne.

El se afla în bibliotecă, împreună cu tatăl său și cu Geoff, expertul nostru local în computere și gadgeturi pentru garguie. Mai erau și alți câțiva membri ai clanului nostru acolo. Abbot stătea așezat la birou, rostogolind un trabuc între degete. Nu îl aprinsese. El nu fuma niciodată trabucurile, aparent plăcându-i doar să le țină în mână.

Zayne stătea cu spatele la ușă, lângă o superbă femeie gargui, cu părul negru. Era genul de frumusețe care, într-o zi bună, mă putea face să mă simt insipidă. Danika se apleca spre el și zâmbea în vreme ce un bărbat din clan povestea ceva.

Nu știam ce soi de istorisire era. Pe mine nu mă includeau niciodată în poveștile lor. Iar mai nou nu intram în biblioteca lui Abbot decât atunci când mi se țineau predici despre una sau alta.

M-am oprit pe hol, cu o senzație stranie în picioare.

– Zayne?

Și vocea îmi suna ciudat. Eșarfa părea mai udă. Zayne s-a întors și zâmbetul de pe chip i-a

înghețat.

– Layla?

Îmi dădeam seama că, probabil, arătam ca moartea mestecată și scuipată afară. M-am uitat cu îngrijorare la Danika, neîndrăznind să-l privesc pe Abbot.

– P-pot să vorbesc o secundă cu tine? Între patru ochi?

– Da. Stai doar o clipă. S-a întors iar către Danika, apoi către tatăl lui, care aproape sigur îi arunca privirea aia. Privirea care spunea: „Să nu îndrăznești să pleci de lângă Danika, viitoarea mamă a copiilor tăi". Mă întorc.

Ea a dat din cap, mușcându-și buza.

– E OK. Tu ești?

Întrebarea îmi era adresată, și cred că am zis ceva cu sens afirmativ. Fără să-l mai aștept pe Zayne, am șchiopătat pe lângă locul în care Dez și tipul cel nou stăteau alături de Jasmine. Dacă nu mă așezam, aveam să cad din picioare.

Cu mâna sănătoasă, m-am prins de balustradă și am început să urc. Zayne mi s-a alăturat, ținându-și capul plecat în timp ce vorbea.

– Te simți bine?

– Ăă… Încă vreo câțiva pași. Încă vreo câțiva pași. Nu tocmai.

El s-a apropiat și a tras aer pe nas.

– Îmi miroase a sânge. Sângerezi.

– Oarecum, am scâncit eu.

Când a dat să se întoarcă, fără îndoială pentru a suna alarma, am zis:

– Să nu spui nimic încă. Te rog.

– Dar…

– *Te rog!*

Zayne a înjurat în barbă, însă a continuat să urce treptele.

– Cât de rău?

– Ăă…

Am ocolit pe cel de-al doilea palier și după ce n-am mai putut fi văzuți, Zayne s-a aplecat și m-a

ridicat în brațe. Altă dată, aș fi făcut o criză de nervi, însă toată povestea cu „sângerez și mă doare“ m-a făcut să tac.

– Am nevoie de câteva detalii, a zis el, ducându-se drept spre camera lui.

Nu a mea, *a lui*. Asta m-a distras un pic, în vreme ce el mă sălta la piept și deschidea ușa.

– Vorbește cu mine, Layla! Încep să-mi ies din minți.

După ce împins ușa cu vârful piciorului, închizând-o în urma lui, mi-am forțat limba să articulez.

– Cred că e posibil să fi fost înjunghiată.

– Crezi? a strigat el.

Am tresărit.

– OK. Am fost.

– Dumnezeule! M-a așezat pe marginea patului. Deasupra umerilor lui, rafturile ce se întindeau de la un perete la altul erau doldora de cărți. Unde? Unde e?

Însă deja căuta cu ochii și cu mâinile. Când a ajuns la partea de sus a brațului, am scos un țipăt.

– Drace!

Și-a tras mâna înapoi, cu degetele mânjite de roșu.

– De ce nu i-ai spus lui Nicolai?

– Nu-i așa de rău, nu? M-am uitat în jos, dar țesătura neagră ascundea rana.

Zayne mi-a luat eșarfa udă leoarcă și a lăsat-o să cadă pe podeaua de lemn.

– Nu știu. Trebuie să-ți scot bluza.

Asta m-a făcut să ridic din sprâncene. El mi-a aruncat o privire netulburată în vreme ce-și îndepărta părul de pe față cu antebrațul.

– Și trebuie să-mi spui cum s-a întâmplat.

– Eram aproape de Dupont Circle și… chiar trebuie să-mi scoți bluza? am întrebat când el a întins mâna spre partea de jos a puloverului meu.

Zayne și-a înălțat ochii albaștri, care scăpărau în neclintirea lor pe pielea de obicei aurie, acum mai

decolorată cu una sau două nuanțe.

– Da. Îmi stă în drum.

– Dar…

– Nu mai departe de ieri te-am văzut în sutien. Ai uitat?

Odată ce mi-a atras atenția asupra acelui fapt, nu mai era ca și cum pledoaria mea pentru decență ar fi fost validă.

– Erai pe lângă Dupont?

Am dat din cap, înghițind cu noduri în timp ce el îmi scotea puloverul.

– Încercam să depistez un demon. Știi tu, ca să-mi dau seama dacă pot vedea ceva schimbat împrejurul lor.

– La naiba, Layla, ai fi putut să mă chemi! Aș fi mers cu tine.

Puloverul, care tocmai îmi era tras peste cap și pe brațul nevătămat, mi-a ascuns strâmbătura.

– N-aveam de gând să atac demonul.

– Da, argumentul e nul când, în mod evident, un demon te-a atacat pe tine. Nici măcar n-a fost atent la sutienul meu din dantelă roz în timp ce-mi trăgea cu blândețe puloverul în josul brațului stâng. Când a ajuns la rană, am tras cu putere aer în piept. Scuze, a mormăit el.

– Nu m-a atacat un demon. Rana părea inflamată și însângerată, așa că m-am silit să întorc privirea și m-am concentrat asupra capului plecat al lui Zayne. Nici măcar nu sunt sigură că am văzut unul.

El a tăcut până când mi-a scos puloverul cu totul. Întinzându-se, a înhățat o plapumă vătuită și mi-a învelit partea din față a corpului.

– Atunci cine ți-a făcut asta?

Am ridicat mâna nevătămată și mi-am strâns degetele în jurul lănțișorului.

– Un Gardian.

Zayne și-a întors brusc capul și a deschis gura.

– Un Gardian ți-a făcut asta?

– Da. Nu-l mai văzusem niciodată, am spus, inspirând adânc în vreme ce el îmi cerceta cu grijă rana. M-a înșfăcat pe când mergeam să mă întâlnesc cu Nicolai. N-am făcut nimic ca să-l provoc. Pur și simplu s-a ivit de nicăieri, și am încercat să-l fac să priceapă că nu reprezint o amenințare, dar s-a repezit la mine.

– La naiba! Era o lamă de fier.

Încordarea se împrăștia din întreaga lui ființă în momentul în care Zayne s-a tras înapoi, cu degetele acoperite de sângele meu.

– Te-ai transformat?

– Am început, când m-a nimerit cu cuțitul, dar… după aia, Bambi s-a desprins de mine și… oh, Doamne, Zayne, am încercat s-o opresc, dar Gardianul… n-a vrut să mă asculte!

El a rămas neclintit, iar privirea i-a zburat în sus, întâlnind-o pe a mea.

– Ce s-a întâmplat cu Gardianul?

Am clătinat încet din cap, căci nu voiam s-o spun. Stomacul mi se zvârcolea.

– Bambi… l-a mâncat.

Zayne se holba la mine.

– L-a mâncat?

– Cu totul. Adică l-a înfulecat pe loc. Mi-am coborât bărbia și am lăsat să-mi scape un hohot de râs gâtuit. Șuvițe de păr mi-au alunecat în față, peste umăr. Oh, Dumnezeule, e atât de nasol! Cred că era Gardianul din clanul de la New York. Tomas? Cel despre care discutau jos. Vreau să zic, câți Gardieni necunoscuți ar hoinări pur și simplu prin D.C.? Iar asta înseamnă că Dez îl cunoaște, probabil că-i prieten cu el, și mie Dez mi-e simpatic. Întotdeauna s-a purtat frumos cu mine, dar acum șarpele meu demonic de companie i-a mâncat prietenul, și eu…

– Hei, ia-o mai încet, Layla-gândăcel! Bine? S-ar putea să fi fost el, dar nu putem face nimic în privința asta. Te-a atacat, iar Bambi ți-a luat apărarea. Punct.

– Da, am șoptit, știind că ceilalți Gardieni nu aveau să vadă lucrurile așa.

– Stai aici!

De parcă aș fi plecat undeva plină de sânge și la bustul gol?

Zayne a dispărut în baie și s-a întors repede cu două prosoape umede. A șters sângele în tăcere, iar gestul lui… of, mi-a amintit de momentul în care Roth mă curățase în apartamentul lui, ceea ce a făcut ca pieptul să mă doară la fel de tare ca brațul, iar situația să fie de cam o mie de ori mai rea.

– Cât de mult te doare?

– Ustură. Mă uitam cum grupele de mușchi i se mișcă pe sub bluză.

– Unde-i Bambi în clipa de față? m-a întrebat Zayne, aruncându-și ochii spre plapuma care-mi acoperea pieptul și burta.

– Pe mine.

El și-a arcuit o sprânceană.

– Acum e invizibilă?

Am schițat un zâmbet.

– Pentru moment mi s-a înfășurat în jurul piciorului. Cred că se ascunde.

– Poate că s-a stricat la stomac.

Am izbucnit într-un râs parțial isteric, și buzele lui s-au întins într-un mic rânjet. Nimic din tot ce se întâmpla nu era amuzant, dar dacă n-aș fi râs, probabil că aș fi început să urlu.

– Am încercat s-o opresc. Și am încercat să-l fac pe Gardian să înțeleagă. Jur, Zayne! Doar că n-a vrut. A zis că miros a demon. Chiar miros a demon?

El a deschis gura, apoi a închis-o brusc. A azvârlit prosopul însângerat acolo unde zăcea și puloverul meu.

– Tăietura nu se vindecă, și cu o lamă de fier nici n-o să se vindece, iar asta-i al naibii…

– De periculos pentru demoni. Grozav! E perfect! Mi-am ridicat privirea spre el, strângându-mi cu o mână plapuma la piept. Miros a demon?

– Lasă-mă s-o chem pe Jasmine…

– Nu! Ea o să-i zică lui Abbot, iar Gardianul ăla probabil că făcea parte din clanul de la New York. Abbot o să dea vina pe mine.

– Ba n-o să dea.

Un ghem de neliniște mi s-a format în stomac.

– Am venit la tine pentru că am încredere în tine. Nu-i poți spune tatălui tău. Te rog!

Umerii i s-au încordat.

– Atunci lasă-mă s-o aduc pe Danika. Nu te uita la mine de parcă tocmai ai fi înghițit pipi de pisică!

– Îîîîh! am gemut eu.

– Ea n-o să zică nimic, și e la fel de pricepută ca Jasmine când vine vorba de asemenea chestii. Zayne s-a aplecat spre mine, așezându-și mâinile de-o parte și de alta a picioarelor mele. Putem să avem încredere în Danika.

Pun pariu că fața mea arăta de parcă aș fi înghițit și niște pipi de hamster pe deasupra. Zayne s-a apropiat foarte tare, lipindu-și fruntea de a mea. Am încercat să mă îndepărtez puțin, însă m-a urmat, apropiindu-se prea mult. Am închis ochii și mi-am încleștat gura pe măsură ce imboldul de a… de a mă hrăni se înălța peste durere și peste glaciala senzație de panică.

– N-o să permit să ți se întâmple ceva, a spus Zayne cuprinzându-mi genunchii în palme. O să-ți dreg brațul și pe urmă o să lămurim povestea. Dar dacă ai încredere în mine…

Am dat să mă uit în altă parte, dar el și-a așezat degetele pe obrajii mei, oprindu-mă.

– Zayne.

– Dacă ai încredere în mine, atunci trebuie să ai încredere că secretul ăsta o să fie în siguranță cu Danika, a continuat el. Eu nu pot să fac treaba asta… să-ți cos brațul. Nu de unul singur. Bine? Am eu grijă de tine.

Ținându-mi respirația, am dat din cap în semn de încuviințare. Nu știu sigur dacă am fost de acord doar ca să-l fac să se retragă înainte să mă

agăț de el sau dacă eram într-adevăr dornică să mă las pe mâinile Danikăi (dintre toate ființele).

Zayne și-a înălțat capul și m-a sărutat pe frunte, făcându-mi inima să se dea de-a rostogolul.

– Mă întorc imediat.

I-au trebuit cam două minute ca să revină cu Danika. Între timp reușisem să mă conving singură că Zayne fusese abordat de tatăl său și forțat să toarne adevărul. Teama grețoasă era ca o porție de mâncare stricată în burtica mea.

Zayne a intrat și a închis fără zgomot ușa în urma Danikăi. Aceasta ducea o gentuță care semăna cu o trusă de cusut. Oh, Doamne! Tare mai aveau de gând să-mi coasă pielea! Mi-am întors privirea înnebunită către Zayne. El s-a așezat lângă mine, fixându-mă în ochii căscați.

– I-am povestit totul Danikăi.

– N-o să spun nimic, a zis ea așezând geanta lângă mine și începând imediat să scotocească prin ea. Doar atât: mă bucur că tu ești aici și că Bambi a luat o masă bună.

Am rămas cu gura căscată. Ea a ridicat elegant dintr-un umăr.

– Nu-mi plac oamenii care judecă, sau Gardienii care judecă, iar dacă ăla era Tomas, atunci el ar fi fost genul care judecă.

– Î-îl cunoșteai?

Dând din cap, Danika s-a întors spre brațul meu și a plescăit din buze.

– Categoric a fost fier, i-a zis ea lui Zayne. Vezi că marginile sunt oarecum arse?

Aveam pielea arsă?

– Chiar dacă s-ar fi transformat, rana tot nu s-ar vindeca. O să fie bine, după ce o cos, a continuat ea, și am zărit cu coada ochiului ceva ce semăna cu o ață. Dacă ar fi fost un demon pursânge…

– N-a fost, a spus Zayne, și aproape că am izbucnit în râs la auzul inutilei aduceri-aminte.

– Știu, a răspuns încet Danika. Pot să înțeleg de ce nu vrei să afle Abbot. Probabil că ți-a fost foarte

frică.

Nu eram în stare să mă uit la ea și, în acele clipe, nu știam sigur ce să fac cu compasiunea ei. Știam că băga ața într-un ac și că eram pe cale să căpiez, dar pe urmă Danika a luat un borcan.

– Ăsta-i un amestec de camfor și spilanthes[1]. O să ajute la amorțirea pielii, OK?

Cu dinții strânși, am dat din cap în semn de încuviințare. Danika mi-a întins pe tot brațul o parte din pasta cu miros de mentă. Am tresărit ușor când m-a pișcat, dar în câteva secunde mixtura s-a răcit, pătrunzând prin piele și mușchi. Ea a pus borcanul înapoi în geantă, și-a luat instrumentele durerii de neînchipuit și a ridicat privirea. Chipul ei uluitor (pomeți înalți, fără cusur, nas drept și obraznic, buze pline) fusese golit de orice urmă de culoare.

Ceea ce nu era foarte liniștitor.

– Tot o să doară, i-a spus ea cu glas scăzut lui Zayne. Probabil că ar trebui s-o… ăă, ții nemișcată.

Am înghițit în sec.

Zayne mi-a cuprins talia cu un braț, m-a culcat pe o parte și s-a ghemuit, aruncându-și un picior peste ale mele. Am făcut ochii mari și, preț de o clipă, am rămas încremenită de apropierea dintre noi. Roth și cu mine stătuserăm întinși așa, după…

El și-a dus o mână spre ceafa mea, mi-a lipit fața de pieptul lui, după care, cu cealaltă, m-a prins de mâna aflată la capătul brațului rănit.

– Îți simt inima bubuind, mi-a spus Zayne cu glasul înăbușit de părul meu. Încearcă să inspiri adânc de câteva ori.

Aveam impresia că inima mea *era* la un pas de a-mi sări din piept, ca rezultat al combinației între apropierea dintre noi și fiorul de teamă ce însoțea atingerea degetelor reci ale Danikăi.

– O să mă grăbesc, a promis ea. Durează, literalmente, două secunde.

Închizând ochii, am inspirat adânc de câteva ori.

– OK. Sunt în stare. Pot să fac față.

– Poți. Obrazul lui Zayne a alunecat peste tâmpla mea. Ești foarte puternică, Layla. Hai, că poți!

Aproape că l-am crezut.

Când acul mi-a străpuns pielea, spatele mi s-a îndreptat brusc. Flăcări s-au revărsat prin micuța gaură creată, aprinzându-mi corpul de parcă aș fi atins un foc.

– E OK, a murmurat Zayne, strângându-și degetele în părul meu. O să se termine înainte să… Mi-a strâns fața la pieptul lui, înăbușind țipătul care-mi izbucnise din gât.

– Îmi pare rău, a șoptit Danika, și mâinile i-au tremurat puțin. Mi-aș fi dorit să am ceva mai tare să-ți dau, dar Jasmine i-ar fi observat lipsa.

Focul îmi urcase pe braț și am încercat să mi-l smucesc, dar Zayne m-a blocat, ținându-mi mâna rănită dreaptă și neclintită. Un amețitor vârtej de înjurături mi-a plecat de pe limbă, făcându-l să chicotească răgușit.

– Habar n-aveam că ai așa o gură spurcată, a spus el.

– Nu-mi pasă. Vreau să se oprească. Acum! Am încercat să mă retrag, dar el m-a strâns mai tare. Oprește-te! Te rog!

– Nu putem să ne oprim, puiule. O să se termine curând. E aproape la jumătate.

Zayne avea trupul țeapăn, iar Bambi începuse să alunece în sus, pe șoldul meu. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca ea să se desprindă și să o înghită pe Danika. Însă șarpele s-a potolit. Poate că Zayne avea dreptate și se stricase la stomac.

– Și pe urmă o să fii perfectă, a adăugat el.

– Nu sunt perfectă. Tot corpul îmi zvâcnea precum o uriașă rană deschisă. Doamne, ce papă-lapte eram! N-aveam niciun fel de toleranță la durere. Pe de-altă parte, pielea îmi era cusută cu minimum de anestezic. M-miros a demon.

– Nu miroși a demon. Zayne părea să-și țină respirația în timp ce eu urlam din nou la pieptul lui. Miroși a… frezie.

– Frezie? M-miros a sânge și a demon, am șoptit cu vocea îngroșată și l-am strâns de mână până când i-am simțit oasele, în vreme ce Danika făcea o nouă buclă. Scuze! am spus, gâfâind.

– Nu-i nimic.

Zayne a reușit să se apropie și mai mult, potrivindu-și trupul lângă al meu.

– Nu miroși a sânge.

Am scos un geamăt când Danika a tras de fir.

– Nu te pricepi deloc să minți.

– Gata! a zis ea, cu răsuflarea întretăiată. Îmi pare foarte, foarte rău.

– E-e în regulă. Mi-am apăsat fața în pieptul lui Zayne, inspirându-i aroma de iarnă și de mentă. Mă dureau degetele, atât de tare mi le încleștasem pe mâna și în bluza lui. M-mulțumesc.

Danika a tras adânc aer în piept în timp ce-mi bandaja repede rana.

– Ar trebui să te odihnești pentru câteva minute, să-ți lași corpul să se liniștească, și ar putea fi o idee bună să dormi adânc la noapte, doar ca să-ți revii mai repede după pierderea de sânge.

Un somn adânc însemna retragerea într-o carapace, astfel încât să ne putem odihni la nivel celular, însă eu nu mai dormisem niciodată așa. Deși probabil că m-aș fi transformat în acea zi, dacă Bambi nu și-ar fi făcut apariția; nu-mi mai schimbasem înfățișarea din noaptea petrecută în sala de sport, și nu credeam că o să pot vreodată dormi astfel.

Nu știu cât am mai stat întinși acolo, cu Danika așezată pe marginea patului. Zayne și-a lăsat o mână să-i alunece în sus și în jos pe spatele meu, până când tremurul s-a domolit în sfârșit, iar conținutul stomacului mi s-a mai așezat un pic. Apoi și-a ridicat cu grijă piciorul de pe mine.

– Ești în regulă? m-a întrebat. Când am dat din cap în semn că da, s-a retras puțin, mângâindu-mi obrajii umezi. Vrei să încerci să te ridici?

Neavând încă destulă încredere în mine încât să vorbesc, am dat iar din cap. Cu ajutorul lui Zayne, mi-am rearanjat plapuma și m-am ridicat în fund. Capul mi se învârtea ușor și pete negre îmi întunecau vederea.

– Pot să-i aduc niște calmante, a spus Danika, cu un glas ce părea îndepărtat, în vreme ce-și privea mâinile elegante, de care își ștergea sângele meu. Jasmine n-o să observe. Uitându-se în spate, privirea i s-a oprit pe brațul lui Zayne, care se odihnea pe umerii mei. Pot să-ți aduc ceva de îmbrăcat.

– Ar… ar trebui să fie un hanorac cu glugă pe patul meu.

Danika a plecat, dar a revenit iute cu hanoracul, după care amândoi s-au întors cu spatele cât eu mi l-am tras încet peste bandaj. După ce mi-am închis fermoarul, cei doi s-au întors iar spre mine.

– Mulțumesc! am zis din nou.

– Cum te simți? Danika a venit și a luat loc lângă mine.

– Cred că n-o să vomit. Văzându-i expresia de ușurare, am încercat să-mi ascund zâmbetul lipsit de vlagă, dar Zayne mi l-a văzut și ochii i s-au luminat. A fost… nașpa.

– Te-ai descurcat bine.

Danika și-a aruncat privirea spre Zayne. El stătea înaintea mea, cu brațele încrucișate și trăsăturile țepene.

Acum ce facem?

Îmi simțeam creierul terci și bănuiam că de vină era nevoia de zahăr. Mult zahăr. Mă ajuta când aveam pofte. Și-mi mai trebuia un pui de somn. Poate doi. Doar de chichi. Pe urmă aveam să mă culc.

Zayne a oftat din greu.

– Nu știu. Nu cred că-i momentul potrivit.

– E cazul să afle. În mod evident.

Ciulind urechile, mi-am săltat capul și privirea a început să mi se plimbe între cei doi.

– Ce să aflu?

Zayne parcă ar fi vrut să se opună, dar a înaintat cu un pas și s-a așezat lângă mine.

– E ceva ce am simțit la tine în ultimele două zile.

– OK. Brațul mă ardea crunt, însă groaza împingea durerea la o parte. Miros a demon?

– Nu miroși altfel decât de obicei. Jigodia aia n-ar fi trebuit să se exprime niciodată așa, dar eu… A răsuflat adânc în timp ce-și trecea o mână în lungul maxilarului. Ți-am simțit mai mult decât altădată latura demonică.

Un gol mi s-a căscat în stomacul deja sensibil.

– De fapt, nu e cu nimic diferit când simți un alt demon, a intervenit Danika, frângându-și mâinile. Dar e ca și cum am simți un demon de un anume fel… un demon de Nivel Superior.

Aerul a năvălit afară din plămânii mei când m-am răsucit spre Zayne și vorbele mi-au ieșit sub forma unui vaiet jalnic. Demonii de Nivel Superior erau cei mai puternici, cei mai periculoși.

– Aș prefera să miros ca un demon normal.

El n-a spus nimic, însă o expresie de chin și încordare i s-a furișat pe chip. A trecut o secundă. Apoi un minut. Nici măcar nu sunt sigură că informația își croise drum în mintea mea. Faptul că ei mă percepeau ca pe un demon de Nivel Superior era cireașa putrezită de pe tort.

– De ce nu mi-ai zis?

– Cum aș fi putut? Te-ai fi gândit la ce e mai rău, iar eu n-am vrut să te încarc cu asta. Oricum nu contează, fiindcă ești în parte Gardian. Ești din fire…

Un bâzâit înfundat a răsunat prin toată casa și scuturi de oțel s-au trântit peste ferestre, făcându-ne pe mine și pe Danika să tresărim. Bufnituri asemănătoare s-au auzit când Zayne a sărit în

picioare. Nu mai văzusem niciodată geamurile acoperindu-se astfel, dar știam ce însemna.

Zayne s-a răsucit brusc, iar Danika a pălit.

– Demoni, a spus el și a strâns pumnii. Sunt demoni aici. Stați pe loc! Amândouă!

El deja ieșise pe ușa dormitorului. Eu și Danika ne-am uitat una la alta și, ridicându-ne de comun acord, l-am urmat la parter. Ceea ce aflasem de la ei putea să mai aștepte. Pentru ca scuturile să coboare asupra casei noastre, era nevoie să fim atacați.

Doi membri ai clanului stăteau de pază în fața livingului, acolo unde știam că Jasmine fusese izolată împreună cu copiii. Ușa din față era deschisă, lucru care m-a luat prin surprindere. Avea și ea întărituri de oțel, dar să rămână deschisă, de parcă n-ar fi existat niciun motiv de teamă? Aerul nopții pătrundea înăuntru, aducând cu el un anume miros.

Pulsul mi s-a accelerat și gura mi s-a uscat.

Maddox, care bloca intrarea, s-a întors și ne-a privit cu ochii mijiți.

– Danika, tu trebuie să rămâi în spate.

– Ce se întâmplă? a întrebat ea, în vreme ce pupilele i se alungeau pe verticală. Sunt demoni afară. Îi simt.

– Știm prea bine. Abbot e cu ei, a răspuns Maddox. La fel și ceilalți bărbați. Chestiunea nu te privește.

Danika s-a încordat lângă mine.

Eu nu simțeam o iotă, ceea ce rezolva problema în acea privință, dar mirosul ăla… oh, Doamne, mirosul ăla! Firișoare minuscule de păr mi s-au zbârlit pe tot corpul și, cu pași nesiguri, am luat-o orbește înainte.

– Layla! Danika a pornit în grabă după mine. N-ar trebui să ieși.

Maddox n-a încercat să mă împiedice când m-am strecurat pe lângă el. Mirosul se întețea pe măsură ce avansam prin aerul rece. Pielea mi s-a

făcut ca de găină. Aroma dulce, aducând a mosc, îmi inunda nările. Inima mea extenuată a început să bată peste măsură de tare și prea multe *(prea multe)* emoții s-au deșteptat la repezeală în toată ființa mea.

L-am văzut pe Zayne stând pe alee alături de tatăl său, de Geoff, Dez și alții, dar siluetele mai întunecate, aflate în spatele lor, în preajma peluzei ce ducea către pădure, au fost cele care m-au ademenit să mă apropii. Picioarele îmi tremurau când am grăbit pasul și am coborât în fugă scările.

Zayne s-a întors pe jumătate și a ridicat o mână, de parcă ar fi vrut să mă oprească ori să mă prindă. Maxilarul lui căpătase un contur aspru, amenințător.

– Layla…

Nu m-am oprit. Nimic pe lume nu m-ar fi putut opri. Epuizarea și durerea fuseseră uitate cât ai clipi. Zayne s-a tras cu doar câțiva centimetri într-o parte, răsucindu-se complet cu fața spre mine.

Atunci l-am văzut pe *el*.

Lacrimi mi-au înțepat ochii, iar inima mi-a stat în loc, după care a luat-o la goană. Toată zăpăceala din ultimele două săptămâni a dispărut în momentul în care ochii mei au întâlnit acea privire aurie.

– Roth, am șoptit.

Plantă medicinală originară din Brazilia. (n.tr.)

CAPITOLUL 5

Era tot atât de înalt și de impunător pe cât ar putea fi vreodată orice prinț de pe fața Pământului.

Și arăta la fel ca întâia oară când îl văzusem.

Cârlionți leneși de păr negru ca pana corbului îi cădeau pe frunte, atingându-i în treacăt sprâncenele arcuite și la fel de negre. Pomeții îi erau lați și înalți. Ochii, cu colțurile ușor ridicate, reprezentau un uluitor amestec de auriu și chihlimbariu, ce dădea feței un caracter aproape inuman. Buzele lui, cea de jos mai plină decât cealaltă, stăteau acum întredeschise. Un tricou negru i se mula pe pieptul despre care știam că era incredibil de bine conturat și pe abdomenul tonifiat… genul de abdomen care făcea de rușine „pătrățelele". Jeanșii îi atârnau pe șolduri în jos, susținuți de o curea împodobită cu ținte.

Nu-i mai lipsea decât Bambi, care, în acele momente, se zvârcolea pe pielea mea, șerpuind în sus și în jos, însă Roth era *viu* și era *acolo*.

Ochii lui s-au mărit un pic. Poate să fi fost imaginația mea de vină, dar jur că atunci când și-a umezit buzele, i-am putut vedea scânteierea cercelului de metal din limbă. Mușchii maxilarului i s-au contractat și o expresie de nepătruns i-a licărit pe chipul uimitor, iar eu am uitat de toți ceilalți. Sufletul îmi crescuse atât de mult, încât mă simțeam în stare să plutesc până la stele.

Cineva a zis ceva, însă eu eram pierdută între bubuiturile propriei inimi și zvâcnetele sângelui care-mi alerga prin vene.

Roth a făcut un pas către mine, dar privirea i s-a întors brusc la dreapta. S-a oprit și în ochi i s-au aprins luciri de un chihlimbariu intens. O mână m-a apucat de braț, chiar de sub bandaj.

M-am poticnit și mi-am înăbușit un țipăt. Zayne a pășit în față laolaltă cu Roth, însă Abbot și-a lăsat capul în jos, la același nivel cu al meu.

– Păzește-te, fetițo! Indiferent ce a făcut pentru noi, să nu uiți că el rămâne un demon.

– De fapt, sunt prinț, l-a corectat Roth cu acel glas profund și savuros precum ciocolata neagră, care-mi lăsa o dâră de fiori pe șira spinării – un glas pe care nu eram sigură c-o să-l mai aud vreodată. Cel mai bine ar fi ca *tu* să nu uiți *asta*.

Abbot a înțepenit și mâna i s-a încleștat puțin mai tare, în timp ce eu încercam să mă eliberez.

– Și ai mai face bine să-i dai drumul, a continuat Roth, săltându-și un pic bărbia. Ca să putem începe fluturarea micului steag al prieteniei noastre fără vărsare de sânge.

– Nu că vărsarea de sânge ar fi un lucru atât de rău.

Lângă Roth, un demon pe care l-am recunoscut ca fiind un Conducător Infernal a zâmbit larg, scoțând la iveală niște dinți albi și drepți. Cayman era un soi de manager intermediar al demonilor. Habar n-aveam cine era al treilea demon, rămas în spatele celorlalți doi.

– Iar tu ai face bine să-ți amintești că te afli pe proprietatea mea.

Abbot mi-a dat totuși drumul, și m-aș fi năpustit în față, dar privirea aruncată de Roth m-a avertizat să n-o fac.

Nedumerită, am tras adânc aer în piept și am încercat să-mi potolesc inima care gonea. Aș fi vrut să-i ignor privirea și să mă arunc spre el. Doar ca să-l pot atinge, asigurându-mă astfel că e real și nevătămat, însă n-aveam voie să uit unde eram. O jumătate din clanul meu se găsea afară și, cu toate că Roth se sacrificase (mă rog, așa păruse) pentru binele superior, nimeni nu s-ar fi bucurat dacă aș fi început să mă cațăr pe el ca o maimuță-păianjen dementă.

Dar, pe măsură ce mă uitam la el și începeam cu adevărat să-mi dau seama că Roth era acolo și era nevătămat, nu reușeam să pricep cum de îl vedeam pentru întâia oară. Mai mult, cum de scăpase de

flăcările din adâncuri? Evadarea se presupunea a fi imposibilă.

Și de ce venise el acolo?

Abbot a părut să se înalțe, scoțându-și la iveală statura impunătoare.

– Și n-o să existe niciodată un „steag alb al prieteniei“ între neamurile noastre.

Roth și-a așezat o mână pe piept.

– Vai, s-au dus toate visele și speranțele mele ca popoarele noastre să danseze cot la cot sub curcubeie!

Lui Abbot începuse să i se umfle o venă pe frunte. S-a întors către mine.

– Trebuie să intri în casă, Layla!

Pe naiba, dar până să apuc să zic asta, Roth și-a înclinat capul și a zis:

– Nu, ea trebuie să fie de față. Am venit cu un motiv, în ciuda faptului că ne-am abătut un pic de la subiect.

Ne-am abătut un pic de la ce subiect? De câtă vreme se afla Roth acolo? Mi-am dat la o parte părul de pe față, simțind că mintea mi se mișca oarecum cu încetinitorul. Am aruncat o privire către Zayne, însă el se concentra asupra lui Roth de parcă ar fi vrut să-i tragă un șut cu care să-l trimită înapoi în iad. Colțurile buzelor mi s-au lăsat. Pricepeam că ei doi nu puteau fi niciodată cei mai buni prieteni, dar să fi uitat Zayne ce făcuse Roth pentru el?

Maddox ieșise din casă și se oprise lângă un Dez tăcut. La un moment dat probabil că se transformase, fiindcă îl vedeam în adevărata lui înfățișare. Pielea avea culoarea granitului, iar aripile lui atingeau impresionanta lungime de doi metri și jumătate. Cu nările turtite și ochii lui galbeni scăpărând furioși, Maddox și-a dezvelit colții.

– Nu poate exista niciun motiv pentru care să le permitem să stea aici. S-a întors către Abbot, strângându-și în pumni mâinile terminate cu

gheare. Tomas lipsește, și pun pariu că ei sunt la mijloc.

Ăă…

Bambi mi s-a încolăcit în jurul taliei, apoi s-a întins, ca și cum ar fi bucurat-o amintirea cinei timpurii.

– Habar n-am cine-i Tomas, a răspuns Roth, curbându-și buzele (buzele lui, care mi se întipăriseră în memorie) într-un surâs afectat. Pe de-altă parte, voi, Gardienii, arătați cu toții la fel.

Maddox a scos un sâsâit.

– Te crezi isteț?

– Neah, mă cred sexy. Surâsul i s-a lățit, dar n-a ajuns până la ochii lui reci, de culoarea ocrului. Mă mai cred și teribil de amuzant.

Dez și restul Gardienilor s-au încordat. Bănuiam că ei considerau firesc ca Roth să fie intimidat de avantajul lor numeric, dar el… ei bine, cu cât era mai spinoasă o situație, cu atât mai neobrăzat devenea.

Cayman mi-a făcut cu ochiul în timp ce înainta cu pași țanțoși. Am ridicat din sprâncene. Totul mi se părea ireal. Poate că pierdusem prea mult sânge, leșinasem, și totul nu era decât un vis bizar.

– Putem să trecem la subiect? a întrebat Cayman bărbătește. Timpul e cu adevărat esențial.

Abbot a răsuflat adânc, umflându-și nările, dar a dat din cap în semn de încuviințare.

– Avem o problemă serioasă, a spus Roth, concentrându-se asupra conducătorului de clan. Surâsul afectat i s-a șters încet de pe față și un fior rece mi s-a rostogolit pe spinare. S-a născut un Lilin.

Toți Gardienii se holbau la el de parcă și-ar fi lăsat pantalonii în vine și ar fi executat un mic dans. Eu mă uitam cu gura căscată, repetându-mi iute în gând vorbele lui. Nu se putea să-l fi auzit bine. Era imposibil ca un Lilin (un soi de demon capabil să fure suflete printr-o singură atingere) să fi fost creat. Mârșăvia Lilinilor mergea până într-

acolo încât răpirea sufletului nu se limita la uciderea omului sau a Gardianului cu pricina, ci îl transforma într-un duh răzbunător, un spirit pornit să nimicească. Pe vremea Evei și a blestematului de măr, Gardienii fuseseră creați tocmai pentru a șterge Lilinii de pe fața Pământului.

– Imposibil, a mârâit Zayne. Ce fel de porcărie încerci să faci?

Transformându-și expresia de pe chip într-o mască dură, Roth și-a îndreptat privirea spre el.

– Nu încerc să fac nimic, și crede-mă, sunt minciuni mai interesante care pot fi spuse.

– N-are cum să fie adevărat, a declarat Abbot încrucișându-și brațele solide peste pieptul lat. Știm de ce e nevoie pentru a trezi la viață Lilinii, iar lucrurile alea nu s-au întâmplat. Ca să nu mai spunem că Paimon a fost oprit înainte ca ritualul să poată fi dus la capăt.

– Un demon care încearcă să ne mintă? a pufnit Dez în timp ce o pală de vânt rece îi ciufulea părul. Mare surpriză!

O sclipire ștrengărească, genul de ștrengărie care ar fi pus la pământ orașe întregi, s-a aprins în ochii lui Roth. A deschis gura, dar eu am făcut un pas în față.

– Cum e posibil? Tu… noi știm că nu e.

Roth a rămas cu privirea ațintită asupra lui Zayne.

– Este.

– De unde știi? l-am întrebat.

Un Gardian a bombănit cu dispreț:

– Abia aștept să aud povestea.

Roth a zâmbit în colțul gurii.

– După cum ar trebui să știți cu toții, dacă v-ați citit manualul intitulat „Când am pus-o de mămăligă“, există patru lanțuri care o țin pe Lilith captivă în iad.

Am dat din cap. Știam că Lilith, mama care îmi era străină, fusese încătușată în iad, dar nu înțelegeam ce legătură avea cu povestea noastră.

– Două dintre lanțuri s-au rupt când Paimon a încercat să pună în practică ritualul, lăsându-le doar pe celelalte două bine prinse, a continuat el. Un al treilea…

– Stai! Abbot a ridicat o mână. Cum s-au rupt cele două lanțuri? Paimon a fost oprit, iar nevinovăția Laylei (cheia ritualului) a rămas neatinsă. Deci nu poate fi adevărat.

Oh, Doamne…

Iar toată tărășenia cu nevinovăția! Mi-am înghițit un geamăt în vreme ce-mi strângeam mâna în jurul lănțișorului. Pentru ca ritualul de trezire la viață a Lilinilor să fie dus până la capăt, trebuia să aibă loc mai multe lucruri. Era nevoie să se verse sângele lui Lilith, ceea ce se întâmplase din pricina inelului pe care încă îl purtam la gât. Mai trebuia vărsat și sângele meu, chestie care de asemenea se petrecuse, dar ultimele două erau părțile importante.

Se cerea ca eu să fi luat un suflet și să-mi fi pierdut inocența, în sensul biblic al cuvântului. Numai Zayne și Roth știau că înghițisem un suflet, iar Abbot n-avea voie să afle, altfel m-ar fi distrus. Celălalt aspect? Încă eram virgină, deci nu se putea…

– Paimon a bifat părțile cu sângele, a spus Roth, urmând șirul gândurilor mele. Nu se uita la mine în timp ce vorbea, însă cuvintele îi erau tăioase ca briciul. Am simțit cum mi se formează noduri în stomac. A fost rănită. Am văzut cu ochii mei.

Felul în care îmi văzuse minuscula înțepătură în timpul luptei depășea puterea mea de înțelegere.

– Da. Paimon mi-a vărsat sângele, dar… Amintirile din acea noapte mi-au năvălit în minte. După ce Roth și Paimon fuseseră prinși în capcană și trimiși spre flăcările din adâncuri, bucata de podea pe care stătuseră arsese, iar lângă locul în care eram legată se formase o groapă.

Abbot s-a încruntat brusc. A deschis gura, apoi a întors o privire sfredelitoare spre mine. Eu am dat

înapoi din fața căutăturii lui acuzatoare. Să fi aflat despre Petr? Că îi luasem sufletul Gardianului, în legitimă apărare? Deja simțeam lațul strângându-se în jurul gâtului meu. Zayne s-a tras mai aproape de mine, moment în care mi-a ieșit tot aerul din plămâni.

– Nevinovăția ta, a rostit Abbot pe un ton scăzut și înșelător de calm. Ai pretins că ești încă nevinovată, Layla.

Pretins?

– Nu te-am mințit.

– Atunci cum de s-au rupt lanțurile? a întrebat el.

– Acum ne crede! a zis Cayman scuturând din cap. Ce repede se îndoiește de Layla!

Deși observația corectă m-a durut, nu l-am luat în seamă pe Conducătorul Infernal în vreme ce privirea îmi aluneca peste demoni și Gardieni. Când a întâlnit-o pe a lui Nicolai, acesta și-a ferit ochii. Dez și Maddox mă fixau cu aerul unora care încep să priceapă. La Zayne nici măcar nu eram în stare să mă uit, ca să-mi dau seama dacă și el se grăbea să tragă concluzii.

În momentul acela nu vedeam decât un singur lucru bun: nimeni nu presupunea că luasem un suflet. În schimb, credeau că-mi dădusem jos chiloțeii. Am strâns din buze. Nu știam dacă să le contest presupunerile, dezvăluind astfel ce făcusem de fapt, sau să-mi țin gura închisă.

Zayne a răsuflat adânc.

– Layla ne-a zis că e… mă rog, știi ce ne-a zis. N-avem niciun motiv să ne îndoim de ea, dar avem toate motivele să nu ne încredem în ei.

Ușurarea care mi-a străbătut trupul a fost de scurtă durată, căci Roth și-a arcuit o sprânceană grațioasă.

– Ținând cont că ți-am azvârlit fundul afară din capcană și ți-am luat locul, aș fi crezut că o să-mi dai ceva mai multă crezare.

Am închis ochii. Discuția era pe cale s-o ia la vale cu viteză.

– Și îți mulțumesc pentru ce-ai făcut, a răspuns Zayne pe un ton repezit. Dar asta nu schimbă ceea ce ești și faptul că Layla e încă…

Fierbințeala mi-a inundat obrajii.

– OK. Terminați! Cu toții! N-aș vrea să mai continue festivalul ăsta al bârfelor despre virginitatea mea.

– Nici eu, a mormăit Dez.

– Dar ultima oară când am verificat, încă purtam cu mândrie un himen, ceea ce înseamnă că sunt fecioară. Pumnii mi s-au strâns fără rost când l-am văzut pe Roth încruntându-se. Deci putem să nu mai vorbim despre asta?

– Dacă ceea ce spui e adevărat, atunci demonul minte, a rostit cu dușmănie Abbot.

– Demonul? a replicat batjocoritor Roth. Pentru tine sunt „Alteța Voastră“.

– Bine.

Cayman a pășit ușor în față, ridicându-și mâinile într-un gest de prefăcută capitulare, în vreme ce Gardienii își arătau amenințător colții.

– Nimeni nu minte, nici Prințul nostru Moștenitor, nici micuța și scumpa noastră Layla cea feciorelnică.

I-am aruncat o privire urâtă. El a rânjit.

– Ca întotdeauna, textul în care e descris ritualul nu intră în detalii, explicând ce sau cum trebuie să se întâmple pentru ca Layla să-și piardă inocența.

– Mi-aș dori să nu mai zici așa ceva, am mârâit, frecându-mi fruntea. Începea să mă doară capul. Nu-i ca și cum ai putea să-ți „pierzi“ pur și simplu inocența ori s-o rătăcești accidental, după care să uiți.

Abbot și-a mijit ochii.

– Bine punctat. Îndesându-și mâinile în buzunarele jeanșilor, Cayman a început să se legene pe călcâiele ghetelor și, judecând după veselia de pe figura lui, aveam o groaznică

presimțire că, vorbind, tocmai mă băgasem singură într-un colț. Pierderea inocenței se referă la păcatul carnal, și nu-i nevoie să comiți fapta, ca să simți plăcerea păcatului. Corect?

Fața mi s-a golit de sânge și gura mi s-a deschis pe neașteptate. Oh, trăisem plăcerea cu Roth! Același sânge mi s-a repezit înapoi în obraji pe măsură ce revedeam cu ochii minții orele petrecute înainte să plecăm după *Cheia lui Solomon*. Roth și cu mine… nu făcuserăm lucrul ăla, ci altele. Mă rog, el îmi făcuse lucruri cu mâna pe care numai… oh, Dumnezeule, chiar trebuia să încetez pe loc cu asemenea gânduri!

Roth și-a lăsat în jos genele incredibil de lungi în vreme ce vorbele lui Cayman își croiau drum prin mințile și imaginațiile tuturor celor de față. Rând pe rând, toți se uitau la mine de parcă… de parcă aș fi ucis o creșă întreagă și apoi m-aș fi scăldat voioasă în sângele pruncilor.

– Ce? am zis, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul. Mi-am aruncat privirea către Zayne. Un mușchi îi tresărea în dreptul maxilarului. Cayman și-a plecat bărbia.

– Cu alte cuvinte, era suficient ca ea să aibă un orgasm.

– Of, Dumnezeule! am gemut, plesnindu-mi cu ambele mâini fața aprinsă. Aș fi preferat să mă aflu din nou pe alee, la un pas de a fi tocată mărunt de un Gardian, decât acolo unde eram.

– Și, cel mai probabil, nu de una singură, a adăugat Cayman. În plus, asta-i unica explicație.

„Cineva să mă omoare acum."

Zayne a înjurat în barbă, și mi s-a părut că aud cuvântul „târfă" murmurat de cineva din galeria aflată în spatele meu, însă nu puteam ști sigur, căci nimeni n-a reacționat la respectiva șoaptă. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama cu cine trăisem „plăcerea păcatului". Nu era ca și cum aș fi avut o mulțime de variante, luând în calcul chestia

cu „a te apropia prea mult de orice ființă însuflețită“.

– Păi… a spus Roth, lungind cuvântul. E jenant.

Eu mi-am coborât încet mâinile.

– Crezi?

El nu s-a uitat la mine.

– Deci, acum că ne-am ocupat de problemă…

– Dar cum rămâne cu luatul unui suflet? a întrebat Nicolai.

Mi s-a zbârlit părul pe ceafă. Schimbarea de subiect ar fi trebuit să mă facă să dansez, și totuși, naiba să mă ia, situația tocmai se înrăutățise! Roth a ridicat din umeri.

– *Cheia lui Solomon* e un text străvechi, ai uitat? Ceea ce înseamnă că nu-i cel mai ușor lucru de interpretat. În mod evident, cu toții am priceput câte ceva greșit, în ciuda inteligenței mele superioare. Voi aveți cartea. Vedeți dacă puteți lămuri ce anume.

Gardienii au părut să-l creadă pentru o clipă, dar Abbot mi-a aruncat o privire prin care-mi spunea că urma să discutăm mai târziu, și nu era tocmai genul de conversație pe care s-o aștept cu nerăbdare.

– Însă, revenind la chestiunea curentă, trei dintre lanțuri s-au rupt, ceea ce înseamnă că există un Lilin.

Din nou povestea asta!

– Așteaptă! l-am întrerupt, inspirând adânc. Nu știam că lanțurile ei se rup la crearea Lilinului. Neliniștea mi s-a încolăcit în stomac pe măsură ce mă uitam la Abbot, la Zayne și din nou la Roth. Niciunul… niciunul dintre voi nu mi-a spus asta. Cu toții ați zis doar că, dacă Lilinii ar fi creați, lumea ar fi prea ocupată cu adunatul lor, ca să-și mai facă griji din cauza lui Lilith.

– Nu era necesar să-ți spunem, a răspuns Abbot cu glas răstit.

O emoție urâtă și violentă mi-a înlocuit frământările când m-am întors către bărbatul pe

care, cândva, îl admiram ca fiind persoana cea mai apropiată de un părinte pe care o cunoscusem vreodată. Mă *săturasem* până peste cap de minciuni – cu privire la faptul că Lilith era mama mea, că Elijah, un Gardian care se purta de parcă ar fi detestat simpla mea existență, era, de fapt, tatăl meu. Abbot îmi ascunsese toate astea.

– Pe bune? Cum să nu fie necesar, având în vedere cine e ea în raport cu mine?

– Ai dreptate, a recunoscut Roth.

– Nici tu nu mi-ai zis! am replicat.

Buzele i s-au transformat într-o linie țeapănă, și mi-am dorit să se uite la mine, să-mi explice de ce ținuse pentru sine un detaliu atât de important. Când am văzut că n-o face, teama a prins rădăcini adânci în sufletul meu.

– Iar dacă s-ar rupe și al patrulea lanț, atunci Lilith ar fi liberă?

Cel de-al treilea demon, care până atunci tăcuse, a scuturat din cap.

– Lilith n-o să fie liberă. Șeful o ține acum sub cheie, și sunt aproape sigur că o să înghețe iadul înainte ca ea să scape. A râs de propriile vorbe, făcându-mă să înalț o sprânceană.

Abbot și-a înălțat umerii.

– Chiar și cu Lilith în captivitate, dacă există un Lilin, atunci ne confruntăm cu o problemă serioasă.

– În momentul de față probabil că nu există decât unul, căci dacă ar fi fost mai mulți, ați fi aflat cu toții. Ați fi avut de-a face cu o aglomerare de duhuri. Dar și un singur Lilin poate să transforme orașul ăsta în propriul teren de joacă pentru sorbit suflete, a spus Roth. Ăștia sunt în stare să ia un suflet dintr-o simplă atingere ușoară cu mâna sau pot să-și bată joc de oameni, demontându-le încet personalitatea și schimbându-le întregul cod etic interior. Un Lilin ar reuși să schimbe și un Gardian, în caz că ar pune gheara pe unul.

Oh, așa ceva ar fi fost rău! Foarte rău.

– Și numai ei sunt capabili să controleze duhurile, a adăugat Cayman. Dacă acaparează complet un suflet, chestia aia răzbunătoare pe care o creează n-o să le dea socoteală decât Lilinilor. E… de două ori nasol.

În duhuri se transforma orice ființă cândva însuflețită, care-și pierdea sufletul. Acestea nu mergeau în iad. Nu exista niciun loc intermediar pentru ele. Rătăceau pe Pământ, blocate și clocotind de ură amarnică. În scurt timp deveneau periculoase și erau foarte puternice, putând să interacționeze cu oamenii la un nivel nu tocmai prietenos. Câteodată își luau drept țintă persoanele pe care le cunoscuseră în timpul vieții. Alteori nu făceau discriminări, atacând pe oricine le ieșea în cale.

– Știi, ținând cont de reguli și toate cele, grupul Alfa (băieții voștri cei mari și răi, din cerul cel mare și rău) n-o să fie prea fericiți. Roth și-a încrucișat brațele la piept. Așa că trebuie să-l găsim pe Lilin înainte ca grupul Alfa să decidă că trebuie să intervină. Altfel, o să fim cu toții în pericol, inclusiv Gardienii.

Cei din grupul Alfa se aflau la conducere. Îngeri. În mod evident făptura mea pe jumătate demonică nu văzuse niciodată unul.

– De ce ar fi Gardienii în pericol? am întrebat nedumerită.

Mi-a răspuns Cayman.

– Membrii grupului Alfa nu sunt cei mai mari fani ai Gardienilor, chiar dacă ei i-au creat. Ce zici, lider neînfricat? Când a văzut că Abbot nu-i răspunde, Conducătorul Infernal a rânjit. Grupul Alfa o să ia existența Lilinului drept un semn al incapacității Gardienilor de a gestiona situația, ceea ce i-ar face inutili. Drept pedeapsă, o să-i șteargă de pe fața Pământului, laolaltă cu noi, toți ceilalți.

Oh, Doamne, grupul Alfa nu se juca!

– Prin urmare trebuie să colaborăm, a declarat Roth.

Maddox a izbucnit într-un râs gutural.

– Să colaborăm cu demonii! Ai tras ceva pe nas?

– După cum am mai spus și altădată, Șeful nu privește cu ochi buni consumul de droguri la locul de muncă. Expresia de pe chipul lui Roth dădea de înțeles că își reluase indiferența caracteristică. Și va trebui să lăsați deoparte habotnicia. Ne găsim într-un oraș cu peste o jumătate de milion de locuitori, asta fără să punem la socoteală suburbiile. Genul de pagube pe care ar putea să le producă fie și un singur Lilin ar fi astronomice.

– Deci ne-am întors unde eram acum două luni? a spus Zayne. Numai că, în locul unui demon amorezat, avem un Lilin. Un Lilin care poate să fure sufletul unui om…

– Stai! Maddox s-a întors într-o parte, luându-și în sfârșit ochii de la cei doi demoni. Dacă ritualul a reușit, ducând la nașterea unui Lilin, atunci Layla n-ar fi, de fapt, mama lui? Demonul s-a născut din sângele ei.

– Câh! Am înghițit gustul de sânge care mi se ivise brusc în gură. În niciun caz n-o să mă refer la Lilin ca fiind copilul meu. Așa că niciunul dintre voi să nu îndrăznească să mi-l pună în cârcă.

– Lilinul s-a născut și din sângele lui Lilith, deci…

Roth a oftat, scuturând din cap.

– N-are nicio importanță, avorton al raiului ce ești!

Maddox și-a arătat colții.

– Poftim?

Roth nu l-a luat în seamă pe Gardian.

– Tocmai de asta mai aveam nevoie – un Lilin, sau ceva asemănător, cu care să ne luptăm! a murmurat Abbot, mai mult pentru sine.

M-am încruntat. Ce naiba voia să zică? El a clătinat din cap.

– Trebuie să găsim și să oprim Lilinul.

– Suntem siguri că Lilith nu poate fi eliberată? am întrebat, încă neștiind sigur ce să cred când venea vorba despre faptul că mama mea stătea legată în iad.

– Șeful n-o să permită așa ceva. Afișând un zâmbet rigid, Roth s-a uitat la Abbot. Tensiunea dintre cei doi era palpabilă, iar instinctul îmi spunea că mergea dincolo de faptul că se dușmăneau. Treaba e că n-am aflat prea multe despre Lilini.

Simțeam nevoia să mă așez.

– N-ați aflat?

– Nu. S-ar putea să existe informații în *Cheia lui Solomon*, dar… Roth a arătat cu capul spre Abbot. … *Cheia* e la voi.

– Și la noi o să rămână, în siguranță, a răspuns acesta.

– Siguranța e subiectivă, a mormăit Roth.

– Știm deja ce are de spus *Cheia lui Solomon* despre Lilini, a intervenit Nicolai.

– Doriți să împărtășiți? a rânjit Roth. Ar fi distractiv.

Abbot și-a mutat greutatea pe celălalt picior.

– Nu-i nimic nou. Numai vagi referiri la vremurile în care stăpâneau pământul. Nimic din ce nu aflaserăm deja. Chestiunea asta e serioasă, a adăugat Abbot după câteva momente. Îndeajuns de serioasă încât să nu vă lăsăm să cercetați problema în voie.

Ceea ce însemna că Gardienii nu aveau să-i atace pe Roth și gașca lui, un progres enorm. Pe Maddox și pe ceilalți Gardieni i-au apucat pandaliile, însă Abbot i-a redus la tăcere cu o fluturare a mâinii.

– Așa hotărăsc eu, ca lider al clanului din D.C., a spus, aruncându-le tuturor o privire fioroasă. Nu putem îngădui posibilitatea de a avea un Lilin la suprafață. Apoi și-a îndreptat privirea ucigătoare înspre demoni. Dar, dacă măcar încep să bănuiesc

că asta-i vreun soi de șmecherie, o să-l vânez personal pe fiecare dintre voi.

Roth a ridicat din umeri.

– Pentru noi e suficient să fiți cu ochii în patru când ieșiți la… vânătorile voastre.

– Nu-mi vine să cred că încheiem o înțelegere cu demonii, a zis Maddox, făcând câțiva pași în spate.

Nici mie nu-mi venea să cred, însă nu era de glumă cu un Lilin.

– Asta-i situația, a replicat Abbot, trăgând adânc și cu greu aer în piept. O să stăm cu ochii în patru după orice raportare suspectă. Contactele noastre din secțiile de poliție și din spitale ar trebui să se dovedească de folos în cazul ăsta.

Cayman a dat din cap în semn de încuviințare, iar faptul că purtam cu toții o discuție destul de civilizată era deja monumental.

– O să fim și noi cu urechile ciulite. Cel mai probabil, un Lilin o să caute alți demoni. Știi tu, ca să creeze legături și să-și facă prieteni. Să sperăm că o să găsească unul în care să aibă încredere.

– Bine, a spus Abbot, îndreptându-și umerii. Dar, pentru moment, plecați naibii de pe proprietatea mea!

Un nor de abur mi-a țâșnit printre buze în timp ce stomacul mi se prăbușea. Nu puteau să plece încă. Sub nicio formă! Am făcut un pas înainte, ignorând căutăturile sfredelitoare ale Gardienilor. Nu-mi păsa. N-aveau decât să-și ia ideile bigote și să și le bage așa de adânc în…

– Suntem pe cale, dar… Roth s-a întors în sfârșit spre mine. Privirile ni s-au intersectat, și senzația a semănat cu un pumn în piept. Trebuie să vorbim.

CAPITOLUL 6

Era cât pe ce să mă reped fix atunci la Roth și să-mi arunc brațele în jurul lui, dar un mârâit înfundat a tunat din spatele meu. La început am crezut că e reacția lui Abbot, însă când mi-am dat seama că venise din partea lui Zayne, nu m-am mai putut mișca.

Roth și-a lăsat capul într-o parte, privindu-mă, în vreme ce un surâs lent, șmecheresc, i-a înfrumusețat buzele.

– Pe bune… tu chiar mârâi la mine, Bolovane?

– Sunt gata să fac mult mai mult decât să mârâi.

Roth a chicotit.

– Nu ești foarte recunoscător.

M-am întors către Zayne și inima mi-a sărit în gât, oprind orice vorbe aș fi vrut să rostesc. Zayne îl fixa pe Roth cu o ură pe care n-o puteam înțelege, mai ales după ceea ce făcuse demonul pentru el, de parcă… Am scuturat din cap.

– E în regulă, i-a întrerupt Abbot, luându-mă prin surprindere. Lasă-i să vorbească.

Stai! Ce? Nu-l deranja să discut cu Roth? Atitudinea lui împăciuitoare m-a pus în mișcare. Inima mea a făcut un nou salt.

Zayne a deschis gura, apoi a închis-o pe neașteptate. Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, după care el, resemnat, a dat cu încordare din cap.

– O să te aștept.

Aș fi vrut să-i zic că nu-i nevoie, însă caracterul straniu al afirmației mă amuțise. Am inspirat adânc și m-am răsucit către Roth.

– Să mergem, mi-a sugerat el.

În vorbele lui pătrunsese o răceală care mă neliniștea. Mi-am spus că era numai din pricina apropierii de atâția Gardieni, dar genunchii mi s-au înmuiat în timp ce mă îndreptam spre el. Parfumul lui unic mi-a inundat toate simțurile, făcându-mi pielea să se înfierbânte în ciuda aerului rece. Când

m-am apropiat, Roth s-a întors și a pornit către poteca îngustă pe care eu și Zayne o bătătoriserăm de-a lungul numeroșilor ani în care străbătuserăm drumul până la căsuța din copac, aflată în pădurea din apropiere.

Cu furnicături pe ceafă, mi-am aruncat privirea peste umăr și am tras puțin aer în piept. Gardienii încă stăteau de pază în fața taberei, însă nu-l mai zăream pe Abbot. Zayne se oprise la baza scărilor late, sprijinit de una dintre uriașele coloane din marmură albă. Cayman și celălalt demon dispăruseră. În mod evident, nu se temeau pentru siguranța lui Roth. Sau nu le păsa.

Mi-am întors brusc capul și, când i-am văzut profilul lui Roth, mi s-a tăiat răsuflarea. O ușurare amețitor de mare m-a izbit când am realizat, încă o dată, că el era viu și se afla acolo.

O mulțime de lucruri clocoteau înlăuntrul meu în momentul în care am pășit dincolo de zidul de susținere din piatră sfărâmată, ce înconjura peluza bine îngrijită, și am trecut pe sub crengile groase, golite de frunze, care zornăiau ca niște oase în bătaia vântului. Dar nu eram în stare să vorbesc. Nodul revenise și mi se așezase drept în mijlocul gâtului.

Gândirea coerentă s-a oprit, și m-am trezit ocolindu-l. Roth s-a oprit la jumătatea unui pas, în vreme ce eu făceam ceea ce îmi dorisem să fac încă din clipa în care apăruse, în acea seară. Ca o minirachetă, m-am năpustit asupra lui.

El s-a poticnit și a făcut un pas înapoi, când brațele mele i-au cuprins gâtul. De cum mi-am lipit corpul de al lui, o apăsare mi-a încleștat pieptul. Am închis strâns ochii, ca să împiedic brutalul torent de emoții. Erau atât de încâlcite (ușurare și teamă, disperare și hotărâre, o dorință profundă ce rivaliza cu nevoia care mă chinuia în fiecare zi, și îngrijorare), încât nu puteam să le deslușesc ori să pricep cum de simțeam atât de multe.

Cuibărindu-mă la pieptul lui, i-am auzit inima bătând cu putere și mi-am dat seama că brațele îi atârnau pe lângă corp. Un nor de neliniște a trecut pe deasupra mea când mi-am săltat capul și i-am cercetat ochii prin întuneric, însă aceștia erau închiși, iar genele dese aproape că-i atingeau vârfurile pomeților. Era palid sub razele subțiri de lună ce pătrundeau printre ramuri, și buzele i se strânseseră într-o linie dreaptă.

Un nou fior de teamă mi s-a furișat pe sub piele. Am dat să mă retrag, pentru a da glas senzației apropiate de spaimă ce creștea precum o buruiană în fundul stomacului meu, când, *în sfârșit*, brațele lui m-au înconjurat. M-a strâns lângă el și trupurile ni s-au unit într-un fel ce-mi amintea de noaptea în care găsiserăm *Cheia lui Solomon*. Mușchii din partea de jos a abdomenului mi s-au crispat, în vreme ce mâna lui îmi mângâia spatele, încurcându-se în părul meu. Bambi ne urmărea dezmierdările ca și cum ar fi căutat să se apropie de adevăratul ei stăpân.

Era atâta căldură în acea îmbrățișare, încât umbrele au fost gonite. Am închis ochii și m-am cufundat în ființa lui. Nu știam ce sens avea întoarcerea lui, ce însemna pentru noi, dar atunci nu conta.

El și-a lăsat capul în jos, lângă al meu, și, cu glas scăzut, gutural, a murmurat ceva ce eram convinsă că nu semăna câtuși de puțin cu limba engleză.

– Ai o rană, a spus pe un ton aspru.

N-am putut decât să scutur din cap și să-i strâng în pumni partea din spate a bluzei. Trăiam prea multe emoții contradictorii. Unele îmi aparțineau, dar aveau și un caracter îndepărtat, pe care nu prea reușeam să-l înțeleg.

Roth și-a lăsat cealaltă mână să-i alunece pe brațul meu. Mi-am mușcat buza când degetele i s-au strecurat pe sub mâneca hanoracului.

– Pe braț, a zis el, reușind să-și strângă degetele chiar sub cotul meu. Cum s-a întâmplat?

– Un Gardian mi-a făcut-o, am răspuns și mi-am frecat obrazul de pieptul lui, precum o pisicuță cu burta plină, gata să tragă un pui de somn. Am oftat. A spus că miros ca un demon.

Roth s-a tras înapoi, lăsându-și bărbia în jos. Sprâncenele negre i s-au strâns laolaltă.

– Un Gardian te-a rănit? A fost fier?

Am dat din cap, însă nu despre asta voiam să vorbim.

– Roth…

– Ce era cu Bambi? a întrebat el, scoțându-și mâna din părul meu. Ea te-ar fi apărat.

– Bambi n-a pățit nimic. M-am silit să zâmbesc, dar trăsăturile lui nu s-au îmblânzit deloc. Ea l-a mâncat pe Gardian.

Roth a ridicat din sprâncene.

– Păi…

– Da. Am rostit lent cuvântul. Știam că ar fi trebuit să-l întreb de ce, dintr-odată, Gardienii mă percepeau ca pe un demon de Nivel Superior, însă oricât ar fi fost de rău, lucrul ăsta nu era prioritatea mea. Nu știu de unde să încep. Cum de te afli aici?

Ochii lui aurii i-au fixat preț de o clipă pe ai mei, apoi s-au retras. Imediat am început să jelesc pierderea căldurii.

– Ei bine, există niște chestii numite portaluri, și am sărit într-un…

– Nu la asta mă refeream. Înainte, răspunsurile lui istețe mă călcau pe fiecare nerv, dar acum simțeam o ușurare când mă enerva. Erai în capcana diabolică împreună cu Paimon. Te-ai dus în adâncuri.

– M-am dus. Și-a încrucișat brațele la piept și a făcut încă un pas înapoi, îndepărtându-se de mine. N-a fost distractiv, în caz că voiai să știi.

Am tresărit.

– Nici nu credeam că a fost, dar nu înțeleg. Adâncurile sunt veșnice.

A ridicat grațios din umăr.

– Așa e, dar eu sunt favoritul Șefului și am făcut ce voia el: am oprit crearea unui Lilin. Sau cel puțin așa am crezut noi.

– Deci ai fost eliberat pentru bună purtare?

– După o zi sau două. Șeful nu s-a grăbit prea tare. Ceea ce nu-i o surpriză.

Mi s-a strâns inima.

– Dar în adâncuri trebuie să fi fost… Vocea mi s-a frânt și am clătinat din cap.

– N-a fost o vacanță, piticot. Imaginează-ți cum pielea ți-e jupuită și pârlită vreme de patruzeci și opt de ore. A ridicat iar din umeri, de parcă n-ar fi fost mare scofală să fii efectiv ars de viu, apoi și-a dat la o parte părul negru de pe frunte. Dar putea fi și mai rău. Nerodul de Paimon a rămas acolo.

Ceea ce însemna că și Roth putea să fi rămas acolo. Timp de două zile probabil că trecuse, literalmente, prin chinurile iadului, însă dacă i se dăduse drumul atât de repede…

– Unde ai fost?

Privirea i-a zburat spre crengile goale.

– Prin preajmă.

– Prin preajmă?

Din răspuns răzbătea o oarecare neîncredere.

– Pe ici, pe colo, în sus și în jos. A zâmbit în colțul gurii, dar gestul era lipsit de sinceritate. Am pierdut vremea.

M-am holbat la el.

– De ce n-ai venit să mă vezi? Întrebarea mi-a ieșit pe gură ca un imn al tuturor iubitelor de pe planetă scoase din sărite, însă exista o problemă… eu nu eram iubita lui.

Roth și-a arcuit o sprânceană și a deschis gura, dar n-a spus nimic. Am întins mâna ca să-l ating, însă el s-a dat în spate. Un mușchi i-a zvâcnit în dreptul maxilarului. Neliniștea și răceala de mai devreme au revenit.

– Am fost foarte îngrijorată, am zis, trăgându-mi mâna înapoi la piept. Mi-a fost dor de tine. Te-am

plâns. Dar am sperat că ești OK. Ăsta… Am scos afară lănțișorul. Piatra crăpată reprezenta o tristă declarație. L-am găsit în apartamentul tău, pe acoperiș. Tu l-ai lăsat acolo, nu-i așa? După ce-ai ieșit din adâncuri. Tu…

– Da. Și?

– Și? am șoptit, simțindu-mă cam la fel de goală ca un ecou. De ce să fi făcut asta și să nu fi venit apoi să mă vezi?

Roth n-a răspuns. Bucăți de gheață îmi alunecau prin vene.

– Știi cât de supărată am fost? M-am simțit pierdută fără…

– N-ai fost pierdută fără mine, a intervenit el, fixându-mă brusc cu privirea pentru a doua oară. L-ai avut pe Zayne.

– Da, dar asta nu…

– L-ai avut pe el, a repetat Roth, inspirând adânc. De ce crezi că i-am luat locul în capcana aia? Ca să-l poți avea pe el.

Poate că eram eu mai înceată la minte decât ar fi fost normal, însă nu pricepeam unde voia să ajungă.

– Știu că ai făcut-o pentru mine, și niciodată n-o să-mi pot exprima cu adevărat recunoștința, dar nu voiam să te pierd. Nicio clipă nu mi-am dorit asta. Cuvintele au continuat să se reverse, în cel mai grav caz de diaree verbală cunoscut vreodată omenirii, îngerilor sau demonilor. Nu știu ce-a fost între noi, dar a fost ceva… ceva ce a însemnat mult pentru mine.

El m-a privit un moment, și o mulțime de trăiri i-au jucat pe chipul uluitor de frumos, după care a scuturat din cap.

– Ai trecut prin multe în ultimul timp. Înțeleg că ești supărată, dar, cum spuneam, n-ai nevoie de mine.

Frustrarea îmi ardea sângele ca un acid.

– Roth, eu…

– Nu mai spune nimic! A ridicat o mână. Nimic!

– Nici măcar nu știi ce urma să zic!

La naiba, nici eu n-aveam habar ce urma să-mi iasă pe gură.

– Nu vreau să aflu. Roth și-a înfipt degetele în păr, cu un gest scurt, smucit. De asta trebuia să vorbim. M-am întors. O să fiu prin preajmă din cauza Lilinului, dar e singurul motiv. Pricepi ce-ți spun?

O parte a creierului meu pricepea pe deplin ce-mi spunea, însă cu inima era altă poveste. Pentru mușchiul ăla stupid, vorbele lui n-aveau nicio noimă. Lucrurile nu se legau.

– Nu. Nu pricep.

Roth și-a plecat genele, bombănind o înjurătură.

– Uite ce e, când am mai fost pe pământ, cu tine, a fost… A clătinat puțin din cap, apoi parcă s-a silit să rostească restul. A fost distractiv, piticot.

– Distractiv? am repetat prostește.

Cu mișcări țepene, a dat din cap în semn de încuviințare.

– Și atât. A fost *doar* un amuzament de moment.

M-am smucit înapoi de parcă aș fi fost plesnită peste față.

– Pentru mine n-a fost doar un amuzament.

– Bineînțeles că nu. Roth s-a întors cu spatele, aparent inspectând trunchiul unui copac ca și cum acolo s-ar fi aflat răspunsurile la toate problemele vieții. Tu n-aveai niciun pic de experiență. Nici măcar nu te-ai mai sărutat până atunci cu cineva. Era cel puțin firesc să te molipsești de sentimente.

Un junghi mi-a încins pieptul.

– Dar pentru tine nu era firesc?

– Nu. Deloc. Din diverse cauze. Multe dintre ele plicticoase, dar logice. Eu sunt Prințul Moștenitor al Iadului, nu ca Bolovanul tău.

– Nu ești doar următorul Prinț Moștenitor al Iadului! Reprezinți mai mult. Așa că hai să nu luăm porcăria de la capăt!

Roth nu se văzuse niciodată ca fiind altceva decât unul dintre sutele de prinți care existaseră

înaintea lui. Ba chiar se îndoia de sine din pricina asta, și aș fi vrut să am mai multă grijă cu respectivele sentimente, însă îmi pierdeam controlul, căci furia și durerea lăsau loc unei nevoi disperate, care mă făcea de rușine. Am ridicat inelul.

– Ăsta dovedește c-a fost mai mult decât un amuzament și pentru tine. Ai reparat lănțișorul și l-ai lăsat acolo, ca să-l găsesc.

– Ceea ce demonstrează ceva? a întrebat el încet.

– Da! Metalul rece mi se înfigea în palmă. De ce să-l fi reparat, dacă nu-ți păsa?

Umerii i s-au încordat.

– Nu zic că nu-mi pasă, piticot.

– Atunci ce naiba zici?

– Zic că ce-am făcut noi n-o să se mai repete. Asta zic.

Am dat să trag o gură de aer, însă n-am putut.

– Dar lănțișorul…

Roth s-a răsucit cu o viteză atât de mare, încât m-am retras, împiedicându-mă. Fața lui avea ceva întunecat, din cauza felului în care pielea i se subțiase pe oase.

– De ce contează, Layla? Nu-i decât o prostie de lănțișor.

– Astea-s aiureli! Știai cât mult înseamnă pentru mine. Era singurul lucru care mă lega de mama mea, de cine eram cu adevărat, iar Roth o știa. N-are importanță.

A înaintat cu pași lungi, și a trebuit să mă forțez să nu mă mișc. Pupilele au început să i se dilate.

– Nu mă interesează să reaprind o pasiune fără rost. E o explicație suficient de amănunțită pentru tine? Acum înțelegi? Sunt un demon, Layla. Unul pursânge, care nu se rușinează de ceea ce face neamul lui. Iar tu ești doar pe jumătate demon. Vrei să semeni cu prețioșii tăi Gardieni și cu Bolovan. Prezența mea lângă tine ar trebui să te

umple de scârbă. De ce-ai vrea măcar să te afli aici, darămite să ai o relație cu mine?

Durerea din piept mi s-a împrăștiat, așezându-mi-se în oase.

– Deci pentru tine a fost, ce… un joc? Nu cred! Am continuat să-mi susțin punctul de vedere, cu mâna tremurând în jurul inelului. Vrei să mă convingi că nu ești nimic mai mult decât un demon, dar felul în care m-ai sărutat și ce mi-ai spus înainte să fi prins în capcană dovedesc altceva.

– Ești așa de naivă! Un sărut? Câteva vorbe sentimentale zise când credeam că urma să-mi petrec eternitatea sub tortură? Nu mă poți judeca după două scăpări de moment, Layla! Contează cine sunt. Stătea la doi centimetri distanță de mine, strângându-și pumnii pe lângă corp. Sunt Prințul Moștenitor, fie că vrei s-o auzi, fie că nu.

– Asta nu înseamnă nimic! am ridicat vocea, strângând inelul, dovada că exista ceva în el. Dovada că avea o conștiință… și un suflet. Minți, și trebuie să ai un motiv.

Roth a întors capul, trecându-și de data asta ambele mâini prin păr.

– Știi ce sunt. Ți-am *spus*! Râvnesc la lucruri frumoase. Îmi place să iau chestii care nu mi se cuvin. Pe urmă s-a uitat la mine și a zâmbit. Surâsul lui glacial mi-a dat fiori pe piele. Tu chiar ai crezut că țin la tine, nu-i așa? Te-am dorit, Layla. Îmi făceai plictiseala mai plăcută. Atâta tot.

M-am retras împleticindu-mă, vrând să-i împiedic cuvintele să capete sens pentru mine, să mă rănească, însă nu puteau fi oprite. Într-o secundă, mi-am dat seama că ar fi trebuit să am mai multă minte. Tot timpul ar fi trebuit să am minte. La urma urmei avea dreptate. N-aveam pic de experiență în asemenea situații, cu băieții și cu relațiile. Dacă… dacă aș fi însemnat ceva pentru Roth, m-ar fi vizitat înainte de acea seară, căci în

cazul în care rolurile ar fi fost inversate, eu una la el m-aș fi dus întâi și întâi.

Ceea ce era pur și simplu trist.

– Zău că nu știu ce-a fost în capul meu! De obicei nu mă dau la virgine. Provoacă o grămadă de încurcături. Una ca Eva, colega ta, e mult mai distractivă și mai pricepută la capitolul ăsta. Ea mai e pe-aici? A oftat, ridicând cu nonșalanță din umeri, deși un mușchi i se zbătea în dreptul maxilarului. Cum ziceam, ar fi trebuit să-mi dau seama c-o să te molipsești de sentimente, piticot. Greșeala mea.

Am simțit cum mi se scurge tot sângele din obraji. Vorba lui de alint mi se părea inutil de crudă, în combinație cu ceea ce-mi spunea.

– Nu-mi mai spune așa!

– Cum zici tu. Roth s-a răsucit. Conturul spatelui său era nefiresc de țeapăn. Bambi o să rămână cu tine.

Am clipit, ca să-mi alung lacrimile, refuzând să le las să cadă.

– Nu…

– Nu-mi pasă dacă nu vrei. Ea rămâne cu tine.

Am rămas cu ochii ațintiți asupra spinării lui, simțindu-mă gâtuită din interior.

– Ești un ticălos!

El m-a privit peste umăr, cu o expresie rigidă la lumina lunii.

– Adio, Layla! Și a plecat.

CAPITOLUL 7

Nu-mi amintesc mare lucru din scurtul drum înapoi spre casă. Aveam o durere în piept care rivaliza cu ceea ce simțisem când îl văzusem pe Roth în capcana diabolică. Era rece și fierbinte în același timp, arzându-mi și înghețându-mi măruntaiele. Un nod mi se formase în gâtlej, iar umezeala dindărătul pleoapelor creștea cu fiecare pas.

Vorbele lui Roth făcuseră mai mult decât să mă rănească, și groaznica apăsare a greutății ce mi se așeza între sâni mă avertiza că era posibil să mi se fi rupt ceva acolo, chiar dacă nu recunoscusem cât de profunde îmi fuseseră sentimentele pentru el.

„De obicei nu mă dau la virgine."

Doamne, cum am putut fi atât de proastă încât să mă fi înșelat în privința lui? Parcă aveam obrajii opăriți, în vreme ce cuvintele lui mi se repetau în minte. Fiecare vorbă fusese bine ascuțită, rostită cu intenția de a mutila, și reușise. Mâinile îmi tremurau când mi-am încrucișat brațele la piept, fără să iau în seamă durerea provocată de întinderea cusăturilor. Dar îmbrățișarea aia… felul în care mă strânsese? Nu însemnaseră nimic pentru el? Nu puteam să accept asta cu ușurință. Nici faptul că acele vorbe chinuite pe care mi le aruncase înainte să fie luat de capcană, vorbe de care mă atârnasem, fuseseră spuse cu atâta nepăsare. Însă poate că mă dovedisem doar foarte naivă. Mă molipsisem de sentimente? Avea dreptate. Mă molipsisem de ele și nu le mai dădusem drumul. Iar acum… uite!

Dincolo de durere, un alt soi de suferință mi-a încolțit în gâtlej – o sete mușcătoare prindea rădăcini. O percepeam în fiecare celulă, până și în marginile dinților. Nevoia de a mă hrăni creștea iute și fără ezitare. Emoțiile îmi umblau brambura, alimentând dorința nepermisă.

Odată ajunsă pe alee, mi-am șters furioasă obrajii. Gardienii se învârteau pe lângă intrare sub înfățișările lor adevărate, cu aripile strâns lipite de spate, însă nimeni nu mi-a dat atenție când am trecut în grabă pe lângă ei. Nu reușeam să le văd sufletele, dar aveam pe limbă gustul purității lor. Preț de o clipă, mi-am îngăduit să-mi imaginez cum ar fi să simt acea căldură alunecându-mi pe gât, alinând frigul și durerea lăsate în urmă de Roth. Și nici n-ar fi fost greu. Ei nu se încredeau în mine, dar nici nu se așteptau să-l atac fățiș pe vreunul. Iar odată ce aș fi înhățat un suflet, nimic n-ar fi oprit…

Mi-am retezat gândul, descoperind oripilată că rămăsesem pe loc. Stăteam pur și simplu acolo, holbându-mă la bălaiul cap plecat al lui Zayne, și îmi lăsa gura apă. Nevoia lacomă de a-mi duce fantezia până la capăt îmi dădea crampe la stomac.

Cu coatele sprijinite de genunchi, el și-a ridicat bărbia și, într-o secundă, a fost în picioare, cu brațele desfăcute pe lângă corp.

– Layla?

– Sunt obosită. Vocea îmi suna ciudat. Era prea chinuită, prea crispată. În clipa aia nu puteam sta în preajma lui, în preajma nimănui. Mă duc… mă duc la culcare.

Zayne s-a întors, și nuanța pielii lui și-a pierdut din strălucire. M-a urmat dincolo de ușă, închizând-o fără zgomot în spatele nostru. Lustra din foaier era stinsă, iar micile aplice aruncau o lumină blândă pe podea. Din living răzbătea vocea lui Jasmine, așa că am iuțit pasul. Fiecare treaptă mă seca de energie. Până să ajung pe palierul celui de-al doilea etaj, deja aveam cea mai groaznică poftă să mă răsucesc și să mă agăț de Zayne.

El a înaintat pe lângă mine, blocând ușa dormitorului.

– Vorbește cu mine!

Mi-am înălțat încet privirea, și nu știu ce-a văzut Zayne pe chipul meu, dar a întins o mână. M-am

dat înapoi, evitându-i atingerea, căci eram periculos de aproape să cedez nervos și să fac un lucru pentru care nu m-aș fi iertat niciodată. Cu inima bubuindu-mi în piept, am scuturat din cap.

– Nu vreau să vorbesc.

El și-a lăsat capul într-o parte.

– Nu ești OK.

Mi-am ținut răsuflarea. Zayne a strâns din dinți.

– Te-a rănit?

– Nu, m-am silit să răspund, expirând pe nas.

– Nu mă refer la fizic. Te-a rănit…

– Nu pot să fac asta acum. Te rog, am șoptit, iar el a făcut ochii mari, înțelegând. Am nevoie să fiu singură.

Umflându-și nările, Zayne s-a dat deoparte. Pieptul i s-a ridicat brusc.

– Îți trebuie ceva?

Stomacul mi se întorsese pe dos de la cât de tare îmi zvâcnea pulsul.

– Suc de portocale.

El a încuviințat și s-a îndepărtat repede pe hol. Eu am intrat în dormitor, lăsând lumina stinsă. Nu că aș fi avut nevoie de ea. Îmi petrecusem atât de mult timp în acea cameră, încât aș fi putut să umblu orbește prin ea. M-am dus la ferestrele mari, dorindu-mi să le pot deschide, astfel încât să las să intre aerul rece al nopții, dar ele fuseseră bătute în cuie când trecusem prin faza „pedepsită pe viață". Probabil Abbot crezuse că o să fac aripi și o să plec în zbor la un *rendez-vous* cu ceata mea demonică.

Ținându-mi ochii strâns închiși, mi-am dat seama că tocmai asta voiam să fac. Nu partea cu ceata demonică, dar un „da" al naibii de mare pentru partea cu plecatul în zbor. Mai devreme, în acea seară, aproape că mă transformasem. Poate că eram în stare s-o fac din nou. Un val de fiori mi s-a împrăștiat prin trup. Pielea de pe spate mi s-a strâns. Am deschis ochii și am expirat încet, puțin câte puțin. Mai că simțeam aerul nopții

mângâindu-mă. M-am întrebat cât de sus aș fi putut să ajung și dacă senzația ar fi fost la fel de plăcută ca înghițitul unui suflet.

Abbot și-ar fi ieșit din minți dacă aș fi părăsit tabăra în noaptea aceea, și ar fi fost periculos să plec. Nu fiindcă m-ar fi pândit vreun pericol, ci din cauza pericolului pe care-l reprezentam eu în acele momente pentru ceilalți oameni. Oameni nevinovați.

Încăperea s-a umplut de prezența lui Zayne. M-am întors și, pentru prima oară de când îmi pierdusem capacitatea de a vedea aure, m-am bucurat că nu reușeam s-o zăresc pe a lui. El a pus un pahar mare cu suc de portocale pe biroul meu, între caiete și hârtii de imprimantă. S-a uitat la mine, îngrijorarea fiindu-i întipărită pe chipul frumos.

– Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă sau dă-mi un mesaj!

Am încuviințat.

– Promite-mi! Nu s-a apropiat, dar nici nu și-a dezlipit privirea de a mea.

– Promit! m-am jurat, înghițindu-mi nodul din gât, devenit și mai mare.

Uneori (ba nu, mereu) mi se părea că nu-l merit.

– Mulțumesc.

Genele lui au fluturat scurt, închizându-se.

– Nu-mi mulțumi, Layla! Nu pentru asta. Când i-au fixat iar pe ai mei, ochii lui căpătaseră o nuanță adâncă de albastru. Știi… știi că aș face orice pentru tine.

Am dat orbește din cap, în timp ce ochii mi se umpleau la repezeală de lacrimi. Zayne și-a săltat colțurile buzelor, schițând un surâs, apoi a ieșit din cameră. M-am dus drept la sucul de portocale, am luat în mână paharul rece și l-am golit de conținut. Pișcătura acidului mi-a domolit poftele, iar când am pus paharul jos, atenția mi-a fost atrasă de o mișcare pe care o surprinsesem cu coada ochiului.

M-am întors, ştergându-mi mâinile pe fusta de doc care-mi acoperea coapsele.

Perdelele albe se umflaseră pe lângă fereastra închisă, plutind uşor în aerul gol.

Am ridicat din sprâncene.

În dormitor nu era pic de curent. Sistemul central de aer condiţionat nu se declanşase. Aş fi auzit animalul ăla uriaş pornind şi, în plus, era mult prea frig afară pentru aerul condiţionat.

Când am dat să mă îndrept către geam, perdelele s-au lăsat înapoi în jos, aşezându-se lent lângă perete. OK. Era ciudat. Un straniu fior rece mi-a coborât în goană pe şira spinării. În regulă. De fapt mă cam luase cu frică, dar Bambi s-a trezit la viaţă şi mi-a distras atenţia, şerpuind în sus pe piciorul meu stâng. Mişcările ei rămăseseră o amintire dureroasă, însă acum slujeau altui scop.

„Îmi făceai plictiseala mai plăcută.“

Am tras brusc aer în piept, simţind cum lovitura mă nimereşte sub genunchi. M-am întors cu spatele la fereastră, mi-am descheiat hanoracul şi l-am dezbrăcat cu grijă. L-am lăsat să cadă pe podea. Aruncându-mi ochii în josul braţului, am tresărit când am văzut pata întunecată de pe bandajul alb. Ce noapte groaznică!

Muşcându-mi buza, mi-am dat jos hainele şi m-am schimbat într-o pereche de pantaloni scurţi, pentru somn. Până să apuc să-mi pun pe mine o bluză cu mâneci lungi, Bambi mi se desprinsese deja de pe piele. În beznă, nu era nimic altceva decât o umbră, care se recompunea. În loc să plece la vânătoare sau să dea fuga înapoi la Roth, precum un animal de companie uitat, ea s-a târât până la căsuţa pentru păpuşi pe care Abbot mi-o făurise pe când eram copil.

Pe vremea când eram pedepsită şi Roth dispăruse, făcusem pe forţoasa cu biata jucărie. Cu vreo săptămână în urmă, ea reapăruse în dormitorul meu, având acoperişul şi pereţii reasamblaţi. Am presupus că Zayne o reparase şi

n-am știut de ce o făcuse, nici de ce mă simțisem atât de ușurată s-o văd. În mod evident, aveam probleme în a renunța la anumite lucruri.

Bambi a reușit să-și încolăcească toți cei o sută optzeci de centimetri ai ei la primul etaj al căsuței, așezându-și capul pe patul în miniatură. Părea că… stă confortabil. Și arăta ciudat.

S-au scurs minute în șir cât eu m-am uitat țintă la spiritul demonic. Un fior rece mi s-a înfiripat în piept, înlocuind oribila senzație de arsură. De ce mi-o dăruise Roth? Bambi era spiritul lui, nu al meu, și mereu ținuse la ea. N-avea nicio logică, dar probabil că nici nu conta. Cu mult timp în urmă, el recunoscuse că face unele chestii fără niciun motiv.

Și, după cum se dovedise, eu fusesem una dintre acele *chestii*.

Mă durea crunt când m-am urcat în pat și m-am întins pe partea cu brațul sănătos. Nici măcar nu era târziu în momentul în care am închis ochii, dar aveam impresia că trecuse o veșnicie de azi-dimineață și până acum. Parcă totul se schimbase în răstimp de câteva ore.

Miroseam ca un demon de Nivel Superior. Roth se întorsese și era relativ nevătămat. Un Lilin se născuse. Aparent, un orgasm devenise ceva apocaliptic. Iar Roth… nu ținuse niciodată la mine.

Pentru el nu fusesem decât o sarcină.

Nimic mai mult.

Mă durea capul ca și cum mi-aș fi petrecut toată noaptea izbindu-l de un perete, ceea ce ar fi fost mult mai distractiv și mai folositor decât să mă zgâiesc la tavan, reamintindu-mi toate momentele pe care le împărtășisem cu Roth. Căutasem un defect fatal în ceea ce se voise a fi relația noastră, iar treaba asta se dovedise la fel de productivă precum găuritul unei găleți cu care să încerci apoi să cari apă.

Roth era un demon.

Un demon mascul.

Un demon mascul căruia îi plăcea *să râvnească la lucruri frumoase*.

Iar eu eram la fel de neexperimentată ca o călugăriță, deci bineînțeles că pusesem o mulțime de lucruri în seama vorbelor pe care mi le spusese, privirilor pe care mi le adresase, fiecărei atingeri și sărutări. Crezusem că toate aveau o semnificație, și cu atât mai intensă era acum suferința, lăsându-mi un gust de struguri amari pe cerul gurii. În mod ciudat, oricât m-ar fi usturat gâtul și ochii din pricina lacrimilor adunate sub pleoape, respectivele lacrimi nu cădeau. Mi-aș fi dorit să fie așa. Simțeam că plânsul ar fi avut un rol purificator.

Când a venit timpul să mă scol pentru a merge la școală, m-am cuibărit sub plapuma grea și călduroasă. Am așteptat să vină cineva să-mi spună să mă dau jos din pat, dar singurii care s-au apropiat au fost pașii lui Nicolai, în jurul orei la care ar fi plecat pentru a mă duce la liceu. El n-a deschis ușa ca să se uite înăuntru. După câteva secunde, pașii i s-au pierdut pe hol.

Am închis ochii, neștiind dacă să fiu recunoscătoare că nimănui nu părea să-i pese, ori să mă simt jignită din pricina asta. Înaintea lui Roth… înainte ca membrii clanului să afle despre el și despre relația noastră, Abbot sau altcineva ar fi fost acolo, târându-mă afară din pat ori măcar asigurându-se că n-am fost răpită de Freddy Krueger[2]. Acum? Nu prea. Mai mult ca niciodată, eram un musafir permanent în casa Gardienilor, unul care abuza de ospitalitatea lor.

În timp ce ațipeam din nou, mintea îmi rătăcea în toate direcțiile. Un vechi plan a ieșit la suprafață, unul la care nu prea mă gândisem de ceva vreme. Privirea adormită mi-a alunecat spre birou. Paharul golit de suc stătea așezat pe un teanc de formulare pentru înscrierea la facultate. Aproape că uitasem de hârtiile alea, și probabil era prea târziu pentru a mai lua în calcul, la modul

serios, înscrierea pentru toamna următoare, dar poate că asta aveam să fac.

La naiba cu toate: Lilinul, Roth și toți Gardienii! Aveam să plec la o facultate aflată undeva departe și să mă prefac că sunt… să mă prefac că sunt ce? Normală? Aş fi fost în stare. O făceam de foarte multă vreme. Urma să mă amestec printre oameni și să transform cele întâmplate într-o amintire îndepărtată. Era o hotărâre egoistă, însă nu-mi păsa. Voiam să fiu egoistă și-mi doream să nu mai rămân acolo, în propriul corp sau cu aceleași probleme pe cap.

Un lucru bun era că nu aveam să-l mai văd la școală. Roth n-avea niciun motiv să se întoarcă la ore.

La un moment dat am adormit la loc, însă m-am trezit când am simțit plapuma mișcând și patul clătinându-se sub o neașteptată greutate, ivită din senin. Dezorientată, mi-am dezlipit pleoapele, clipind. Cu inima zbătându-mi-se în piept, m-am uitat peste umăr.

Doi ochi azurii i-au întâlnit pe ai mei.

Principalul personaj negativ din seria de filme *Coșmar pe strada ulmilor*. Apărut pentru prima dată în pelicula lui Wes Craven din 1984, el reprezintă spiritul unui criminal în serie care folosește o mănușă cu tăișuri ascuțite pentru a-și ucide victimele în vis, provocându-le astfel moartea și în viața reală. (n.tr.)

CAPITOLUL 8

Zayne mă fixa cu privirea, fața fiindu-i pentru o clipă ascunsă în spatele unei șuvițe de păr blond. Mi-am ținut răsuflarea până când el s-a culcat încet pe o parte, trăgându-și plapuma până la mijloc. Ochii mi s-au lăsat în jos. Îmbrăcat într-un tricou din bumbac gri, mulat pe umeri, Zayne s-a întins pe sub învelitoare și m-a găsit în ghemul de așternut. Cuprinzându-mi talia cu o mână, m-a tras spre pieptul lui. Toți mușchii trupului mi s-au crispat când mi s-a cuibărit în spate, încovoindu-și corpul pe lângă al meu, cu o firească ușurință ce-mi răvășea simțurile. Efectiv nimic nu mai stătea între noi, cu excepția hainelor subțiri pentru dormit, ce nu mă puteau apăra de fierbințeala pe care o împrăștia.

El și-a ridicat mâna de pe mijlocul meu, atât cât să-și dea la o parte de pe față câteva șuvițe ce mi se desprinseseră din păr, după care i-am simțit răsuflarea caldă pe ceafă. Un șir de fiori a început să-mi joace pe piele. Un altfel de ghem mi s-a format în partea de jos a stomacului, în timp ce mă concentram să respir normal, nu ca și cum tocmai aș fi încercat să alerg în sus și în jos pe scări într-o tribună.

Zayne nu mai făcuse așa ceva (să se urce în patul meu pentru a se odihni, în loc să doarmă adânc) de multă, multă vreme. De când eram foarte, foarte mici, iar împărțitul aceluiași pat era un gest inofensiv și nevinovat, din care nimeni n-ar fi putut să tragă concluzii greșite. Uimirea mi-a săgetat tot corpul. Nu mă așteptasem la asta din partea lui, mai ales după noaptea trecută. Simțise că fusesem la limita de a mă lăsa pradă poftei. La drept vorbind, se afla într-un permanent pericol atunci când stătea pe lângă mine. Aș fi putut să mă răsucesc în orice clipă, iar gurile noastre să ajungă la câțiva *centimetri* distanță una de cealaltă. Și mi-ar fi fost atât de ușor să-i iau sufletul!

– Ce-ți mai face brațul? m-a întrebat.

Când a vorbit, vocea i-a răsunat în mine. Mi-am dres glasul, apoi am tresărit când mi-am dat seama cât de tare zgâria urechea zgomotul pe care-l făcusem.

– E bine.

– Ar trebui să-l controlăm mai târziu. Și-a mișcat brațul, iar mâna i s-a oprit pe burta mea, chiar sub buric. Surprinsă, m-am smuls de lângă el, dar Zayne nu s-a retras, nici nu și-a mișcat palma. Deci nu din cauza asta nu te-ai dus la școală?

Înghițindu-mi un oftat, m-am forțat să deschid ochii. Pe noptieră, lumina verde-neon a ceasului arăta ora 9:01 dimineața. În momentul ăla ar fi trebuit să merg deja spre ora de biologie.

– Nu.

– Vrei să vorbim?

Să discut despre Roth în timp ce stăteam în pat cu Zayne era ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit.

– Nu.

Între noi s-a așternut tăcerea. Pieptul lui se umfla și cobora lipit de spatele meu, într-un ritm profund, netulburat. Însă oricât de relaxată aș fi fost, trupul meu rămânea hipersensibil la al lui, la fiecare gură de aer pe care o lua și la fiecare contracție musculară, cât de mică. În liniștea din cameră, un gând urât mi s-a furișat în minte. Oare Zayne stătuse astfel și cu Danika? N-aveam niciun drept să simt gelozia usturătoare care-mi inunda sângele, însă ea era acolo și era urâtă, fiindcă ei puteau să facă mai multe împreună decât aș fi fost eu vreodată în stare să fac cu Zayne.

– Îmi pare rău, a zis el, rostind cuvintele atât de încet, încât la început n-am fost sigură că le spusese cu adevărat.

Am închis ochii.

– De ce?

A mai urmat o lungă tăcere, după care el a răspuns:

– Știu că suferi, și-mi vine să-l omor pe ticălos pentru asta.

Inima mi s-a răsucit cu amărăciune. Era imposibil să mă ascund de el. Zayne mă cunoștea mai bine decât îmi plăcea să admit. Habar n-aveam ce să zic. Aș fi vrut să-l strâng de gât pe Roth și, dintr-o piruetă, să-i trag un șut între picioare, însă nu-mi dădea pace bănuiala că Zayne își dorea foarte, *foarte* mult să acționeze în baza pornirii lui, și, pentru că eram fată, aș fi plâns dacă ar fi reușit să-l omoare pe Roth.

– E un demon, a continuat Zayne. Nu contează că există momente în care îi reușesc fapte de mare compasiune, fiindcă, în spatele lor, el rămâne ceea ce este.

Mi-am supt buza de jos.

– Dar asta sunt și eu.

– Nu. Zayne s-a ridicat ușor, ceea ce a făcut ca mâna să-i alunece peste abdomenul meu, până pe șold. Tu nu ești doar un demon, Layla. Ești și Gardian. Nu-i vorba că n-ai putea să faci parte din ambele neamuri și…

– Și? M-am întors pe spate și m-am sprijinit în coate, iar el și-a oprit din nou mâna pe abdomenul meu, degetele lui lungi atingându-mi betelia pantalonilor scurți de pijama. Privirile ni s-au întâlnit. Și ce?

Zayne nu mi-a răspuns imediat. În schimb și-a plimbat privirea peste chipul meu, apoi mai jos, dincolo de gulerul bluzei. Plapuma îmi alunecase sub piept. Zayne a înghițit în sec și s-a culcat la loc pe o parte. Când a reînceput să vorbească, vocea îi era mai groasă ca de obicei.

– Și de ce n-ai putea să ai tot ce-i mai bun din ambele lumi? De exemplu, cele mai alese calități, știi?

– Cele mai alese calități din ambele părți? am murmurat lent. Zici că demonii au calități?

– Tu ai. Scobiturile din obraji i s-au îmbujorat și am clipit de câteva ori, însă roșeața se stingea

greu. Ești în parte demon. Cum spuneam în seara în care am fost la cofetărie, n-ar fi trebuit să te facem să urăști acea latură a ta.

Îmi aminteam că-mi zisese asta. Vorbele lui se pierduseră pe lângă toate cele întâmplate în acea seară (Paimon și capcana demonică), dar mi le aminteam.

– Fiecare parte din tine e bună. Până și cea demonică. Zayne a făcut o pauză. Și te-am văzut în seara aia.

Am tras adânc aer în piept, întinzându-mă pe spate.

– Cum adică?

El s-a aplecat deasupra mea și câteva bucle i-au alunecat pe obraji.

– Când te-ai transformat, nu arătai ca noi, dar nici ca un demon. Erai un amestec între cele două.

– Deci arătam ca o ciudățenie?

– Nu. Mâna i s-a mișcat și degetele i s-au strâns în jurul mijlocului meu. Aveai pielea neagră cu gri, ca marmura colorată. Era superbă. Tot ce-i mai bun de la ambele specii.

O căldură plăcută mi s-a furișat în obraji, și m-am luptat să nu-mi cobor privirea, ca s-o feresc de intensitatea cu care mă fixa el.

– În ultima vreme spui des chestia asta.

– Ce?

– Chestia cu „superbă".

Gura i s-a arcuit într-un mic surâs.

– Așa e.

– Ai nevoie de un control la mansardă?

Zayne și-a dat ochii peste cap.

– Oricum… Degetul mare i se mișca alene, învârtindu-se fără țintă în partea de jos a abdomenului meu. Nu părea conștient de gest, dar apoi a chicotit ușor. N-am nicio idee despre ce vorbeam.

Am zâmbit.

– Vorbeam despre cât de grozavă sunt eu.

– Mi se pare corect. Zayne s-a culcat la loc, și parcă se afla mai aproape de mine decât înainte. Partea de sus a picioarelor lui s-a lipit de una din coapsele mele, iar degetul lui a continuat să urmărească acel cerc nevăzut de sub buricul meu, dând naștere unei călduri molatice pe care o cunoșteam.

– Mă gândeam, am zis eu în cele din urmă, uitându-mă la el.

Avea ochii închiși și, în acel moment, părea mult mai tânăr decât cei douăzeci și unu de ani ai lui. A urmat o clipă de tăcere.

– La ce?

– Să completez formularele alea pentru facultate și să încerc să văd dacă mă pot înscrie cu întârziere la examenul de admitere.

Un ochi i s-a deschis, iar degetul cel mare i-a încremenit. S-au scurs câteva secunde.

– O faci din cauza lui?

Am căscat gura.

– Știi că te-am susținut mereu când a venit vorba despre mersul la facultate. Acum își ținea deschiși ambii ochi. Cred că ar fi grozav pentru tine, dar nu lua o asemenea decizie importantă din cauza sentimentelor pe care le ai în momentul ăsta.

Aș fi vrut să contest presupunerea că subitul meu interes pentru facultate avea vreo legătură cu Roth, însă ar fi fost o jalnică minciună. Pe cine păcăleam? Nu era ca și cum nu m-aș mai fi gândit deja, la modul serios, să plec de acolo și să intru la facultate, dar de data asta ideea mi se învârtea prin cap numai din motive greșite.

Zayne mă fixa acum cu ochii lui strălucitori precum o după-amiază de vară. Neliniștea mă făcea să tremur.

– Îl… A inspirat adânc, iar eu mi-am ținut răsuflarea. Îl iubești, Layla?

Oh, Dumnezeule! Am făcut ochii mari și am simțit cum fierbințeala din obraji mi se întețește.

Întrebarea mă azvârlise complet de pe fața planetei.

Zayne și-a ferit privirea și a scuturat din cap.

– La naiba, Layla-gândăcel!

– Nu! m-am repezit eu, iar când Zayne a întors brusc capul înapoi la mine, inima mi-a sărit din piept. Nu știu ce simt, m-am grăbit să adaug, rostind brutalul adevăr. Nu știu, Zayne. Țin mult la el, și el… Mă durea nodul care mi se formase pe neașteptate în gât. Nu știu.

Și într-adevăr nu știam. Dragostea e o creatură stranie, pe care crezi c-o stăpânești și o înțelegi numai ca să descoperi mai târziu că n-a fost decât cea mai neînsemnată fărâmă din adevăratul sentiment. Și există atâtea feluri diferite de a iubi (măcar atât știam), iar eu habar n-aveam care era locul lui Roth în toate.

Zayne mi-a mai susținut privirea preț de câteva clipe, apoi a dat din cap.

– OK. Am priceput. Și-a luat mâna de pe abdomenul meu, dar până să simt mâhnirea unei nedumerite dezamăgiri, mi-a găsit degetele și le-a împletit cu ale lui. Chiar pricep.

M-a strâns de mână, iar eu i-am întors ascultătoare gestul, deși nu eram sigură cum putea să priceapă ceva, de vreme ce nici eu nu eram în stare.

Zayne a dormit întreaga zi alături de mine și mi-a părăsit patul abia când ceilalți Gardieni au început să umble prin casă. M-am uitat la el cum pleacă și m-am îmbujorat fără să am un motiv bun, în afara faptului că părea ceva întru totul intim să-l urmăresc cum se furișează afară din camera mea de parcă am fi… de parcă am fi făcut ceva obraznic.

După aceea am rămas în pat, încercând să deslușesc ciudatele furnicături pe care le simțeam în piept. Aveam un mic surâs pe buze, fiindcă Zayne… ei bine, Zayne îmi înfrumusețase ziua, dar pe urmă îmi aminteam ce-mi spusese Roth cu

o seară în urmă, și surâsul îmi pierea de parcă nici n-ar fi fost.

Probabil că trebuia să mă obișnuiesc cu schimbările amețitoare de dispoziție.

Abia după cină am decis să mă spăl de mizeria adunată peste zi. Mi-am desprins cu grijă bandajul și am descoperit bucuroasă că tăietura se vindeca după cum mă așteptasem. Nu mai trebuia s-o acopăr. Încă aveam brațul sensibil, dar sângele de Gardian din mine îndrepta repede răul pe care-l făcuse lama de fier.

După ce m-am schimbat într-o pijama curată, ca o adevărată pustnică, am lipăit până la biroul meu, unde-mi lăsasem telefonul mobil. Stătuse toată ziua cu volumul oprit, iar când am atins ecranul cu degetul, nu m-am mirat să văd o avalanșă de mesaje din partea lui Stacey.

Unde ești?

Tragi chiulu', zdreanță?

Un minut mai târziu: Dulapu' tău îți duce doru'. Cre' că ai herpes.

Dumnezeule! Am râs zgomotos și am continuat să zâmbesc larg în timp ce parcurgeam mesajele de la ea.

Suplinitoru' nostru de bio e tot sexy. Nu știi ce pierzi.

Ora de bio se simte părăsită.

Țâțele mele îți duc doru'. Cât de ciudat e?

Era foarte ciudat, și totuși nu surprinzător.

Dacă o să-mi ia telefonu', tu ești de vină.

Ce drak, Layla, unde ești?!?

Aerul mi-a năvălit afară din plămâni când am citit următorul mesaj și pe celelalte câteva primite după el.

Habar n-ai cine a intrat adineauri la bio!!!

Roth e aici!

Sfinte Sisoe, d c nu ești aici să vezi?

OK. Zice c-a avut mono. P bune? Lumea mai face mono? Și cu cine nula mea se săruta el?

După o secundă: Nula? N-am vrut să zic „nula". N-am vrut NICICUM să zic asta, corectare automată.

Un alt mesaj sosise la vreun sfert de oră după cel de mai devreme.

A întrebat unde ești. I-am zis c-ai intrat într-o sectă. Eu am râs. El nu.

În sfârșit, în ultimul mesaj îmi cerea s-o sun, dacă nu murisem între timp.

– Ce Dracu'?

Cu gura căscată, mi-am aruncat mobilul pe pat. Furia a izbucnit în mine cu forța unei uși deschise dintr-un șut, și am primit-o cu brațele deschise, fiindcă era mult mai bună decât nenorocita de suferință, și decât confuzia, și decât… decât senzația aia că sunt *pierdută*.

Roth se întorsese la școală? Era… era inacceptabil. N-avea niciun motiv să fie acolo. Absolut niciunul, deși putea să treacă ușor drept un puști de optsprezece ani. Nu era ca și cum liceul l-ar fi interesat la modul serios sau ca și cum acolo ar fi vânat Lilinul mai cu spor.

Dacă nu venise la școală pentru Lilin? Nu se interesase el de Eva?

În momentul în care întrebarea mi-a pătruns în minte, am trântit o înjurătură și m-am răsucit pe călcâie, ieșind din dormitor. N-aveam idee încotro mergeam, însă trebuia să mă duc undeva. Poate să lovesc ceva.

Lovitul unui lucru suna bine.

Pentru că prezența lui acolo era pur și simplu crudă.

Am ajuns la etajul inferior, am trecut cu pași mari pe lângă bibliotecă, și aș fi continuat să merg Dumnezeu știe unde, în pijamaua mea cu buline, dacă nu auzeam numele *lui*.

Piciorușele mi s-au oprit numaidecât și m-am întors, aplecându-mi capul înspre ușa întredeschisă.

– Cum rămâne cu Roth?

Cel care vorbise era Dez.

– Inutil să mai spun că nu putem avea totală încredere în el, a răspuns Abbot, și aproape că l-am văzut cu ochii minții așezat în spatele biroului,

învârtind un trabuc între degete. Trebuie să-l supraveghem.

– S-a făcut! a replicat Nicolai.

A urmat o pauză, apoi Abbot a spus:

– Trebuie s-o supraveghem și pe Layla.

Mi-am închis gura dintr-o mișcare și mi-am strâns mâinile în pumni. Să mă supravegheze pe mine?

Vocea lui a scăzut, după care s-a ridicat iar.

– Știți cu ce ne-am putea confrunta. Toți știți. Trebuie să fim atenți, căci dacă e ce bănuiesc eu, vom fi nevoiți să…

O rafală de vânt rece ca gheața s-a iscat în lungul holului, ciufulindu-mi părul umed și făcându-l să fluture în jurul feței. Speriată, am tras brusc aer în piept și m-am întors tocmai când un trosnet puternic a răsunat în toată tabăra. Bubuitura s-a auzit ca un tunet, făcând să tremure portretele îngerilor.

Drept în fața mea, uriașele ferestre franțuzești din atriu s-au crăpat chiar pe mijloc. Am făcut un pas înapoi în momentul în care sticla s-a fărâmat și a explodat.

CAPITOLUL 9

Zbierând, m-am răsucit dintr-o mişcare şi mi-am acoperit capul înainte să se năpustească asupra mea o ploaie de cioburi. Mici ţăndări au ricoşat inofensiv de la ciocnirea cu corpul meu şi au căzut pe podea, scoţând clinchete asemenea clopoţeilor de vânt.

– Doamne sfinte! am şoptit şi am tresărit când uşa bibliotecii s-a dat de perete, iar Gardienii s-au revărsat pe hol.

Abbot era primul.

– Ce naiba s-a întâmplat aici?

– Nu ştiu.

M-am îndreptat şi m-am întors. Trei ochiuri mari de geam fuseseră distruse.

– Uau!

– Eşti OK? m-a întrebat Dez, venind lângă mine.

Nu stătea prea aproape, dar îndeajuns încât să văd că pupilele i se dilataseră. M-am uitat în jos. Desculţă cum eram, mersul avea să se dovedească delicat. Cioburile acopereau podeaua, scânteind ca nişte mici diamante în lumina din foaier.

– Da. Nici măcar o zgârietură.

Nicolai şi Geoff s-au apropiat de ferestrele care săriseră în aer. Fiind expertul nostru local în probleme de securitate, Geoff părea tulburat când s-a aplecat prin rama unui geam, şi pe bună dreptate.

– Ferestrele astea sunt făcute din sticlă armată. Mai c-ar fi nevoie de o nenorocită de rachetă ca să le spargă, iar acolo, jos, nu-i nimeni şi nimic. Nici senzorii noştri de mişcare nu s-au declanşat, nici vreuna dintre vrăji.

– Nici aici, înăuntru. Nicolai s-a întors, încruntându-se. Nu există cărămizi sau altceva.

Abbot s-a îndreptat spre mine şi conturul încordat al maxilarului său mi-a dat de înţeles că nu era fericit. Privirea mi-a coborât spre mâinile

lui. Într-una din ele ținea o fiolă cu un lichid alb-lăptos.

– Ce s-a petrecut aici, Layla? mi-a zis, înainte să apuc să-l întreb ce avea în mână.

– Nu știu. Mergeam pe hol și geamurile… pur și simplu s-au crăpat, după care au explodat. Am scuturat din cap, și câteva cioburi mi s-au desprins din păr, căzând cu un zornăit pe parchet. Grozav! Avea să-mi ia o veșnicie să scap de toată sticla. Am pășit cu grijă în lateral.

Abbot și-a arcuit o sprânceană.

– Deci tu n-ai făcut nimic?

Am ridicat brusc capul.

– Bineînțeles că nu! N-am făcut nimic.

– Atunci cum de s-au spart geamurile, dacă aici nu-i nimic care să le fi putut sfărâma?

Uitând de cioburi, am rămas cu ochii ațintiți în sus, către Abbot. Aerul rece năvălea prin ferestre, însă nu el era motivul pentru care, dintr-odată, un fior de gheață îmi aluneca pe șira spinării.

– Nu știu, dar spun adevărul. N-am făcut nimic.

Geoff s-a întors cu fața către noi, încrucișându-și brațele. Gropița din bărbie aproape că îi dispăruse.

– Layla, aici nu există nimic care să fi putut sparge ferestrele.

– Și totuși nu eu am fost de vină. Privirea îmi fugea de la un bărbat la altul. Niciunul dintre ei, nici măcar Dez ori Nicolai, nu avea pe chip o expresie care să arate că-mi dădea dreptate. De ce aș fi spart geamurile?

Abbot și-a ridicat bărbia.

– Ce căutai pe hol?

– Nu știu. Enervarea îmi făcea pielea ca de găină. Poate că mă duceam la bucătărie sau în living. Sau într-una dintre multele camere de jos?

El a mijit ochii.

– Mie să nu-mi vorbești pe tonul ăsta, Layla!

– Nu vorbesc pe niciun ton! Am ridicat vocea până la nivelul următor. Tu mă învinovățești pentru

ceva ce n-am făcut!
– Ferestrele nu s-au spart singure. Nuanța ochilor lui s-a transformat într-un albastru strălucitor. Dacă a fost un accident, aș prefera să-mi spui adevărul. Gata cu minciunile!
– Gata cu minciunile? Foarte drăguț ca tocmai tu să spui asta! i-am dat eu replica. Cuvintele îmi ieșiseră din gură înainte să le pot opri, și, mă rog, era ca și cum aș fi avut deja un picior în mormânt. Mai ales când le zici lor să mă supravegheze.
Lui Abbot i s-a umflat pieptul când a inspirat adânc, făcând un pas în față și înălțându-se deasupra mea.
– Deci erai afară, trăgând cu urechea, când au fost sparte geamurile?
– Nu! Nu tocmai. Cel puțin nu pentru asta coborâsem inițial, însă alta era ideea. Pur și simplu treceam pe aici și mi-am auzit numele. Ușa era întredeschisă. Nu-i ca și cum v-ați fi străduit cu toții să fiți discreți.
Dez a pășit spre noi.
– Layla…
Ridicând o mână, Abbot l-a redus la tăcere pe Gardianul mai tânăr.
– Ce-ai auzit?
Eu mi-am încrucișat brațele la piept și am rămas mută. Mă apucase o neașteptată încăpățânare. N-am zis nimic, cu toate că nu auzisem decât o parte. El și-a lăsat capul în jos într-un gest care a părut să simbolizeze că nu se temea deloc de mine, și din nu știu ce motiv m-am simțit ușurată. Când a vorbit, vocea îi era scăzută și înfricoșător de calmă.
– Ce-ai auzit, Layla?
Luându-mi inima în dinți, mi-am ținut gura închisă și m-am silit să-i întâlnesc privirea.
– De ce? Tu ce crezi c-am auzit?
Nările lui Abbot s-au lărgit când a scos un oftat greu.

– Fetițo, te-am crescut ca pe unul de-ai mei. O să-mi vorbești cu respect și o să-mi răspunzi la întrebare.

Un tremur de spaimă mi-a săgetat mușchii. O uriașă parte din mine ar fi vrut să-i spună că nu auzise multe, ar fi vrut să-l facă fericit, fiindcă el era, pentru mine, ființa cea mai apropiată de un tată. Îi căutam în permanență aprobarea, dar ce se întâmpla… ce se întâmpla nu era corect, iar eu nu intenționam să fiu preșul lui.

Sau al oricui altcuiva.

Tensiunea umpluse atriul și ceilalți Gardieni se foiau stânjeniți.

– Doar spune-i! mi-a zis încet Nicolai.

Hotărârea mi-a oțelit șira spinării în vreme ce continuam să mă uit în ochii lui Abbot.

– Ce se petrece? Zayne a coborât în fugă treptele. Picături de apă îi atârnau din părul ud, iar porțiuni din tricoul negru i se lipiseră de corp. Fiind proaspăt ieșit din duș, parfumul lui de iarnă mentolată umplea aerul. Privirea îi era ațintită asupra noastră, dar apoi s-a îndreptat spre ferestre. Zayne a ridicat din sprâncene. Tată?

Abbot m-a fixat încă o clipă, după care s-a îndreptat de spate și i s-a adresat fiului său:

– Conform Laylei, geamurile au explodat ca prin farmec.

– Nu sunt eu de vină, am zis, înfrânându-mi pornirea de a bate din picior și de a sfârși cu cioburile drept pantofi. Geamurile chiar au explodat. Nu știu cum s-a întâmplat, dar n-a fost din vina mea.

– Dacă ea zice că nu-i de vină, atunci nu-i de vină. Atât era de simplu pentru Zayne. Mă credea și, slavă tuturor lucrurilor sfinte de pe lume, în momentul ăla era eroul meu. Privirea i-a zburat spre podea. Doamne, ai grijă! Ești desculță.

Am dat să zâmbesc sau să mă reped la el, însă Abbot s-a mișcat. Pășind țanțoș, a trecut pe lângă noi.

– Du-te în camera ta, Layla! Cioburile îi trosneau sub ghete. Când a văzut că nu mă clintesc, s-a oprit și m-a străpuns cu căutătura lui furioasă. Acum!

– N-am făcut nimic! am exclamat. De ce trebuie să mă duc…

– Acum! a urlat, și am tresărit iar.

Zayne m-a prins de braț, ferindu-mă ca să nu calc pe sticla spartă. S-a uitat la tatăl lui.

Abbot s-a întors către Gardieni. Aceștia au pornit spre el, dar i-a oprit.

– Doar Geoff. Restul sunteți liberi.

Geoff a făcut un schimb de priviri cu ceilalți, însă l-a urmat pe Abbot în bibliotecă. Ușa s-a trântit în spatele lor, și senzorul meu de șmecherii a ieșit din funcțiune. M-am uitat la Dez și la Nicolai.

– Nu sunt eu de vină, am repetat.

Amândoi și-au întors privirile, și în timp ce Nicolai pleca, neliniștea s-a răspândit în mine cu iuțeala fulgerului. Dez a oftat.

– O să-l caut pe Morris și o să-l rog să mă ajute cu mizeria asta. Și cu geamurile. Apoi a plecat și el, lăsându-mă singură cu Zayne.

– E în toane proaste, m-a lămurit el încet, ajutându-mă să străbat calea distrugerii. A început de aseară, de când și-au făcut apariția Ro… demonii.

Poate din cauza asta se purta de parcă s-ar fi așezat pe un cui, dar nu era doar atât. Odată ajunși la baza scării, am vorbit:

– Stătea în bibliotecă, împreună cu ceilalți Gardieni. L-am auzit spunând ceva.

Zayne se uita în podea.

– Sigur nu te-ai tăiat de la atâtea cioburi?

– Nu. Fii atent la mine! am zis, trăgându-l de mâneca tricoului.

El m-a privit, ridicând din sprâncene.

– Le spunea celorlalți Gardieni să mă supravegheze.

– OK, a răspuns el agale.

– OK? Alo! Le spunea să mă *păzească*.

Zayne m-a luat de mână și m-a condus pe trepte în sus.

– Acum că s-a întors… mă rog, știi tu cine, bineînțeles că va vrea să se asigure că ești la adăpost.

Nici măcar nu mă gândisem la asta.

– N-a fost așa, Zayne.

A mai zis ceva, dar prea încet ca să-l aud. Și pe urmă a vorbit despre un lucru care ar fi după cum a bănuit.

– Ce?

– Nu știu. Frustrată, mi-am tras mâna dintr-a lui. N-am reușit să aud totul, și pe urmă au explodat prostiile alea de ferestre. Mi-am aruncat privirea în josul scării. Cioburile sclipeau pe podea ca niște picături de ploaie. Chiar n-am fost eu de vină.

– Te cred.

Privirea mea a găsit-o pe a lui.

– Și n-am încredere în tatăl tău.

– Layla, a oftat el, făcând un pas înapoi. În mod evident există divergențe între voi doi, și înțeleg perfect. Ți-a ascuns multe lucruri.

– Nu, zău! am mormăit.

El și-a mutat greutatea de pe un picior, pe celălalt.

– Dar dacă îi cere vreunuia dintre băieți să te păzească, o face fiindcă e îngrijorat pentru tine.

– Și fiindcă n-are încredere în mine.

– Și din cauza asta, a recunoscut Zayne. Hei, trebuie să înțelegi! Tu…

– Am mințit. Știu. Dar el a spus mai multe minciuni.

M-a fixat de parcă s-ar fi pregătit să-mi explice că rău cu rău nu se drege, însă apoi a oftat iar.

– Haide! Am șterpelit niște pui prăjit de la cină. E rece, tocmai cum îți place ție.

– Cică trebuie să mă duc în camera mea, am spus cu arțag.

Zayne și-a dat ochii peste cap, după care a dat să mă înșface. Am sărit înapoi, iar el a rânjit poznaș.

– Mergi ori te iau pe sus!

– Doamne, pe măsură ce îmbătrânești devii tot mai autoritar!

Zayne mi-a făcut cu ochiul.

– Încă n-ai văzut nimic. Îți dau două secunde.

– Două secunde? Ce s-a întâmplat cu standardul… Hei! Am scos un țipăt când a dat din nou să mă înșface. Bine. Merg!

Rânjetul i s-a lățit.

– Știam eu c-o să-mi dai dreptate.

Am scos limba la el și a râs, dar nu l-am urmat pe hol, spre dormitorul lui. Îmi chiorăia stomacul când mă gândeam la puiul prăjit, însă mintea îmi stătea încă la atriul de jos și, din nu știu ce motiv, la fiola cu substanță alb-lăptoasă.

Voiam să aflu ce era.

* * *

Niște fluturi paraziți își făcuseră un cuib țepos în burta mea și acum încercau să iasă, mâncând tot ce le stătea în cale. În viața mea nu fusesem mai agitată din pricina școlii.

– Sigur te simți mai bine? m-a întrebat Stacey, plimbându-se încoace și încolo în timp ce eu îmi târam cărțile afară din dulap. Arăți gata-gata să cazi din picioare.

– Da, mă simt grozav.

Aruncându-mi geanta pe umăr, m-am silit să afișez un zâmbet, care probabil mi-a ieșit înfiorător. Abia dacă mai simțeam vreo durere acolo unde mă spintecase Gardianul, ceea ce-mi amintea că, în acea dimineață, Tomas era în continuare dat dispărut.

Bambi mi s-a întins în jurul abdomenului.

Șarpe rău!

– Deci ești entuziasmată? m-a întrebat Stacey, luându-mă de braț.

Îmi simțeam gâtul de parcă aș fi înghițit un ghemotoc de păr.

– Entuziasmată în legătură cu ce?

– În legătură cu Roth, a răspuns ea ca și când ar fi scos un țipăt ascuțit, care mi-a dat dureri de urechi. În legătură cu întoarcerea lui.

Fluturii ucigași s-au apucat să ronțăie. Între perspectiva revenirii la școală și întâmplările petrecute cu două nopți în urmă, abia dacă pusesem geană pe geană. Sperasem în taină că Zayne o să sară peste îndatoririle privind demonii și o să stea cu mine, însă n-o făcuse, și ar fi fost super-urât din partea mea să i-o cer.

– Și te rog să nu te înfurii pe mine, pentru că nu știu de fapt ce s-a întâmplat între voi doi, dar ieri arăta al naibii de bine.

Mi s-a strâns inima. Grozav! Bănuiesc că aș fi cerut prea mult dacă aș fi sperat să-i înflorească un herpes pe gură.

– Nu sunt foarte entuziasmată, am zis în cele din urmă.

Stacey a tăcut în timp ce străbăteam culoarul. Ciudățenia faptului că nu vedeam suflete scânteietoare lăsând dâre în urma elevilor îmi abătea atenția de la iminenta confruntare cu Roth.

– Vrei să comand lichidarea lui? m-a întrebat ea într-un târziu. Nu cunosc oameni, dar pariez că Sam ne-ar putea găsi pe internet niște asasini de meserie.

Am râs în hohote.

– Probabil că ar putea, dar nu. E în regulă.

– Păi, dacă te răzgândești… S-a strecurat pe lângă mine, deschizând ușa cabinetului de biologie. Deja știam, încă dinainte să intru, că el nu venise încă. Prietenia noastră e mai presus de orice, pentru mine.

Zâmbind, în ciuda emoțiilor, mi-am ocupat locul din fundul sălii. Doamna Cleo continua să lipsească, iar în fața clasei, domnul Tucker se

străduia din răsputeri să ignore privirile adoratoare ale fetelor care stăteau în primul rând.

Stacey s-a așezat lângă mine în vreme ce eu îmi scoteam manualul și sala se umplea. Mi-am ocupat timpul alegând un pix din grămada pe care o aveam și m-am oprit la unul mov, care arăta de parcă ar fi făcut o baie în sclipici… sau cu Ke$ha[3].

Mirosul a fost primul lucru pe care l-am remarcat. Acea păcătos de întunecată mireasmă ușor dulceagă mi-a gâdilat simțurile. Degetele mi s-au strâns în jurul pixului pe măsură ce toată atmosfera din clasă se schimba. Nu din pricina tensiunii. Nu mai observasem niciodată până atunci, însă de fiecare dată când Roth se afla prin apropiere, era ca în ultima zi dinaintea vacanței. Acel aer apatic de genul „cui îi pasă“ îl urmărea peste tot.

Firișoarele de păr de pe ceafă mi s-au zbârlit și am știut că el se găsea în preajmă. Nu doar fiindcă Stacey înlemnise lângă mine. Exista un al șaselea simț care era conștient de prezența lui la un nivel profund, intim.

N-am ridicat privirea când am auzit picioarele scaunului târându-se pe dușumeaua din fața băncii noastre, dar el era prea aproape, iar blestemata aia de durere sfâșietoare pusese din nou stăpânire pe mine, cuprinzându-mi gâtul și pieptul. Nu voiam să sufăr din cauza lui și mi-aș fi dorit să ajung mai repede la partea în care junghiul sfredelitor să fie doar o supărare lipsită de importanță.

– Îmi pare bine să văd că n-ai intrat într-o sectă.

La auzul vocii lui grave și catifelate, un șir de fiori mi s-au împrăștiat pe sub piele. Am inspirat adânc, însă am regretat imediat. Parfumul lui era pretutindeni, și aproape că puteam să-i simt gustul. Capul mi s-a înălțat împotriva voinței mele, iar creierul mi-a sărit pe fereastra din apropiere.

Roth mă fixa de sus cu ochii ăia chihlimbarii, înconjurați de gene dese și negre. Părul lui era o artistică învălmășeală, care-i mângâia arcurile

sprâncenelor. Buzele pline nu se curbaseră în surâsul încrezut care crezusem că o să-i însoțească remarca.

N-am zis nimic, și, după câteva secunde, el și-a țuguiat buzele și s-a întors, așezându-se. O strângere de inimă mi-a încins pieptul și am rămas cu ochii ațintiți asupra spatelui său. Pe sub tricoul albastru spălăcit pe care-l purta, umerii îi erau nefiresc de țepeni, și ar fi trebuit să capăt o satisfacție indecent de mare aflând că era stingherit. În primul rând, cine să fi știut că un Prinț Moștenitor al Iadului poate să fie stingherit? Însă descoperirea nu m-a făcut să mă simt mai bine.

Stacey s-a întins și mi-a mâzgălit „asasin plătit?“ pe caiet. Am zâmbit și am scuturat din cap. Ea a ridicat din umeri, apoi și-a îndreptat atenția spre suplinitorul Făt-Frumos cel Sexos. Am încercat să mă concentrez și eu pe cât de bine arăta în timp ce se învârtea pe lângă proiector, cu părul lui castaniu și surâsul ăla copilăresc, însă nu mă puteam gândi decât la faptul că Roth stătea în fața mea, de parcă n-ar fi fost trimis în iad cu două săptămâni în urmă și nici n-am fi împărtășit ceva important.

Slavă Domnului și McDonald’s-ului din josul străzii că era vineri. Măcar urma să iau o pauză, fără a mai fi silită să îndur încă două zile în care să-l văd pe Roth, fiindcă biologia era cea mai lungă oră din viața mea, întrecând până și istoria.

Când a sunat de ieșire, am țâșnit de pe scaun ca o rachetă în miniatură, mi-am îndesat cărțile înapoi în geantă și am ieșit din clasă. Stacey era chiar în spatele meu, și îmi plăcea să cred că nu-mi găsea vreo vină din cauza plecării mele subite. Când l-am zărit pe Sam în capătul holului, bând apă de la una dintre țâșnitori, am oftat ușurată. Băiatul și-a ridicat privirea și, zâmbind, mi-a făcut semne cu mâna. M-a cam surprins că n-avea hanoracul stropit, așa cum se întâmpla în mod normal după

ce încerca să bea de la o țâșnitoare, însă am pornit drept spre el.

N-am ajuns decât la jumătatea drumului.

Ușa sălii în care se țineau orele de chimie s-a deschis brusc, fiind cât pe ce să mă izbească în față. Împiedicându-mă, am făcut un pas înapoi, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi când mirosul pătrunzător de ouă clocite s-a revărsat pe culoare.

– Nu din nou! a exclamat un puști, plesnindu-și gura cu mâinile.

Nu știam sigur dacă se referea la oribila duhoare răspândită de zombiul pe care-l avuseserăm în sala cazanelor cu aproximativ o lună în urmă sau la ceea ce se petrecuse cu demonul Raum, după ce Roth îl transformase într-un nor de fum puturos în acea noapte din sala de sport, dar nu conta.

Un profesor a ieșit în fugă pe coridor, icnind în vreme ce-și flutura mâinile în dreptul feței. Câteva secunde mai târziu, o altă profesoară s-a năpustit afară din clasă. Vârfurile părului blond îi erau pârlite. Pur și simplu arse și înnegrite. Mai rău, sprâncenele îi dispăruseră cu totul. Pete cenușii îi acopereau jumătate din fața înroșită.

– Mișto, a murmurat Roth care, fără să-mi dau seama (și probabil drept rezultat al legilor universului), ajunsese lângă mine.

„Drace!“

– Asta-i ceea ce am numi o mare debandadă.

I-am aruncat o privire mușcătoare, după care am trecut pe lângă el, gata să inhalez orice substanțe cancerigene s-ar fi putut afla în fumul care plutea afară din încăpere. Însă el m-a apucat de pulover și m-a tras înapoi. M-am ciocnit de pieptul lui tare ca piatra și am dat să mă întorc, fiind la câteva clipe distanță de a-mi înfige pumnul în burta lui (pentru că gestul m-ar fi făcut să mă simt *tare* bine), când profesoara fără sprâncene a trecut în goană prin fum.

Mâna lui Roth a alunecat în sus, pe spatele meu.

– Ai grijă, piticot, e pornită!

– *Nu* mă atinge! Smulgându-mă de lângă el, n-am luat în seamă licărul de emoție care l-a făcut să-și strângă buzele. Și *nu* îmi mai spune așa! M-am întors tocmai la timp ca s-o văd pe profă sărind la cineva.

Ce…?

Femeia l-a placat pe celălalt profesor. Adică i-a sărit în spate și l-a pus în genunchi. Chiar acolo! În mijlocul holului plin de elevi și de cadre didactice care stăteau cu gura căscată. L-a pus la pământ, a ridicat o mână și i-a tras omului un pumn drept între picioare.

Kesha Rose Sebert, cântăreață, compozitoare, rapper și actriță americană de succes. (n.red.)

CAPITOLUL 10

– Încep să cred că frecventăm cel mai țăcănit liceu din America de Nord, a spus Stacey la prânz, ținându-și bucata de pui pane între două unghii colorate în negru. Vreau să zic că avem profesori care își trag pumni între picioare unii altora pe coridoare.

Sam a tresărit, lăsându-și ultimul cartof prăjit cârlionțat să cadă pe tavă.

– Da, a fost destul de mare nebunie.

Nu era doar o simplă nebunie. Punând laolaltă bătaia de la ora noastră de biologie și pe cea de acum, în răstimp de numai câteva zile, altceva trebuie să se fi întâmplat. Și perechea pe care o văzusem pupându-se netulburată pe hol? Am ciugulit din bucata mea de pui pane, sperând ca bănuielile să nu mi se adeverească, dar cică se născuse un Lilin, iar purtările ciudate semnalau prezența unei asemenea creaturi, nu? Însă dacă un Lilin stătea în spatele furiei lui Dean, a cuplului de pe culoar și a profesoarei, atunci aceia erau patru oameni aflați la un pas de a se transforma în duhuri. Apăsarea potențialului dezastru mi-a tăiat pofta de mâncare.

M-am uitat peste umăr, dorindu-mi încă o dată să pot vedea aurele. Cei afectați de Lilin ar fi trebuit să arate altfel, cu rămășițele de suflet întinate cumva. Dar nu zăream nimic, ceea ce mă făcea practic inutilă.

Simțind cum mi se chircește stomacul, mi-am lăsat în farfurie bucata de pui pe jumătate mâncată. Se putea ca brusca pierdere a capacității mele să aibă vreo legătură cu Lilinul? Asta ar fi însemnat că fusesem în apropierea lui.

Nu. Imposibil. Dacă m-aș fi aflat în preajma a ceva ce împărțea același sânge cu mine și cu mama mea, mi-aș fi dat seama. Altul trebuia să fie motivul, dar în timp ce-mi împingeam bucata de pui prin farfurie, am simțit un gust de acru.

– Voi ce faceți după ore? a întrebat Sam și, când mi-am ridicat privirea, am văzut că înfulecase tot ce avea în farfurie.

Băiatul, ca și apetitul lui, probabil că era legendar.

– Mă gândeam că am putea merge să mâncăm ceva. Toți trei.

Am zâmbit. Stacey s-a uitat la mine cu speranță.

– Eu o să fiu abia mâine de serviciu la stat cu frate-meu mai mic, deci știu că pot veni. Layla?

Având în vedere cum se purtase cu o seară în urmă, Abbot pesemne ar fi vrut să vin direct acasă. Drept urmare, ăsta era ultimul lucru pe care voiam să-l fac.

– Da, lasă-mă doar să-i dau un mesaj lui Zayne, ca să-l anunț. Nici gând să-i scriu lui Nicolai. Nu cred că o să fie vreo problemă.

– Ar trebui să-l inviți! a spus Stacey, bătând din palme ca o focă ce a tras cocaină.

O sprânceană s-a ridicat deasupra ochelarilor lui Sam, și aproape că am aruncat la coș ideea, însă mi-am luat repede mobilul, zicându-mi: „La naiba!". Cel mai rău lucru pe care ar fi putut să-l zică Zayne era „nu". N-ar fi fost prima dată.

– O să-l întreb.

Stacey i-a aruncat o privire surprinsă lui Sam, în vreme ce eu scriam mesajul.

Stacey & Sam vor să mâncăm după școală. Vii cu noi?

Mi-am pus telefonul pe masă, lângă farfurie, fără să mă aștept la un răspuns rapid. La ora aia, Zayne ar fi trebuit să doarmă. În unele zile era treaz, dar cine putea ști?

– Crezi că o să vină? m-a întrebat Sam, jucându-se cu furculița.

Am ridicat din umeri.

– Probabil că nu.

– Ei bine, dacă vine, n-ai voie să-i ceri un interviu, a zis Stacey, îndreptându-și sticla de apă

spre el. Ori să te porți ca un microbist. O să-l pui pe fugă și n-o să mai iasă niciodată să se joace cu noi.

Sam a chicotit.

– N-o să mă port ca un microbist.

De asta mă îndoiam. De cele câteva ori când se mai aflase în preajma lui Zayne, de-a lungul timpului, Sam se zgâise la el cu o nedisimulată admirație. Nu-l puteam învinovăți. Gardienii nu se prea amestecau cu oamenii. Cei mai mulți nici nu știau că unele dintre persoanele cât se poate de obișnuite pe care le vedeau pe străzi, în magazine ori în restaurante erau Gardieni.

Stacey a rânjit.

– Vreo idee unde…

– Sunt eu? s-a auzit o voce profundă, care mi-a făcut inima să tresară și stomacul să se prăbușească în același timp. Sunt chiar aici.

Imposibil! Era al Dracului de imposibil ca Roth să fie la masa noastră! O cruntă senzație de *déjà vu* m-a izbit în moalele capului. Era la fel ca atunci când Roth apăruse prima dată în viața mea, iar mie nu-mi venise să cred că a avut tupeul să ne caute, în pauza de prânz. Și iată-ne din nou în același loc.

Buzele mi s-au subțiat când el s-a așezat lângă mine, fără să fie poftit sau să primească vreun răspuns. În loc să țină în mână una dintre tăvile de plastic portocaliu, el avea o pungă de la McDonald's. Buzele i s-au curbat când a scos din ea un pachețel alb.

– Cartofi prăjiți?

Am tras adânc aer în piept.

– Nu.

– Iau eu unul! Sam s-a întins peste masă și a înșfăcat vreo două bucăți din cartofii oferiți. Mă bucur că te-ai întors. Mononucleoza e nasoală. Am avut și eu când… Oh!

Făcând ochii mari, s-a întors către Stacey.

Ea l-a fixat cu o privire critică.

Deloc deranjat de discuție, Roth și-a pus punga cu cartofi prăjiți între noi, aproape de telefonul meu, după care a scos un cheeseburger.

– Da, mononucleoza a fost iadul pe Pământ. Zici că eram legat cu lanțuri de pat.

A fost cât pe ce să mă înec.

Mobilul meu a început să vibreze, și răspunsul lui Zayne a răsărit pe ecran. N-am apucat să înhaț aparatul, că Roth îl și ținea între degetele lui dibace.

Vin să te iau și mergem acolo.

Și-a arcuit o sprânceană.

– Împreună?

Înșirând în gând un cor de înjurături, i-am smucit telefonul din mâini.

– E nepoliticos să citești mesajele cuiva.

– Zău?

– Da, a răspuns Stacey. Dar mă bucur să aud că Zayne vine cu noi la cină.

Roth a schițat un surâs și a lăsat să treacă o secundă.

– Și eu.

Am pufnit, incapabilă să mă abțin. El m-a privit cu ochii mijiți.

– Cină? s-a încruntat Sam. Credeam că mergem direct după școală. Și mă gândeam la restaurantul ăla italienesc din josul străzii. Pentru cină nu e chiar…

– Sam! a oftat Stacey.

Roth a continuat, cu un zâmbet larg:

– Oricum, să revenim la mine. M-am făcut bine și m-am întors. Mi-a aruncat pe furiș o căutătură vicleană care m-a făcut să vreau să-i trag un pumn, în loc să plâng cu nasul în pernă, ca o fraieră. Sunt sigur că mi s-a dus dorul. A mușcat zdravăn din cheeseburger și a rânjit cu gura plină. Mult.

Nu știu ce a făcut ca emoțiile mele să-și schimbe direcția atât de repede. Suferința pe care o lăsase în urmă respingerea lui a explodat în chip de

furie. Genul de furie care îți face capul să se învârtă și să împrăștie vomă verde. Mintea mi s-a întunecat. Nu gândeam când m-am întins și i-am smuls cheeseburgerul din mână. Răsucindu-mă de la mijloc, l-am azvârlit cu toată puterea pe podeaua din spatele lui Roth. „Pleosc“-ul satisfăcător pe care l-a scos în clipa în care ketchupul și maioneza s-au împrăștiat ca într-un groaznic masacru al burgerilor mi-a adus un zâmbet larg pe chip.

Stacey a izbucnit într-un hohot de râs uluit.

Roth s-a uitat în jos, la burger, apoi și-a întors încet privirea spre mine. Avea ochii mari.

– Dar eu chiar voiam sendvișul ăla.

– Păcat! Mi-am înăbușit un chicot de om nebun. Urmează cartofii tăi prăjiți, dacă nu-ți miști fundul din preajma mea.

– Draaaceee! a murmurat Stacey, în timp ce râsul, acum tăcut, îi scutura tot corpul.

Pentru câteva clipe am rămas blocați într-un meci al privirilor de proporții epice, după care buzele lui au tresărit, ca și cum s-ar fi străduit să nu râdă. Ei bine, asta n-a făcut decât să-mi urce furia cu câteva niveluri mai sus. Atunci el și-a luat punga cu cartofi prăjiți.

– Cred că trebuie să vorbim.

– Nu, nu trebuie.

Roth a strâns din dinți.

– Ba da, trebuie.

Eu am scuturat din cap. El s-a uitat țintă la mine și ceva… ceva din felul în care mă fixa s-a schimbat. Expresia lui și-a pierdut o parte din asprime.

– Layla.

– Bine, am răspuns și mi-am înșfăcat geanta, în vreme ce o idee de-a dreptul prostească îmi încolțea în minte.

Poate voia să-și ceară scuze pentru că fusese un măgar. Puțin probabil. M-am întors către foarte amuzații Stacey și Sam.

– Dați-mi un mesaj cu locul în care ne vedem după școală.

– S-a făcut. Stacey a tăcut o clipă. Să nu rănești cartofii. Ar fi un sacrilegiu.

– Nu promit nimic. Am luat-o înainte, fără să-l aștept pe Roth, simțindu-mă ridicol de mândră de mine. Layla cea de cu două luni în urmă n-ar fi îndrăznit să facă o scenă, dar în zilele acelea eram altă persoană.

Și începeam să înțeleg asta.

Când am trecut pe lângă băile din apropierea cantinei, ușa băieților s-a deschis, iar Gareth a ieșit poticnindu-se, urmat de mai mulți jucători de fotbal care chicoteau. *Chicoteau*! Au intrat în cantină duhnind a fum de marijuana.

– În momentul ăsta aș ucide pentru o pungă de pufuleți, a spus Gareth.

Unul dintre amicii lui a început să râdă.

– Eu aș arunca un bebeluș în fața unui autobuz, în schimbul unor rulouri cu scorțișoară.

Uau! Aveau niște pofte zdravene, nu glumă. Toți tipii care-l însoțeau pe Gareth erau petrecăreți, dar nu obișnuiau să fumeze iarbă. Categoric se purtau anapoda. Oare să fi fost și ei… infectați?

Roth m-a prins din urmă. Nu ducea nicio geantă cu cărți. Doar el și prostiile lui de cartofi prăjiți.

– Sunt surprins. Recunosc. M-ai surprins.

– Zău? Am izbucnit într-un râs tăios, enervată de uimirea lui. Credeai că, după tot ce mi-ai zis, o să mă bucur la vederea ta? Pe bune?

El și-a aruncat un cartof în gură și a mestecat preocupat, de parcă într-adevăr ar fi trebuit să se gândească la întrebarea mea.

– Da. Știam c-o să te bucuri.

M-am oprit brusc în capătul holului și m-am holbat la el.

– Îți faci iluzii.

– N-aș merge atât de departe.

Alt cartof prăjit a intrat în gură.

– Ai o părere exagerat de bună despre propria valoare.

El a rânjit.

– De fapt, sunt foarte valoros. Fiind Prințul…

I-am smuls punga din mână, m-am răsucit și am azvârlit la gunoi cartofii rămași. Îndreptându-mă din nou către el, am zâmbit larg.

– Asta cred eu despre valoroasele tale tâmpenii cu Prințul Moștenitor.

Roth a scos un oftat apăsat.

– Sunt un băiat în creștere și am nevoie de hrană. Acum o să mor de foame și o să fie numai vina ta.

– Mă rog. Mi-am încrucișat brațele la piept.

El s-a uitat fix la mine, după care și-a lăsat capul pe spate și a început să râdă. M-am cutremurat, nefiind pregătită pentru acel sunet. Uitasem cât de profund și de intens era râsul lui. Cât de molipsitor. Hohotele s-au stins repede și o expresie neașteptat de posomorâtă le-a luat locul.

– Of, piticot, deja îngreunezi lucrurile!

– Ce îngreunez? Și nu-mi mai spune „piticot“.

El a clătinat din cap.

– Haide, trebuit să discutăm cu adevărat. Undeva unde să nu fim întrerupți. A pornit către ușa dublă decolorată și am știut încotro se îndrepta: spre scara *noastră*. Acolo unde noi, elevii, n-ar fi trebuit să intrăm, unde nimeni nu mergea niciodată. Ducea către vechea sală de sport și mirosea a mucegai, dar, înainte, fusese ascunzișul nostru.

Și de aceea era ultimul loc în care mi-aș fi dorit să merg, însă Roth deja cobora țanțoș treptele. Mi-am îndreptat umerii și l-am urmat. Nimic nu se schimbase pe palierul de trei pe trei metri. Vopseaua gri încă se cojea de pe blocurile de ciment. Balustradele erau pline de rugină. Praful plutea în lumina ce răzbătea prin ferestruica din capul scării. Timpul uitase de locul ăla.

Roth s-a întors spre mine și s-a sprijinit cu spatele de zid. Și-a săltat brațele deasupra capului și s-a întins. Bluza cu mâneci lungi i s-a ridicat, lăsând să se întrevadă o ațâțătoare imagine a abdomenului inferior și a tatuajului în formă de dragon – Bocănilă. Solzii lui albaștri și verzi erau la fel de vii ca altădată. Roth îmi spusese cândva că dragonul nu se desprindea de pe trupul lui decât atunci când situația se înrăutățea brusc. Nu-mi puteam închipui ce înțelegea el prin „a se înrăutăți", de vreme ce nu folosise balaurul în noaptea cu Paimon. Acum acesta se odihnea, cu aripile strânse lângă burtă și cu coada dispărând pe sub brâul jeanșilor negri. Având în vedere cât de jos atârnau pantalonii pe șoldurile lui Roth, bucata pe care o puteam zări din coada lui Bocănilă mi-a făcut obrajii să se înfierbânte.

– Layla…

Mi-am târât privirea în sus și am tras puțin aer în piept când mi-am dat seama cât de tare străluceau ochii lui de culoarea ocrului.

– Îți place ce vezi?

Mâinile mi s-au strâns în pumni.

– Nu. Deloc.

– Minți. Un surâs îngâmfat i s-a ivit pe buze. Și ai rămas o mincinoasă teribil de nepricepută.

Străduindu-mă să nu-mi pierd răbdarea, mi-am lăsat geanta să cadă pe podea.

– De ce ești aici, Roth?

El nu mi-a răspuns imediat.

– Vrei adevărul?

Mi-am dat ochii peste cap.

– Nu. Vreau minciuna. Tu ce crezi?

A urmat un hohot de râs potolit.

– Îmi cam place la școală. Noi n-avem asemenea locuri acolo, jos.

Roth a ridicat dintr-un umăr.

E normală.

Mi-am simțit pieptul strâns ca într-o menghină. Și mie îmi plăcea școala din același motiv: era un

loc comun, unde puteam fi normală, dar nu voiam să creez o legătură între mine și Roth, pe niciun plan.

– N-ar trebui să fii aici.

O sprânceană i s-a arcuit.

– Din cauza ta?

Aș fi vrut să strig „Da“. „Dumnezeule mare, da!“

– Pentru că prezența ta aici n-are niciun rost.

– Nu tocmai. În sfârșit și-a lăsat brațele în jos, și i-am mulțumit în tăcere lui Dumnezeu, fiindcă abdomenul lui nu mai reprezenta o importantă sursă de distragere a atenției. Nu-mi poți spune că meciul pe viață și pe moarte care a avut loc pe hol azi-dimineață n-a fost ciudat.

– Nu, i-am răspuns.

– Și mă îndoiesc că e primul incident straniu din ultima vreme, corect? M-a privit cu ochii pe jumătate închiși. O parte din mine și-ar fi dorit să-l contrazică, fiindcă nu voiam să-i văd sporind aerul ăla îngâmfat, însă ar fi fost o prostie. Nu puteam să uit de uriașa și cât se poate de reala problemă cu care ne confruntam.

– S-au întâmplat câteva chestii. Dean, un puști care n-a făcut niciodată nimic, l-a lovit atât de tare pe un băiat, încât efectiv l-a omorât pentru câteva secunde. Pe urmă am văzut cupluri sărutându-se de-a binelea…

– Nu-i nimic rău în asta, a replicat el, rânjind.

Am mijit ochii.

– Doar că noi avem un regulament care interzice cu strictețe manifestarea afecțiunii în public, iar un profesor a trecut drept pe lângă ei, tocmai când intrau în baia fetelor. Mi-am strâns părul la spate, apoi mi-am lăsat mâna să cadă spre locul în care inelul îmi atârna de lănțișor. Deci crezi că Lilinul a fost aici?

Roth a dat din cap în semn de încuviințare.

– E logic. La urma urmei aici a fost creat. Și de-aia e nevoie să discutăm. Tu ar trebui să poți

identifica Lilinul, sau măcar orice demon străin de aici.

– Ăă… Mi-am ferit privirea în timp ce-mi răsuceam lănțișorul în jurul gâtului. N-aș fi vrut să-i spun, însă era un demon, și poate că știa ce se petrecea.

– Păi, vezi tu, nu chiar.

Roth s-a împins de lângă perete, îndreptându-și ținuta și concentrându-și acum toată atenția.

– Cum adică?

– Nu mai sunt în stare să văd aure. Niciuna. S-a întâmplat acum câteva zile.

El și-a lăsat capul într-o parte.

– Detalii.

Am oftat.

– La început aurele au fost oarecum neclare, la ora prânzului apăreau și dispăreau, după care m-a apucat o durere ascuțită între ochi și n-am mai putut să le văd. Așa că sunt efectiv în beznă. Nu-i simt pe demoni așa cum fac alți Gardieni. Știi tu, nu la fel de puternic. N-am fost niciodată nevoită să-mi antrenez „mușchiul“ respectiv.

– E prea mare coincidența.

– De asta mă temeam, am spus, lăsând inelul din mână. Speram să n-aibă nicio legătură cu Lilinul.

El nu mi-a răspuns. M-a măsurat din priviri, cu sprâncenele coborâte, adâncit în gânduri. Mă studia atât de intens, încât îmi venea să mă zvârcolesc.

– Deci cum crezi că interferează cu capacitatea mea? l-am întrebat, când tăcerea a întrecut măsura.

– Nu știu. Roth și-a luat în sfârșit ochii de la mine, trecându-și mâna prin păr. Dar va trebui să-l găsim pe Lilin după metoda veche.

– Noi?

El și-a lăsat genele în jos, iar aerul lui de modestie aproape că ar fi stârnit râsul, dacă n-ar fi fost incredibil de sexy, lucru pentru care îl cam uram.

– Da. Noi. Tu și cu mine. Noi doi. Ca doi porumbei…

– Nu! am spus, ridicând o mână. N-o să lucrăm împreună la nimic.

– N-am mai avut o dată discuția asta? Roth a făcut un pas în față, moment în care m-am retras. Și-ți aduci aminte cum s-a terminat. Am format echipa perfectă.

Am continuat să dau înapoi, până când spatele mi s-a lovit de zidul rece.

– Asta se întâmpla înainte să-mi zici că ți-am făcut plictiseala mai plăcută.

Vârful limbii i-a alunecat peste dinții de sus, dezvăluind sfera care fixa cercelul în formă de țintă. Cică n-ar fi fost singurul lui cercel… Mi-am oprit gândul. Tare n-aveam nevoie să mă gândesc la așa ceva.

– A fost o replică de măgar. Recunosc. Am tendința să… zic prostii. Sunt un dobitoc.

– Aici trebuie să-ți dau dreptate.

Genele i s-au ridicat, iar Roth s-a mișcat atât de repede, încât nu l-am putut urmări decât atunci când se afla drept în fața mea, invadându-mi complet spațiul personal.

– N-am vorbit serios nici în privința Evei.

Ceva dinlăuntrul meu (ceva stupid, care trebuia înjunghiat mortal) s-a desfăcut precum un boboc care vede pentru prima oară lumina soarelui. Am încercat să-l zdrobesc.

– Nu-mi pasă.

– Ba da. Îți pasă. El și-a aplecat capul, apropiindu-și periculos de mult buzele de ale mele.

Eu m-am blocat și am rămas fără aer. Când capul i s-a lăsat într-o parte, inima a început să-mi bubuie în piept.

– Ai fost rănită.

– Ce-ți pasă dacă am fost?

Roth n-a spus nimic, însă pe mine mă furnicau buzele de la cât de atent se uita la ele. Și-a așezat mâinile chiar deasupra șoldurilor mele, într-o

atingere ușoară, abia simțită. I-am cuprins încheieturile cu degetele și am dat să-i împing brațele.

– Nu, a zis el, cu glas scăzut.

– Atunci de ce? am șoptit, cedând în fața licărului de speranță. De ce ai spus toate chestiile alea? Dacă n-ai vorbit serios…

– Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. S-a îndepărtat, străbătând într-o clipită câteva zeci de centimetri. Trebuie să fim prieteni. Sau măcar să ne înțelegem suficient de bine încât să nu distrugi o mâncare cât se poate de bună ori de câte ori deschid gura.

Și uite așa, pur și simplu, a devenit un alt Roth. Nu mai era băiatul care mă ținuse în brațe cu săptămâni în urmă sau cel care îmi făcuse toate acele minunății. Întrebarea a izbucnit din mine înainte să mă pot stăpâni.

– Am însemnat ceva pentru tine?

– Nu contează, a spus Roth pe un ton neutru, în vreme ce se întorcea către scări. S-a oprit, cu mâna sprijinită de balustrada ruginită. Niciodată n-a contat, Layla.

CAPITOLUL 11

A trebuit să fac mari eforturi ca să trec peste ce-mi spusese Roth și să-mi închei ziua. Nu-l înțelegeam, și avea să treacă multă vreme până să încetez să mai încerc. Toată după-amiaza am oscilat între dorința de a-l găsi, ca să-i zdrobesc fața, așa cum făcusem cu burgerul, și apoi să mă holbez pur și simplu la el.

Uneori e greu ca naiba să fii fată.

M-am târât afară din școală, până la colțul străzii. Vederea vechii Impala mi-a adus un zâmbet obosit. Aproape uitasem că Zayne urma să ni se alăture la masă, căci, cât timp mă ocupasem de Roth, nu prea apucasem să mă gândesc la faptul că Gardianul fusese de acord să-și petreacă timpul cu noi.

Lucru care se întâmpla foarte rar.

Hotărâtă ca în următoarele câteva ore să mi-l scot din minte pe un anume demon nestatornic, am deschis portiera și m-am strecurat pe locul de lângă șofer. Surâzând, mi-am aruncat geanta în spate.

– Bună, am zis.

Zayne mi-a zâmbit larg. Purta o șapcă trasă pe ochi, care-i umbrea partea de sus a feței. Sunt bărbați cărora nu li se potrivesc șepcile de baseball, însă pe Zayne îl prindeau, și încă bine.

– Încotro?

– Restaurantul Little Italy, ăla de peste două străzi.

– Mișto. S-a uitat în oglinda laterală și, după câteva secunde, a pornit ușor.

– Mersi c-ai venit, am spus, sprijinindu-mi capul de spătarul scaunului. M-am mirat că ai fost de acord.

– N-ar fi trebuit să te miri. Voiam să vin. Zayne a întins o mână și m-a tras cu blândețe de o șuviță rebelă. Cum a fost la școală?

Mi-am întors capul spre el, cercetându-i profilul puternic.

– Nu s-a întâmplat nimic despre care să vreau să vorbesc acum. Căci dacă i-aș fi spus despre bănuielile privind Lilinul, inevitabil ar fi trebuit să-i zic despre Roth, și voiam să mă bucur de mica noastră ieșire. După ce mâncăm?

Zayne s-a uitat la mine și, preț de o clipă, a rămas tăcut.

– S-ar cuveni să-mi fac griji?

– Nu. Îmi plăcea felul în care vârfurile părului îi ieșeau răsucite de sub șapcă. Tu ce-ai făcut azi?

– Am dormit, a râs el în timp ce trecea pe lângă local, căutând o parcare. Noaptea trecută a fost plicticoasă. Străzile erau moarte. Nu știu din ce motiv, asta mă face să fiu mai obosit a doua zi.

– Nu-i ciudat c-au fost atât de amorțite? Mă gândeam la Lilin.

– Depinde. Dacă o s-o țină tot așa, atunci da. După ce a găsit un loc de parcare la primul nivel (avea un noroc nebun), a oprit motorul și, scoțând cheile, s-a întors către mine. Stai pe loc! mi-a spus, și m-am supus, mai mult din curiozitate. Zayne s-a întins, pentru a-și trece degetul mare peste buza mea de jos. Aveai o mică scamă acolo și cred…

Cuvintele i s-au stins, sfârșind într-un gâfâit. La început nu mi-am dat seama din ce cauză, ce făcusem, după care am început să sesizez diverse lucruri: trăirile chiuitoare ce-mi făceau măruntaiele să se răsucească, transformându-se în arcuri întinse, aspectul dilatat al pupilelor lui, brusca intensitate a ochilor albaștri, felul în care pieptul i se ridica la repezeală și gustul sărat al pielii lui, pe măsură ce limba îmi aluneca peste buricul puțin aspru al degetului mare.

Oh, Doamne!

Oh, Doamne Dumnezeule!

Îi lingeam degetul! Adică îi *lingeam* pe bune degetul!

Iar corpul meu reacționa la gustul ilicit, absolut interzis, al pielii lui. O greutate mi s-a așezat între sâni și o căldură s-a revărsat în mine. El nu s-a retras. Părea că se întinde în față, trunchiul aplecându-i-se deja peste schimbătorul de viteze dintre noi.

Cu sângele arzând din două motive foarte diferite, m-am smucit înapoi, rupând contactul dintre noi. Obrajii îmi luaseră foc. Tot trupul îmi luase foc. Nu știam ce să zic sau ce să fac. Zayne se uita țintă la mine în vreme ce pieptul i se ridica și cobora neregulat. Habar n-aveam ce gândea. Și nici nu voiam să aflu.

Rușinea a luat locul fierbințelii clocotitoare, care-mi transforma interiorul corpului în lavă. Ce mama naibii fusese în capul meu? Simțind nevoia de aer și de spațiu, mi-am desfăcut în grabă centura și mai că m-am azvârlit afară din mașină.

Mă usturau ochii. Nici vorbă să mai pot sta la chestia aia cu cina timpurie, după ce făcusem ce făcusem. Trebuia să chem un taxi, ori să merg pe jos până acasă, ori să mă mut în Alaska, ori să-mi cos gura…

În timp ce înaintam pe lângă capota automobilul Impala, Zayne s-a ivit pe neașteptate în fața mea. Șapca fusese întoarsă la spate, iar ochii lui erau larg deschiși. Fără îndoială mă credea o ciudată. *Eram* o ciudată. Ca o gânganie cât se poate de lașă, am țâșnit într-o parte, ca să-l ocolesc. El mi-a blocat drumul, punându-și mâinile pe umerii mei.

– Hei! mi-a spus încet. Unde fugi așa?

– Nu știu. Aveam impresia că mă sufoc. Oare să fi fost alergică la pielea lui? Suna stupid. Poate că era un atac de panică. Ar trebui să plecăm. Zău acum. Sau putem să mergem acasă, dacă vrei. Aș înțelege perfect și sunt foarte…

– Hei, nu-i nevoie de toate astea! Și-a încleștat degetele pe umerii mei. E OK. Totul e-n regulă.

– Ba nu, nu e. Glasul mi s-a frânt. Eu…

– E-n regulă. M-a tras în față, iar când m-am opus, a tras mai tare.

M-am lovit cu fața de pieptul lui și i-am inspirat parfumul proaspăt.

– Uite ce e, ai fost foarte stresată și s-au întâmplat niște chestii aiurea.

Adevărat, dar asta categoric nu-i o scuză ca să lingi degetul cuiva. Când brațele lui m-au cuprins, am închis strâns ochii. Zayne și-a lăsat capul în jos, sprijinindu-și bărbia de creștetul meu. Numai el putea să fie atât de înțelegător. Uneori era prea bun.

Iar eu eram mereu prea ciudată.

– N-am idee de ce am făcut-o, am zis, cu vocea înăbușită. Și nici măcar nu mi-am dat seama că o făceam până când… mă rog, știi tu, și îmi pare foarte rău.

– Termină! Zayne s-a legănat într-o parte, mișcarea fiind una liniștitoare. N-a fost…

M-am tras puțin înapoi, îndrăznind să ridic ochii spre el.

– Ce n-a fost? Scârbos? Deoarece sunt aproape sigură c-ai fi preferat să nu…

– Habar n-ai ce prefer și ce nu prefer eu. Felul în care a spus-o n-a fost disprețuitor. A semănat mai mult cu afirmarea unui adevăr.

I-am cercetat chipul în căutarea răspunsului la o întrebare pe care nu eram nici dispusă, nici pregătită să mi-o pun. Privirile ni s-au întâlnit, moment în care mi-am lăsat genele în jos. El mi-a cuprins obrazul în palmă, și un copleșitor sentiment de afecțiune a crescut înăuntrul meu, alături de ceva mai profund, mai intens.

Zayne și-a retras mâna.

– Ar trebui să mergem. Ne așteaptă prietenii tăi.

Am dat din cap și, în timp ce ieșeam din parcare, în soarele de noiembrie care asfințea cu repeziciune, el și-a răsucit șapca, umbrindu-și ochii. Nu ne-am vorbit cât am străbătut jumătatea

de stradă până la local, și nu știu precis dacă motivul a fost linsul degetului sau altceva.

Frumoasa recepționeră, cu vârstă de studentă, care ne-a condus pe culoarul îngust dintre mese și separeuri, și-a petrecut tot timpul admirându-l pe Zayne.

– Dacă aveți nevoie de ceva, vă rog să mă anunțați, i-a spus ea direct lui când s-a oprit în fața unuia dintre separeurile cu spătare înalte.

Zayne a zâmbit.

– Așa o să facem.

M-am abținut să nu dau ochii peste cap. Stacey și Sam erau deja în restaurant, așezați unul lângă altul în separeul suficient de mare încât să primească șase persoane. Totuși, erau simpatici. Sam, cu părul lui cârlionțat, care-i atingea în treacăt ramele ochelarilor, și Stacey, cu mâinile încleștate pe masă. Speram din suflet ca, indiferent spre ce aventură porneau, să le iasă.

Și să implice linsul reciproc al degetelor.

Zayne a intrat primul în separeu, iar Sam și-a îndreptat spatele. Eu mi-am ascuns zâmbetul în vreme ce mă așezam lângă Zayne.

– Scuze că am întârziat puțin.

– Nu-i nimic, a spus Stacey. Am ronțăit grisine.

– Probabil c-ar fi durat mai puțin dacă venea pe jos. Zayne s-a rezemat de spătar, întinzându-și brațul peste perna vișinie din spatele nostru. Dar în niciun caz n-o să-mi las scumpetea parcată pe stradă.

Faptul că Zayne a pomenit de mașină a stârnit interesul lui Sam, care s-a lansat imediat într-o discuție despre Impala. Stacey și cu mine ne-am uitat lung la băiat. Ne așteptam să intre în hiperventilație, însă el și-a păstrat calmul.

După ce chelnerița a venit pentru a ne lua comenzile de băuturi, Sam a fluturat o grisină ca pe o baghetă, presărând usturoi pe toată fața de masă cu pătrățele.

– Știați c-au ales modelul Chevy Impala pentru serialul *Supernatural* fiindcă în portbagajul lui încape un cadavru?

Eu m-am încruntat. Zayne a gestionat situația ca un profesionist.

– Sunt aproape sigur că poți să ascunzi două cadavre în portbagaj.

Sam a zâmbit larg, dar apoi privirea i-a zburat în sus în aceeași secundă în care Zayne a înțepenit lângă mine. În local se produsese o modificare, o nefirească schimbare în atmosferă. Alături de mine, Zayne s-a întins, lungindu-și gâtul, și am știut din clipa în care i-am auzit înjurătura șoptită în grabă. Am *știut*, cu toate că n-avea nicio noimă.

Așezată în fața mea, Stacey a ridicat din sprâncene.

– Ăă…

Eu am închis ochii, căci l-am *simțit* oprindu-se lângă masă.

– Ce ciudat să vă întâlnesc aici! a spus Roth, fiecare vorbă mustind de un umor negru. Pe toți laolaltă.

În momentul în care m-am silit să deschid ochii, el era încă acolo. Când mi-a surprins privirea, mi-a făcut cu ochiul, și mi-a venit să-i aplic tratamentul pe care-l aplicase profesoara aia de dimineață.

– Salut, Roth!

Sam și-a fluturat scurt mâna spre el.

– Vrei să stai cu noi? E loc mai mult decât suficient.

Am deschis repede gura, dar până să pot rosti vreun cuvânt, Roth s-a strecurat pe banchetă, lângă mine. Eu m-am uitat țintă la Stacey, care arăta de parcă i-ar fi trebuit o găleată de popcorn.

– Ce coincidență să te afli tocmai aici! a replicat Zayne. Încă își ținea o mână întinsă pe spătarul banchetei, dar s-a aplecat în față, lăsându-și cealaltă mână să-i cadă pe masă. Având în vedere că sunt, nu știu, mii de restaurante în oraș.

Roth a zâmbit în timp ce se lungea și își încrucișa brațele la piept. Cumva, prinsă fiind între ei doi, mi se părea deodată că în separeu nu încape decât o singură persoană.

– Cred că sunt pur și simplu norocos.

– Din punct de vedere statistic, șansele ca el să ajungă accidental aici sunt destul de mici, a murmurat Sam ca pentru sine, în vreme ce Stacey se întorcea încet spre el. Dar localul e chiar în josul străzii față de școală, deci asta crește probabilitatea.

Eu am făcut ochii mari. Oh, nu, salvați puii de panda! Nu-i spusesem lui Zayne că Roth frecventa liceul. După ce demonul fusese prins în capcană și dispăruse, nu credeam că mai are rost.

– Ce legătură are asta? a întrebat Zayne.

În afară de Roth, niciunul dintre cei de la masă nu știa destule încât să nu facă o greșeală, și cineva era pe cale să mă dea de gol, așa că am intervenit, gândindu-mă că ar fi fost mai bine ca informația să vină de la mine.

– Roth merge la școala noastră.

Trupul lui Zayne a încremenit lângă mine. Am îndrăznit să-i arunc o privire. El îl fixa pe Roth.

– Chiar? a mormăit.

– Voi doi nu vă cunoașteți? a întrebat Stacey.

Mușchii de pe antebrațul lui Zayne au început să zvâcnească.

– Ne-am întâlnit o dată sau de două ori.

Roth a zâmbit larg.

– Și încă ce întâlniri!

Oh, Doamne…

– Știi că el e Gardian, nu? a șoptit Sam, lăsându-se în față. Cred că ți-am zis cândva, la prânz, dar nu-mi aduc aminte.

– Sam! a șuierat Stacey.

El s-a încruntat.

– Ce?

– Nu știu, a spus ea, dar mi se pare nepoliticos să menționezi asta.

– Nu-i nepoliticos. Ochii aurii ai lui Roth aveau un licăr malițios. Am mai spus-o și altădată, mi se pare grandios.

Zayne a afișat un surâs crispat în vreme ce mâna de pe masă i se strângea în pumn.

– Pun pariu!

Îmi venea să mă dau cu capul de blat.

– Oh, este! Tu, ieșind în lume, ajutând la combaterea infracționalității și făcând toate faptele alea bune, a replicat Roth, iar eu mi-am înghițit un geamăt. E *uimitor*! Pun pariu că în fiecare zi îți pui căpșorul ăla (ăă, nu atât de mic) pe pernă, simțindu-te ca un erou. Stai! Voi dormiți în paturi? Am auzit că Gardienii…

– Chiar trebuie să stai aici? l-am întrerupt, pierzându-mi răbdarea.

Întărâtatul lui Zayne nu avea să ajute la nimic.

– Păi, *cineva* mi-a stricat prânzul. Roth s-a uitat cu un ochi critic la mine. Așa că mi-e foame.

Sam a rânjit.

– Da, îi cam ești datoare cu o masă.

Umerii mi s-au pleoștit. Zayne s-a lăsat pe spate, cu privirea ațintită drept înainte.

– Situația tocmai a devenit foarte stânjenitoare, a șoptit Stacey, dar ochii ei negrii scânteiau de interes.

În mod surprinzător, nu mă simțeam la fel de stânjenită ca atunci când îi linsesem degetul lui Zayne ca o… nici măcar nu știu ce. Însă cina a fost dureroasă. Roth și Zayne și-au petrecut tot timpul făcând schimb de replici insinuante, iar Sam și Stacey au fost prea ocupați să-i urmărească, de parcă fiecare cuvânt aruncat ar fi fost o minge de tenis. Până să ajung să cer nota de plată, deja eram gata să trag un pumn în gâtul cuiva.

Mai ales în al meu.

Roth tocmai îl întreba pe Zayne cât cântărește, fiindcă, după spusele demonului, Zayne era făcut din piatră. Între timp, eu mă zgâiam peste spătarul banchetei, rugându-mă ca nota să vină fără

întârziere. Când Sam s-a întors pentru a doua oară de la baie, un client așezat la micuțul bar aflat în fundul restaurantului a căzut de pe scaun. Am făcut ochii mari, iar Sam și-a aruncat privirea peste umăr, după care s-a uitat la mine, strâmbând din nas. Ei drăcie, ce se mai matoleau acolo, în spate! Probabil că aveau niște oferte bune la *happy hour*[4].

– Cântăresc destul, a replicat Zayne. Dar tu? Arăți cam de cincizeci și cinci de kile, ud leoarcă.

Roth a pufnit.

– Poate vrei să te mai uiți o dată sau, și mai bine, să-ți controlezi vederea. Gardienii suferă de boli degenerative ale ochilor?

Am oftat și am cercetat mesele mai mult goale, în timp ce mă legănam înainte și înapoi precum un pacient cu probleme mintale. Deja mersesem o dată la baie, însă mă bătea gândul să mă ascund acolo până la plecare. Localul nu părea să aibă numeroși clienți, însă mai era puțin până la ora de vârf. Concursul de replici sarcastice dintre Zayne și Roth s-a transformat în zgomot de fundal pe măsură ce privirea îmi aluneca peste o masă ocupată. Era una dintre acelea cu două locuri, și ceva mi-a atras din nou atenția către cei doi bărbați așezați în jurul ei. Amândoi erau un pic mai mari decât mine. Am estimat că aveau cam vârsta lui Zayne. Părul lor castaniu era tuns scurt, în frizuri identice, precum cele pe care le poartă tipii din poliție ori din armată. Cămășile lor albe, elegante păreau călcate, dacă nu și băgate în pantaloni. Din câte puteam să văd, aceștia erau kaki, deschiși la culoare. În mod evident, nu exista nicio ciudățenie legată de aure, de vreme ce acum nu mai puteam să văd suflete, însă era ceva la ei care-mi stârnise interesul.

Se poate să fi avut de-a face cu faptul că se holbau la masa noastră, fixându-ne cu priviri lipsite de orice emoție, ca ale unui psihopat care te-a luat la țintă. M-am înfiorat când ochii mei i-au întâlnit pe cei ai Tipului cu Pantaloni Kaki din

dreapta. Expresia de pe chipul lui era indiferentă, rece chiar. Ca a unui robot.

Mâna lui Roth mi-a aterizat pe coapsă, făcându-mă să tresar.

– La ce te uiți, piticot?

– La nimic.

Am dat să-i îndepărtez mâna, dar Zayne mi-a luat-o înainte.

– Ia mâna, amice! Practic i-a azvârlit lui Roth mâna înapoi spre corp. Dacă vrei să ți-o păstrezi acolo unde e.

Roth și-a lăsat capul într-o parte și figura i s-a înăsprit. O-o! Demonul a deschis gura, însă chelnerița a venit în sfârșit cu nota de plată, pe care am și înșfăcat-o.

– Sunteți gata? i-am întrebat pe Stacey și Sam.

Aparent pironiți locului, cei doi au dat din cap în semn de încuviințare. Zayne s-a ocupat repede de notă și mai că l-a împins pe Roth afară din separeu. Acesta s-a aplecat și, în vreme ce Zayne se strecura pe lângă noi, i-am simțit răsuflarea caldă în ureche.

– Să nu fugi, mi-a șoptit el. Noi trei trebuie să vorbim.

Zayne a mijit ochii, apoi s-a băgat între mine și Roth, devenind o uriașă barieră care l-a făcut pe demon să rânjească precum o mâță ce tocmai a zărit un șoarece captiv în colțul camerei. Eu m-am prefăcut că am din nou nevoie să merg la baie, astfel încât să-i conving pe Stacey și Sam s-o ia înainte, lăsându-ne singuri. Mă gândeam că, indiferent ce discuție trebuia să avem, era mai bine s-o purtăm acolo, și nu în cine știe ce loc prea izolat, în care ar fi fost probabil ca băieții să încerce să se omoare între ei.

De îndată ce colegii mei de școală au dispărut pe ușa din față, Roth a ocupat locul lui Stacey și a făcut semn să ne așezăm. Am oftat și m-am băgat la loc în separeu. Fărâmele de spaghete pe care le mâncasem făceau deja ravagii în stomacul meu

când m-am încumetat să-mi arunc ochii înspre masa de mai devreme. Cei doi bărbați erau încă acolo, urmărindu-ne.

– Ar fi cazul să te grăbești, a spus Zayne. Fiindcă nu știu cât o să-ți mai pot suporta prezența.

Roth s-a prefăcut că se bosumflă.

– Ești așa de rău, Bolovane! Poate ai ceva înfipt în dos și trebuie să ți-l scoți?

– Roth! am zis, apucând strâns marginea mesei. Termină!

– El a început.

Am rămas cu gura căscată.

– Poftim? Voi aveți doi ani?

Demonul s-a uitat la un Zayne care fierbea, și acea mică scânteie i-a revenit în privire.

– Păi, ăsta chiar arată de parcă ar fi făcut pe el și ar avea nevoie să-i fie schimbate scutecele.

– Gata! Zayne a dat să se ridice, însă mi-am pus o mână pe brațul lui.

– Doar încetați! Vă rog.

Când a oftat și s-a așezat la loc, am continuat să-mi țin mâna pe brațul lui, pentru orice eventualitate.

– Despre ce voiai să vorbim, Roth?

Privirea lui a coborât către locul în care stătea mâna mea.

– El nu știa că facem ore împreună. Mi-am retras mâna, încordându-mă. N-am mai apucat să-i spun, și sper din suflet că nu despre asta voiai să discutăm.

Roth a ridicat din umeri.

– Pur și simplu mi se pare interesant că l-ai lăsat în ceață pe micul și cel mai bun prieten de piatră al tău din lume.

Zayne a bătut cu degetele în masă.

– Treci la subiect, Roth!

Rezemat de spătar, demonul era întruchiparea aroganței leneșe.

– Există un motiv pentru care mă aflu aici, altul decât lasagna asta delicioasă. E același motiv

pentru care m-am întors la școală. Deși o găsesc amuzant de normală, mai e ceva. Privirea i-a alunecat spre mine. Credem că un Lilin a fost sau este în școală.

– Detalii.

Roth a explicat cele petrecute în acea zi, după care eu am trecut în revistă bătaia de la începutul săptămânii.

– Pur și simplu nu m-am gândit la ea până azi. Aveam de gând să-ți spun…

– După cină? m-a întrebat Zayne. Și tot atunci intenționai să-mi zici despre ăsta?

A făcut semn cu capul în direcția lui Roth.

Demonul a pufnit.

– Da, am răspuns. N-am vrut să... știi tu.

– Să strici cina? I-a zâmbit lui Roth. E de înțeles.

Demonul și-a dat ochii peste cap.

– Oricum, întâmplările ciudate de la școală nu sunt singurul temei. Cred că Lilinul va încerca să ia legătura cu Layla, a continuat el, surprinzându-mă al naibii de tare.

– Ce? am întrebat. Pe asta nu mi-ai spus-o mai devreme.

El mi-a surâs.

– Nu erai prea vorbăreață.

Adevărat, dar nu conta.

– De ce crezi așa ceva?

– Lilinul o să fie atras de tine, m-a lămurit el încet. La urma urmei, vă curge același sânge prin vene.

M-am cutremurat. Aveam un arbore genealogic făcut varză. Tata era un Gardian care mă voia moartă. Mama era un superdemon cu care nimeni nu se punea, iar acum apăruse un Lilin care putea pretinde că mi-e un soi de frate vitreg. Ura!

– Lilinul ar fi periculos pentru Layla? a întrebat Zayne, înălțându-și umerii de parcă ar fi fost gata să mă înhațe și să plece în zbor.

Roth a clătinat din cap.

– Zău că n-am idee.
– Nu asta-i cea mai mare problemă a noastră, am zis, lăsându-mă în față. Dacă Lilinul își face de cap cu lumea din școală, atunci avem deja patru exemple. Cu ei ce-o să se întâmple?
– Habar n-am dacă există vreo cale de a-i împiedica să-și piardă sufletele și să nu se transforme în duhuri. S-ar putea să fie mai multe victime decât cei patru despre care am aflat. Sute de oameni pe care el să-i fi… infectat.
Roth a ridicat din sprâncene. Într-adevăr, „infectat“ era un mod convenabil de a privi lucrurile.
– De fapt, nu se poate spune dacă pe cei infectați încearcă Lilinul să-i ia.
– Unde să-i ia? am întrebat.
Roth a dat din umeri.
– Amintește-ți că, atunci când Lilinii creează un duh, îl pot controla. Sunt singurii capabili de așa ceva. Gândește-te la haos! Nu doar că avem un Lilin care umblă teleleu, dar el dă naștere unor spurcăciuni de duhuri demente, cărora chiar nu le plac ființele vii.
Uitasem de asta. Cumva.
– N-am avea cum să descoperim care-i scopul Lilinului decât dacă… Am înghițit în sec, cuprinsă de îngrijorare. Decât dacă cei din școală mor.
Roth a dat din cap în semn de încuviințare, mutându-și privirea spre Zayne.
– Deci ăsta-i motivul pentru care merg la liceu și pentru care o să rămân acolo. Și mai sunt de părere că trebuie să facem o mică investigație.
Mi-am arcuit o sprânceană, dar când am văzut că nu continuă, am oftat.
– Detalii?
– Putem presupune, cred eu, fără teama de a greși, că Dean a fost infectat. E nevoie să vorbim cu el.
– A fost suspendat pentru Dumnezeu știe câtă vreme, i-am atras eu atenția.

Roth a zâmbit cu viclenie.

– Sunt aproape sigur că pot să fac rost cu ușurință de adresa lui.

Fără să mă îndoiesc de asta, m-am uitat la Zayne. El a dat încet din cap.

– Poate e în stare să ne spună ceva care să ne îndrume în direcția potrivită.

– Vezi? a zis Roth, cu ochii scăpărând. Sunt de folos.

– N-aș merge așa departe. Zayne a întâlnit privirea rece și amuzată a demonului. Dar uite ce-ți promit: dacă faci ceva care s-o rănească pe Layla sau măcar s-o determine să se uite strâmb la tine, o să te distrug cu mâna mea.

Eu am făcut ochii cât cepele.

– OK. Păi, cred că această mică reuniune a luat sfârșit. L-am înghiontit pe Zayne cu brațul. Să mergem!

El i-a mai susținut o clipă privirea lui Roth, după care s-a ridicat. Întorcându-se către mine, mi-a oferit mâna, și i-am luat-o, lăsându-l să mă tragă în sus. Aprigul aer ocrotitor pe care-l răspândea nu putea fi contestat, dar Zayne avusese mereu rolul de protector.

– N-am vrut niciodată s-o rănesc.

Ne-am întors amândoi spre Roth, care stătea în picioare. Eu mi-am înghițit un icnet de uimire, dar Zayne și-a curbat buzele.

– Cum zici tu, frate! S-a aplecat peste masă. Deși era mai solid decât Roth, nu-l ajungea în înălțime, însă tot l-a înfruntat privindu-l drept în față. N-ai decât să-ți faci joculețele cu oricine altcineva, dar pe ea n-o s-o tragi în piept.

L-am strâns de mână pe Zayne, înainte să se iște o epopeică bătălie pe viață și pe moarte.

– Hai!

Când ne-am întors, un mușchi a tresărit pe obrazul lui Roth. Știam că se afla în spatele nostru, iar când mi-am aruncat privirea peste umăr, nu m-am mirat că era acolo. M-am mirat, însă, când i-am

zărit pe cei doi Tipi cu Pantaloni Kaki ridicându-se. M-am încruntat.

Roth și-a mijit ochii, apoi s-a uitat în aceeași direcție. Când și-a îndreptat din nou atenția spre mine, buzele îi erau strânse într-o linie dreaptă. Parcă ar fi priceput la ce mă gândeam: era ceva în neregulă cu indivizii ăia.

Afară, lămpile tocmai se aprindeau, aruncând lumini de-a curmezișul străzilor peste care întunericul se lăsa în grabă. Zayne mi-a strâns mâna într-a lui în timp ce ocoleam un pâlc de oameni care așteptau mijloacele de transport în comun. Când și-a dat seama că Roth încă ne însoțea, a oftat.

– Pe bune? Tu ai de gând să ne conduci până la mașină?

– Ca să fiu sincer, da. Roth a încetinit, mergând în spatele meu. Suntem urmăriți.

Zayne s-a uitat peste umăr, iar ochii i s-au mărit pe sub cozorocul șepcii. S-a întors și a grăbit pasul.

– Doi bărbați umani?

– Exact! a spus Roth, pocnind din buze.

Tare aș fi vrut să mă uit și eu în spate, dar mă gândeam că ar fi bătut la ochi.

– Ai vreo idee cine sunt?

– Nu. Poate că vor să-ți afle numărul de telefon, a răspuns Roth. Să intre în clubul tău de fani!

Cândva îmi spusese că el ar fi președintele fan clubului meu, ceea ce era o mare prostie, însă inima mi s-a strâns puțin când mi-am amintit afirmația, fiindcă ea nu însemnase nimic. Am inspirat aerul proaspăt.

– Ce facem?

– Mașina ta e în garaj, nu? l-a întrebat Roth pe Zayne.

Când i-am aruncat o privire întrebătoare peste umăr, el mi-a făcut cu ochiul.

– V-am pândit.

– Grozav! Zayne și-a desprins mâna de a mea lăsând-o mai jos pe spatele meu. Deci ești demon și obsedat. Minunat!

– Isteață replică, Bolovane! Roth a chicotit la auzul mârâitului înfundat scos de Zayne. Hai să vedem dacă se țin după noi! Care-i cel mai rău lucru pe care ni-l pot face? Sunt oameni.

Mi-aș fi dorit să nu zăbovesc asupra faptului că oamenii erau în stare de niște lucruri de-a dreptul oribile. Nu m-am putut abține. M-am gândit că ultima oară când fusesem cu Roth într-un garaj, niște demoni Călăi voiseră să joace fotbal cu capetele noastre. La fel ca în cazul aleilor, nu aveam prea multe amintiri plăcute cu parcările acoperite.

Când am cotit, răsuflarea mea forma mici nori încețoșați. Cu nasul înghețat, m-am uitat în sfârșit înapoi, în spatele lui Roth. Cei doi tineri erau acolo, la câteva persoane distanță, iar poalele cămășilor le fluturau în bătaia vântului. La brâul unuia din ei licărea un obiect metalic, parțial ascuns sub cămașă. Inima mi s-a răsucit în piept.

– Cred că unul din ei are o armă.

– Dumnezeule! a murmurat Zayne.

Roth a chicotit.

– Dacă încearcă să ne jefuiască, zău c-o să râd.

– Numai tu ai fi în stare să râzi de așa ceva, am dat eu replica, strâmbând din nas. Nu voiam să mai adaug și jaful pe lista belelelor din acea săptămână.

– Ce? a zis el, în timp ce ne apropiam de intrarea în garaj destinată pietonilor. Dacă așa stă treaba, atunci nu și-au ales persoanele potrivite

În garaj era liniște, iar luminile din plafon aruncau raze de un galben șters peste capotele mașinilor și peste cimentul pătat. Niciun afurisit de lucru din locul ăla nu-mi dădea primitoarea senzație de „aici n-o să se întâmple nimic rău“.

Când am ajuns în dreptul primului rând de mașini, niște pași au răsunat în urma noastră. Roth

s-a oprit brusc, în timp ce Zayne s-a întors și a trecut în fața mea. Pe urmă și-a scos șapca și mi-a dat-o. M-am întrebat ce se aștepta să fac eu cu șapca lui. S-o păstrez curată?

Unul din tineri a pășit înainte. Nu era cel pe care-l văzusem cu ceea ce credeam că e o armă. În lumina slabă, trăsăturile lui păreau umflate, scofâlcite, ca și cum n-ar mai fi mâncat de mult o masă bună.

Roth și-a încrucișat brațele la piept, făcând ca bluza să i se muleze pe umeri.

– Care-i faza, băiețași?

Eu mi-am dat ochii peste cap. Tipul cu Pantaloni Kaki aflat în față și-a dus mâna la spate, moment în care mi-a stat inima în loc. Roth și-a lăsat brațele pe lângă corp, iar Zayne a dat să se lase pe vine. Bărbatul a scos la iveală ceva negru și dreptunghiular. Categoric nu era o armă. A ridicat obiectul în fața lui, ca pe un scut, strângându-l cu încrâncenare în mână.

Roth a izbucnit într-un râs apăsat și zgomotos.

– Cred că glumești!

Tipul cu Pantaloni Kaki ținea în mâna dreaptă o Biblie.

– Știm ce sunteți voi trei, a spus el cu voce lineară în timp ce privirea i se muta de la Zayne la Roth, și apoi la locul în care eu mă iveam din spatele lui Zayne. Greșeala lui Dumnezeu, un demon din iad, și mult mai rău de-atât.

Interval de timp, mai ales seara devreme, când băuturile se vând la un preț foarte mic, într-un bar sau pub. (n.red.)

CAPITOLUL 12

Am ridicat încet din sprâncene. Cum naiba se făcea că eu eram cea mai rea dintre noi trei? Nu că ar fi trebuit să dau atenție replicii. Era mare lucru că omul ăla știa despre Zayne, ba încă și mai șocant era că aflase despre natura demonică a lui Roth, având în vedere toată povestea cu „oamenilor trebuie să li se ascundă existența demonilor".

– Mă simt jignită, am mormăit.

– Târfa nu s-ar cuveni să vorbească în prezența Sfintei Scripturi, a scuipat tipul.

– Poftim? am țipat, și am țâșnit din spatele lui Zayne, care m-a prins de mijloc. M-ai făcut cumva târfă?

Bărbatul a îndreptat Biblia spre mine.

– Ești fiica uneia. Asta nu te face la fel?

– Hei! Roth a înaintat, strângându-și pumnii pe lângă corp. E cât se poate de nepoliticos și oarecum ironic, știi, să folosești cuvinte precum „târfă" în timp ce ții în mână o Biblie.

– Asta venind din partea unui demon? a rostit cu dispreț celălalt bărbat. Voi sunteți nenorocirea Pământului, o molimă asupra oamenilor.

– Trebuie să-i dau dreptate, a bombănit Zayne.

Tipul cu Biblia și-a întors brusc privirea turbată spre el.

– Și voi! Nu sunteți cu nimic mai buni. Vă dați drept ocrotitorii noștri, în vreme ce vă însoțiți cu dușmanii noștri. Falși profeți!

– Biserica Fiilor lui Dumnezeu, am zis, începând să înțeleg. Furia îmi lăsa un gust de ardei iute pe limbă. Prin fața ochilor îmi dansau imagini cu toate acele afișe împotriva Gardienilor, care acopereau stâlpii de electricitate. Voi sunteți fanaticii care n-au idee despre absolut nimic.

– Știm mai multe decât vă dați seama, ne-a vestit mândru Tipul cu Biblia. A rânjit batjocoritor, uitându-se la Roth. Întotdeauna am știut despre

existența voastră, iar țelul nostru e să-i dăm în vileag pe Gardieni drept ceea ce sunt cu adevărat.

– Curios, a șoptit Roth, apropiindu-se cu un pas.

Tipul cu Biblia a dat înapoi, o mică parte din masca arogantă începând să i se crape ca o pojghiță de gheață.

– De unde ați aflat despre noi?

– Avem căile noastre, a răspuns celălalt bărbat.

De-o parte și de alta a trupului, degetele îi zvâcneau. Zayne a inspirat adânc.

– Noi nu suntem demoni. Ăsta-i cel mai îndepărtat…

– Ești împreună cu un demon. Cu doi! a dat replica omul, clipind de câteva ori. Minciuni îți alunecă de pe limba despicată.

Deși nu avusesem de-a face îndeaproape cu limba lui Zayne, știam foarte bine că nu era despicată.

– Nu știți nimic despre Gardieni, am spus, sperând să aduc o doză de realitate în lumea lor. Altfel ați fi aflat că ei ajută omenirea. Nu există niciun motiv de teamă…

– Taci, târfa Satanei!

Am rămas cu gura căscată în timp ce capul era pe cale să mi se învârtă în stil Exorcistul. Am făcut un pas înainte, iar Roth și-a trosnit gâtul, avertizând că e gata să încheie mica discuție.

– Mai spune-mi așa încă o dată și o să-ți dau eu motiv de teamă! N-am idee de unde mi-au venit vorbele alea, căci, chiar și antrenată de Zayne, nu eram cu adevărat bătăioasă, nici dată naibii, însă buzele mi s-au curbat într-un surâs rece, încordat. Asta-i o promisiune!

L-am simțit pe Zayne holbându-se la mine. I-am intuit uimirea și nesiguranța, deoarece mă îndoiesc că mă mai auzise vreodată vorbind atât de amenințător, dar a-i aduce argumente raționale unui fanatic e la fel de folositor ca a-ți face o lobotomie. De două ori. Mânia și revolta care clocoteau în mine îmi alimentau curajul. Poate că

nu formau cea mai bună combinație, însă m-am agățat de ele. Pielea mă furnica și fundul gâtului mă ustura. Bambi mi se mișca pe piele, unduindu-și coada pe șalele mele. Aș fi pus pariu că sufletele lor aveau gustul sucului de căpșune îndoit cu apă, întinat.

– E vreun motiv pentru care ne-ați urmărit, în afară de a ne predica aiureli ipocrite?

Tipul cu Biblia s-a înroșit la față.

– Mă îndoiesc, am continuat, înainte ca el să poată vorbi. Mă îndoiesc că vreunul din voi are măcar un singur lucru inteligent de spus.

– Layla! m-a prevenit încet Zayne, venind lângă mine.

– Trebuia să fii ucisă în clipa în care ai ieșit din pântec, a zis Tipul cu Biblia, și sinceritatea din glasul lui m-a înspăimântat. Ești o atrocitate.

Oricât control aș mai fi avut, îmi fusese forțat peste măsură, așa că a pocnit precum o bandă elastică întinsă până la limită. M-am mișcat, probabil, mai iute ca niciodată. Repezindu-mă înainte, am înșfăcat Biblia cea groasă din mâinile bărbatului. Smucindu-mi brațul în spate, am rotit-o, și zgomotul a ceea ce trebuie să fi fost cea mai epopeică palmă biblică de pe Pământ a răsunat în tot garajul.

Râsul mirat al lui Roth m-a zguduit până în adâncul ființei.

– Drace! Asta înseamnă s-o încasezi. În sensul biblic.

Uluiala zbârnâia în mine cu forța a o mie de albine zăpăcite. Bărbatul s-a împleticit înapoi și, dintr-o crăpătură ivită în colțul buzelor, a început să-i curgă sânge. Întorcându-și către mine privirea înnebunită, și-a dus o mână tremurătoare la gură. M-am uitat în jos, la Biblia pe care o țineam. Marginea de sus era mai întunecată. Pătată. Răsuflarea blândă a lui Zayne m-a speriat, și am aruncat Scriptura, căci mă așteptam să mă frigă.

Totul se petrecuse prea repede.

Celălalt tip a înaintat clătinându-se, cu figura transformată într-o mască roșie de furie și strâmbată în ceva atât de urât, încât îmi tăia respirația. Când și-a băgat mâna dreaptă pe sub cămașă, mi-am adus aminte că, mai devreme, zărisem sclipirea unui obiect metalic. Roth a tras o înjurătură în momentul în care arma și-a făcut apariția în mâna bărbatului, dar în loc să mă ochească pe mine, acesta a îndreptat pistolul către Zayne.

– Nu! am strigat.

Zayne s-a răsucit, iar mie mi-a sărit inima în gât. M-am repezit în direcția lui, și tocmai atunci a izbucnit un pocnet. Până să ajung lângă el, Zayne se transformase. Bluza i se despicase pe mijloc, dezvelind pielea de un cenușiu închis. Ceva a trecut șuierând pe lângă umărul meu și glonțul și-a găsit ținta, nimerindu-l pe Zayne în piept. El a făcut un pas în spate, poticnindu-se.

Am sesizat o mișcare ca prin ceață la stânga mea, și urletul mi-a înghețat în gât. Tăcerea a fost întreruptă de un zbieret ascuțit, urmat de trosnetul unor oase, apoi de sunetul gros al pielii care cedează. Tipul cu Biblia s-a întors pe un călcâi și a rupt-o la fugă de parcă Diavolul însuși ar fi fost pe urmele lui. Nu mi-a păsat. N-avea decât să fugă.

Am ajuns alături de Zayne și mi-am pus o mână pe pieptul lui. El se uita în jos, la propriul corp, care se schimba rapid și își relua înfățișarea umană, pielea devenind rozalie.

– Oh, Dumnezeule…

– Sunt bine, a spus Zayne, însă abia dacă i-am auzit cuvintele.

Cu inima zvâcnind, mi-am trecut o mână șovăitoare peste pieptul lui, căutând căldura și umezeala sângelui. M-am oprit abia când el m-a apucat de încheietură și mi-a tras mâna la o parte.

– Layla, sunt OK. Uite!

– Cum se poate să fii OK? Vocea îmi era înecată în lacrimi, dar ascuțită de frică. Ai fost împușcat în

piept. Când mi-am ridicat privirea spre fața lui, Zayne zâmbea.

– Uite! Glonțul a ricoșat. M-am transformat la timp. E doar o vânătaie. Nimic mai mult.

– A ricoșat?

Când el a dat din cap în semn de încuviințare, mi-am aruncat privirea în jos și am văzut glonțul zăcând pe ciment. Capătul rotunjit se turtise, ca izbit de ceva impenetrabil, ceea ce se și întâmplase. Mintea mea analiza cu încetineală situația, deși ar fi trebuit să știu de la bun început. Zayne se transformase. Un glonț nu putea străpunge pielea unui Gardian.

M-am aruncat asupra lui, i-am cuprins gâtul cu brațele și m-am lipit de el precum un ambalaj din plastic. Inima încă îmi bubuia într-un fel grețos, deoarece, preț de câteva secunde îngrozitoare, crezusem că proiectilul l-a nimerit în plin, iar sub înfățișarea umană, un Gardian n-ar fi supraviețuit unei lovituri în inimă.

Cu un râs nesigur, Zayne mi-a desprins ușurel brațele din jurul gâtului său.

– O să mă sugrumi, Layla-gândăcel.

– Scuze! M-am silit să mă retrag. Încercând să mă stăpânesc, m-am răsucit și am tras adânc aer în piept. Dar aerul s-a blocat.

Roth ne urmărea, cu o răceală întipărită pe chip, însă nu el mi-a atras atenția, nu el m-a făcut să mă simt de parcă mi-ar fi turnat în cap o găleată de apă înghețată. Pe jos, la câțiva metri în spatele lui, se afla omul care-l împușcase pe Zayne.

Ori ce mai rămăsese din el.

Brațul drept îi stătea sucit într-un unghi nefiresc, ca al uneia dintre marionetele alea care-ți dau fiori. Pete roșii îi apăruseră pe pieptul cămășii albe, iar pistolul… Doamne Dumnezeule, era înfipt în stomacul bărbatului, cu mânerul ieșit în afară. Am încercat să mai iau o gură de aer, însă plămânii mi-au înțepenit.

Tipul încă trăia. Nu știam cum, însă pieptul i se ridica în ritmul unei respirații superficiale și sacadate. Ochii întunecați îi rămăseseră larg deschiși și alergau de la dreapta, la stânga. Degetele mâinii nevătămate îi zvâcneau.

Picioarele mi s-au mișcat de capul lor. M-am oprit în apropierea bălții de sânge care se întindea rapid. El a mai inspirat scurt o dată, iar când a deschis gura, din ea a început să se prelingă sânge.

– S-a… terminat… Știm ce se întâmplă… Ochii căprui i-au devenit tulburi pe măsură ce sângele îi curgea fără întrerupere din gură. Știm despre Lilin… Bărbatul s-a cutremurat o singură dată, după care n-a mai urmat nimic. Niciun ultim gâlgâit, nicio răsuflare adâncă. Strădania de a trage aer în piept s-a oprit pur și simplu, iar viața s-a scurs din el. Deși încercase să-l împuște pe Zayne, foarte probabil vrând să-l ucidă (vrând să ne ucidă pe toți), moartea cuiva (a unui om) nu era un lucru care să mă facă să mă simt în largul meu sau căruia să știu măcar cum să-i fac față.

Mi-am acoperit gura cu palma și m-am retras, împleticindu-mă. O mână m-a ajutat să-mi păstrez echilibrul, dar nu puteam să-mi iau ochii de la tânăr. În câteva secunde, pielea i se albise, căpătând paloarea morții. Viața dispăruse atât de repede din el! Se sfârșise. Așa, pur și simplu. Bărbatul murise, și se prea poate să fi fost din vina mea. Poate că cei doi ar fi scăpat nevătămați, dacă n-aș fi intrat eu în conflict cu ei.

– Oh, Doamne! am șoptit.

Cineva m-a tras înapoi și m-a forțat să mă întorc. Niște degete calde mi-au îndepărtat părul de pe obraji, în timp ce eu mă întindeam ca să mă uit la omul de pe podea.

– Layla!

Ochii mei au întâlnit unii de culoarea chihlimbarului. Stăteam foarte aproape de Roth. Prea aproape. Mâinile lui mă țineau în loc,

cuprinzându-mi obrajii, în vreme ce șoldurile lui mi se împingeau în abdomen.

– Trebuia să se întâmple. Îndrepta arma aia spre tine, iar tu nu te-ai fi transformat suficient de repede. Și te-ar fi ucis.

– Știu. Într-adevăr știam, însă tipul era *mort*.

– Și nu-i cazul să te mai uiți la el. Nu-ți faci decât sânge rău. Genele i s-au ridicat și privirea i-a rămas ațintită dincolo de umărul meu. Trebuie s-o scoți de aici. Mă ocup eu de cadavru.

Nu voiam să aflu cum avea să se ocupe de el și-mi doream să nu mai fiu așa papă-lapte, așa ușor afectată de un trup fără viață, însă când degetele lui Roth mi-au alunecat de pe obraji, mâinile îmi tremurau. Privirile ni s-au mai întâlnit pentru o clipă, apoi Zayne și-a făcut apariția și m-a condus departe de groaznica priveliște.

În timp ce mergeam înapoi spre Impala, m-am uitat peste umăr. Nu la cadavru. Umbrele păreau să se fi întins prin garaj, devenind mai dese și aproape tangibile. Eram la doar câteva mașini distanță, dar Roth deja dispăruse în negură.

– Îmi pare rău, am spus, fără să știu sigur cui mă adresam, însă n-am primit alt răspuns decât tăcerea.

Am străbătut în liniște drumul spre casă, iar când Zayne s-a dus să-și informeze tatăl despre altercația pe care o avuseserăm cu oamenii de la Biserica Fiilor lui Dumnezeu, eu m-am retras în camera mea. Ar fi trebuit să fiu de față la discuția lor, însă după seara trecută mă îndoiam că statul în aceeași cameră cu Abbot mi-ar fi îmbunătățit starea de spirit.

Nu-mi mai găseam locul în propria piele. Bambi se tot mișca de colo până colo, încercând să se așeze comod. Aș fi vrut să se ducă odată și să se relaxeze în căsuța pentru păpuși, însă ea n-avea de gând să plece nicăieri.

Strângându-mi părul într-un coc neglijent, am început să mă plimb prin cameră. De fiecare dată

când închideam ochii, îl vedeam pe bărbat lungit pe podeaua murdară a garajului și îi auzeam cuvintele. Ei știau. Biserica aflase despre Lilin. Cum? Era peste puterile mele de înțelegere. La fel și în cazul lui Roth. Cum de aflaseră despre demoni în general?

Mi-am frecat mâinile între ele în vreme ce treceam prin fața patului. Încă nu-mi venea să cred că-l plesnisem pe tip peste față cu o Biblie. Făcusem un gest oribil. Poate că nu complet nemeritat, dar mâna mea ar fi reprezentat o alegere mai bună. Pe de altă parte, dacă pur și simplu aș fi rămas calmă, poate că nimeni nu și-ar fi pierdut viața. Vina îmi aparținea, și nici măcar nu știam de ce o făcusem. Da, îmi mai etalasem cu succes imaginea de persoană în culmea furiei, dar de regulă nu eu eram agresorul.

Și, în mod normal, nici nu lingeam degetele altora. Asta era ceva ce-ar fi făcut Roth. Ceva ce-mi și făcuse cândva. Când îmi ciugulise firmiturile căzute dintr-un fursec.

„Roth."

Zbaterea mi-a umplut pieptul.

„Câh!"

Gemând, m-am oprit și m-am așezat pe marginea patului, cu spatele la ușă. Sub imperiul momentului în care văzusem pe cineva murind, uitasem de chestia cu „i-am lins degetul lui Zayne". Mai bine așa. M-am trântit pe spate și mi-am pironit ochii în tavan. Uneori aveam impresia că trupul îmi era invadat de o entitate străină. Mi-am frecat fața cu mâinile, simțind nevoia să-mi dezinfectez corpul.

O bătaie în ușa dormitorului m-a silit să mă ridic. Întorcându-mă, mi-am dres vocea.

– Da?

Am ridicat din sprâncene când ușa s-a deschis și în cameră a intrat Danika.

Ea și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Veneam să văd ce-ți mai face… Făcând o pauză, s-a uitat peste umăr. … brațul.

La naiba! Și de el uitasem.

– Acum nici măcar nu mă mai doare.

– Asta voiam să aud. A șovăit, mușcându-și buza de jos. Îmi dai voie? m-a întrebat, arătând către pat.

OK. Era ciudat, dar în ultima vreme avusesem parte de atâtea ciudățenii în viața mea, încât mă interesa să văd încotro avea să se îndrepte situația. Mi-am încrucișat picioarele.

– Sigur.

Cu un zâmbet timid, Danika a închis ușa și a traversat lin încăperea, așezându-se lângă mine. N-ai fi zis că o ființă atât de înaltă ca ea poate să fie atât de grațioasă. Nu. Fata pășea pe apă, și apei pesemne că-i plăcea.

– Te deranjează dacă mă uit la brațul tău?

– Nu. Mi-am lăsat mâinile în jos și mi-am tras puloverul de pe mine. Pe sub el purtam un maiou, care-i oferea o cale de acces perfectă. Din tăietura de pe braț nu mai rămăsese nimic altceva decât o urmă roz. Pielea se încrețise, și probabil că așa urma să rămână mereu, însă era mai bine decât să fi murit. Cusăturile au căzut azi-dimineață.

– Arată perfect. Danika și-a înălțat privirea în timp ce-și dădea după ureche o șuviță de păr negru. S-au scurs câteva clipe, timp în care am așteptat-o să se ridice, însă ea a rămas pe loc. Am auzit ce s-a întâmplat cu adepții bisericii.

Mi-am ferit privirea, întrebându-mă dacă Zayne îi spusese tatălui său că, într-o oarecare măsură, eu instigasem la violență.

– Da.

– Abbot e îngrijorat, a zis încet Danika. Nu pricepe cum de-au aflat despre acel… Roth sau despre Lilin. A urmat o pauză, timp în care ea și-a așezat un picior incredibil de lung peste celălalt. E o problemă cu care chiar n-ar fi vrut să-și bată

capul acum. Dar bănuiesc că o nenorocire nu vine niciodată singură, așa-i?

Nenorocirile veneau mai degrabă cu toptanul.

– Da.

Danika a început să se joace cu o brățară de argint pe care o purta la încheietură.

– Nu știu sigur dacă ai auzit sau nu, dar noi n-o să ne întoarcem la New York. Nu cât timp există chestiunea cu Lilinul. Abbot vrea să aibă la dispoziție tot ajutorul pe care îl poate obține.

Iuhuu! Abia dacă puteam să-mi stăpânesc entuziasmul.

– Iar Tomas fiind în continuare dispărut, Dez și ceilalți băieți sunt aproape siguri că i s-a întâmplat ceva.

M-am încordat și m-am apucat să-mi masez cu gesturi absente acel loc de pe piept unde se odihnea capul lui Bambi. Danika a făcut ochii mari.

– V-am promis, ție și lui Zayne, că n-o să spun nimic, și așa va fi, a insistat ea, fixându-mă cu o privire la fel de albastră și de strălucitoare ca a lui Zayne. Nimeni nu-și închipuie măcar că tu ori… cum îi zice?

– Bambi, am răspuns. Apropo, nu eu am botezat-o așa.

Ea s-a încruntat.

– Nimeni nu crede că tu ori Bambi ați avut vreun amestec.

– E bine de știut. Ochii mi s-au oprit asupra ușii închise. Situația era de-a dreptul… stânjenitoare. Mă simțeam pe jumătate tentată s-o caut pe Jasmine și s-o las pe fiica ei să-mi roadă degetul de la picior. Zayne mai e cu Abbot?

– Da. Toți bărbații sunt îngrămădiți laolaltă în cameră. Nimeni nu prea știe cum să se descurce cu oamenii de la biserică fără să înrăutățească lucrurile, dar… nu cred că asta îl frământă cel mai tare pe Zayne.

– Nu? am întrebat.

Când m-am uitat la ea, Danika a scuturat din cap.

– El nu-i foarte fericit că… Roth merge la școală cu tine. Nici Abbot nu e.

– Evident. Am oftat și mi-am așezat picioarele unul lângă altul. Tălpile nici nu-mi atingeau podeaua. Arătam ca un trol pe lângă ea. E un demon, deci bineînțeles că sunt capsați.

– Mă îndoiesc că e singurul motiv pentru care pe Zayne nu-l bucură prezența lui Roth în școala ta.

M-am încruntat.

– Ce alt motiv ar putea să aibă?

Danika s-a uitat lung la mine, ridicând din sprâncene.

– Tu chiar nu știi?

Când a văzut că scutur din cap, a chiotit ușor. Sunetul avea o urmă de tristețe în el.

– Uneori, Layla, ești așa de naivă, că-mi vine să-ți smulg părul din cap.

M-am înecat de râs.

– Ce?

Danika nu mi-a răspuns imediat, ci a tras adânc aer în piept.

– OK. Hai să fim sincere una cu cealaltă! Tu nu mă simpatizezi.

Am deschis gura și am simțit cum mi se încing obrajii. Eram pe cale să neg, însă privirea pe care mi-a aruncat-o mi-a dat de înțeles că n-avea niciun rost.

– Păi… e foarte jenant.

– Da, a încuviințat ea, săltându-și umerii supli. Toți cei din clanul meu (din ambele clanuri) se așteaptă ca Zayne și cu mine să ne împerechem, iar eu n-aș refuza oferta. Poate știi că îl… plac pe Zayne.

– Aș zice că „plac“ nu-i un cuvânt suficient de puternic.

Vorbele mele au făcut-o să zâmbească.

– El e… mă rog, îl cunoști. Mai știu că și tu îl placi, iar „placi“ pesemne că nu-i un cuvânt suficient de puternic nici în cazul tău.

N-am zis nimic, fiindcă era o conversație la care chiar nu voiam să iau parte.

– Oricum, din moment ce o să rămân o vreme pe aici, am vrut să lămuresc lucrurile între noi. Îmi ești simpatică, Layla. A strâns din umeri. Sper să putem fi prietene, și nu vreau să-ți faci griji în privința mea și a lui Zayne.

O parte din mine ar fi vrut să spună că nu-mi făceam, dar se pare că eram la fel de transparentă ca o fereastră. Inspirând adânc, am hotărât că trebuia să prind curaj.

– Știu că n-am fost mereu… ăă, prietenoasă cu tine, iar tu n-ai făcut altceva decât să te porți frumos. Și îmi pare rău pentru asta. Uau! Probabil că era cea mai matură înșiruire de cuvinte pe care i-o adresasem vreodată Danikăi. Meritam un fursec mare cât palma. Am acceptat că tu și cu Zayne veți ajunge să fiți împreună.

Iar *acele* cuvinte erau o pilulă amară, însă una pe care trebuia s-o înghit.

– Voi doi sunteți perfecți unul pentru celălalt. Amândoi arătați superb, sunteți foarte prietenoși și deștepți. În plus, știu că Zayne…

– Oprește-te! a zis ea, ridicând o mână. Zayne mă place, și sunt de acord cu tine. Am fi perfecți împreună, dar asta n-o să se întâmple niciodată.

Am fixat-o nedumerită.

– De ce nu?

– Pentru că el nu mă vrea pe mine. Nu-i îndrăgostit de mine, și tuturor li se pare evidentă treaba asta, mai puțin ție, a zis Danika, lăsându-și privirea în pământ. Gene dese îi ascundeau ochii. Zayne te vrea *pe tine*. Și e îndrăgostit *de tine*.

CAPITOLUL 13

Începeam să regret c-o lăsasem pe Danika să se apropie cu un ac de brațul meu. În mod clar exista un risc crescut să-și fi băgat ceva în venă.

Zayne mă voia? Mă iubea? Sigur, știam că el ținea profund la mine, dar să fie *îndrăgostit* de mine? Asta era o cu totul altă mâncare de pește.

Nu-mi venea să cred, nu când existau atât de multe motive pentru care el să nu fie îndrăgostit de mine. Să nu poată fi. Pe lângă faptul că toți cei din clanul lui se așteptau ca Zayne să se împerecheze cu Danika sau cu o altă Gardiană potrivită, cu care să aducă pe lume mici bebe-garguie, el nu nici măcar n-avea cum să mă sărute. Da, asta nu însemna că nu putea se apropie de mine și că… nu puteam să facem *alte* chestii, dar era prea periculos.

Închipuirile privind acele alte chestii care nu implicau contactul între buzele noastre m-au ținut trează mai toată noaptea de sâmbătă. Deși nu aveam o vastă experiență când venea vorba de respectivele „chestii“, vasta mea imaginație îmi dădea o mulțime de idei. Idei ce includeau mâinile, și degetele, și alte părți ale corpului…

Of, Doamne!

M-am trântit pe burtă și am gemut cu fața în pernă. Nu-l prea văzusem pe Zayne peste zi, și asta poate pentru că-l evitasem. Dar după cele aflate de la Danika (și în ciuda faptului că n-o credeam cu adevărat), existau mari șanse ca, rămasă singură cu el, să încep să hohotesc ca o hienă.

Ceea era ridicol.

Eu eram ridicolă.

Însă gândul de a trăi cu Zayne oricare dintre acele chestii îmi dădea amețeli și făcea ca pulsul să-mi zvâcnească prin tot corpul. Mi-am ridicat un genunchi, încercând să mă așez comod, dar asta nu m-a ajutat. Am dat la o parte păturile de pe mine și le-am împins cu piciorul până la baza patului, însă

pielea parcă mi-era prea strâmtă, ca și cum n-ar mai fi rămas niciun pic de loc între oase și carne.

M-am rostogolit pe spate. Când mi-am așezat mâinile pe abdomen, nu m-am mirat să descopăr că aveam pielea caldă. Apoi s-a format un mic ghem, care m-a lăsat frustrată… și confuză. Ideile mi se încâlciseră toate, căci atunci când simțeam focul ăla mocnit lunecându-mi prin vene, mă gândeam și la Roth, și la tot ce împărtășisem cu el. Iar când mă gândeam la Zayne în același fel, aveam impresia că fac ceva rău, ceea ce era o prostie, căci Roth îmi spusese cât se poate de clar că nu există nimic între noi.

Pe la ora trei dimineața, prea înfierbântată și prea agitată ca să dorm, m-am furișat afară din pat. Mi-am tras pe mine o pereche de șosete pufoase, lungi până la genunchi (de fapt, îmi ajungeau până la coapse), apoi am înhățat un pulover gros, pe care l-am îmbrăcat peste maiou și peste pantalonii scurți de pijama.

Cu părul vraiște și arătând ca un dezastru vestimentar ambulant, am ieșit tiptil din dormitorul meu și am coborât la parter. De regulă, la ora aia din noapte, cea mai mare parte a casei era cufundată în amorțeală. Jasmine și Danika ori dormeau, ori erau plecate cu gemenii pe undeva. Numai Geoff obișnuia să rămână prin preajmă, monitorizând camerele video, în vreme ce afară stăteau câțiva paznici, pentru eventualitatea în care s-ar fi petrecut vreo nebunie. În general, locuința era numai a mea.

Aerul răcoros mi-a mai domolit o parte din fierbințeală în timp ce coboram în grabă scările. Marginile puloverului descheiat îmi fluturau în spate ca niște aripi tremurânde.

Picioarele mele acoperite de șosete n-au scos niciun zgomot când am intrat în bucătărie și am apucat o sticluță cu suc de portocale. Am dat să închid ușa frigiderului, dar am băgat din nou mâna

înăuntru și am înhățat ce mai rămăsese din aluatul pentru fursecuri.

Mi-am luat bunătățile și, ținându-le strâns la piept, am pornit către living, însă am cotit în direcția bibliotecii. Folosindu-mi șoldul, am împins ușa grea din lemn. Am lăsat aluatul și sucul pe masa de lucru, după care am aprins lampa de modă veche. O lumină blândă a umplut spațioasa încăpere.

Am tras adânc aer în piept, inspirând aroma de mosc a bătrânelor cărți. În copilărie îmi petrecusem o mulțime de zile și nopți în acea bibliotecă, iar acum, pe măsură ce studiam numeroasele șiruri de volume, descopeream că le citisem aproape pe toate. Avusesem parte de multe zile și nopți singuratice. Încă aveam.

Rupând o bucată de aluat, mi-am târât picioarele împrejurul mesei și m-am apucat să examinez cotoarele, fără să caut ceva anume. Dar, pentru că mă aflam undeva între „suficient de plictisită încât să citesc“ și „aș prefera să zac frustrată în pat“, ceva mi-a atras atenția: *Metode și practici privind ierburile și impactul acestora asupra demonilor și Gardienilor*.

Nu era tocmai o lectură ușoară înainte de culcare sau genul de carte pe care s-o găsești într-o bibliotecă omenească, însă eu m-am gândit la fiola pe care o văzusem în mâna lui Abbot și curiozitatea m-a biruit. În vreme ce-mi molfăiam aluatul crud, am tras volumul afară, l-am întors și l-am așezat pe masă. Cea mai mare parte a lucrării era scrisă de mână, plantele fiind înregistrate în ordine alfabetică și însoțite de ilustrații.

După nici zece minute, m-a apucat o durere între ochi. Existau prea multe ierburi pe lume și majoritatea se foloseau ca ingrediente în poțiuni alb-lăptoase.

Am ridicat privirea, mi-am luat sucul și am sorbit din el, plăcându-mi la nebunie felul în care

îmi gâdila gâtul. O idee a început să prindă contur. Nu una deșteaptă, ci una interesantă.

Abbot lipsea pe timpul nopții, la fel ca majoritatea Gardienilor. Geoff era pe acolo pe undeva, deci reprezenta un risc, dar… eram plictisită și curioasă.

Biroul pe care-l ocupa Abbot se afla pe același coridor. Puteam să ajung la el folosind o ușă din bibliotecă. Aceasta dădea într-un mic salon pe care nimeni nu-l folosea vreodată, iar prin respectiva încăpere aș fi reușit să intru în birou fără să folosesc holul, care putea fi monitorizat. Dar salonul? Probabil că nu.

Mi-am lăsat jos sucul de portocale și am ocolit în grabă masa de lucru, alunecând pe podeaua din lemn. Am dat buzna pe ușa dinspre micul salon, descoperind cu ușurare că era gol și întunecat, apoi, înainte să-mi las răgazul de a mă răzgândi de frică, am încercat mânerul de la ușa lui Abbot.

Era descuiată.

Ținându-mi răsuflarea, am răsucit mânerul. Când am împins-o, ușa a scos un scârțâit de oase vechi. Pe biroul lui Abbot se afla o veioză cu abajur din ceramică verde, ce arunca o mică fâșie de lumină pe blatul mesei și pe dușumea.

Încăperea mirosea la fel ca Abbot, a săpun și aer de afară, plus o slabă urmă din parfumul trabucurilor cu care se juca. Un nod mi s-a format în gât pe măsură ce mă strecuram către uriașa lui masă din lemn de stejar. Aș fi putut să număr pe degetele de la o singură mână dățile în care Gardianul mă îmbrățișase, dar când o făcuse, îmbrățișările lui fuseseră mereu calde și minunate.

Le duceam dorul.

Am înghițit nodul și m-am decis să atac mai întâi masa de lucru. Erau multe alte locuri în care ar fi putut să ascundă ceea ce căutam eu: rafturile fixate de-a lungul pereților din spate, cuferele care cu siguranță stăteau încuiate sau zecile de dulăpioare, împrăștiate ici și colo.

Primele două sertare nu conțineau nimic care să mă intereseze. Doar hârtii, corespondență cu poliția și guvernul, e-mailuri de la alți lideri de clan. Al doilea sertar era plin cu pixuri, dintre cele care-mi făceau poftă să șterpelesc, iar al treilea avea în el mai multe bilețele lipicioase decât i-ar fi trebuit lui Dumnezeu însuși.

În al patrulea sertar, cel de la baza mesei, am dat de potul cel mare. La propriu. Când l-am tras afară cât am putut de mult, zeci de mici fiole s-au rostogolit inofensiv, așezate pe un prosop gros, închis la culoare. Am îngenuncheat, am cules una ce părea să aibă suc de grepfrut în ea, apoi am pus-o la loc și am continuat să scotocesc cu grijă, până când am găsit-o pe cea care-mi părea cunoscută. Am luat-o cu băgare de seamă și, ridicându-mă în picioare, m-am uitat cum lichidul pleoscăie prin ea. Am întors-o și m-am încruntat, în timp ce citeam cuvântul mâzgălit pe fundul ei.

– Sclipeț?!

– Ce faci?

Am scos un țipăt și aproape că am scăpat fiola. Întorcându-mă, am strâns-o la piept și am răsuflat ușurată.

– Zayne.

El stătea în pragul ușii pe care mă furișasem, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri și o bluză neagră. Deși era destul de frig afară, Gardienii pursânge aveau o temperatură corporală mai mare decât a oamenilor, sau chiar decât a mea. Zayne și-a încrucișat brațele la piept și a săltat o sprânceană.

– M-ai speriat de moarte!

Cu inima bubuind, nu mă puteam gândi decât la fiola din mâna mea. Zayne n-ar fi înțeles de ce pătrunsesem pe ascuns în biroul lui Abbot, indiferent cât de nevinovat mi-ar fi fost gestul. Când am văzut că nu face decât să se uite țintă la mine, am încercat să creez o diversiune, în vreme ce-mi lăsam mâinile în jos.

– Cum de te-ai întors așa devreme?

– Ce cauți în biroul tatălui meu?

Am strâmbat din nas.

– Nimic.

– Nimic?

Cu mâinile acum pitite în dosul mesei, am lăsat fiola să-mi alunece în josul palmei. Trebuia ori s-o las să cadă, și să mă rog lui Dalai Lama să nu se spargă, ori să mă prefac că leșin și s-o pun la loc. Niciuna din cele două variante nu-mi surâdea prea mult.

– Nu.

– Îhm.

Obrajii au început să mi se încălzească, și m-am bucurat că încăperea era slab luminată.

– Nu mi-ai spus de ce te-ai întors așa devreme.

– Iar tu nu mi-ai spus ce faci, de fapt, aici.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, pregătindu-mă să arunc fiola înapoi în sertarul în care o găsisem. Nu-mi trebuia decât numele substanței, iar pe acela îl aflasem deja.

– Nu puteam să dorm, așa că… Au!

Zayne s-a mișcat incredibil de repede, părând că dispare din cadrul ușii, numai ca să reapară drept în fața mea. Până să apuc să las fiola, el îmi și cuprinsese încheietura cu mâna.

– Ce-i asta? a întrebat, ridicându-mi brațul.

Degetele mi s-au strâns în jurul flaconului.

– Ăă…

Zayne și-a lăsat capul într-o parte și a oftat.

– Layla.

Am încercat să mă eliberez, dar când am văzut că nu reușesc, l-am imitat și mi-am adăugat propriul oftat peste al lui.

– Bine! Acum câteva zile l-am văzut pe Abbot cu fiola asta și am vrut să știu ce conține. Deci asta căutam.

– La ora trei dimineața?

– Nu puteam să dorm și eram în bibliotecă atunci când mi-a venit ideea. Mi-am smucit încă o dată brațul. N-am venit aici ca să fotocopiez

secretele Gardienilor sau ca să omor bebeluși. Uite! Mi-am mișcat degetele, până când el a putut să vadă eticheta scrisă de mână. Nu mint.

Zayne și-a aruncat privirea în jos și s-a încruntat.

– Sclipeț?

– Știi ce e?

Dacă știa, norocul meu, căci ar fi fost mult mai bine să-mi explice el decât să răsfoiesc din nou cartea aia prăfuită.

– Da. Mi-a lăsat mâna și, agil ca o pisică, mi-a înșfăcat iute fiola dintre degete. N-ar trebui să te joci cu chestia asta.

– De ce?

Zayne a pus cu mare atenție flaconul la loc în sertarul pe care apoi l-a închis ușor. Îndreptându-și spatele, s-a uitat lung la mine.

– Haide!

Picioarele mi s-au înfipt cu încăpățânare în podea.

– Zi-mi ce știi!

El a ocolit masa și a continuat să înainteze.

– Layla, haide, înainte să se mai întoarcă și altcineva, să te vadă aici și să-și iasă din minți!

Avea dreptate și, cu toate că simțeam un imbold copilăresc de a mă certa cu el, l-am ignorat și l-am urmat înapoi în bibliotecă. În timp ce închidea ușa în urma lui, m-am strecurat pe lângă el și m-am dus drept la masa de lucru. Am făcut ochii mari când am văzut sucul de portocale, cartea și… ambalajul gol în care fusese aluatul. M-am întors valvârtej către Zayne.

– Mi-ai mâncat aluatul pentru fursecuri?

Buzele i s-au ridicat într-un mic rânjet.

– Poate.

Am oftat și mi-am luat sticla de suc.

– Foarte urât din partea ta!

El s-a apropiat agale de masă, și-a sprijinit palmele de marginea ei și s-a aplecat, astfel încât să ne privim ochi în ochi.

– O să-ți iau un pachet nou mâine-dimineață.

– Ar fi cazul, am zis pe un ton posomorât și arțăgos. Și așa mă simțeam, fiindcă el stătea aproape, iar eu nu puteam să mă gândesc decât la ce-mi spusese Danika și la toate acele chestii deocheate pe care mi le închipuisem până când mă alungaseră din pat. M-am împins de lângă masă.

Zayne a ridicat o sprânceană în vreme ce mă urmărea cum traversez încăperea.

– Ești într-o dispoziție adorabilă.

Am strâns din umeri și m-am uitat la el pe deasupra sticlei. Trântindu-mă pe canapeaua parțial ascunsă în umbră, mi-am lăsat sucul pe măsuța de alături.

– Ai de gând să-mi zici despre sclipeț?

– E o plantă.

Am luat o pernă și mi-am pus-o în poală.

– Bănuiam atâta lucru.

– De fapt, e destul de periculoasă. Zayne m-a urmat până la canapea, s-a așezat, apoi, scuturând din picioare, și-a aruncat pe jos ghetele și șosetele. Rezemându-se de celălalt braț, s-a întins cât a putut de bine, asta însemnând că m-a lăsat pe mine cu puținul spațiu pe care-l ocupam. Nu are cine știe ce efect asupra demonilor, în afară că-i face somnoroși. Dar poate să ucidă un om sau să lase fără cunoștință și să paralizeze temporar un Gardian.

Mi-a stat inima în loc.

– De ce-ar avea Abbot așa ceva?

– Nu știu. Flaconul pare străvechi. La fel care multe dintre sticluțele de acolo. Se poate să-l fi păstrat în cazul în care vreun Gardian care scapă de sub control. Ca Elijah pe vremea… Și-a coborât privirea, lăsând fraza neterminată.

Eu am înțepenit, în timp ce degetele mi se încleștau pe marginea pernuței decorative. Era pentru prima oară când Zayne rostea numele tatălui meu. Al tatălui meu absent. Gardianul care se culcase cu Lilith și care, după ce descoperise că

a adus pe lume un copil, încercase să-l omoare pe respectivul copil. De mai multe ori. Copilul eram eu. Abbot mă salvase în copilărie, şi înţelegeam la ce putuse să-i folosească sclipeţul pe atunci.

– Oricum, a spus Zayne, uitându-se la mine. Am venit acasă mai devreme pentru că nu se întâmpla mare brânză. Şi pentru că am dat nas în nas cu Roth.

Un vârtej a pus stăpânire pe stomacul meu.

– Da?

El a dat din cap în semn de încuviinţare.

– Presupun că-şi făcea datoria nocturnă de a sta la pândă. M-a găsit pe lângă Foggy Bottom şi a vrut să afle cum a primit Abbot porcăria cu Biserica Fiilor lui Dumnezeu.

M-am forţat să păstrez o expresie neutră. Roth ar fi putut cu uşurinţă să-mi scrie un mesaj ori să mă sune ca să capete informaţia. Pe de-altă parte, nu sunt sigură de ce, dar mă aşteptam la asta din partea lui.

– Îmi pare bine să văd că nu v-aţi rănit fizic unul pe altul.

– N-aş zice c-a fost cea mai plăcută dintre conversaţii. Zayne s-a mutat lângă mine pe canapea şi mi-a împuns o coapsă cu laba piciorului. L-am privit, cu sprâncenele ridicate. Ce-i cu tine? m-a întrebat, dându-şi la o parte părul blond căzut pe frunte.

Am scuturat din cap şi am strâns perna la piept.

– Nimic.

El s-a lăsat pe braţul canapelei, apucându-şi alene ceafa în căuşul palmei. Mişcarea a făcut ca muşchii să i se strângă pe sub bluza subţire.

– Ceva te supără.

Uneori detestam faptul că Zayne putea să mă „citească“ atât de bine. Că atunci când se uita la mine, ca în acel moment, îl simţeam în stare să-mi descopere toate secretele numai din priviri. Ceea ce nu însemna, însă, că eram gata pentru ora de iubit şi de împărtăşit.

El a oftat.

– M-ai evitat toată ziua.

– Ba nu.

– Ba da. A închis ochii și a săltat dintr-un umăr. Ceva se întâmplă cu tine.

Mi-am răsucit pe deget o șuviță lungă de păr și m-am strâmbat la Zayne, cu toate că el nu putea să mă vadă.

– Nu te-am evitat. O minciună absolută. Vorbește doar nesiguranța din tine.

Un ochi i s-a deschis brusc.

– Poftim?

– M-ai auzit, am răspuns, încercând să-mi ascund zâmbetul. Nu te-am ignorat. Azi am fost ocupată.

Celălalt ochi s-a deschis și el, iar Zayne și-a lăsat brațul în jos, întinzându-l pe spătarul canapelei. Acum îi captasem toată atenția.

– Azi n-ai făcut nici pe naiba, în afară de a sta la tine în cameră și a te zgâi la Izzy, care încerca să te muște de picioare.

Am strâns din pleoape.

– De ce n-ai putut să dormi?

Am continuat să-mi răsucesc părul, transformându-l într-o funie gigantică.

– Pur și simplu n-am putut.

S-au scurs câteva momente de tăcere.

– De fapt, mă bucur că ești trează. Voiam să discut ceva cu tine. E legat de Roth. Pronunțase numele de parcă ar fi fost un nou fel de boală cu transmitere sexuală.

– Chiar trebuie să vorbim despre el?

– Da, s-a încruntat Zayne. Lasă-ți părul în pace!

Am încetat să mă joc cu părul și mi-am coborât mâna, încruntându-mă la rândul meu.

– Ce-i cu Roth?

– N-am încredere în el. Nu din cauză că-i demon, ci din cauza a ceea ce… mă rog, a ceea ce s-ar putea să însemne sau să nu însemne pentru tine. Continua să se uite țintă la fața mea. El… Nu

contează. Știu c-o să vă vedeți la școală, dar nu vreau să mai stai singură cu el.

Privirea mi-a devenit tăioasă. Frustrarea de mai devreme a revenit, făcându-mi pielea ca de găină și stârnind-o pe Bambi.

– Da, fiindcă exact asta aveam de gând să fac.

– Uite ce e, nu zic c-ai face-o, dar știu c-o să-ți dorești să afli mai multe despre Lilin, și nu vreau să te știu singură cu el.

Am deschis gura.

– Doar pentru că nu vreau să te mai văd suferind, a adăugat Zayne.

Și cum era să-i răspund? Putea fi, totuși, vorba despre ceva mai mult? Dumnezeu știe ce-și spuseseră cei doi, iar acum că Zayne aflase întreaga poveste cu Roth, nu-mi rămânea decât să ghicesc ce gândea.

L-am privit pe sub gene cum se întinde lin, ca o mâță cu burta plină. Zayne era superprotector cu mine, însă asta nu însemna că-l măcina gelozia ori că se îndrăgostise de mine.

– În plus, există un alt motiv pentru care am venit acasă mai devreme, a spus el alene, cu glas tărăgănat. Eram sigur că-mi duci dorul.

– Puțin probabil. Mi-am azvârlit pernuța înspre capul lui. Zayne a prins-o din zbor, cu o secundă înainte să-l izbească în față. Deloc.

Cu ochii la mine, a răsucit perna și și-a pus-o sub ceafă.

– Minți teribil de prost.

Nu putea ști cât de mult îi semănau vorbele cu ale lui Roth, și nici nu intenționam să-i spun.

– Nu mint.

Buzele i-au tresărit, ca și cum ar fi vrut să zâmbească.

– Îhm.

M-am lăsat în față, împingându-i picioarele jos de pe canapea. Au căzut cu o bufnitură pe podea. El și le-a săltat înapoi.

– Nu fi obrăznicătură, Layla-gândăcel!

Mi-am ferit privirea și am tras adânc aer în piept, jenată de neastâmpărul care mă apucase.

– Nu-mi spune așa. Nu mai sunt o fetiță.

– Crede-mă, știu că nu mai ești.

M-am întors spre el, pregătită să-i dau o replică sarcastică, însă cuvintele mi-au fost furate de pe limbă. El nu glumea. Sfinte Sisoe, vorbea serios! Iar expresia *aia* (felul în care ochii i se ascundeau și buzele i se despărțeau) arăta o latură cu care nu eram obișnuită, dar pe care o văzusem la Zayne în ziua în care intrase la mine în dormitor pe când mă dezbrăcam.

Ne-am privit în tăcere. Într-o clipă, nimic și totul s-a schimbat între noi. O tensiune densă plutea în atmosferă, așternându-se peste mine precum o pătură prea călduroasă. Ochii lui scânteiau ca două safire în lumina slabă, stârnindu-mi un frison, în ciuda faptului că iar mă simțeam înfierbântată.

Zayne s-a împins puțin în sus și din nou m-am gândit la spusele Danikăi.

Voiam să dau bir cu fugiții.

Și așa am făcut. M-am ridicat iute în picioare și mi-am netezit părul, sperând ca el să nu observe cât de tare îmi tremurau mâinile.

– Toată flecăreala asta m-a obosit. Mă duc la culcare. Noapte bună!

Zayne și-a arcuit o sprânceană spre mine, dar a rămas pe canapea. Eu practic am alergat afară din cameră și pe scări în sus. Ce Dracu' se întâmplase acolo? Habar n-aveam, însă recunoșteam senzația de apăsare și de sufocare din piept. Lipsa de somn și imaginația mea hiperactivă trebuiau să fie de vină.

Odată ajunsă în dormitor, mi-am dat jos puloverul și șosetele în timp ce-mi sileam mintea să se golească. Nu era ușor. Chiar când trăgeam cuvertura la o parte, ușa încăperii s-a deschis brusc, făcându-mă să țip.

În continuare desculț, Zayne a trecut pragul și a intrat, încrucișându-și brațele la piept. Dacă aș fi fost goală? Obrajii mi s-au colorat într-un purpuriu aprins când mi-am dat seama că maioul subțire nu ascundea prea multe.

Am rămas pe loc, chinuindu-mă să nu-mi acopăr sânii cu brațele.

– Acum ce mai vrei?

– Nimic. Zayne s-a apropiat țanțoș de patul meu și s-a trântit pe el, întinzându-și trupul înalt. A lovit ușor cu palma locul de alături. Vino încoace!

– Zayne…? M-am foit stânjenită, dorindu-mi să fug din cameră și, în același timp, să sar în pat lângă el. Ești enervant în noapte asta.

– Tu ești enervantă în fiecare noapte. A lovit iar patul cu palma, și o buclă de păr i-a căzut peste ochi. Nu te mai purta așa ciudat, Layla!

Cum să fiu eu aia ciudată? OK. Poate că eram un pic agitată. Faptul că Zayne îmi ocupase patul de parcă ar fi fost al lui nu reprezenta o noutate. La naiba, cu câteva nopți în urmă dormise în el!

Însă totul părea schimbat după discuția cu Danika.

– Vii? a șoptit, uitându-se la mine.

Am inspirat adânc și m-am urcat în pat. Zayne s-a lăsat încet pe o parte, atingându-mi în treacăt piciorul cu al lui.

– Mișto pantaloni scurți.

Bineînțeles că îmi observase pantalonii cu Hello Kitty.

– Ai putea să nu vorbești?

A chicotit.

– Ce mai dispoziție ai în noaptea asta! E din cauza aluatului pentru fursecuri?

M-am întors pe o parte, cu fața spre el. Rămăsese puțin loc între noi și mi-am închis gura, însă un lucru cât se poate de ciudat s-a întâmplat atunci când privirile ni s-au întâlnit. Am rămas fără aer, în vreme ce mă uitam la figura pe care o cunoșteam ca pe propriul buzunar. Aș fi putut să

închid ochii atunci, căci îi știam fiecare dintre expresii, cu excepția celei pe care o afișa în momentul respectiv. Aceea era nouă, complet neexplorată.

Și mă speria. Mă îngrozea de moarte, fiindcă niciodată nu mă gândisem serios că Zayne ar putea să răspundă vreunuia dintre sentimentele nu tocmai normale pe care le aveam pentru el. Mă înfricoșa din cauza a ceea ce aș fi *vrut* să-i fac. A ceea ce aș fi *putut* să-i fac. Și mai era ceva. Roth și impresia stupidă, irațională că făceam ceva greșit. În fond, el se sacrificase pentru mine… apoi îmi spusese că, în ceea ce mă privea, nimic din ce zisese ori făcuse nu conta.

M-am rostogolit pe spate și mi-am înfipt privirea în tavan. Pieptul mi se umfla și cobora în ritmul unor răsuflări scurte, neregulate. Parfumul lui îmi invada simțurile. Îmi țineam degetele așezate pe abdomen și ba le strângeam, ba le desfăceam.

– Ce se întâmplă, Layla-gândăcel? m-a întrebat Zayne.

– Nimic, am șoptit.

– Prostii! Zayne s-a mișcat pe neașteptate, săltându-se atât de repede într-o mână, încât aerul mi-a ieșit din plămâni sub forma unei rafale brutale. El și-a coborât privirea spre mine, și-a despărțit buzele, ca și cum ar fi fost pe cale să spună ceva, dar apoi a părut că-și pierde șirul gândurilor. Era bine așa. Nici eu n-aveam idee despre ce vorbeam amândoi.

Abia dacă mai rămăseseră vreo trei sau patru centimetri de spațiu între noi. Stăteam așa aproape unul de celălalt, încât îmi mângâia cu vârfurile părului obrajii. Privirea i-a căzut pe decolteul maioului meu. Acesta era tras în jos, dezvăluind mai mult decât ar fi trebuit să mi se pară cuviincios. Capul lui Bambi se odihnea pe umflătura sânului drept. Din nou.

– Îi place mult să-și pună capul acolo, nu?

Vocea lui Zayne se îngroșase.

– Cred că e un loc moale pentru ea. Imediat ce vorbele mi-au ieșit din gură, mi-a venit să-mi trag un șut în sânul meu cel moale. Doamne! am gemut. Uneori ar trebui să…

Zayne și-a pus un deget pe bărbia mea, făcându-mă să tac. Acea atingere ușoară purta în ea forța unei mulțimi de trăiri: foame, nevoie, un dor atât de intens, încât mă zdruncina până în adâncul sufletului.

– Ar fi logic. El a făcut o pauză și a înghițit în sec, urmărind cu privirea detaliile de pe trupul șarpelui demonic. Pun pariu că-i un… loc moale.

Discuția era… uau! Pe bune, fără cuvinte!

– De ce păstrezi lănțișorul ăsta? m-a întrebat Zayne, pipăindu-l cu delicatețe.

Am făcut un efort ca să vorbesc.

– Nu… nu știu.

Chipul i s-a crispat pentru o clipă, după care Zayne a părut să lase în urmă orice ar fi simțit atunci. Adevăratul motiv pentru care păstram lănțișorul n-avea nicio legătură cu mama mea, dar apoi el și-a mișcat mâna, lăsându-și degetul să alunece în jos, pe mijlocul gâtului meu, peste claviculă și apoi drept spre partea în care se odihnea Bambi, oprindu-se la doar doi centimetri de capul ei.

Oh, Dumnezeule!

Inima îmi zvâcnea atât de tare, încât semăna cu o pasăre colibri ce se pregătește să-și ia zborul. Ceva greu mi s-a așezat în piept, apăsându-l într-un fel chinuitor, și totuși plăcut. Pe urmă degetul s-a mișcat iar, alunecând peste marginea capului de șarpe.

Bambi și-a schimbat un pic poziția, întorcându-se spre locul unde era atinsă precum un animal de companie care cerșește mai multe dezmierdări. Am tras aer în piept și mi-am umezit buza de jos. Oare ce ar fi trebuit să mă uluiască mai tare: faptul că mă atingea pe mine într-un fel atât de intim sau

faptul că o atingea pe Bambi? Sau faptul că Bambi nu mi se dezlipea de pe piele, pentru a încerca să-l înghită? Chiar nu mai conta, fiindcă toate terminațiile nervoase îmi pulsau.

Zayne a urmărit conturul solzilor delicați care înconjurau nările lui Bambi și, când m-am cutremurat, și-a ridicat privirea, captând-o pe a mea. Era atâta căldură și intensitate în acei ochi de cobalt, încât nu se putea să confund felul în care se uita la mine.

Se uita așa cum o făcuse în seara în care mă văzuse în sutien.

El a zâmbit în colțul gurii, moment în care inima mi-a tresărit în piept. Privirea i s-a reîntors spre locul unde se odihnea Bambi și unde degetul lui se plimba alene, cu mișcări line, împrejurul solzilor ei.

– Nu se simte cum credeam. Pielea e doar puțin ridicată, dar, de fapt, seamănă cu un tatuaj.

Cu gura uscată, am închis ochii, în timp ce degetul lui trecea peste capul ei, apropiindu-se de danteluța care-mi împodobea marginea maioului. Nu purtam nimic pe dedesubt, iar el era foarte, foarte aproape.

– Îi place? s-a interesat Zayne, suflând aer cald în golul dintre buzele noastre.

Am dat din cap în semn de încuviințare, presupunând că lui Bambi îi plăcea, căci nu încerca să-l omoare.

– Dar ție?

Întrebarea m-a străbătut cu forța unui uragan nimicitor. Ochii mi s-au deschis subit și răsuflarea mi s-a transformat într-un șir de gâfâieli scurte. Zayne stătea foarte aproape, părul lui îmi gâdila obrajii, iar degetele îi alunecau mai jos, urmărind curbura lui Bambi pe sub dantela maioului.

Genele i s-au înălțat din nou și între privirile noastre s-a produs o coliziune. Habar n-aveam cum de ajunseserăm acolo. Zayne și-a oprit mâna, așteptând. Forța motrice din spatele întrebării nu

putea fi contestată. Dacă aș fi spus „nu“, el s-ar fi îndepărtat. Iar dacă aș fi spus „da“, atunci… mintea mea nici nu era în stare să cuprindă respectivele posibilități.

Dacă aș fi spus „da“, totul s-ar fi schimbat. S-ar fi schimbat în feluri pe care nici nu reușeam să le înțeleg, feluri ce nu crezusem cu adevărat că s-ar putea întâmpla între noi. Inima îmi bătea prea tare și un soi de fierbințeală ciudată mi se adunase în adâncul ființei mele.

– Da. Cuvântul mi-a ieșit abia șoptit, dar Zayne l-a auzit.

A tras cu putere aer în piept, ducându-și mâna la breteaua subțire a maioului meu. Privirea lui nu s-a desprins nicio clipă de a mea.

– Pot să-i văd și restul corpului?

Ritmul inimii mele a intrat pe teritoriul cardiacilor. Oare visam? Oare căzusem pe scări și-mi crăpasem capul? Părea o idee mai plauzibil decât ceea ce se petrecea. Să vadă restul corpului lui Bambi însemna să vadă restul corpului *meu*. Sau cel puțin jumătate din restul corpului meu.

Am deschis gura, însă din ea n-a ieșit nimic. Ochii mi s-au concentrat pe conturul gurii lui, fixând felul în care buzele lui se desfăceau, și nu m-am putut abține să mă întreb ce textură aveau. Ce gust aveau.

Numai într-un colțișor îndepărtat al minții mi-am dat seama că voiam să simt gustul lui Zayne, și nu al sufletului său.

Bambi și-a fluturat coada peste mijlocul meu, de parcă și-ar fi pierdut răbdarea și ar fi vrut să fie etalată. Pentru că nu-mi puteam găsi curajul de a vorbi, am dat încă o dată din cap.

Zayne și-a coborât privirea înfrigurată, pe măsură ce lăsa breteaua în jos. Maioul era atât de larg și de subțire, încât a fost nevoie de un efort minuscul pentru a-l mișca. În câteva secunde, bretelele mi-au ajuns în dreptul încheieturilor și

țesătura mi s-a adunat acolo unde mâinile îmi stăteau încleștate pe abdomen.

L-am simțit cum soarbe din ochi detaliile lui Bambi și tot ce se afla în jur. Fiecare părticică din mine era expusă. Parcă ar fi fost o mângâiere privirea lui care înainta peste gâtul ei lung și elegant, întins între sânii mei, până sub coaste, acolo unde ea stătea încolăcită.

– Layla, a spus Zayne cu glas răgușit, iar sunetul m-a făcut să simt fluturași în stomac.

Când mâna lui a luat-o pe urmele lui Bambi, m-am oprit din respirat, iar dorul și foamea din mine s-au întețit, până ce fiecare fibră din corp mi s-a transformat într-un fir electric neizolat. Orice lucru aflat dincolo de zidurile acelei încăperi – orice problemă, grijă ori controversă – a încetat să mai existe. Toate au dispărut în vreme ce el își mișca din nou mâna, iar eu îmi arcuiam spatele, ridicându-l de pe pat. Un suspin mi-a scăpat printre buze, amestecându-se cu răsuflarea întretăiată a lui Zayne.

Atingerile îi erau ușoare, respectuoase în timp ce-mi explora forma trupului. O făcea cu atâta gingășie, încât părea să fie pentru prima dată, deși știam (sau cel puțin credeam) că nu era cazul. Cu fizicul și personalitatea lui, trebuie să fi existat momente când ieșise la vânătoare… trebuie să fi existat niște fete.

Dar asta n-a mai contat când s-a lăsat în jos, plecându-și capul către locul în care se odihnea capul lui Bambi. Se prea poate ca treaba să meargă groaznic de prost, însă mi-am strâns degetele în palmă și mi-am mușcat buza atât de tare, încât gura mi s-a umplut de un gust metalic, la prima adiere a buzelor lui pe…

Ușa dormitorului s-a deschis brusc, lovindu-se de perete cu o forță care mi-a zguduit camera asemenea unei bubuituri de tunet. Zayne a sărit de pe mine și, în câteva secunde, a fost la podea. S-a răsucit valvârtej, iar eu m-am ridicat și, cu inima în

gât, mi-am tras maioul în sus. Tare mi-e că fuseserăm prinși și urma să avem mari necazuri!

Dar, când mi-am ridicat privirea, în prag nu era nimeni, iar dincolo de ușă nu se aflau decât holul lung, întunecat, și toate umbrele nopții.

Zayne a traversat încăperea și, apucând strâns muchia ușii, s-a uitat cu atenție pe coridor. A clătinat din cap în timp ce își îndrepta spatele și închidea ușa.

– Nu-i nimeni.

M-am cutremurat când o pală de vânt rece, aproape înghețat, s-a abătut peste pielea mea. Mi-am rotit ochii prin dormitor, fără să văd ceva neobișnuit.

– E… Mi-am dres vocea. E ciudat.

Zayne și-a înfipt degetele în păr. Degetele care tocmai mă atinseseră. S-a întors spre mine, cu pieptul ridicându-se și coborând greoi. A dat să facă un pas în direcția mea, dar s-a oprit. Felul în care m-a privit… mi-a încins tot corpul.

– Eu… probabil c-ar trebui să plec.

Nu voiam. Mi-aș fi dorit să se întoarcă la mine, însă n-ar fi fost înțelept. Cel mai inteligent lucru era să-l las să părăsească încăperea. Smucindu-mi pătura în sus, m-am silit să dau din cap în semn de încuviințare.

Zayne s-a mai uitat o clipă la mine, apoi a înghițit în sec, s-a răsucit și a ieșit în tăcere din dormitor. Eu am rămas pe loc, în vreme ce îmi aminteam cruda realitate a situației. Indiferent ce-aș fi simțit pentru el, sau ce-ar fi simțit el pentru mine, era periculos să mă gândesc la o relație cu Zayne.

Ea nu putea să existe niciodată.

Capitolul 14

– Știam eu!

M-am uitat mirată la Stacey, care se cerceta în oglinjoara prinsă de ușa dulapului ei și își pieptăna bretonul cu degetele. Nevoia de a vorbi cuiva despre cele întâmplate cu Zayne mă făcuse ca, luni dimineața, la prima oră, aproape să mă năpustesc asupra prietenei mele. Îi spusesem întreaga poveste cât putusem de calm și de repede, începând cu Danika și terminând cu toate bunătățile la bustul gol. Mai puțin partea legată de tatuaj.

– De unde ai știut?

Ea mi-a aruncat o privire vicleană.

– Păi, judecând după felul în care s-a purtat cu Roth, era destul de evident că băiatului nu-i place să te vadă cu altul.

M-am dat la o parte din calea unei fete care străbătea în grabă holul.

– Pur și simplu nu-l agreează pe Roth.

Stacey și-a dat ochii peste cap.

– Și e de înțeles de ce ar trece, în sfârșit, la acțiune. Are concurență.

Buzele mele au format un O. De fapt, nu privisem niciodată lucrurile așa. Era, oare, cu putință ca, din cauza lui Roth, Zayne să mă vadă drept altceva decât o fetiță pitită în dulap? Sau el mereu mă privise altfel și acționa abia acum, când credea că s-a ivit altcineva în peisaj?

Mi-am zis că n-are importanță, fiindcă noi doi nu puteam fi niciodată împreună. Pe Abbot l-ar fi lovit damblaua și n-am fi putut nici măcar să ne sărutăm, dar, totuși, gândul îmi ocupa mintea când am pornit spre ora de biologie.

– N-ar trebui să-ți vină atât de greu să crezi că Zayne e atras de tine. Ești o fată foarte frumoasă, Layla. Genul pe care băieții…

– Nu-mi spune că sunt genul pe care băieții ar vrea să-l bage în buzunar, pentru că sună pur și

simplu ciudat.

Stacey a râs și m-a atins cu șoldul.

– OK. Zic doar că treaba asta cu Zayne nu-i fizică cuantică. Nu se pune problema că Danika ar vrea să-ți facă lipeala sau ceva, iar Zayne… (și-a coborât vocea) te-a *atins* într-un fel absolut nonplatonic. E simplu. Fă o încercare!

„Fă o încercare.“

Am scuturat din cap, chiar când inima începea să-mi bată cu putere.

– E complicat.

– Ba nu e. Stacey s-a oprit lângă ușa cabinetului de biologie și a făcut ochii mari. Am cea mai grozavă idee din istoria ideilor.

Mi-am arcuit o sprânceană. Venind din partea ei, vorbele sunau oarecum înfricoșător și probabil implicau riscul de a face pușcărie.

– Care?

– Știi cum ai aranjat totul pentru ca eu și Sam să mergem la film în vacanța de Ziua Recunoștinței? Privirea îi sclipea de entuziasm. Ar trebui să-l inviți pe Zayne și să lămurești situația: întâlnire la film.

– Întâlnire la film? a tărăgănat o voce groasă.

Ne-am întors și l-am văzut pe Roth zâmbindu-ne de sus.

– Ce drăguț! Cine o să plătească pentru floricelele de porumb?

Enervarea îmi înțepa pielea pe măsură ce mă uitam în ochii lui batjocoritori, de culoarea chihlimbarului. Faptul că nu-i observasem apropierea dovedea cât de mare îmi era deconcertarea. La naiba, îmi ieșisem așa de tare din ale mele, încât foloseam cuvinte gen „deconcertare“!

– E nepoliticos să tragi cu urechea!

El și-a săltat un umăr.

– E nepoliticos și să blochezi ușa clasei.

– Mă rog.

M-am răsucit, gata s-o conduc pe Stacey înăuntru, când Roth m-a oprit.

– De fapt, voiam să te împrumut pentru o secundă, a spus, aruncându-i o privire prietenei mele, care tocmai îndrepta asupra lui un deochi înspăimântător. Dacă nu te superi?

Stacey și-a încrucișat brațele la piept.

– Mă îndoiesc că ea vrea să fie împrumutată de tine.

– Cel mai mare adevăr rostit vreodată! am zis, cu un zâmbet crispat.

– Cred că o să se răzgândească. Roth m-a fixat cu subînțeles. E *important*.

Ceea ce însemna Lilin, sau demon, sau Gardian, sau altă chestiune de care realmente nu voiam să mă ocup. Am oftat și m-am tras deoparte. Stacey m-a privit cu gura căscată, făcându-mă să tresar.

– E OK.

Ea și-a mijit ochii și i-a îndreptat spre demon.

– Nu mă face să te urăsc și mai tare.

Roth a ridicat din sprâncene, în vreme ce ea intra cu pași mari în cabinetul de biologie.

– Ce i-ai zis despre mine?

Am ridicat din umeri.

– De fapt, eu nu i-am zis mai nimic. Probabil a pus singură lucrurile cap la cap, ajungând la concluzia că ești o secătură.

Privirea i-a alunecat înapoi spre mine și a rânjit.

– Aoleu, piticot!

– Da, de parcă te-ar deranja cu adevărat! M-am uitat în spate, prin micul geam al ușii de la clasă. Domnul Tucker era deja la catedră (oare doamna Cleo o să se mai întoarcă vreodată?), și nu mai aveam decât un minut, cel mult, înainte să se audă soneria pentru întârziați.

– Ce vrei?

Roth a băgat mâna în buzunar și a scos o foiță de hârtie galbenă, pe care mi-a fluturat-o prin față.

– Ghici ce-am descoperit?

– În mod evident, nu o personalitate mai bună! am remarcat.

– Ha! Amuzant. Mi-a atins ușor nasul cu muchia hârtiei și a zâmbit când l-am plesnit peste mână. Am făcut rost de adresa lui Dean.

– Oh! Uau! Te-ai mișcat repede.

– Da.

Nu voiam să-l întreb cum o căpătase. Eram sigură că povestea era despre el intrând cu tupeu în secretariat și făcând ceva dezgustător. M-am întins după adresă, însă Roth și-a smucit mâna. M-am încruntat.

– Am nevoie de adresă, astfel încât eu și Zayne s-o putem verifica.

– Tu și cu Bolovanul? a râs el, strecurându-și hârtia înapoi în buzunar.

Am strâns din pleoape.

– Da.

– Crezi c-o să vă distrați fără mine? Mai gândește-te! O să facem o partidă în trei. A rânjit răutăcios când mi-am dat ochii peste cap. Azi. După școală. Tu și păpușelul tău în formă de gargui mă puteți găsi afară.

Aș fi vrut să-l refuz, însă el mi-a făcut cu ochiul, și-a lovit încet buzunarul cu palma, apoi s-a întors și a intrat la ora de biologie.

Cu siguranță urma să fie de-a dreptul distractiv!

Din clipa în care Roth s-a așezat pe bancheta din spate a mașinii Impala, am știut că acea mică excursie improvizată avea să se sfârșească prost. Deși cei doi puteau să cadă de acord asupra faptului că toți trebuia să lucrăm împreună, nimeni nu avea să ușureze lucrurile.

Dar nu era ca și cum li s-ar fi pretins să se ia de mână și să cânte în cor Kumbaya.

Între mine și Zayne exista deja o stare de tensiune. Amestecul lui Roth nu reușea decât s-o facă de zece ori mai penibilă. Dacă, sâmbătă, lui Zayne i se păruse că-l ignor, duminică nu mai avusese nicio îndoială în privința asta. Nici măcar

nu mai știam cum să mă uit la el fără să mă înroșesc din cap până în picioare.

– Mai avem de parcurs vreo trei străzi. El stă într-una dintre casele alea vechi din piatră, a spus Roth, ținându-și brațele sprijinite pe spătarele scaunelor noastre. Dar asta dacă ai putea, nu știu, să conduci suficient de repede încât să nu ne ia tot restul anului ca să ajungem acolo.

– Taci din gură! a replicat Zayne.

– Ziceam doar, a continuat demonul. Sunt aproape sigur că puștiul ăla, Dean, dacă i-ai trage un pumn și l-ai înfige în podea, tot ar putea să meargă mai repede decât conducem noi.

– Taci din gură! i-am zis.

I-am surprins ochii mijiți în oglinda retrovizoare și i-am zâmbit larg. El s-a lăsat pe spate, și o grimasă arțăgoasă a pus stăpânire pe trăsăturile lui. A rămas tăcut tot restul drumului. Zayne a găsit adresa, și am reușit să ne înghesuim într-un loc de parcare aflat la câteva case distanță.

Frunze arămii și aurii se legănau blând în bătaia vântului când ne-am apropiat, pe trotuar. Treptele ce duceau spre veranda neacoperită erau învechite și crăpate, la fel ca fațada clădirii.

Zayne l-a ocolit pe Roth și a pus mâna pe ciocănașul ușii, fără să ia în seamă căutătura nemulțumită pe care i-o arunca prințul.

– Termină! i-am șoptit lui Roth în vreme ce ușa se deschidea.

O femeie mai bătrână și-a făcut apariția în prag. Părul ei roșcat și des era strâns la spate, însă mai multe bucle scurte îi stăteau zbârlite în jurul creștetului. Riduri fine îi înconjurau ochii căprui și buzele de un roz pal. Părea obosită, ba chiar trasă la față, și își netezea cu mâna puloverul gri, împletit, în timp ce se uita când la Zayne, când la Roth.

– Pot… pot să vă ajut? a întrebat, oprindu-și, în sfârșit, ochii bănuitori asupra mea.

– Da. Suntem… ăă, prieteni cu Dean și voiam să vedem dacă am putea să vorbim puțin cu el, i-am spus.

Femeia și-a strâns în mâini marginile puloverului și le-a tras mai aproape de corp.

– Acum Dean nu poate primi pe nimeni. Îmi pare rău, dar va trebui să vă întoarceți când n-o să mai fie pedepsit pe viață.

– Vedeți dumneavoastră, asta-i o problemă pentru noi, a răspuns Roth cu glas mieros, împingându-l puțin câte puțin pe Zayne la o parte din drum.

Din momentul în care doamna McDaniel s-a uitat drept în ochii demonului, chipul surmenat i s-a relaxat. Când a vorbit din nou, Roth avea o voce dulce ca siropul de ciocolată.

– Trebuie să discutăm cu Dean. Acum.

Zayne i-a aruncat o privire și s-a încordat, însă n-a spus nimic, căci, dacă n-aveam de gând să dăm buzna în casă, era nevoie de puțină persuasiune demonică.

Și a funcționat.

Dând încet din cap, femeia s-a tras la o parte, iar când a vorbit, glasul îi devenise blând și subțire.

– Dean e la etaj. Al doilea dormitor pe stânga. Ați vrea ceva de băut? Niște fursecuri?

Roth a deschis gura, însă eu am făcut un pas în față.

– Nu. Nu-i nevoie.

El s-a pleoștit. Doamna McDaniel a mai dat o dată din cap, după care s-a întors și a dispărut pe o ușă, fredonând *Paradise City*.

Când la urechi mi-a ajuns familiara melodie, stomacul mi s-a prăbușit undeva în preajma genunchilor. Nu-l mai auzisem pe Roth fredonând-o de când se întorsese, și, un moment, n-am putut să fac altceva decât să mă holbez la el.

– Tare poftă îmi era de un fursec, a bombănit demonul, urcând câte două trepte odată.

Zayne și-a dat ochii peste cap.

– Nasol.

Mi-am venit în fire și am suit scara în urma băieților. Holul era îngust și slab luminat. Tapetul vechi, de culoare bej, se cojea de-a lungul mulurilor albe. Pe măsură ce ne apropiam de a doua ușă pe stânga, un sentiment de neliniște mi se încolăcea pe șira spinării și o presiune stranie îmi cuprindea gâtul, sugrumându-mă. Aerul era apăsător, ca o sufocantă pătură de lână într-o zi caniculară de vară. Mi-am aruncat privirea spre Zayne și, judecând după umerii lui țepeni, mi-am dat seama că și el avea aceeași impresie.

Senzația era una de rău, de rău pur. Nu exista un alt fel de a o descrie.

Când Roth a deschis ușa, fără a se mai obosi să bată, senzația s-a întețit. Gardianul din mine ardea de nerăbdare să scape de împuțiciune sau s-o elimine, dar demonul? Era curios.

Cei doi băieți s-au oprit în fața mea, împiedicându-mă să văd în cameră. A trebuit să trag cu ochiul pe după Zayne ca să zăresc ceva. Dormitorul reprezenta o uriașă contradicție. Jumătate din el era ordonat. Cărți stivuite cu grijă și hârtii strânse în bibliorafturi care arătau de parcă cineva și-ar cam fi făcut de cap cu un aparat de etichetat. Un mic taburet era așezat înaintea unui telescop îndreptat către fereastră. Cealaltă parte a camerei arăta ca după un uragan. Hainele zăceau înșirate pe podea. Cutii cu mâncare chinezească, pe jumătate consumată, fuseseră aruncate la întâmplare într-un fotoliu rotund. Un morman format din sticle de Mountain Dew se înălța până aproape de marginea patului.

Iar în pat se afla Dean McDaniel.

Stătea întins pe spate, îmbrăcat doar cu o pereche de șosete și niște boxeri albaștri. Căștile îi acopereau urechile, iar labele picioarelor i se mișcau în ritmul unei melodii pe care noi n-o puteam auzi.

Dean știa că eram acolo. Privirea somnoroasă i-a alunecat către noi, apoi s-a fixat din nou în tavan, ignorându-ne în mod fățiș prezența. M-am uitat în aceeași direcție ca el și am scos un sunet de uimire.

Acolo erau niște… sfinte Sisoe, niște desene făcute cu o cariocă! Cercuri străpunse de stele. Liniile se uneau ca să alcătuiască forme pe care le văzusem în *Cheia lui Solomon*.

Roth a studiat preț de o clipă tavanul, după care s-a apropiat agale de pat. Fără să mai stea pe gânduri, i-a smuls lui Dean căștile de pe cap.

– E nepoliticos să nu ne bagi în seamă.

Băiatul din pat, băiatul care obișnuia să fie tăcut și să țină ușile deschise pentru alți elevi, a zâmbit cu îngâmfare, împreunându-și mâinile sub cap.

– Arăt ca și cum mi-ar păsa?

– Arăt ca și cum nu ți-aș rupe țeasta de pe umeri? a replicat Roth.

– Hei! am intervenit, aruncându-i o privire. Nu rezolvi nimic așa.

Dean s-a uitat la mine și s-a ridicat în capul oaselor. Și-a băgat mâna între picioare și a făcut un gest care mi-a înroșit urechile.

– Tu ești mai mult decât bine-venită să rămâi, scumpo. Dar fraierii ăia doi pot să-și ia valea.

Am rămas cu gura căscată.

– OK. Ești liber să-i rupi țeasta!

Roth afișa un surâs plin de sine.

– Noi nu ne-am mai întâlnit niciodată. Zayne a pășit spre marginea patului, aparent încercând să reprezinte vocea rațiunii. Mă numesc…

– Știu cine ești. Dean s-a trântit pe spate. *Magnam de cælo, et tu super despectus.*

– Mai nou vorbește și latina?

Lucrurile începeau să scape de sub control.

– Ce-a zis?

Roth a chicotit.

– Ceva ce n-o să-l bucure pe Bolovan.

– Și știu de ce sunteți aici. N-o să scoateți nici pe naiba de la mine. Deci ați aflat unde-i ușa. Dean și-a întors privirea către mine. Dar, cum ziceam, tu…

– Termină-ți propoziția, și o să șchiopătezi pentru tot restul vieții! l-am prevenit, și Zayne mi-a zâmbit.

Uitându-mă la Dean, încercam să-l văd pe băiatul cel liniștit de la ore, însă el mă fixa cu lăcomia unui bărbat de patruzeci și cinci de ani, care băuse prea mult.

– Mai ești acolo, Dean?

– Cred că răspunsul la întrebarea asta îl cunoaștem, a zis Roth, îngenunchind lângă pat.

Dean și-a îndreptat atenția spre el.

– Indiferent ce bucățică de umanitate o mai fi rămas în el, eu unul să fiu al naibii dacă o văd.

Nu-mi venea să cred. Mi se făcea rău la gândul că acel băiat era, încet-încet, despuiat de suflet. Poate că mă lovea acolo unde mă durea. Nu eram convinsă, dar refuzam să cred că nu mai există nicio speranță. L-am ocolit pe Zayne.

– Știi cine ți-a făcut asta?

Dean a rămas neclintit pentru o secundă, după care a sărit din pat atât de repede, încât, pe moment, n-a mai fost altceva decât o pată. Nu știam precis dacă voia să mă atace sau nu, dar Zayne l-a interceptat, apucându-l de umăr. Un brânci puternic, și Dean a căzut cu fundul pe pat.

– Mai încearcă o dată, și n-are să-ți placă ce ți se întâmplă!

Băiatul a tras cu greu aer în piept și un fior l-a străbătut, scuturându-i trupul subțire. S-a culcat pe o parte, strângându-și genunchii sub bărbie. Întregul corp i se cutremura de parcă cineva ar fi zguduit patul.

– Nu încetează, a spus el, ridicându-și mâinile ca să-și astupe urechile.

Pulsul mi s-a accelerat.

– Ce nu încetează?

– *Chestia* asta. Aud *chestia* tot timpul. Și-a chircit degetele în păr. Nu încetează niciodată. Nu-mi lasă nicio pauză.

– Ce e? a întrebat Zayne.

Chipul băiatului s-a strâmbat, iar obrajii i-au pălit.

– *Chestia* nu încetează.

– Cred că-l doare. M-am uitat la Zayne, căutând ajutor. Ce putem face?

Zayne a ridicat din sprâncene.

– Nu e posedat. Îți poți da seama uitându-te la ochii lui.

– Problema e că-i lipsește o bucată zdravănă din suflet, și asta probabil că-l face să se simtă ca și cum ar fi fost împușcat. Scuturând din cap, Roth s-a ridicat dintr-o singură mișcare lină. Dean, trebuie să ne zici ce ți s-a întâmplat.

– Nu înțeleg, a gemut el.

Se legăna într-un fel care mă făcea să vreau să-l iau în brațe și să-l strâng la piept, în ciuda purtării lui de mai devreme. Roth i-a pus din nou întrebarea, pe urmă a repetat-o și Zayne. Niciunul din ei n-a obținut un răspuns coerent.

Tiptil, am venit mai aproape de pat.

– Când a început, Dean?

Pe moment, băiatul n-a răspuns, apoi a zis:

– Cu zile și zile în urmă.

Roth și-a aruncat privirea spre mine și mi-a făcut semn din cap să continui.

– Unde a început? La școală?

– Da, a mormăit Dean. Acolo a început.

Zayne s-a retras și a venit lângă mine.

– A făcut-o cineva să înceapă? am întrebat.

Dean și-a încetinit legănatul și a lăsat mâinile în jos, dezvăluind o privire goală. Stânjenită, mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, în vreme ce el continua să se holbeze în direcția mea. Mă fixa de parcă ar fi trebuit să știu deja, însă pentru mine n-avea nicio noimă.

Când a văzut că băiatul nu răspunde, Roth și-a pus o mână pe umărul lui gol. Dean s-a smucit pe pat de parcă ar fi fost ars cu un fier încins. Și-a căscat brusc gura și a scos un urlet puternic, ca de animal rănit.

– Ce-ai făcut? a spus Zayne.

Roth și-a tras mâna înapoi.

– N-am făcut nici pe naiba!

M-am răsucit când ușa dormitorului s-a deschis. Mama lui Dean a intrat în cameră, în mod evident ieșită din orice transă o băgase Roth.

– Ce faceți aici? Ce i-ați făcut fiului meu?

– La naiba! a bombănit Roth și s-a apropiat cu pas întins de femeie. Cuprinzându-i obrajii în palme, i-a întrerupt ploaia de întrebări. Șșt, e-n regulă! Fiul tău n-a pățit nimic.

Doamna McDaniel tremura.

– Ba a pățit, a șoptit ea, și sunetul frânt al vocii ei mi-a rupt inima. E un băiat bun, dar nu se simte bine. Nu se simte deloc bine.

– Suntem aici ca să-l ajutăm, am spus, descoperind ușurată că Dean se oprise din urlat.

Roth s-a încordat, însă a rămas cu ochii ațintiți asupra mamei.

– Totul e în regulă. Tu trebuie doar să cobori și să te apuci de pregătit cina. Niște hotdogi cu chili ar fi grozavi.

După o clipă tensionată, doamna McDaniel s-a desprins de el și a părăsit încăperea, fredonând din nou melodia lui Roth. Eu am dat afară aerul pe care-l ținusem în piept și m-am întors din nou către Dean. Acesta își ținea căștile în mână.

– Dean…

– Afară! a zis el. Când a văzut că nu ne clintim, și-a înălțat privirea, și un frison mi-a patinat pe piele. Era un vid în ochii lui. Afară!

Zayne a rămas pe poziție.

– Trebuie…

– Afară! Dean a sărit în picioare și, înălțându-și brațul, și-a azvârlit căștile în capul lui Roth. Afară!

Demonul a ridicat iute o mână și a prins căștile înainte ca ele să-l izbească în nas. Plasticul s-a sfărâmat sub strânsoarea lui, după care a fost împrăștiat pe podea.

– Zău că nu-mi place când oamenii îmi aruncă lucruri în față!

Băiatului n-a părut să-i pese. S-a răsucit brusc spre Zayne și s-a năpustit asupra lui. Gardianul probabil că observase ceva în ochii lui, căci s-a transformat. Bluza i s-a sfâșiat pe spate și pe piept. Pielea de granit a luat locul cărnii omenești. Aripile i s-au desfăcut, ocupând parcă întregul dormitor. Zayne l-a înșfăcat pe Dean și l-a învârtit, îndoindu-și un biceps uriaș pe sub gâtul lui.

Băiatul a luat-o razna. A început să-și legene picioarele în aer și să zgârie în gol, zbierând un șir neîntrerupt de cuvinte în latină.

– Te dai mare! a spus Roth, dându-și ochii peste cap. De parcă ar fi fost nevoie să te transformi!

Zayne nu l-a luat în seamă, în vreme ce mușchii brațelor i se arcuiau pe sub gâtlejul lui Dean, întrerupând sunetele inumane care-i ieșeau din gură. Băiatul s-a potolit repede, iar mâinile și picioarele i s-au înmuiat. Era terminat.

După ce l-a așezat cu grijă înapoi pe pat, Zayne și-a reluat înfățișarea umană și s-a uitat în jos, la bluza zdrențuită.

– Scuze, dar după scena asta nu cred c-o să mai scoatem cine știe ce de la el.

– Oricum n-am scos mare brânză, a replicat Roth curbându-și buzele în vreme ce se uita la băiatul rămas fără cunoștință. N-a făcut decât să ne confirme că a intrat în contact cu Lilinul, la școală.

– Tot e ceva, nu? am spus.

Niciunul din ei nu mi-a răspuns. Ieșind din casa familiei McDaniel, n-am putut să nu mă simt un pic înfrântă. Nu știu la ce mă așteptasem când venisem acolo, însă nu crezusem că o să-l văd pe Dean în halul ăla. Niciunul dintre noi nu părea să aibă idee ce putea să audă băiatul.

Odată urcați în mașină, Roth s-a lăsat în față și m-a bătut pe umăr.

– N-ar fi trebuit să vorbești așa acolo, sus.

Când m-am întors către demon, l-am surprins pe Zayne încruntându-se.

– La ce te referi?

– La momentul în care i-ai spus mamei lui că-l putem ajuta, mi-a explicat Roth, cu un licăr ciudat de serios în ochii lui chihlimbarii. N-ar fi trebuit să-i zici asta.

Stomacul meu a făcut o mică tumbă.

– De ce?

– Nu-l putem ajuta. Deloc.

CAPITOLUL 15

– Am o idee.

Când Roth a rostit aceste cuvinte înaintea orei de biologie de marți, m-am pregătit imediat pentru o țăcăneală de proporții. Mai ales după vizita noastră la Dean.

– OK?

– De vreme ce ieri n-am ajuns nicăieri cu Dean, m-am mai gândit. Și-a plecat capul și a continuat să vorbească încet. Nimeni n-a controlat cu adevărat vechea sală de sport, nu?

– După noaptea aia, nu, din câte știu. Și?

Ochii lui străluceau intens.

– Cine știe ce fel de dovezi am putea găsi acolo, jos, din moment ce, într-o oarecare măsură, ăla e locul în care s-a născut Lilinul. Nu strică să verificăm. Mă gândeam că te-ar interesa să-l cercetăm în pauza de prânz.

Am deschis gura, însă am închis-o brusc. Era exact ceea ce mă rugase Zayne să nu fac. Ce-i drept, verificarea sălii de sport din măruntaiele liceului nu era tocmai o fugă în lume cu Roth.

– Sunt convins că nu vrei să stai cu mâinile în sân, lăsându-ne pe noi să ne ocupăm, m-a ademenit Roth, înclinându-și capul într-o parte. Cel puțin Layla pe care mi-o amintesc eu era genul de fată care se implica, nu cineva care prefera să stea pe tușă.

Am mijit ochii.

– Știu ce faci. Mă întărâți ca să vin cu tine.

– Funcționează?

Am oftat.

– Da.

– Perfect, a spus și s-a întors spre ușa cabinetului de biologie, pe care mi-a ținut-o deschisă. Avem o *întâlnire*.

Când a început să râdă, mi-am dat seama că exista un mare risc să-l ucid și să-i ascund cadavrul în spatele tribunelor.

În loc să merg să iau prânzul, ca o ființă normală, mi-am lăsat geanta în dulap și am pornit în direcția opusă. Îmi petrecusem cea mai mare parte a dimineții zicându-mi că nu făceam nimic rău și că, imediat ce aveam să-l văd pe Zayne după ore, urma să-i spun că am cercetat sala de sport.

Holul era pustiu, iar discuțiile se auzeau înfundat din spatele ușilor închise. Deasupra capului, un banner colorat în roșu și auriu flutura blând, odată cu pornirea sistemului de încălzire. Când am trecut pe lângă laboratorul de informatică, ușa s-a deschis, iar Gareth a ieșit poticnindu-se.

Picioarele lui nu păreau să mai aibă nicio legătură cu creierul. Bălăbănindu-se, a luat-o într-o parte și s-a proptit într-un dulap. S-a aplecat de la mijloc, iar bărbia i-a căzut în piept.

Eu m-am oprit, mușcându-mi buza de jos. Nu eram câtuși de puțin prietenă cu Gareth, ba fusesem uluită că știuse măcar cum mă cheamă, atunci când mă invitase, nu cu multă vreme în urmă, să asist la antrenamentul echipei de fotbal. După spusele lui Stacey, era probabil ca el să-mi cunoască și măsura de la sutien, lucru care îmi dădea câțiva fiori.

Băiatul a tras adânc aer în piept, scuturându-și tot trupul.

Dar Gareth avea necazuri. Poate genul de necazuri legate de Lilin. Inspirând scurt, m-am dus către el.

– Gareth? Ești OK?

El și-a îndoit un braț de-a curmezișul taliei. Când am văzut că nu-mi răspunde, i-am atins ușor umărul. A tresărit, azvârlindu-mi mâna de pe umărul lui. Doi ochi injectați i-au întâlnit pe ai mei.

Tulburată, am făcut un pas înapoi. La fel ca în cazul lui Dean, dincolo de irisurile căprui și de vinișoarele roșii exista un gol. Ceva dispăruse.

– La ce te holbezi, ciudățenie? m-a întrebat Gareth, după care a izbucnit în râs. Ciudățe-e-enie-e-enie… a bâiguit și, chicotind, a început să-și târască picioarele înspre cantină.

Doamne Dumnezeule…

Am ajuns în grabă la scări, m-am sprijinit de zidul aflat acolo, jos, și am ridicat capul atunci când am auzit ușa deschizându-se deasupra mea. O secundă mai târziu, locul liber dinaintea mea a fost ocupat de cei peste o sută optzeci de centimetri ai lui Roth. Am scos un icnet de uimire și m-am retras brusc.

– Doamne! De ce-ai făcut asta? i-am spus, apăsându-mi pieptul cu mâna. Puteai să folosești pur și simplu treptele.

El a rânjit, legănându-se pe călcâiele tenișilor.

– Care ar mai fi fost distracția?

– Nu-mi pasă. Încetează să apari și să dispari!

– Ești doar invidioasă pentru că nu poți face la fel, pentru că nu ești un demon pursânge, sută la sută grozav, așa ca mine.

Mi-am dat ochii peste cap, deși o părticică din mine îl invidia pentru acea abilitate. Dumnezeu știe că mi-ar fi prins bine de fiecare dată când m-aș fi aflat într-o situație din care să vreau să dispar.

I-am ignorat comentariul și m-am concentrat pe ceea ce era important.

– Cred că și Gareth a fost infectat.

– Nu pot spune că perspectiva îmi sfâșie inima.

Am strâns din pleoape.

– Ce? Cum am mai zis, Gareth și tăticul lui sunt pe cale să-și petreacă o eternitate scoțându-și ochii cu unghiile sau făcând vreo altă porcărie nesănătoasă de soiul ăsta.

– Gareth o fi el o persoană de rahat, dar nu merită să-și piardă sufletul. Când am observat că Roth nu pare deranjat de afirmație, am oftat. Viața omenească nu înseamnă nimic pentru tine?

– Sunt un demon, mi-a răspuns. Ar trebui să însemne?

Știam eu mai bine. Poate că vorbea cu nepăsare și obrăznicie, dar știam că Roth nu era un simplu demon. Totuși, nu intenționam să reiau acea discuție. Am coborât ultimul șir de trepte. Nu voiam să-mi pierd vremea pe scări împreună cu el și să dezgrop amintiri. Roth m-a urmat, tăcut ca o fantomă.

– Ușa e încuiată, am spus, arătând către lanțul înfășurat în jurul mânerului. Poți să-l rupi?

El a făcut un pas în față, rânjind diabolic peste umăr.

– Cu ușurință.

N-a trebuit decât să-și așeze ambele mâini pe lanț și să tragă. Metalul a cedat cu un zăngănit. Ușurința cu care a rupt legătura m-a făcut să șovăi. Roth era periculos, un lucru pe care nu-mi puteam permite să-l uit.

Când a împins la o parte ușa cea grea, un aer rece, de mucegai s-a strecurat pe hol. Roth a pășit în întunericul adânc și a început să caute un întrerupător, îngânând în timpul ăsta o melodie.

O presiune mi s-a încleștat împrejurul inimii, storcând-o complet, când mi-am dat seama că fredona *Paradise City*. Cântecul îmi stârnea o durere în piept, și mi-aș fi dorit să-mi astup urechile.

Roth a găsit întrerupătorul, și un bâzâit înfundat a reverberat în întreaga încăpere. Câteva lustre mari, în formă de semisfere, au pâlpâit de-a lungul tavanului înainte de a se aprinde. Lumina era ștearsă, și ochii mei au avut nevoie de câteva secunde ca să se adapteze.

Demonul deja înaintase, îndreptându-se spre zona din preajma stâlpului care susținea coșul de baschet, rămas fără inel. Toate chestiile oculte și satanice fuseseră de mult îndepărtate, dar răul stăruia în sala rece și umedă. Locul ăla îmi dădea fiori.

Mi-am cuprins trupul cu brațele și am călcat pe urmele lui Roth, observând crestăturile subțiri pe

care ghearele demonilor Călăi le făcuseră în podea. Fuseseră mulți în noaptea aia. Porțiunea în care fusesem legată era înnegrită de focul care îi mistuise pe Roth și pe Paimon. Ridicându-mi privirea, m-am uitat la spinarea lui Roth și m-am întrebat dacă prezența acolo îi trezea vreun sentiment.

El a îngenuncheat și a măturat cu palma praful și mizeria de pe dușumea.

– Deci… tu și cu Bolovan?

Oftând, am pășit în jurul lui și al liniei de un alb spălăcit ce marca locul în care fusese desenată pentagrama. Cercetând suprafața, nu-mi venea greu să mă văd acolo. Înfrigurată, am tras adânc aer în piept.

– O să ieșiți împreună la film? m-a întrebat Roth, deloc descurajat de tăcerea mea.

M-am lăsat pe vine, lângă punctul în care îmi fuseseră legate brațele. Câteva rămășițe arse de funie destrămată zăceau uitate pe podea.

– Nu discut cu tine despre Zayne.

– De ce nu?

Am strâns din buze, mi-am ridicat ochii și i-am întâlnit pe ai lui. El și-a arcuit o sprânceană, moment în care am scuturat din cap. Mi-am îndreptat din nou atenția către podea și m-am apucat s-o studiez intens.

– Îmi închipui că tu și Bolovan ați devenit apropiați, a continuat demonul, îndreptându-și spatele. Luați masa împreună. Poate mergeți la filme…

– Locuim împreună, Roth! Nu-i ceva neobișnuit să ieșim în oraș și să ne luăm de mâncare.

El a scos un țăcănit, lovindu-și dinții cu cercelul din limbă.

– Ah, dar e ceva mai mult decât atât, nu? Mai ales judecând după felul în care Bolovan m-a avertizat să nu mă apropii de tine. De două ori, deja.

– De două ori? Mi-am trecut degetele peste dușumea.

– O dată în restaurant, scenă la care ai asistat și tu, a răspuns, și vocea i-a răsunat de undeva de aproape.

Când m-am uitat peste umăr, stătea drept în spatele meu. Nici măcar nu-l auzisem mișcându-se.

– Și pe urmă sâmbătă noaptea. Ne-am întâlnit.

– Știu. Mi-am îndreptat din nou atenție spre podea, ignorând fiorul binecunoscut pe care mi-l provoca faptul că el se apropiase atât de mult.

– Oh, deci ți-a spus? Roth a cuprins în pumn o șuviță groasă din părul meu și mi-a tras cu blândețe capul pe spate.

Am mijit ochii și mi-am eliberat părul dintr-o smucitură. El mi-a zâmbit larg.

– Ți-a spus *și* ce mi-a zis?

– Chiar nu vreau să aflu.

Demonul a îngenuncheat alături de mine, așa de aproape, încât coapsa i se împingea într-a mea.

– Mi-a zis că trebuie să stau departe de tine.

– Zău! am murmurat.

– Da.

Am înțepenit, în timp ce răsuflarea lui îmi dansa pe obraz.

– Și mi-a mai zis că nu ești a mea.

Mi-am întors brusc bărbia spre el și am descoperit că stăteam față în față.

– Păi, ultima oară când am verificat, nu eram.

Zâmbetul lui a trecut la următorul nivel.

– Și știi ce mi-a mai zis?

– Dacă-mi spui, renunți apoi la subiectul ăsta?

Roth și-a lăsat bărbia în piept.

– Sigur.

Nu l-am crezut nicio clipă. M-am lăsat pe spate și m-am silit să-i susțin privirea.

– Ce, Roth?

– Mi-a zis că tu… (mi-a lovit ușor vârful nasului) ești a lui.

Am rămas cu gura căscată, holbându-mă la el.
– Nu te cred.
Demonul a ridicat din umeri.
– Niciodată n-ar ieși așa ceva din gura lui. Nemulțumirea mi se împrăștia prin corp ca o iritație cauzată de căldură. Niciodată.
Roth și-a țuguiat buzele.
– Poți să mă crezi sau nu, dar observ că nu negi.
Primul meu impuls fusese să neg, însă, pe măsură ce continuam să ne fixăm unul pe altul, furia punea stăpânire pe mine.
– Până la urmă, de ce discutăm despre asta?
– Sunt doar curios. S-a ridicat lin, ștergându-și mâna pe tricoul cu Pink Floyd. Mi se pare pur și simplu… *grozavă* viteza cu care ai trecut mai departe.
Am clipit o dată, apoi de două ori, gândindu-mă că nu-l auzisem bine. Iar când mi-am dat seama că nu mă înșelasem, mi-a venit să-i trag un pumn între picioare.
– Tu vorbești serios?
Roth s-a încruntat.
– Arăt ca și cum n-aș vorbi serios?
– Ţi se pare grozav că am trecut mai departe atât de repede. Corect? După ce? M-am ridicat în picioare. Mai exact ce-am lăsat în urmă? Conform spuselor tale, orice ar fi fost între noi n-a contat și nici n-o să conteze vreodată. Eu n-am fost bună decât ca să-ți fac mai plăcută plictiseala, ai uitat?
– Mi-am cerut scuze pentru cuvintele cu pricina, a ripostat el în vreme ce ochii lui aruncau fulgere de un galben aprins. Vrei să-mi cer încă o dată?
– Nu! i-am răspuns și am înaintat, răsuflând greu. Dă-mi voie să-ți pun o întrebare. Tu vrei să fii cu mine, Roth?
Pupilele i s-au dilatat și a făcut un pas înapoi.
– Ce?
– Răspunde la întrebare!
Roth s-a retras iar, îndepărtându-se de mine și umflându-și cu putere pieptul.

– Nu-i vorba despre ce vreau eu.

– Cum zici tu, Roth! Am avansat cu pași mândri și mi-am înfipt un deget în pieptul lui. Mi-ai plăcut. Mi-ai plăcut cu adevărat, iar când te-ai dus și am crezut că ești torturat în flăcările din adâncuri, m-a *durut*!

– Layla…

– Îmi dau seama că noi doi n-am fost niciodată cu-adevărat împreună, dar după dispariția ta abia dacă am mai mâncat, abia dacă am mai dormit, și singura ființă care m-a împiedicat să-mi pierd mințile a fost Zayne, lucru pe care tu l-ai știut! Mi-ai și spus că pentru asta i-ai luat locul. Pe urmă te-ai întors și cu gura ta mi-ai zis că tot ce-a fost între noi n-a făcut nici două parale pentru tine. Ba chiar mi l-ai azvârlit pe Zayne în față, îndemânându-mă, în esență, să mă cuplez cu el, iar acum comentezi că e *grozavă* viteza cu care am trecut mai departe. Ei bine, poți să te duci Drac…

– Layla!

– Ce? am zbierat.

Ochii i s-au luminat, transformându-se în două volburi aurii.

– Ești sexy când îți ieși din sărite.

Mi-a căzut falca și am reacționat fără să gândesc. Scoțând un țipăt ascuțit, i-am izbit pieptul tare cu ambele mâini. Luat prin surprindere, Roth a dat înapoi, poticnindu-se.

– Ești al naibii de enervant!

El și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit într-un râs zgomotos. Când în sfârșit s-a potolit, un rânjet îi zăbovea pe chip.

– Dar, la modul serios, dacă eu te-aș vrea…

Dintr-odată era *drept* în fața mea, și degetele lui îmi cuprindeau obrajii. Atingerea abia simțită m-a pironit în loc. O cantitate uriașă de frustrare a explodat în mine ca o ghiulea, zguduindu-mă.

– Dacă eu te-aș vrea, tu l-ai mai vrea pe el?

M-am uitat lung la el preț de un moment, după care m-am smuls, rupând contactul dintre noi.

Întrebarea… ei bine, mă călca pe nervi și, în același timp, mă culca la pământ, căci cum aș fi putut să-i răspund? *Nu puteam*. Nu era o întrebare cinstită, fiindcă niciodată nu apucasem să-l am cu adevărat pe Roth, iar pe Zayne îl cunoșteam practic de o viață. Când venea vorba despre ei doi, totul se încâlcea.

– E foarte urât să întrebi asta, am șoptit, cu voce tremurândă. Chiar crud.

O emoție aprigă, furtunoasă, i-a licărit pe chip, dar a dispărut la fel de repede precum apăruse. Dezgustată de el și de mine însămi, m-am concentrat pe altceva și mi-am îndreptat din nou atenția spre podea, unde am găsit ceea ce căutam. O gaură cât o monedă de douăzeci și cinci de cenți. Marginile erau zdrențuite, ca și cum un acid ar fi străpuns dușumeaua. Oarecum îngrijorător, având în vedere că sângele meu fusese cel care o făcuse.

– Nu-i nimic aici. Roth privea în jur, cu sprâncenele ridicate. Cu excepția duhorii de vise pierdute și potențial irosit.

M-am încruntat la auzul replicii.

– Dar dedesubt?

Privirea i-a căzut asupra mea.

– Bravo, fetițo! Acolo trebuie să ne ducem.

– Nu sunt un câine, am bombănit, ridicându-mă și ștergându-mi mâinile pe jeanși. De ce n-ai propus pur și simplu asta de la bun început?

Roth nu mi-a răspuns, în vreme ce se îndepărta cu pași lungi, mergând către una dintre ușile laterale. L-am urmat, imaginându-mi că mă arunc asupra lui și-i trag un șut în cap. Fără să mai scoatem un cuvânt, am intrat pe o altă casă a scării, veche și uitată, ce ducea spre un vestiar antic și demodat.

Un miros de mucegai și de ceva… *scorțos* a dat năvală peste mine. Nici măcar nu voiam să inspir amestecul ăla. Deși diferit de putoarea râncedă a unui zombi, izul era tot atât de grețos.

Roth a dibuit un alt întrerupător, însă numai o mână de neoane s-au pornit. Ne-au întâmpinat șiruri după șiruri de dulapuri cenușii, cu aer părăsit. Jumătate dintre bănci erau rupte sau putrezite și niște umbre stranii se întindeau pe suprafața dulapurilor, dar când s-a apropiat de ele, Roth a scos un geamăt.

– Mâzgă, a spus el, strâmbându-și dezgustat buzele.

M-am dus la una dintre bănci. Pe picioarele de metal se întindea o substanță albă și vâscoasă. De-a curmezișul scândurii, materia se prelingea pe podea, cu picuri groși și lenți, ca de miere sau sirop. Am înghițit în sec.

– E ectoplasmă?

– Da, și încă o grămadă. Roth a pășit iute într-o parte, fiind cât pe ce să-și bage ghetele în balta de scârboșenie. Cred că am dat peste ceva.

– Pe bune? am șoptit sec.

El a pufnit.

– E uluitor că nimeni din școală n-a văzut chestia asta. Cercetând zidurile îmbrăcate în clei, a izbucnit într-un râs lipsit de amuzament. Ar fi cam greu de explicat.

– Nimeni n-are de ce să coboare aici. Am înaintat, având grijă să nu calc pe nimic ce putea fi considerat lipicios. Ce înseamnă toate astea?

Roth a răsuflat încet.

– Zău că nu știu. Există câteva creaturi care secretă ectoplasmă. Niciuna n-ar avea ce să caute într-un liceu.

Am mers mai departe, încercând să-mi fac o idee privind locul de pe podea în care ar fi putut să cadă sângele scurs în timpul ritualului. După câteva secunde, mi-am dat seama că trebuie să fi nimerit undeva în preajma dușurilor.

M-am uitat la ușa care ducea într-acolo. Lumina pâlpâia sporadic. Mi-am încordat umerii, mi-am silit picioarele să se miște și am intrat cu băgare de seamă în baia deschisă. Majoritatea robinetelor și a

capetelor de duș fuseseră smulse din pereți, lăsând în urmă găuri căscate. Prin ele picura și mai multă mâzgă, ce se scurgea pe ziduri.

Era… era de-a dreptul infect.

– Mirosul categoric e mai rău aici… oh, și iată motivul!

Roth și-a așezat o mână pe spatele meu și m-a făcut să mă întorc către lucrul la care se holba.

– Maică măiculiță! am exclamat, cu ochii cât cepele.

În spatele cabinelor de duș, un morman de… *ceva* atârna din tavan, susținut de niște lujere alb-cenușii, care-mi aminteau de pânza unui păianjen. Numai că trebuia să fie un păianjen îndopat cu steroizi, ca să țeasă ceva atât de masiv. La capătul ațelor se afla un cocon spart, cu carcasa lui albă despicată pe mijloc. Păstaia era goală pe dinăuntru și avea culoarea unui ziar vechi. O substanță uleioasă și întunecată se împrăștiase pe întreaga suprafață.

Arăta ca o chestie scoasă direct dintr-un film SF.

M-am uitat în sus și am realizat că pânza se găsea cam în același loc ca și gaura din podea, acolo unde fusesem legată, iar picătura de sânge nimerise pe dușumea.

– De asta e în stare sângele meu? am întrebat.

– Bănuiesc că da, în anumite circumstanțe. Roth a pășit în față. Destul de mișto, dacă stai să te gândești.

Am strâmbat din nas.

– Nu-i nimic mișto în faptul că sângele meu a creat o păstaie care arată ca scoasă drept din *Alien*!

– Grozav film, apropo! Totuși, nu și continuările.

Când am scos un mârâit, Roth mi-a azvârlit peste umăr un rânjet păcătos care, în ciuda tuturor celor întâmplate, mi-a făcut burtica să se zvârcolească.

– În mod evident, aici a crescut micul nostru bebe Lilin.

– Într-o păstaie?

El a dat din cap în semn de încuviințare.

– Nimeni nu știe prea multe despre Lilini. Cum se maturizează, cum arată sau orice alte lucruri de felul ăsta. Dar ce altceva ar putea fi?

– Trebuie să existe cineva pe lume care să ne poată spune.

Nu m-am apropiat, căci statul în aceeași încăpere cu arătarea aia era deja destul de rău.

– Ce zici de clarvăzător? am întrebat, gândindu-mă la puștiul pe care îl cunoscuserăm mai demult, cel care intra în comuniune cu Xbox-ul și cu îngerii… sau ceva asemănător.

Roth a râs în hohote.

– De data asta cred că o să fie nevoie de ceva mai mult decât un pui marca Perdue, ca să ne ofere asemenea informații.

– Atunci ce-ai vrea? Nervoasă, mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul. Nu știm nimic. Din nou! Iar excursia asta scurtă nu dovedește decât că sângele meu are capacitatea de a crea o păstaie scârboasă.

Demonul s-a întors, cu capul înclinat într-o parte.

– Ce dovedește e că Lilinul a provenit de aici, că Lilinul *a fost* aici, piticot.

Mi-am săltat mâinile.

– Nu știam deja treaba asta?

Fără să-mi dea un răspuns, Roth s-a îndreptat iar spre cocon.

– *Ăsta* trebuie să fie un semn al Lilinului, fiindcă nu știu…

– Cine-i aici? a tunat o voce care a răsunat în toată baia, făcându-mă să mă răsucesc brusc. Cine-i aici?

Am căscat ochii și m-am răsucit înapoi către Roth, care a strâns din umeri. De mare ajutor! Până să apuc să hotărăsc ce era de făcut, o umbră a căzut de-a curmezișul cadrului larg al ușii, iar mie

mi s-a tăiat răsuflarea când un bărbat a intrat în cameră.

Era de vârstă mijlocie, cu păr arămiu și o brumă de pistrui. Nu l-am recunoscut, însă uniforma de un albastru închis și inelul cu chei agățat de curea îl dădeau de gol. Lucra ca om de serviciu.

Când bărbatul și-a aruncat privirea în spatele meu, l-am simțit pe Roth apropiindu-se. Fără să mă uit, am știut că venise lângă mine cu mișcări de o eleganță pură, ca ale unui animal de pradă, care ar fi deșteptat vigilența oricărui om sau neom.

Îngrijitorul și-a încrucișat brațele la piept.

Roth și-a coborât un braț peste umerii mei și m-a lipit de el. Am înțepenit când și-a strecurat mâna în sus, pe spinarea mea, pentru a-și strânge pumnul în părul meu.

– Căutam un loc intim… știți, ca să putem fi singuri. Și-a plecat capul către al meu, răspândindu-și pe frunte câteva bucle negre ca pana corbului. Pe urmă am văzut toate astea și ciudățenia ne-a cam distras atenția. N-am dreptate, iubito?

Mă dureau fălcile de la cât de tare le încleștasem. Ceea ce făcea Roth era absolut inutil. Îl văzusem pătrunzând în mințile oamenilor și făcându-i s-o tulească în direcția opusă cu numai câteva cuvinte bine plasate. Nu făcuse de curând exact același lucru cu doamna McDaniel? Nu era nevoie să mă atingă.

Dar de vreme ce începuse jocul…

Mi-am lăsat brațul să alunece pe după mijlocul lui și i-am înfipt degetele în coaste. Am zâmbit radioasă când un mârâit înăbușit i-a izbucnit din piept, în semn de avertisment.

– Da. Mare dreptate, *scumpule*!

Îngrijitorul a pufnit.

– Da. Bine.

Nu era tocmai reacția la care mă așteptasem. Am dat să mă desprind, dar Roth m-a strâns mai tare. Când bărbatul și-a desfăcut brațele, am văzut

în sfârșit un nume brodat pe clapa unui buzunar mare. Gerald Young.

– Nu-i nevoie să inventați povești.

Suflecându-și mânecile, a scos la iveală un tatuaj făcut cu cerneală neagră: patru ochiuri, legate printr-un mic cerc. Desenul îmi amintea de o morișcă și avea ceva care-mi părea vag cunoscut. Când s-au uitat din nou la noi, ochii bărbatului căpătaseră culoarea cireșelor calde.

Era și timpul să controleze cineva mizeria de aici.

Roth a tras aer în piept și a mormăit:

– Vrăjitor.

CAPITOLUL 16

„Vrăjitor."

M-am uitat cu gura căscată la omul de serviciu. Dacă abilitățile mele n-ar fi luat-o razna, poate aș fi știut că avea ceva diferit, fiindcă aurele vrăjitorilor (ale adevăraților vrăjitori) cu siguranță ar fi arătat altfel. Căci un vrăjitor adevărat era capabil de niște chestii realmente nemaipomenite: vrăji, farmece tămăduitoare, să creeze foc din aer și, în general, felurite minunății care-mi stârneau invidia pentru, ei bine, pentru minunăția lor. Dar eu nu mai văzusem niciodată un vrăjitor. Probabilitatea de a zări unul în zilele noastre trebuia să fie egală cu aceea de a câștiga potul cel mare la loterie ori de a repera de-adevăratelea monstrul din Loch Ness.

– Chiar ești vrăjitor? am întrebat, cu un aer prostesc. Credeam că cei mai mulți dintre voi s-au stins. Să zicem, în Evul Mediu…

Un surâs strâmb s-a format pe buzele lui Gerald.

– Încă suntem bine mersi. Lăsându-și mâneca în jos, și-a îndreptat privirea spre Roth. Dar avem grijă.

– E de înțeles, a replicat demonul. Își luase în sfârșit brațul de pe umerii mei, așa că am lăsat vreo treizeci de centimetri de spațiu între noi. Gardienii nu s-au uitat niciodată cu ochi buni la vrăjitori, nu?

M-am încruntat, iar reacția mi s-a accentuat când Gerald a dat din cap, arătând că e de acord, și a spus:

– Nu, domnule.

– De ce?

Nu se știau multe despre vrăjitori. Cel puțin eu nu mă străduisem să descopăr mai multe despre ei.

– Vrăjitorii nu se laudă cu un ADN sută la sută omenesc. Roth îl privea pe Gerald cu un oarecare respect. Deși nu-și asumă cealaltă jumătate, au sânge demonic în ei.

Mi-am întors brusc capul înspre el.

– Ce?

Roth a încuviințat.

– Vrăjitorii reprezintă rodul împreunării între demoni și oameni, piticot. Nu că s-ar mândri în mod excepțional cu acest mic fapt. Unii sunt din prima generație, alții au avut cândva, demult, un demon în familie. Sângele poate că nu mai are aceeași putere, dar e acolo. Altfel cum crezi că ar avea asemenea aptitudini grozave în ale magiei?

Am clipit rapid.

– Nu știam.

– Dar tu? a spus Roth, lăsându-se în față. Gerald? Ești din prima generație sau vreun stră-străbunic și-a înmuiat pana unde n-ar fi trebuit?

Mi s-a părut ciudat că Roth, cu toată extraordinara lui măreție demonică, nu știuse de la bun început ce era Gerald. Vrăjitorul probabil că mi-a citit gândurile, căci rânjetul i s-a lățit un pic.

– Demonii nu pot să ne simtă. Avem farmece care-i împiedică, fiindcă noi realmente nu jucăm în Echipa Demon. Mai degrabă facem parte din Echipa Mamei Natură, însă, ca să-ți răspund la întrebare, e vorba de o străbunică. O Afurisită. A născut o copilă vrăjitoare. Acea vrăjitoare a fost mama mea.

Roth s-a lăsat pe spate, încrucișându-și brațele la piept.

– Marfă. Oricum. Revenind la orice ar fi treaba asta. Și-a mișcat scurt capul în direcția înfiorătorului cocon. Îți dai seama, presupun, că nu-i ceva normal?

Gerald a râs sec.

– Nici pe departe. Stau cu ochii pe el de când l-am găsit, cam acum două săptămâni și jumătate sau trei. Privirea i s-a oprit asupra mea și am simțit cum mi se pleoștesc umerii. Nu știu precis ce e. Nimeni din sabatul meu nu știe, dar asta nu-i tot.

– Nu? a murmurat Roth. Oh, ce bine!

– Nu, a spus vrăjitorul și s-a întors. Veniți după mine!

M-am uitat la Roth, care a dat din cap în semn de încuviințare. Hotărâtă să rezist până la capăt, l-am urmat pe Gerald înapoi în vestiar. Mi se părea un pic straniu că el știa ce eram noi. Ce eram eu. Situația n-ar fi trebuit să-mi dea un sentiment ciudat, dar până atunci avusesem mereu avantajul de a-i adulmeca pe cei nu tocmai normali.

Gerald a ocolit mâzga ce îmbrăca o bancă și s-a oprit în fața unui dulap închis.

– Toată ectoplasma asta nu poate fi un lucru bun, nu? La început am crezut că are de-a face cu ce se întâmplă dincolo, dar acum nu mai sunt atât de sigur.

Roth a pășit în față, lungindu-și gâtul.

– De ce nu?

– E mai ușor să vă arăt pur și simplu.

Bărbatul s-a tras deoparte, a băgat mâna în buzunarul de la spate și a scos o batistă roșie. Folosindu-se de ea, a deschis foarte încet și cu multă grijă ușa dulapului.

– Drace! a bâiguit Roth.

Fiind incredibil de scundă, nu puteam să văd din spatele niciunuia. Oftând, m-am mutat de cealaltă parte a lui Roth și imediat mi-am dorit să n-o fi făcut.

În dulap era îngrămădită o *chestie*. O creatură pe care n-o mai văzusem vreodată. Trupul ei avea aspectul laptelui stricat: alb-gălbui și cu un fel de cocoloașe. Pe silueta subțire și înaltă nu se vedea niciun fir de păr și nicio formă distinctivă. Părea să măsoare aproximativ un metru optzeci înălțime și nu mai mult de șaizeci de centimetri lățime. Brațele stăteau încrucișate pe piept, iar capul, plecat. Trăsăturile faciale lipseau cu desăvârșire. Găsiserăm sursa cleiului. Lichidul alb și vâscos picura de pe picioarele abia conturate.

Mi s-a întors stomacul pe dos.

– Ce naiba e?

– Bună întrebare. Gerald a închis ușa fără zgomot. Nu e singura arătare. Aproape fiecare dulap de aici are câte una înăuntru.

– Oh…! Am făcut ochii mari. Și nu ți-a dat prin minte să zici ceva?

– Cui? Gerald s-a răsucit spre noi, cu o căutătură tăioasă. Gardienii probabil că ne-ar ucide pe loc din cauza sângelui care ne curge în vene și demonii probabil că ne-ar ucide ca să se amuze. Iar eu habar n-am ce sunt chestiile astea. Nimeni din sabatul nostru n-are idee. Noi nu ne ocupăm cu omorâtul de-a valma.

– Iubitori de copaci! a bombănit Roth, atrăgându-și o încruntătură severă. Ce se găsește în dulapul ăla nu-i nici Moș Crăciun, nici nenorocitul de Iepuraș de Paște.

Un fior îmi juca pe șira spinării. Aveam o presimțire foarte rea.

– Și poate dacă ai ști ce-i coconul ăla, atunci ai pricepe, a continuat Roth, fluturându-și mâna înspre dulapuri, că nu-i de dorit ca un asemenea lucru să infesteze o școală plină de oameni.

Gerald și-a încordat umerii.

– Coconul provine de la nașterea unui Lilin. Imediat ce vorbele mi-au ieșit din gură, chipul lui Gerald s-a golit de sânge, căpătând un aer sfârșit.

– Lilinul?

– Știi despre Lilin? l-am întrebat, aruncându-mă asupra subiectului. Vreun amănunt?

El a dat nerăbdător din cap.

– Unele sabaturi, cele cu tendințe extremiste (nu al nostru, dar altele), cred că Lilith s-a ales cu partea mai proastă a înțelegerii. Că ea e mama noastră, a tuturor.

Când am auzit asta, mi-am arcuit o sprânceană.

– N-o venerăm pe Lilith. Noi nu, dar… S-a uitat peste umăr, dincolo de ușa ce ducea spre cabinele de duș. Un Lilin aici?

– Credem că da. Din motive evidente, am vrea să-l găsim. Roth și-a mijit ochii. Dar ce, Gerald?

Urma să mai spui ceva.

Bărbatul a înghițit în sec, devenind deodată neliniștit.

– În apropiere de Bethesda, există un sabat care o venerează pe Lilith. Dacă cineva ar ști despre un Lilin…

– Sau dacă un Lilin ar căuta refugiu… Inima îmi tresărea de entuziasm. La ei s-ar duce, fiindcă ei s-ar putea să-l simpatizeze.

Gerald a început să transpire.

– Dar nu înțelegi! Ei nu sunt ca mine ori ca sabatul meu.

Mi-am aruncat privirea spre Roth, care a zâmbit, dezvelind un șir de dinți albi.

– Cu alte cuvinte, ei sunt vrăjitorii cei răi din Vest.

– Da, și știu ce aveți în gând: să vă duceți la ei. Nu v-aș sfătui. Pe *el* (a făcut semn cu capul spre Roth) l-ar primi cu brațele deschise. Dar pe tine? Ești în parte Gardian. Îmi dau seama. Te-ar jupui de vie.

Am dat să-i spun că eram și fiica lui Lilith, deci categoric sabatul ar fi trebuit să mă iubească și să mă ia în brațe, însă căutătura lui Roth m-a avertizat să tac.

– Cum găsim sabatul ăsta?

Vrăjitorul a tras adânc aer în piept.

– E un club pe lângă Row Cinema. O să-l recunoașteți după simbol. Gerald și-a arătat semnul acum ascuns sub mânecă. Persoana cu care trebuie să discutați voi, cotoroanța lor, o să fie acolo la următoarea lună plină. Și nici să nu vă treacă prin minte să luați un Gardian cu voi. Cu ea de față o să fie destul.

Întorcându-și spre mine ochii aurii și jucăuși, Roth și-a curbat buzele într-un delicios surâs arogant.

– E perfect.

Grrrozav!

– Dar, revenind la chestiile din dulapuri. Luându-și din nou un aer absolut serios, Roth l-a țintuit pe Gerald cu o căutătură aspră. Sunt Târâtori Nocturni în plină metamorfoză, și detest să mă gândesc câți dintre ei ar putea „să se coacă“.

Groaza m-a izbit drept în stomac, făcându-l să se strângă. Târâtorii Nocturni, la fel ca Fiarele și demonii Călăi, erau niște ființe demonice, create în iad și interzise la suprafață. Pe lângă faptul că, în mod evident, nu aveau nici pe departe o înfățișare omenească, mai erau și extraordinar de periculoase. Asemenea Călăilor, aveau forță și cruzime, dar mai rău era veninul pe care-l conținea saliva lor și cu care puteau să-și paralizeze victimele. Astfel încât Târâtorii să se hrănească din ele fără a le ucide. Cu asta se ocupau ei acolo, dedesubt, unde-și schingiuiau prăzile timp de o eternitate în iad.

Și nu obișnuiau să muște, ca Imitatorii. Aveau un talent impresionant în a-și folosi scuipatul pe post de proiectil, ca dinozaurii ăia mici și înfricoșători din seria de filme *Jurassic Park*. Iar dacă saliva lor îți atingea pielea, atunci lucrurile o luau repede la vale.

Gerald s-a uitat peste umăr.

– N-am știut. Niciunul dintre noi n-a știut ce sunt arătările alea.

– Asta-i clar! a bombănit Roth. Trebuie să izolăm zona și…

Un trosnet puternic ne-a speriat. M-am răsucit și am rămas cu răsuflarea tăiată, căutând sursa zgomotului. Acesta se auzise cu ecou, ceea ce făcea mai greu de identificat locul din care provenise.

– E posibil să mai fie cineva aici? am întrebat, temându-mă deja de răspuns.

– Nu. Gerald și-a șters fruntea cu dosul mâinii. Nimeni nu coboară aici. Eu venisem doar din greșeală, când am descoperit toate astea.

Roth s-a încruntat când la urechi ne-a ajuns un scârțâit metalic, un ticăit de balamale vechi. Am simțit cum un tremur își croiește drum prin mine. Preț de o clipă s-a lăsat liniștea, urmată de sunetul unor pași grei și egali.

– Tu ai vreo putere superspecială de care ar trebui să ținem seama? a întrebat Roth.

Gerald a scuturat din cap.

– Mă pricep doar la farmece și vrăji. Chestii pentru dragoste și noroc.

Vrăji de dragoste? Dintr-un oarecare motiv ciudat, informația mi-a trezit interesul, dar într-adevăr nu era momentul să fac cercetări suplimentare. Pașii se apropiau, înaintând de-a lungul celuilalt șir de dulapuri, iar Roth și-a lăsat bărbia în piept.

– Atunci ai face bine să-ți miști fundul de aici.

Eu am făcut un pas în spate, evitând mâzga de pe podea. Aruncând scântei chihlimbarii, ochii demonului i-au întâlnit pe ai mei.

– Trebuie să pleci și tu.

– Nu, am spus, inspirând adânc. Sunt antrenată să… *Ooo*!

Ființa care se ivise de după capătul șirului de dulapuri era goală pușcă. Nu că asta ar fi fost partea cea mai deranjantă.

Avea formă de om, măsurând peste doi metri. Mușchii i se unduiau pe sub pielea lucioasă, de culoarea pietrei lunii. Două coarne groase îi răsăreau din creștetul capului, curbându-se spre interior. Vârfurile lor erau ascuțite, și nu mă îndoiam că, dacă Târâtorul Nocturn ar fi împuns pe cineva, treaba nu s-ar fi sfârșit frumos. Pupilele, asemănătoare cu ale felinelor, erau plasate în mijlocul unor irisuri sângerii. În plus, creatura zâmbea, etalând doi colți tăioși ca briciul.

Roth a fost al naibii de rapid.

S-a aplecat cu viteza fulgerului și a scos două instrumente lungi și subțiri din lateralele ghetelor. Lame de fier. Nici n-avusesem habar. Uau! Faptul

că purta la el ceva fatal pentru neamul lui… era cu adevărat formidabil.

S-a ciocnit de Târâtorul Nocturn, înfigându-și lamele în mijlocul lui. Creatura a răcnit și l-a îmbrâncit pe demon într-o parte. Roth s-a lovit de un dulap și a scos un geamăt. Metalul a cedat, iar el a scăpat lamele. Una a nimerit în mâzgă, cealaltă a alunecat pe podea.

– Binecuvântat fie, a șoptit Gerald, retrăgându-se.

Eu mi-am împins în adâncul sufletului spaima cumplită care nu-mi era de niciun folos și am țâșnit de-a curmezișul încăperii, ca să înșfac lama de pe podea. Roth înfășurase mânerul într-o cârpă neagră, însă tot am simțit fierbințeala fierului în timp ce mă ridicam.

Roth mi-a strigat ceva, dar adrenalina mi-a băgat simțurile în viteză când Târâtorul Nocturn s-a răsucit valvârtej spre mine. Și-a aplecat capul într-o parte, adulmecând aerul cu nările lui ca de bou, de parcă n-ar fi reușit să-și dea seama ce eram.

M-am năpustit asupra lui, însă am dat greș când el a dispărut pur și simplu, ca să reapară în spatele meu. M-am răsucit. O substanță albă se scurgea din cele două găuri scobite în abdomenul lui musculos.

Mi-am învârtit lama înspre Târâtor, dar el s-a făcut iar nevăzut, ivindu-se din nou cu câțiva pași mai la stânga. M-am lăsat pe vine, așa cum mă învățase Zayne, și am atacat picioarele creaturii, amintindu-mi tocmai în acel moment că arătarea era cu adevărat și fără ocolișuri complet dezbrăcată.

Bleah!

Înainte ca șutul meu să-și atingă ținta, Târâtorul s-a lăsat într-o parte și a căscat gura. M-am ferit înspre dreapta când a împroșcat un jet de lichid alb, cu miros de acid. Asta mi-a distras pentru o clipă atenția și nu m-am mișcat suficient de repede

când Târâtorul a întins o mână grea, terminată cu gheare. Am sărit în spate, însă unghiile lui mi-au străpuns partea din față a puloverului, zgâriindu-mă. Plămânii mi s-au golit de aer când privirea mea a întâlnit-o pe a creaturii. Am avut o scurtă senzație de arsură, după care Târâtorul s-a poticnit în lături.

S-a întors către Roth. Mișcându-se tulburător de iute, a prins cealaltă lamă, aflată acum în mâna demonului, și a rupt-o în două.

– La naiba! a mormăit Roth.

Apoi Târâtorul l-a prins de gât, săltându-l de jos. Cu trupul tremurând, și-a lăsat capul pe spate, și-a dezvelit colții letali și s-a pregătit să stropească iar cu venin. Apucându-l de încheieturile cărnoase, Roth și-a strâns picioarele și s-a folosit de pieptul arătării ca de o trambulină. Gestul l-a făcut pe Târâtor să-l scape din mână, iar demonul a căzut pe podea și a sărit din nou în picioare.

Eu am ocolit în grabă banca putredă și am izbit în spinare creatura amețită cu un șut de care Zayne ar fi fost mândru. Mi-am legănat mâna în care țineam lama, gata să-l trimit pe ticălos înapoi în iad, înjunghiindu-l drept în inimă.

Târâtorul Nocturn a dispărut cât ai clipi, iar eu am picat pe dușumea, amortizându-mi căderea în ultimul moment, înainte să-mi înfig fața într-o baltă de mâzgă. Creatura a reapărut deasupra mea, m-a luat de ceafă și mi-a desprins tălpile de pământ.

Bambi mi s-a mișcat de-a curmezișul abdomenului când o explozie de durere mi-a coborât pe șira spinării, din pricina strânsorii prea puternice. Însă mi-am balansat un picior și am dat cu vârful încălțării acolo unde conta. Răcnind, Târâtorul m-a lăsat jos și s-a îndoit, cuprinzându-și părțile intime în căușul palmelor.

Am aterizat în picioare și m-am răsucit, văzând că Roth se apropia din spatele arătării. Fără să mai pierd nici o secundă din avantajul pe care-l aveam,

mi-am împins lama de fier în pieptul lui și m-am retras repede. Stropi mărunți, de culoare albă, s-au împrăștiat din rană, spumegând în aer. Răgetul Târâtorului Nocturn s-a sfârșit brusc când monstrul a izbucnit în flăcări. În câteva secunde, n-a mai rămas din el decât un petic de podea arsă.

Gâfâind și clătinându-mă, am făcut un pas în spate, apoi am lăsat jos lama. Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Roth. El se holba la mine cu un aer șocat.

– Ce? m-am răstit.

Demonul a clătinat încet din cap.

– Uitasem că ești în stare să lupți. Și uitasem cât de excitant e.

I-am susținut privirea preț de o clipă, după care m-am uitat spre dulapuri, apoi către locul în care Gerald se lipise de un perete. O groază cruntă îi umplea chipul.

– Spuneai că aproape toate dulapurile astea sunt pline cu asemenea arătări?

Vrăjitorul a dat din cap în semn de încuviințare. Simțind cum mi se zvârcolește stomacul, mi-am șters stratul subțire de sudoare de pe frunte.

– E o problemă.

– Aș putea să le curăț eu, a propus Roth.

– Și dacă mai sunt și alții pe cale să se trezească? N-ai cum să lupți cu mai multe creaturi dintr-astea în același timp.

El s-a încruntat. Am oftat.

– Nu fi idiot! N-are nicio legătură cu abilitățile tale. Abia dacă am doborât unul singur lucrând împreună. Mi-am aruncat privirea spre Gerald. Obrajii lui începeau să prindă iar culoare. Scuze, dar e musai să-i implicăm pe Gardieni. N-o să le zic despre tine, dar, dacă aș fi în locul tău, aș avea grijă să stau ascuns câtă vreme ei o să se afle în școală.

Gerald a dat iar din cap. Roth și-a strecurat lama, acum ruptă, înapoi în gheată, apoi a traversat

țanțoș încăperea. Fără să scoată o vorbă, a întins mâna, iar eu i-am dat cealaltă lamă.

– De ce ar fi atât de mulți aici, jos? Trebuie să aibă de-a face cu Lilinul, nu?

– Așa e. O expresie de îngrijorare i-a schimonosit trăsăturile. Dacă nu cumva coconul nu provine, de fapt, de la un Lilin.

O durere surdă mi s-a pornit în tâmple când mi-am ridicat privirea spre el.

– Parcă erai convins că vine de la un Lilin.

– Eram, dar… Roth s-a uitat un moment la dulapuri, după care și-a încrețit fruntea. S-a întors din nou spre mine și, continuând să se încrunte, s-a aplecat în direcția mea. Prea mult.

Am făcut un pas înapoi, lăsând un spațiu între noi. Roth m-a urmat, plecându-și genele pentru o secundă. Când le-a ridicat iar, ochii îi erau limpezi precum cristalul.

– Ești rănită?

– Nu. Ba da. M-am uitat în jos, la propriul trup, și am văzut rupturile din puloverul gros. Totuși, mijlocul nu mă durea. Nu sunt sigură.

Privirea intensă i-a devenit și mai pătrunzătoare.

– Piticot…

M-am retras când a întins o mână spre mine.

– Sunt bine. Ai uitat? Tocmai am ucis un Târâtor Nocturn. Mi se părea că pe asta ar fi trebuit să se concentreze mai mult. Într-un fel, mă simțeam ca o luptătoare ninja.

– Trebuie să mă lași să verific. Iar a încercat să pună laba pe mine, reușind de data asta să-mi apuce între degete poala puloverului. Țesătura s-a întins, dezvăluind trei despicături zdrențuite. Roth a tras o înjurătură grosolană. Te-a sfâșiat cu ghearele?

– Hei! l-am plesnit peste mâini, însă după nu mai mult de o secundă, el îmi lăsase la vedere maioul alb-gălbui pe care-l purtam pe sub pulover.

Materialul era pătat cu roșu fix deasupra buricului.

– Layla, a șoptit Roth, vrând să se lege în continuare de maiou.

– Termină! am spus și m-am smucit din mâna lui. M-am săturat de tine, Pipăilă Pipăiescu! N-am nimic. Nici măcar nu mă doare burta. E doar o zgârietură.

Gerald încă stătea lipit de zid. Roth a strâns din dinți și s-a uitat cu furie la mine.

– Ar fi cazul să nu te mai porți copilărește! Un Târâtor…

– Nu m-a atins niciun strop din veninul lui.

– Dar te-a lovit cu *ghearele*. Vorbea de parcă aș fi fost un copil de cinci ani, care n-are logică. Trebuie să te duc la mine acasă, unde pot…

Râsul meu odios de brutal i-a retezat vorba.

– Cât tupeu! Tu chiar crezi c-o să pun botul la așa ceva?

– Layla…

– Taci din gură, Roth! Pe bune! Am trecut ca o furtună pe lângă el și m-am îndreptat către scară, oprindu-mă numai cât să mă adresez unui Gerald încremenit de frică. O să-i chem cât pot de repede pe Gardieni.

El a înghițit în sec și a răsuflat greu.

– O să am grijă să nu mai coboare nimeni aici. Am urcat în grabă, rugându-mă să reușesc într-adevăr să-i trezesc pe toți Gardienii, iar ei să poată veni numaidecât, fără să facă vâlvă. Când am ajuns la ultima treaptă, îmi simțeam pielea lipicioasă și rămăsesem fără aer. Probabil din cauza adrenalinei rămase după luptă. Nu putea fi din pricina rănii de pe burtă, fiindcă nici măcar nu mă durea.

Împinsesem ușile la o parte și o luasem prin sala de sport cea umedă și urât mirositoare, când Bambi a început să-mi urce pe picior.

– Layla! Oprește-te acum! Tonul lui autoritar și îndrăzneala de a-mi dau un ordin m-au făcut să mă întorc imediat, dar când m-am oprit… încăperea a continuat să se învârtă, ca un caleidoscop în nuanțe de gri și negru.

– Nu-i a bună!
– Ce?
Chipul lui Roth a devenit neclar.
Contururile imaginii pe care o aveam în fața ochilor se întunecau.
– Oh, fir-ar!
Mi-am dat vag seama că Roth se repezise înainte tocmai când picioarele mele pur și simplu încetaseră să mai funcționeze. S-au strâns sub mine și pe urmă n-a mai fost nimic.

CAPITOLUL 17

Când am deschis ochii, am dat de profilul împietrit al lui Roth, care stătea cu toată atenția îndreptată spre drumul dinaintea lui și strângea volanul atât de tare, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Eu zăceam chircită pe scaunul din dreapta al mașinii lui.

Am tras cu greu aer în piept. Gândurile îmi erau tulburi.

– Ce…?

El s-a uitat la mine, și din privirea lui aurie a izvorât ceva asemănător îngrijorării.

– Aproape am ajuns, piticot.

– Cum…? Am înghițit, dar mi-am simțit gâtul uscat ca iasca. Îmi aminteam ce se întâmplase, însă habar n-aveam cum ajunsesem în Porsche-ul lui. Cum… m-ai scos din școală?

El și-a săltat un colț al buzelor în timp ce-și îndrepta din nou atenția spre stradă.

– Am talent.

Erau mari șansele ca reprezentanții școlii să sune la mine acasă, de vreme ce lipseam de la orele de după-amiază. Inima a prins să mi se zbată fără vlagă, cu atât mai mult cu cât mă gândeam la locul în care ar fi putut să mă ducă Roth. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar n-am reușit decât să alunec și să mă ghemuiesc mai strâns.

– Trebuie să mă duci înapoi la liceu, am spus, cu răsuflarea tăiată. Nu pot să merg la tine în apartament.

– Nu fi absurdă! a replicat Roth, cu voce egală. Ghearele unui Târâtor Nocturn sunt infecțioase, și chiar n-am cum să te tratez în mijlocul holului, nu? E și așa destul de rău că sunt obligat să conduc. Ar fi prea riscant să zbor în timpul zilei.

– Pot să-l sun pe Zayne, am încercat eu să-l conving în timp ce-mi țineam ochii strâns închiși

din cauza crampelor care-mi cuprinseseră mușchii abdominali.

Roth nu mi-a răspuns și am scos un geamăt.

– Cred c-o să vărs.

În loc să-l aud zicându-mi să nu fac una ca asta în Porsche-ul lui mic și frumos, am auzit motorul ambalându-se și am simțit cum mașina se împinge înainte.

– Aproape am ajuns, a spus Roth cu glas încordat.

Nu voiam să merg la el acasă, dar în afară de a mă arunca din mașină, nu eram în stare să-i opun cine știe câtă rezistență.

Pentru o vreme, toate s-au desfășurat ca prin ceață. Am rămas cu ochii închiși, concentrându-mă să nu mă umplu de vomă. Am simțit cum automobilul se oprește și, din spatele pleoapelor coborâte, am sesizat o schimbare a luminii. N-am urmărit cu adevărat procesul prin care Roth m-a dus în blocul lui, ceea era un lucru bun, căci cu siguranță implicase purtarea mea pe brațe.

– Asta-mi pare cunoscut, a anunțat o voce plăcută și cultivată, când o ușă s-a închis în urma noastră și o vagă aromă de mere mi-a gâdilat nările.

– Taci, Cayman!

Un hohot înfundat m-a scos din sărite și am încercat să nu mă gândesc la prima dată când fusesem acolo, oarecum în aceeași situație.

– Uite ce-i, eu doar atrag atenția că treaba devine un obicei și s-ar cuveni…

Zgomotul ușii trântite m-a zguduit și a întrerupt orice ar fi intenționat să spună Cayman. O secundă mai târziu eram întinsă pe un pat. Patul lui Roth. Mi-am dezlipit pleoapele și imediat mi-am dorit să n-o fi făcut.

Vederea familiarilor pereți albi pe care stăteau înșirate aceleași cărți și DVD-uri care fuseseră acolo și mai înainte… a pianului din colț… până și a tablourilor macabre, aproape deranjante… aveau

efectul unui pumn tras în piept și nu-mi ajutau deloc stomacul sensibil. Picioarele îmi atârnau la doi centimetri distanță de podea, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la pisoii-vampir, care erau atât tatuaje, cât și animale de companie. M-am întrebat dacă se întorseseră și stăteau ascunși sub pat, gata să-și înfigă micii lor colți în orice bucată de piele expusă.

Nu puteam sta acolo.

Când Roth s-a retras, am dat să mă ridic. El mi-a aruncat o privire amenințătoare.

– Stai pe loc! Cu cât te miști mai mult, cu atât mai tare o să se împrăștie infecția și n-o să fie ușor de dres.

În timp ce pieptul mi se umfla și cobora greoi, l-am urmărit pe Roth cum se duce la frigiderul negru din mica lui bucătărie. A deschis ușa, a băgat mâna înăuntru și a scos o sticlă de apă de pe care fusese dezlipită eticheta. L-am privit cu băgare de seamă când s-a apropiat de pat.

– Apă sfințită. Roth a scuturat ușor sticla. Echivalentul demonic al peroxidului.

– Obișnuiești să ții apă sfințită în frigider?

El s-a oprit în fața mea.

– Nu se știe niciodată când ai nevoie.

Nu puteam să întrevăd prea multe situații în care un demon să aibă nevoie de apă sfințită.

– Ar trebui s-o beau?

Roth s-a strâmbat dezgustat.

– Ești în parte demon, Layla. Dacă bei din chestia asta, o să scuipi vomă ca o gagică posedată. De vreme ce, în mod normal, e folosită împotriva demonilor, poate să vindece o rană făcută de un alt demon, în funcție de rană și de toate cele.

– Atunci ce-ar trebui să fac cu ea?

Un mic rânjet i s-a ivit pe chip.

– Scoate-ți bluza!

M-am holbat la el. A ridicat din sprâncene.

– Vorbesc serios. Trebuie să torn asta (a scuturat iar sticla) pe zgârieturi.

Am avut nevoie de o secundă ca să-i răspund.

– Nu-mi scot bluza!

– Ba o să ți-o scoți.

Ridicându-mă pe coate, i-am susținut privirea hotărâtă.

– Ai tras ceva pe nas dacă ai impresia c-o să-mi dau jos măcar un singur fir de îmbrăcăminte.

– Cum spuneam și altă dată, prafurile te fac praf. Mi-a zâmbit larg, în vreme ce eu îl fixam cu ură. Îndepărtarea bluzei e obligatorie, piticot. Motivul pentru care nu te doare burta e că ai niște venin sau sânge îmbibat în pulover. Îți amorțește pielea, dar să stai cu veninul pe tine nu favorizează vindecarea. Bluza trebuie să dispară.

M-am uitat în jos. Puloverul meu fiind închis la culoare, era imposibil să-mi dau seama dacă avea sânge demonic pe el. Roth s-a apropiat și s-a ghemuit lângă pat.

– Nu e cazul să fii timidă.

– Nu despre asta-i vorba, i-am trântit-o, forțându-mă să stau dreaptă.

Camera s-a înclinat un pic și am închis ochii.

– Nu-i ca și cum nu te-aș mai fi văzut până acum.

– Oh, Doamne! am gemut. Nu asta-i ideea.

Roth a oftat.

– Uite ce e, pierdem vremea. O să ți se facă mai rău, iar apa sfințită n-o să funcționeze. E atât de simplu, așa că nu mai fi copilă și scoate-ți puloverul!

Mi-am deschis cu greu ochii și m-am luptat cu pulsul care o luase razna. Atunci am văzut ceva în căutătura lui neclintită. Dacă nu-mi dădeam singură puloverul jos, urma s-o facă el, ceea ce ar fi fost mai rău. Aveam să reușesc. Roth nu simțea nimic pentru mine. În regulă. Acum nu mai simțeam nici eu nimic pentru el. Grozav! Eram fată mare.

Am mormăit o înjurătură, mi-am coborât mâinile și, cu grijă, mi-am scos puloverul și maioul dintr-o singură mișcare. În timp ce lăsam atât de revoltătoarele haine să cadă pe podea, mi-am aruncat privirea spre abdomenul meu.

Chiar nu arăta foarte… rău. Ghearele abia dacă mă zdreliseră, însă cele trei semne erau de un roșu închis, inflamat, și mici liniuțe se împrăștiau dinspre vinișoarele retezate.

După câteva secunde de încordare, am realizat că Roth nu se mișcase. Unde naiba îi erau porcăriile cu „timpul e esențial“? Mi-am ridicat privirea și am văzut că realmente nu se clintise niciun pic.

Încă stătea ghemuit lângă pat, cu sticla de apă sfințită bălăbănindu-i-se între degetele lungi. Mă fixa cu aceeași intensitate ca în vestiar, dar ceva se înflăcărase în spatele ochilor lui aurii, iar privirea îi era ațintită asupra pieptului meu. Măcar de data asta, Bambi nu-mi mai folosea sânul pe post de pernă. Capul ei în formă de diamant se odihnea în partea de jos a abdomenului meu.

Pe măsură ce Roth continua să se uite, un val de căldură mi s-a încolăcit în fundul stomacului, mai ales când el și-a scos limba și a lăsat-o să alunece peste buza de sus. Lumina s-a reflectat în cercel, și am simțit cum mi se înfierbântă pielea. Nu-mi plăceau lucrurile care începeau să se întâmple în corpul meu. Și nu-mi plăcea că el se holba la mine, că în etapa în care ne găseam avea măcar impresia că i se îngăduie așa ceva.

Și eram al naibii de sigură că nu-mi plăcea nici senzația de sufocare ce-mi inunda pieptul.

– Nu te mai zgâi la mine! i-am poruncit.

Roth l-a șocat pe demonul din mine târându-și privirea în sus și ridicându-se, în timp ce forța concentrată în spatele irisurilor lui îmi ardea pielea. A trecut un moment înainte să vorbească.

– Întinde-te pe spate!

Am vrut să mă opun tonului repezit, însă cu cât terminam mai repede, cu atât era mai bine. M-am culcat încet și, când l-am simțit apropiindu-se, mi-am pironit ochii în tavan. El s-a apucat să se învârtă pe deasupra mea și am strâns în pumni pătura moale, ca să rămân potolită.

– S-ar putea să usture puțin.

Am scrâșnit din dinți.

– Nu poate fi mai rău decât să te coasă cineva, corect?

El s-a uitat scurt în ochii mei și a șoptit:

– Corect.

Când Roth a deșurubat capacul și a înclinat sticla spre mijlocul meu, mi-am ținut răsuflarea, pregătindu-mă pentru orice durere distrugătoare de celule cerebrale care ar fi urmat să se dezlănțuie. Prima picătură mi-a sfârâit pe trup, apoi lichidul a ieșit gâlgâind, acoperindu-mi urmele de gheare, curgându-mi pe burtă și vărsându-se pe patul de sub mine.

Bambi s-a tras brusc înapoi, iar capul i-a dispărut sub betelia jeanșilor mei, evitând șuvoiul neîntrerupt de apă sfințită. Pielea mă ardea la contactul cu substanța și căpăta o nuanță de roz-roșiatic. Mi-am mușcat buza. Nu era la fel de rău ca în cazul cusăturilor, dar nici tocmai plăcut nu era.

– Îmi pare rău, a murmurat Roth, înclinând încă o dată sticla.

O manevra cu grijă, evitând să intre el însuși în contact direct cu apa. Îmi închipuiam că reacția lui ar fi fost mai urâtă decât a mea, având în vedere că era un demon pursânge.

Tăieturile au început să scoată o spumă albă în vreme ce mie-mi dădeau lacrimile din cauza usturimii. În cele din urmă apa s-a terminat, iar Roth a făcut un pas în spate.

– Să stai puțin nemișcată.

Inspirând și expirând lent, am rămas pe loc, până când Roth s-a întors cu un prosop. Fără să

scoată o vorbă, mi-a șters excesul de lichid de pe lateralele abdomenului. Atunci am remarcat că vârfurile degetelor lui erau de un roz aprins. Mi-am dres vocea.

– Ți-ai ars degetele.

El a strâns din umeri.

– Se mai întâmplă. Nu mi-a atins rănile făcute de gheare, dar, când se îndepărta, și-a lăsat mâna liberă să-i alunece în treacăt peste cicatricea decolorată de pe brațul meu, cea lăsată de Gardian. Stai nemișcată!

N-a fost nevoie să aștept mult. Roth a revenit lângă mine cu o pătură neagră. La fel ca aceea cu care mă înfășurase în seara în care fusesem atacată de Petr, era făcută dintr-un fel de țesătură groasă, extrem de scumpă. Mi-a întins-o peste piept, lăsându-mi abdomenul dezgolit, apoi s-a retras.

– Va trebui să rămâi pe loc până când se termină sfârâitul.

S-a așezat pe băncuța de lângă pian și a lăsat capul în jos. Câteva bucle negre i-au căzut pe față, acoperindu-i chipul. N-a mai spus nimic altceva.

Am tras puțin aer în piept. Un Roth tăcut și posomorât era un Roth îngrijorător, fiindcă reprezenta o raritate, iar eu nu știam precis cum să mă port cu el într-o asemenea stare. O parte din mine se mira din pricina schimbării de dispoziție și ar fi dorit să pună întrebări, însă nu voiam să par interesată.

Pentru că eram.

Și îmi cam venea să-mi trag un pumn în față din cauza asta.

Oricât de nebunesc ar părea, trebuie să fi ațipit în vreme ce așteptam ca apa sfințită să-și facă efectul, căci atunci când am deschis iar ochii și am clipit, urmele de gheare nu mai sfârâiau. Nu mai simțeam greață ori amețeală, ci numai o ușoară durere în preajma tăieturilor.

Și Roth stătea așezat pe pat, lângă mine.

Mă rog, când mi-am întors capul înspre căldura trupului său, stătea mai degrabă culcat pe pat, lângă mine. Își sprijinise toată greutatea pe un singur braț, proptindu-și capul cu mâna. Un zâmbet neobișnuit i se întipărise pe chipul de o frumusețe stranie, în contrast cu expresia posacă de mai devreme. Buzele i s-au desfăcut ușor.

– Încă șoptești în somn.

M-am încruntat.

– Uneori scoți niște mici sunete. Ca un pisoi. E drăguț.

– Ce faci? Roșeața mi-a inundat obrajii în vreme ce mă grăbeam să mă ridic. Dar am uitat de pătură, care mi-a alunecat până la talie. Roth a urmat-o cu privirea și a rânjit când mi-am smucit-o înapoi în sus.

– Mă uitam la tine cum dormi.

– Înfiorător! am spus, ținându-mi pătura în dreptul bărbiei.

El a săltat dintr-un umăr.

– Cum te simți?

– Bine. Strângând puterea de undeva din adâncul meu, m-am silit să spun: Mulțumesc.

– O să ți-o trec pe nota de plată.

L-am privit amenințător. Demonul s-a răsucit cu eleganță, s-a ridicat în picioare și s-a întins.

– Te-ai trezit la țanc. Nu cred că vrei să vină Bolovanul și să te găsească mulțumită și fericită în patul *meu*.

– Ce?

– Bolovanul. E pe drum. Și-a încrucișat brațele la piept, fixându-mă cu privirea. Vine să te ia.

Am clipit o dată, pe urmă de două ori, în timp ce mici noduri mi se formau în stomac.

– M-am folosit de telefonul tău, mi-a explicat Roth. Era în buzunarul din față. Dormeai buștean când l-am luat. Mă rog, ai scos tu un geamăt care m-a făcut să cred că-ți plăcea cum degetele mele…

– Mi-ai luat telefonul din buzunar și l-ai sunat pe Zayne? Am sărit în picioare. Ești nebun?

– Ultima oară când am verificat, nu eram. Ar trebui să te încânte să afli că Bolovan a răspuns de la primul țârâit. A strâns din buze, și o expresie îngândurată i-a fluturat pe chip. Dar n-a fost tocmai fericit când mi-a auzit vocea. Nici când a auzit că ești cu mine. Sau că acum dormi în patul meu. Sau că ai fost rănită. Sau că…

– Am prins ideea! am zbierat, strângând pătura la piept. De ce l-ai sunat?

Roth și-a lăsat capul într-o parte, iar aerul lui nevinovat m-a făcut să vreau să scuip foc precum un dragon nimicitor.

– Altfel cum era să ajungi acasă?

– Oh, nu știu, Roth, poate cu un nenorocit de taxi? Inima îmi bubuia în piept. Oh, Doamne, lui Zayne aveau să-i sară capacele! Aveau să-i sară atât de tare, încât urmau să spargă bariera sunetului. Ce-a fost în mintea ta?

– În mintea mea a fost faptul că trebuia să-i anunțăm pe Gardieni despre Târâtorii Nocturni de la școală, a răspuns el cuminte.

Îmi venea să-l iau la palme.

– Fiindcă a fost ideea ta, și ai avut dreptate. Mi-ar fi imposibil să-i dobor pe toți de unul singur.

Mi-am înfipt degetele în pătură. Nu mă lăsam păcălită de vorbele lui. Adevăratul motiv pentru care-l sunase pe Zayne n-avea legătură cu creaturile de la școală. De parcă lui Roth i-ar fi păsat de asta! O făcuse ca să-l scoată pe Zayne din sărite.

Ușoara curbură a buzelor îl dădea de gol.

– Pun pariu că ești foarte mândru de tine, nu-i așa?

El s-a uitat lung la mine, apoi și-a dat ochii peste cap.

– Nu-i ca și cum Bolovan o să dea fuga la tăticul lui ca să-i spună că ești cu mine.

Partea asta nu mai conta. Nu că Abbot ar fi aprobat câtuși de puțin prezența mea în apartamentul lui Roth, însă pe mine mă preocupa

mai mult felul în care urma să fie afectat Zayne. Cumva m-am împotrivit imboldului de a mă năpusti la Roth cu forța a trei maimuțe psihopate.

– Am nevoie de puloverul meu. Unde e?

– La gunoi.

Am închis ochii și am numărat până la zece.

– Am nevoie de un tricou cu care să mă îmbrac. Am pornit către dulapul lui, însă demonul mi-a apărut în față și mi-a blocat drumul. Haide!

Rânjetul i s-a lățit.

– Scuze! Pentru moment mi s-au terminat hainele de fete.

– Îmi trebuie o bluză! am insistat. Nu fi nesimțit, Roth!

El m-a studiat preț de o clipă și, când o scânteie i s-a aprins în ochi, în capul meu s-au declanșat semnalele de alarmă. Cu un zâmbet viclean, demonul și-a lăsat mâinile în jos și, dintr-o mișcare scurtă, și-a scos bluza cu mâneci lungi pe care o purta.

Am făcut ochii mari.

Uau!

Ui… uitasem cum arăta Roth la bustul gol.

OK. Poate că nu uitasem complet, însă amintirile mele nu-l puneau în valoare. Deloc. Roth era tot numai mușchi supli. De la piept până la adânciturile aflate de-o parte și de alta a șoldurilor, avea trupul alcătuit doar din mușchi puternici și sculptați.

Tatuajul în formă de dragon se afla în același loc ca întotdeauna, încolăcit într-o parte a mușchilor abdominali, cu coada ascunsă sub jeanși. Întrebarea mea privind prezența pisoilor își găsise răspunsul. Unul dintre ei era sub pectoralul drept, semănând mai degrabă cu un tigru ghemuit la pândă, iar altul părea cuibărit pe coaste.

– Unde-i al treilea pisoi? am întrebat, înainte să mă pot opri.

Roth și-a plecat genele lungi.

– Ar trebui să-mi dau jos pantalonii ca să ți-l arăt.

Mi-am strâns pleoapele. A urmat un chicotit prelung.

– Trece timpul! Și, mai important, cu cât stai mai mult doar în sutien, cu atât sunt mai tentat să fiu un băiat foarte, foarte obraznic.

Am deschis brusc ochii. Privirea mi s-a agățat de a lui și am făcut un pas înapoi, ca să mă îndepărtez de intensitatea cu care mă fixa. În mintea mea nu încăpea îndoială că spusese adevărul. Poate că nu voia să fie cu mine, dar mă dorea.

– Dă-mi bluza! am zis printre dinții încleștați.

Mi-a aruncat-o, însă am fost un pic prea lentă la prindere. Țesătura care mirosea ca el, a ceva sălbatic și păcătos, m-a lovit în piept și a căzut pe podea.

– Ai face bine să te grăbești. El o să fie aici dintr-o clipă în alta.

– Ești un animal! am izbucnit, ridicând bluza.

Demonul a râs pe înfundate.

– Și încă unul arătos, din câte mi se spune.

Am ignorat replica, m-am întors și i-am arătat spatele, în timp ce lăsam jos pătura. Poate că era imaginația mea de vină, dar șira spinării îmi frigea sub privirea lui mistuitoare.

– De ce l-ai pus să vină aici, într-o clădire plină cu demoni? Nu-i periculos?

– O să parcheze în josul străzii și o să intre prin acoperiș, a răspuns Roth, cu glasul dintr-odată încordat. Nu-ți face griji! Bolovanul e în deplină siguranță.

Mi-am tras pe mine bluza lui Roth și imediat m-au înghițit dimensiunile și parfumul ei. M-am întors iar spre el, simțindu-mă îmbujorată. Nici măcar nu știam ce să zic când m-am așezat pe marginea patului. N-aveam cum să mă pregătesc pentru sosirea lui Zayne.

Nu că aș fi avut prea mult de așteptat.

N-a trecut mai mult de un minut înainte ca o bufnitură grea, venită dinspre acoperiș, să scuture tablourile nesănătoase atârnate pe pereții lui Roth. M-am ridicat, în timp ce demonul s-a îndreptat către ușa îngustă ce ducea spre acoperiș. A deschis-o fără multă vorbă, iar Zayne a dat buzna în apartament.

Părul blond i se transformase într-un vălmășag de bucle și toate hainele îi erau negre – tricou negru, pantaloni tactici negri. Parcă se îmbrăcase de mers la vânătoare.

Privirea i s-a oprit mai întâi asupra mea și nu m-a părăsit preț de un lung moment. Ochii îi erau de un albastru uluitor, cu pupilele alungite pe verticală, în vreme ce își ținea maxilarul încleștat. Nu trebuia să-i citesc gândurile ca să știu ce părere are când mă vede în apartamentul unui Roth actualmente gol până la brâu, stând lângă patul *lui* și purtând bluza *lui*.

Am dat să-i explic de ce, deși părea complet inutil, dar până să pot rosti un cuvânt, Roth a început să vorbească. Avea un zâmbet larg, care, însă, nu i se oglindea și în privire.

– Salut, frate…

Un mușchi a zvâcnit pe maxilarul lui Zayne, care s-a răsucit către demon, și-a tras brațul în spate și l-a izbit cu pumnul drept în față.

CAPITOLUL 18

Roth a făcut un pas în spate, clătinându-se, și a început să se transforme. Pielea i s-a întunecat, căpătând nuanța onixului neted și lustruit, iar din spate i-au răsărit două aripi, lungi de câte trei metri și puternic arcuite. Părțile lor boltite erau împodobite cu coarne ascuțite, capabile să omoare, dar, spre deosebire de Gardieni, Roth avea craniul golaș.

El a deschis larg gura, dezvelindu-și colții.

– Mai fă o dată!

Zayne nu-și schimbase înfățișarea, dar părea că e pe punctul de a-i mai trage un pumn în față lui Roth. Nu că aș fi pus la îndoială capacitatea lui Zayne de a se ține tare, însă Roth era un demon de Nivel Superior, un Prinț Moștenitor, și, mai important, o bătaie pe tema asta ar fi fost stupidă. M-am repezit între ei, uitându-mă drept în ochii albaștri și furioși ai lui Zayne.

– Oprește-te!

– N-o asculta! Sub adevăratul lui chip, Roth avea o voce aspră și guturală. Tu știi că nu vrei să te oprești, Bolovane!

I-am aruncat o privire ucigătoare.

– Termină, Roth!

Ochii lui, încă aurii, au rămas ațintiți asupra mea. O clipă de încordare s-a scurs, răstimp în care el ba și-a strâns, ba și-a desfăcut mâna terminată cu gheare, iar eu am crezut sincer că o să mă salte și o să mă azvârle la o parte din drum. Inima mi s-a mai domolit când el a bătut în retragere.

– Bolovanul a început.

– Uau!

M-am reîntors către Zayne, care se uita țintă la demon. Mi-am așezat mâinile pe pieptul lui, iar căldura corpului său m-a fript prin țesătura tricoului pe care-l purta.

– Trebuie să te liniștești.

– Ai lăsat-o să fie rănită! a spus el pe un ton mușcător.

Roth și-a coborât bărbia în piept și a mârâit, ca și cum s-ar fi pregătit să atace.

– M-am ocupat de ea.

– De parcă asta ar îmbunătăți situația.

L-am împins înapoi pe Zayne.

– El nu m-a „lăsat“ să fac nimic. Eu m-am dus acolo de bunăvoie, iar Roth mi-a spus să plec, dar am rămas. Tu m-ai antrenat, Zayne! Am fost mai mult decât capabilă să lupt. L-am omorât pe Târâtor. Un lucru pe care toată lumea părea să-l uite. Nu poți să dai vina pe el pentru că am fost rănită. *Foarte puțin* rănită. După cum vezi, sunt bine.

Zayne și-a coborât în sfârșit privirea spre a mea. Și-a umflat nările și a tras adânc aer în piept. A urmat încă o porție de tăcere încordată, după care el și-a smucit bărbia, dând cu brutalitate din cap în semn de încuviințare.

L-am urmărit preț de încă o secundă, ca să mă asigur că nu avea să se răzgândească, apoi mi-am lăsat mâinile în jos și m-am răsucit cu fața spre Roth. Când am văzut că-și recăpătase forma omenească, m-am mai relaxat.

– Acum că am lămurit chestiunea asta, spune-mi, Abbot și cei din clan o să se ducă la școală?

– Sunt deja acolo, dar nu vor să facă nimic înainte de terminarea orelor. Zayne vorbea cu glas repezit. Ne ocupăm noi. Nicio grijă.

Roth a pufnit.

– Nu că mi-aș fi făcut griji.

O licărire de mânie a străbătut chipul lui Zayne și, din câte mi-am dat seama, cu cât cei doi stăteau mai mult unul în preajma celuilalt, cu atât creștea riscul să izbucnească runda a doua a meciului între băieți.

– Ar trebui să plecăm, am spus încet.

Zayne a dat din cap.

– Sunt cum nu se poate mai de acord.

M-am întors ca să-i zic lui Roth ceva gen „mulțumesc“, fiindcă mă ajutase, dar Zayne și-a împletit pe neașteptate degetele cu ale mele. Ochii mijiți ai demonului au căzut pe mâinile noastre împreunate. Buzele i s-au strâns, iar trăsăturile i s-au înăsprit, devenind mai mult piele și os decât altceva, după care un oblon s-a trântit, ferecând în spatele lui orice gând sau sentiment.

– Apropo, Zayne… Răceala din vocea lui Roth mi-a stârnit un fior pe șira spinării. E singura dată când apuci să pui mâna pe mine și scapi nevătămat.

Zayne și cu mine am parcurs în tăcere cea mai mare parte a drumului de întoarcere spre casă. Ori de câte ori mă uitam la el, părea să-și macine molarii. Știam că era furios. Atât de furios, încât amuțise.

Vinovăția mi se acrea în stomac precum laptele stricat, ceea ce ducea la o porție zdravănă de confuzie. Zayne îmi ceruse să nu fug cu Roth, și n-o făcusem. Nu în adevăratul sens al cuvântului. Măruntaiele mi s-au răsucit cu putere, căci raționamentul meu era de rahat, și înțelegeam că nu la asta se limita problema.

Mânia pe care Zayne o răspândea în valuri izvora dintr-un alt loc. Locul ce fusese creat la mine în pat, în toiul nopții de sâmbătă. Nu puteam să mă amăgesc crezând altceva. După cum știusem din clipa în care el mă atinsese, totul se schimbase între noi, iar actuala lui stare de spirit era o consecință a respectivei schimbări.

Dar eu nu greșisem cu nimic. De fapt, făcusem ceva destul de grozav. Omorâsem un Târâtor Nocturn, dovedindu-mi utilitatea dincolo de abilitatea mea, acum inexistentă.

Când am intrat pe drumul privat, n-am mai putut să îndur liniștea.

– Urma să-ți spun că am coborât cu Roth în vechea sală de sport.

Zayne și-a încordat mușchiul maxilarului.

– Oare?

Întrebarea lui mi-a provocat o rană usturătoare.

– Da. Intenționam să te sun la ieșirea din sală, dar mi s-a făcut rău din cauza prostiei ăleia de zgârietură.

– Prostia aia de zgârietură ar fi putut să-ți facă rău, Layla!

– Dar n-a făcut-o, i-am atras eu atenția cu blândețe. Roth mi-a luat-o înainte, sunându-te, dar aveam de gând să te caut.

– Roth! a șuierat Zayne.

A trecut o clipă.

– Și mai trebuie să-ți spun ceva. Cred că am căpătat un indiciu în legătură cu Lilinul, dar vine din partea… unei surse cel puțin originale.

El a început să bată darabana în volan.

– Mi-e oarecum frică să întreb.

– E ceva ce nu poți să le spui celorlalți. Știu că nu sună bine, dar am încredere în tine. Tu n-ai prejudecăți smintite și n-o să…

– OK, a oftat Zayne. Am priceput.

Pentru că aveam încredere în el, i-am povestit despre Gerald, despre sabatul acestuia și despre celălalt sabat de vrăjitori din Bethesda. N-a fost tocmai încântat de regula care excludea Gardienii.

– Layla, nu vreau să te duci.

– Cineva trebuie să meargă, am zis.

– Lasă-l pe *el*!

– În niciun caz n-o să mă bizui pe faptul că Roth o să intre într-o situație și n-o să enerveze lumea atât de tare, încât să nu mai obțină nicio informație.

Zayne a rămas tăcut în vreme ce ocoleam casa și ne îndreptam spre garaj.

– Îți dai seama cât de greu îmi vine să primesc cu brațele deschise ideea ca tu să pleci cu el?

Mi-am mușcat buza de jos, fără să-i răspund.

– Știu că azi m-a întărâtat, iar eu am mușcat momeala.

Ei bine, cu asta eram perfect de acord. Dintr-un motiv oarecare, Roth voise să-l scoată din pepeni pe Zayne, și excelase în privința asta.

– Dar a permis să fii rănită, a continuat Gardianul, băgând încet Impala în garaj și parcând-o lângă flota de SUV-uri.

După ce a oprit motorul, s-a întors spre mine. Discuția revenise încă o dată la el.

– Și acum porți mirosul lui. Așa că-mi vine să-l pocnesc iar.

– Nu poți să-l pocnești iar.

Zayne a ridicat neîncrezător din sprâncene.

– N-am fost rănită din vina lui.

– Te-a îndemnat să cobori acolo, deși ar fi putut să se ducă singur, iar în clipa în care a văzut coconul sau Târâtorii ăia, ar fi trebuit să te scoată din sală. Dar n-a făcut-o. Și nu doar pentru că voia să mă calce pe nervi. Te dorea acolo, împreună cu el.

Am râs când l-am auzit.

– Sunt aproape sigură că n-a vrut decât să te provoace, știind că urma să-ți povestesc totul.

Zayne a scuturat din cap, a scos cheile din contact și a deschis ușa.

– Nu-i singurul motiv, Layla. După ce am coborât, m-a privit pe deasupra mașini, sprijinindu-și un braț de plafon. Văd cum se uită la tine.

Eu am închis portiera, m-am îndepărtat și m-am răsucit către intrarea care ducea în bucătărie. Și eu zărisem mai devreme acea expresie pe fața lui Roth, însă n-ar fi fost bine să-i dau dreptate. Zayne probabil că și-ar fi întins aripile, ar fi zburat înapoi la apartamentul lui Roth și, de data asta, ar fi terminat cu el.

– Nu știi ce vezi.

Făcusem doar un pas, când Zayne s-a ivit brusc înaintea mea. Am scos un sunet de uimire și m-am retras, împiedicându-mă, când mâna lui mi-a

cuprins partea de sus a brațului, strângând-o blând, dar ferm.

– Ba știu ce-am văzut.

Aerul mi-a năvălit afară din plămâni în momentul în care Zayne m-a lipit de pieptul lui. Și-a lăsat bărbia în jos, până când între fețele noastre n-au mai rămas decât vreo câțiva centimetri. Apropierea m-a făcut să încremenesc.

– Știu exact cum se uită la tine și o știi și tu.

Am rămas mută, uitându-mă în ochii lui de culoarea cerului nemărginit, pentru că … oh, Doamne, distanța dintre gurile noastre era atât de mică, iar nevoia care creștea în mine n-avea nicio legătură cu pofta de hrană, ci numai cu dorința de a-i gusta buzele!

Cealaltă mâna a lui mi-a cuprins partea de jos a spatelui și a alunecat în sus, încâlcindu-se între vârfurile părului.

– Cunosc privirea aia. Și tu o cunoști. Pentru că așa mă uit și *eu* la tine.

Inima mi s-a poticnit atunci când cuvintele lui mi s-au așezat în minte. Habar n-aveam ce să zic, iar acel sentiment care creștea înăuntrul meu s-a transformat în altceva, mi s-a mutat în piept și mi-a făcut pulsul să zvâcnească.

Zayne a scos un murmur profund din adâncul gâtului, apoi și-a plecat mai mult capul, ocupând puținii centimetri dintre buzele noastre. În ultima secundă, m-a izbit bunul-simț și m-am smuls din îmbrățișarea lui.

Am continuat să mă retrag, respirând haotic, până când m-am ciocnit de aripa mașinii Impala. Mă furnicau buzele și nici măcar nu ne sărutaserăm. Dar fusese cât pe ce s-o facem, iar asta mă *îngrozea*. Sângele mi-a înghețat în vene și pielea mi s-a făcut la fel de rece ca o dimineață de februarie.

Mi-am acoperit gura cu mâna în vreme ce mă holbam la el.

– Ce-a fost în capul tău?

Pieptul i se umfla și îi cobora într-un ritm accelerat.

– Layla…

Frica a pus stăpânire pe mine, mai puternică decât atunci când înfruntasem Târâtorul Nocturn. Dacă ne-am fi sărutat, i-aș fi furat sufletul lui Zayne. L-aș fi transformat în ceva oribil și rău. Aș fi ucis ceea ce îl definea.

Întocmai ca un Lilin.

Am plecat clătinându-mă de lângă Impala, am țâșnit pe lângă Zayne și am fugit în micul hol de la intrare. M-am oprit brusc când am intrat în bucătăria puternic luminată.

Danika și Jasmine stăteau împreună cu gemenii în jurul mesei rotunde. Pe masă se aflau castroane cu înghețată, însă copiii păreau să-și fi pus pe ei mai mult decât mâncaseră din bunătățile cremoase.

Un zâmbet timid a trecut peste chipul Danikăi. Mâna ei dreaptă era plină de bomboane mărunte, în toate culorile curcubeului.

– V-ați întors.

I-am impus inimii să-și încetinească bătăile.

– Da.

Ușa de pe hol s-a trântit de perete, anunțând intrarea lui Zayne. Acesta a pătruns valvârtej în bucătărie, dar a încetinit, la fel cum făcusem și eu, când a văzut că era ocupată. S-a uitat spre masă, apoi a întors o privire sfredelitoare către mine.

Oh, Doamne!

Jasmine l-a privit întâi pe el, apoi pe mine și din nou pe Zayne. O tăcere dintr-aceea stânjenitoare s-a așternut între noi în timp ce Danika se lăsa absorbită de propriul castron.

– Vreți și voi doi niște înghețată? ne-a propus Jasmine, dregându-și vocea. Sunt sigură că a… mai rămas.

Izzy a izbucnit într-un râs înfundat și, aruncându-și pe spate buclele roșcate, a lovit cu pumnii în castronul ei. Înghețata i s-a împrăștiat pe bavețică.

– Mai vreau!
– Ăă, mersi, dar mă lipsesc. M-am răsucit chiar în clipa în care Geoff intra cu pași mari în bucătărie. Când a dat cu ochii de masă, el a ridicat din sprâncene.
– Vreo veste din partea bărbaților? l-a întrebat Jasmine, îndreptându-și spatele.
Geoff a dat din cap, trecându-și mâna prin părul lung până la umeri.
– Da. De vreme ce școala s-a închis pe ziua de azi, se pregătesc de curățenie. Deja i-au eliminat pe câțiva care mai aveau puțin și se maturizau. S-a uitat la mine și, în mod surprinzător, mi-a zâmbit. Și bravo, Layla! Aud că ai lichidat și tu unul.
În sfârșit cineva recunoștea cât de minunată eram.
– Mulțumesc.
Geoff a încuviințat, apoi și-a îndreptat atenția către Zayne.
– Ai o secundă?
Am luat-o drept un semn de a mă grăbi să-mi fac ieșirea din scenă. Aveam nevoie de un moment ca să-mi limpezesc gândurile și să fac un duș, fiindcă mirosul lui Roth mă învăluia într-o căldură pufoasă. Ajunsesem pe coridor, când am simțit un ciudat curent de aer rece trecând prin mine. Nu pe lângă mine, ci literalmente *prin* mine, făcându-mă să rămân pe loc. Atunci l-am auzit pe Zayne.
– Poate să mai aștepte.
Inima mi-a sărit în gât și mai că nu m-am năpustit înspre scară. Am izbutit să urc două trepte, după care am fost luată brusc pe sus și aruncată peste un umăr puternic. Prea uluită ca să mai scot vreun sunet, mi-am săltat capul și m-am uitat cum foaierul se învârte în jurul meu, în vreme ce Zayne traversa mândru livingul și intra în bibliotecă. Odată ajuns acolo, a închis ușa cu piciorul, s-a întors și a încuiat-o. Stomacul mi se zvârcolea pe măsură ce imaginația mea scăpa de sub control.

Am fost așezată pe picioare într-un fel tot atât de neașteptat precum fusesem ridicată și azvârlită pe umăr, ca un sac de orez. Am dat înapoi, dar pe urmă m-am năpustit în față și l-am plesnit pe Zayne peste piept. Tare.

– Ce Dracu'? am întrebat.

Buzele i-au tresărit, ca și cum s-ar fi străduit din răsputeri să nu râdă.

– Trebuie să vorbim.

– Tu trebuie să vorbești cu Geoff.

– Orice are el de zis poate să mai aştepte.

Când m-am retras, s-a luat după mine, încruntându-se.

– De ce-ai fugit așa?

– Am… am nevoie de un duș, a fost lamentabilul meu răspuns.

Zayne a mijit ochii.

– Da, ar fi frumos, dar ai luat-o la goană de parcă te-ar fi urmărit o armată întreagă de Fiare.

– Ba nu!

El și-a arcuit o sprânceană.

– OK. Poate, puțin. Despre ce voiai să discutăm? Despre vrăjitori și când putem merge la club?

– Nu.

Pentru că ne apropiaserăm de canapea, Zayne s-a așezat. Eu am dat să mă îndepărtez, însă mâna lui s-a mișcat ca un șarpe și mi s-a încolăcit în jurul brațului.

– Ce…?

M-a tras în jos, și n-am mai avut unde altundeva să mă duc decât în poala lui. Am aterizat cu fața spre el, cu gura în dreptul gâtului său. Preț de o clipă, am încremenit. Faptul că stăteam călare pe picioarele lui îmi dădea o senzație necunoscută, care-mi întindea nervii la maximum. Dacă mi-aș fi mișcat șoldurile înainte… nici măcar nu eram în stare să-mi sfârșesc gândul.

– Nu fug de tine, am bâiguit.

– Ba da, fugi. Și din nou mă eviți.

Când am vrut să cobor, mâinile lui mi-au cuprins talia.

– Nu. Nu pleci nicăieri.

– Ce… ce faci? am șoptit.

– Te împiedic să fugi de mine.M-a smucit în față, făcându-mă să-mi proptesc mâinile pe umerii lui, pentru a nu lăsa ca anumite părți ale corpurilor noastre să se atingă. În caz că nu te-ai prins încă, nu-mi place să mă țin scai după cineva.

Creierul mi s-a golit de orice replică inteligentă. Mi-am ridicat încet privirea și am descoperit-o pe a lui. Se uita la mine… da, așa cum îmi spusese că se uita la mine. Stomac, fă cunoștință cu fluturașii!

Am scuturat ușor din cap.

– De ce te-ai ține scai după mine?

Expresia care i-a străbătut chipul era un amestec de afecțiune și neîncredere. Avea acel aer de „pe bune, atât de toantă ești?“

– Nu vreau, dar m-am ținut. Mă *țin*. Și credeam că, după noaptea de sâmbătă, a devenit evident.

Sângele mi s-a îngroșat în vene.

– De fapt… Ochii lui i-au iscodit pe ai mei. Trebuia să fie evident de… de multă vreme. Sau poate că n-a fost, dar tu trebuie să fi știut.

Numai proastă să fi fost ca să nu știu, mai ales după toate cele întâmplate, dar…

– Nu înțeleg.

– Poate că nu-i bine. Ce știu eu? Când tata te-a adus acasă, cu atâția ani în urmă, mi-a spus că e de datoria mea să am grijă de tine, că eu o să fiu ființa cea mai apropiată de o rudă, de un frate, pe care o s-o ai vreodată. Și l-am luat în serios. Încă de când aveam doisprezece ani. Și-a lăsat în jos genele de un blond întunecat, iar eu m-am gândit la Domnul Mucos. Emoțiile mi-au explodat în piept și mi s-au cățărat pe gât în sus. Știu că niciodată n-ar fi trebuit să te consider altceva decât o soră, dar ai crescut, iar de vreun an încoace…

Mâinile mi s-au strâns pe umerii lui, înfigându-se în țesătura tricoului. Sângele mi-a năvălit în

urechi.

– Mă trezeam că nu-mi mai pot lua ochii de la tine și îmi venea greu să nu-mi doresc să stau în preajma ta. Altfel de ce crezi că m-aș fi trezit mereu așa devreme? A râs încet, și scobiturile obrajilor i s-au îmbujorat. Iar când tata a început s-o invite pe Danika la noi, mi-am dat seama…

– Ce ți-ai dat seama? am șoptit.

– Mi-am dat seama că n-o să pot fi cu ea. Nu atât timp cât te am în minte. O fi rău? Privirea lui intensă s-a ridicat iar, întâlnind-o pe a mea. Nu. La naiba cu asta! La naiba cu toate! E bine. Întotdeauna a fost bine.

Mă durea gâtul când am vorbit.

– Tu n-ai voie…

– Ce n-am voie, Layla-gândăcel? N-am voie să mă gândesc la tine? N-am voie să-ți spun că mereu ai fost cea mai grozavă fată pe care am cunoscut-o vreodată? N-am voie să încetez să mai locuiesc sub același acoperiș cu tine, prefăcându-mă că ceea ce simt, ceea ce vreau din partea ta sunt chestii frățești? Mi s-a tăiat răsuflarea când mâinile lui au alunecat în sus, peste coastele mele, lăsând în urmă o dâră de fiori reci. N-am voie să te țin în brațe? Să te ating? Fiindcă ultima oară când am verificat, puteam să fac toate astea.

– Zayne…

– Și știu că ți le-ai dorit. O știu de multă vreme. Degetele mari i se învârteau alene în timp ce vorbea. Ori situația s-a schimbat din cauza lui?

El n-avea nicio legătură. După ce așteptasem ani de zile, după ce trecusem prin toate închipuirile de fetiță care-l implicau pe Zayne și mă crezusem lipsită de absolut orice speranță, acum când auzeam acele cuvinte aproape sacre, nu știam ce să fac cu ele. Inima îmi crescuse în piept până într-atât încât eram convinsă că o să plesnească, dar exista o tulburare crescândă, care-mi șoptea despre confuzie și teamă.

– De ce acum? a fost întrebarea care mi-a scăpat.

– E „acum mi-am scos în sfârșit capul din traistă“ un răspuns greșit? Bănuiesc că n-ajunge, hm? Zayne și-a plecat capul înspre umărul meu și-a s-a sprijinit cu fruntea de el, în timp ce degetele i se încleștau pe spatele bluzei mele de împrumut, tăindu-mi din nou răsuflarea. A fost cât pe ce să te pierd în seara în care te-a răpit Paimon. Când mi-am dat seama că ai fi putut să mori. S-a cutremurat. Că eu aș fi putut să mor. N-am vrut să mai neg lucrurile astea. N-am mai putut.

M-am uitat la capul lui plecat și mi-am înălțat încet mâinile. Asta să fi fost tot? Sau mai era ceva? Oare Zayne mi se destăinuise din cauza lui Roth și a faptului că nu voia să fiu cu el? Sau pentru că acum mă știa capabilă să mă transform, ceea ce, cumva, mă făcea potrivită? Am închis ochii, fără să iau în seamă ciudatul nod de neliniști. Zayne nu era așa, și niciodată nu mă considerase defectă în vreun fel. I-am atins cu grijă vârfurile părului și un suspin i-a scuturat trupul. Zayne nu m-ar fi mințit.

Șuvițele lui mătăsoase îmi alunecau printre degete, în vreme ce mă întrebam dacă el îmi putea auzi inima frângându-se. Lacrimile îmi ardeau ochii și îmi udau genele, așa că mi-am strâns pleoapele. Aproape că-mi fusese mai ușor cu câteva luni în urmă, pe când ideea ca Zayne să nutrească vreun sentiment față de mine nu era altceva decât un basm, decât să-l aud și să nu pot acționa.

– Nu contează, am spus, cu glasul îngroșat. E imposibil.

Zayne s-a tras în spate, săltându-și capul.

– Cum așa?

– Noi nu putem… adică n-am putea… Obrajii mi s-au aprins și mi-am lăsat bărbia în piept.

– Nu putem? Chicotul lui profund, uluitor de sexy, a răsunat în mine. Noaptea de sâmbătă a

dovedit, cred eu, că sunt multe chestii pe care le putem face.

Fierbințeala mi-a inundat trupul, într-un amestec de rușine și de patimă, trezit la viață de amintirea a ceea ce făcuserăm.

– Dar e prea periculos.

– Am încredere în tine.

Cele patru vorbe sunau atât de simplu, însă erau răvășitoare.

– N-ar trebui. Nu așa, nu cu viața ta.

El s-a încruntat.

– Niciodată nu te-ai bizuit destul pe propria persoană, nici n-ai avut suficientă încredere în tine. De când te cunosc, nu m-am simțit nicio clipă amenințat de ceea ce poți face.

Lacrimile care-mi inundaseră ochii amenințau să se reverse și mai aveam câteva secunde până să izbucnesc în plâns, de parcă m-aș fi uitat la un maraton de filme Hallmark.

– Nu ești rea, Layla. Niciodată n-ai fost. Zâmbetul lui era imens și mi se târa până în inimă. Și cred că, dacă te-aș săruta chiar acum, nu mi-ai fura sufletul.

Am tras dintr-o dată aer în piept și am început să mă las pe spate.

– Să nu îndrăznești să încerci! Nu pot…

– Relaxează-te! a râs el.

Mușchii mi se crispaseră. Cum să mă relaxez după ce-mi spusese așa ceva? Având în vedere cât de drag îmi era și cât îl prețuiam, m-aș fi veștejit și aș fi murit pe dinăuntru dacă aș fi fost cauza pieirii lui. Numai gândul mă făcea să vreau să mă mut într-o zonă cu alt cod poștal.

Zayne a ridicat o mână și mi-a răsfirat cu degetele vârfurile părului, în timp ce privirea îi aluneca peste trăsăturile mele. Și-a înclinat capul și, până să mă prind ce făcea, și-a așezat buzele pe gâtul meu, lipindu-le de locul în care pulsul îmi zvâcnea nebunește.

Simțurile mi-au devenit hiperatente, pe măsură ce gura lui desena o cărăruie încinsă până la punctul sensibil de sub urechea mea. Creierul mi se învârtejea, înregistrând tot ce se petrecea. Îi percepeam firele de păr care mă gâdilau sub bărbie, moliciunea buzelor și mica tresărire a limbii, care parcă mi-ar fi gustat pielea. Recunoșteam brusca încordare a corpului meu, căldura lichidă și forța emoțiilor care mi se umflau în piept. Însă mai era ceva: revenise acea calitate străină. Când Zayne mi-a cuprins ceafa în palmă, pe sub păr, senzația a devenit mai puternică. Avea o nuanță *masculină*.

Înțelegând, mi-am așezat mâinile pe fața lui. El a înălțat o privire întrebătoare. Nu mă puteam lămuri cum, dar știam până în măduva oaselor ce se întâmpla.

– Oh, Doamne! am șoptit, plimbându-mi degetele pe chipul lui. Înțeleg!

Zayne a ridicat din sprâncene.

– Te simt. Simt emoțiile *tale*.

CAPITOLUL 19

În mod evident, nu asta se așteptase Zayne să spun. S-a holbat la mine cu ochii lui de un albastru strălucitor, în vreme ce nedumerirea îi juca pe trăsăturile frumoase.

Faptul că-i simțeam emoțiile părea o nebunie, însă era logic.

– Cum adică? m-a întrebat.

Mi-am retras mâinile, strângându-mi degetele în palme, și acea nevoie virilă s-a estompat aproape imediat.

– Pot să simt ce simți tu, am repetat, uluită de revelație. Nu pricep cum, și nu-i prima oară, dar înainte pur și simplu n-am recunoscut ce percepeam.

El s-a lăsat pe spătarul canapelei.

– Va trebui să-mi dai mai multe detalii.

– De fiecare dată când cineva m-a atins, piele pe piele, am recepționat slabe urme ale unor emoții care nu-mi aparțineau.

Mi-am amintit de Stacey și de momentul în care mă atinsese, vorbindu-mi despre Sam. Simțisem speranță. O speranță care nu era a mea. Apoi, din nou, cu Roth, cu Zayne, ba chiar și când umblasem pe stradă, ciocnindu-mă de oameni, în seara în care încercasem să văd aure… Am făcut ochii mari.

– A început când n-am mai putut să văd aurele! Vreau să zic, cam imediat după aceea. Sfinte Sisoe!

– Drace! a exclamat Zayne, scuturând ușor din cap. Deci ai putut să simți ce simțeam eu când te atingeam?

– Vag. Ca un val de emoții. Nimic prea puternic.

Buzele i-au săltat într-un mic surâs.

– Păi, atunci mă bucur. Căci dacă ai fi perceput tot ce simțeam eu când ne atingeam, ar fi fost foarte jenant, ținând cont de câte trăiri am avut parte.

Am râs, deși obrajii îmi ardeau.

– Da, cred că ar fi fost stânjenitor.

– Oarecum. El a înghițit în sec, apoi și-a pus o mână pe obrazul meu. Acum ce simți?

– Nu știu.

Îmi venea greu să încerc să deslușesc, între propriile emoții încâlcite, ce-ar fi putut să vină din partea lui, însă exista una despre care credeam că i-ar aparține. Era un fir neîntrerupt, care șerpuia împrejurul frământării mele.

– Fericit? am șoptit, cuprinzându-i încheietura cu degetele. Căldura s-a întețit, ca și cum m-aș fi scăldat în soarele verii. Fericire.

Zâmbetul i s-a întins, reflectându-i-se în ochi.

– Da, cam ai dreptate.

Am încercat să mă dumiresc cum de reușise pierderea talentului de a vedea suflete să declanșeze abilitatea de a percepe trăirile celorlalți. Mi-am lăsat degetele în jos și am dat să mă ridic din poala lui Zayne, însă mâinile lui mi s-au mutat pe șolduri, țintuindu-mă în loc. Am înălțat o sprânceană spre el. Rânjetul lui mustea de șarm copilăresc.

– Ce?

– Știi ce. Un umăr i s-a ridicat a nepăsare. Concentrează-te pe ce e mai important aici! Chestia cu emoțiile. Știm că un sucub sau un incub se hrănește cu emoții, nu? Iar unele texte o consideră pe Lilith un sucub. Poate că e o aptitudine pe care ai avut-o dintotdeauna și care abia acum iese la suprafață.

Cu alte cuvinte, o aptitudine demonică.

– Știi, de ce nu pot începe să se manifeste și niște însușiri de Gardian?

– Are vreo importanță? a întrebat Zayne, bătând darabana în șoldurile mele.

– Ar trebui să aibă. Pentru tine.

Rânjetul i s-a transformat într-o încruntătură.

– N-are. Să simți emoțiile altcuiva nu-i un lucru malefic. Probabil că ar prinde foarte bine.

Presupuneam că avea dreptate, dar era încă o însușire ce mă deosebea mult de Zayne și mă făcea să mă simt stingheră în propria piele. O idee mi-a încolțit în minte în timp ce-mi relaxam trupul și-mi încrucișam brațele cu ale lui.

– Crezi că Lilinul poate să simtă emoții și să vadă suflete?

– Nu știu.

Habar n-aveam de ce mă întrebasem măcar. Poate fiindcă voiam să aflu cât de mult semăna ADN-ul meu cu al acelei creaturi. Zayne și-a schimbat poziția, iar eu am alunecat cu vreo doi centimetri mai în față.

– Știu la ce te gândești.

– Da?

El a dat din cap în semn de încuviințare.

– Te gândești la sabat și la momentul în care o să poți afla mai multe despre Lilin.

Ca de obicei, avea perfectă dreptate.

– Ei bine, motivele mele sunt absolut egoiste. Cu cât cunoaștem mai multe despre Lilin, cu atât mai repede îl putem găsi.

– Iar cotoroanța n-o să fie la clubul ăla până nu se face lună plină? a întrebat el după câteva momente. Asta o să se întâmple abia peste câteva săptămâni… Pe șase decembrie, cred.

Am dat din cap cu un aer absent. Demonii, garguiele, vrăjitorii și lunile lor pline…

– Deci, nu te deranjează că mă duc?

– Ba da, dar mă gândesc că oricum o să găsești o cale de a pleca, și prefer să te încurajez, decât să nu fiu la curent. Și-a rezemat capul de perna canapelei și m-a privit din spatele genelor coborâte. Și presupun că pe Roth îl încântă perspectiva de a merge cu tine la clubul ăla.

Nu știam ce să-i răspund.

– Înțeleg că vrăjitorii nu mă vor acolo, mai ales acel soi de vrăjitori, dar o să vin cu voi în noaptea aia. Măcar până acolo unde pot merge, a continuat

Zayne. Și, oricât m-ar durea s-o spun, e o idee bună să intri cu Roth.

– Ce? M-am holbat cu mirare la el. Tu chiar ai zis ce-ai zis?

– Mi-ar plăcea să-l jupoi pe Roth într-un fel foarte lent. Știi tu, de exemplu, cu un instrument pentru curățat portocale.

Am strâmbat din nas.

– Câh!

Zayne a etalat un rânjet scurt.

– Dar, în cea mai mare parte a timpului, ești în siguranță cu el.

Am continuat să-l fixez.

– În cea mai mare parte a timpului.

– O să te apere. Mai bine decât a făcut-o azi. Dezgustul din vocea lui era evident. Doar că nu ești în siguranță *față de* el.

– Indiferent ce ar vrea, sau ce crezi tu c-ar vrea, sunt protejată față de el. Crede-mă! Mi-a spus clar și răspicat că n-a fost nimic între noi în afară de…

– Poftă trupească?

– Da, am șoptit.

– Măgar!

Am izbucnit într-un mic hohot de râs.

– Da.

– Îmi pare rău, mi-a zis el și, după tot ce-mi mărturisise, mi s-a părut că scuza era poate cea mai stranie replică venită din partea lui, însă bunătatea făcea parte din natura lui Zayne.

M-a cuprins în brațe și m-a tras mai aproape, strângându-mă la piept. M-am cuibărit, lipită de el, am închis ochii și i-am ascultat inima bătând domol lângă obrazul meu. Înconjurată de brațele lui, am găsit acea alinare pe care n-o puteam afla decât așa. Și pe care mereu o găsisem în îmbrățișarea lui Zayne.

O răsuflare tremurândă mi-a străbătut corpul, înfiorându-l. Multe se întâmplau și multe se întâmplaseră în răstimp de câteva săptămâni, dar în acele clipe liniștite, mintea mi-a zburat înapoi la

toate lucrurile frumoase, minunate, pe care doar visasem să le aud de la Zayne și care acum deveniseră cât se poate de reale. Erau chestiuni mai importante pe care ar fi trebuit să încerc să le lămuresc, dar, pentru moment, relația cu el era cel mai important aspect pentru *mine*.

Situația cu Zayne se ivise pe neașteptate. Dorința e una. Să ții profund la cineva e alta, însă acele cuvinte… păreau încărcate cu un alt fel de înțeles. Acel soi de înțeles care se cufundă în suflet, surpă ziduri, distruge bariere și își croiește propriul drum.

Când Zayne și-a lăsat mâna să alunece în sus, pe șira spinării mele, un suspin mi-a scăpat printre buzele întredeschise.

– Stai comod? m-a întrebat.

Am dat din cap în semn de încuviințare. El a continuat să-și miște mâna, iar eu mi-am silit ochii să se deschidă și să treacă peste cotoarele cărților prăfuite, aliniate pe rafturi. Toate vorbele lui zăceau în măruntul spațiu dintre noi. Simțeam nevoia să spun ceva, dar niciodată nu-mi fusese ușor să vorbesc cu voce tare despre sentimentele mele față de Zayne. Nu mi le recunoscusem nici măcar înaintea lui Stacey. Îmi ținusem ferecată dragostea pe care i-o purtam de aproape o viață, ascunzând-o cum puteam mai bine și ocrotind-o cu minciuni. Totuși Zayne își deschisese inima, și îi eram datoare să fac la fel.

– Am o destăinuire, am murmurat.

– Hm?

Tot nu era simplu să-mi găsesc curajul.

– Mereu te-am visat… spunându-mi vorbele astea: că mă vrei. Întreaga ființă mi se mistuia, dar m-am silit să continui. Fiecare cuvânt pe care-l rosteam era o șoaptă nesigură. Probabil încă de când am înțeles diferența dintre băieți și fete, te-am vrut pe tine.

Brațele i s-au strâns împrejurul meu, iar când a vorbit, avea glasul răgușit.

– Pare să fie multă vreme de atunci.

– Este. Un nod mi s-a format în gât și, dintr-un oarecare motiv, mi-a venit să plâng. Și a fost foarte greu, știi? Să încerc să nu arăt și să nu fiu geloasă pe Danika sau pe oricare altă fată…

– N-a existat niciodată o altă fată, Layla-gândăcel!

A fost nevoie de câteva secunde pentru ca răspunsul să-mi pătrundă prin țeasta groasă, iar când a reușit, m-am tras în spate și mi-am înălțat capul.

– Poftim?

De data asta el era cel care se înroșise la față.

– N-am mai fost cu nimeni.

Gura mi s-a căscat până la piept.

– Chiar trebuie să pari *atât* de surprinsă?

– Îmi pare rău. Pur și simplu nu-mi vine să cred că tu n-ai… adică ești *tu*! Ești superb, și bun, și deștept, și perfect, și fetele se uită după tine peste tot pe unde mergi.

El a zâmbit.

– N-am spus că nu s-a ivit niciodată ocazia. Doar că n-am profitat de ea.

– De ce?

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

– Sincer?

Am dat din cap.

– La început n-am știut cu adevărat de ce n-am făcut-o atunci când… mă rog, când aș fi putut. Parcă niciodată nu mă interesa îndeajuns, încât să merg până la capăt. Abia anul trecut mi-am dat seama care-i motivul. A făcut o pauză, iar inima mea a reînceput să accelereze. Din cauza ta.

– A mea?

– Da. Mi-a cules câteva șuvițe din păr, pe care le-a răsucit în jurul a două degete. Ajungeam într-un anumit punct și nu mă puteam gândi decât la tine, iar asta nu mi se părea corect. Știi tu, să continui cu altcineva, când eu îmi imaginam că sunt cu tine.

Oh, Dumnezeule…

Sufletul mi-a explodat, transformându-se într-un siropos morman de sentimentalism cu fața lui Zayne, iar diverse părți ale corpului meu s-au entuziasmat în fel și chip din pricina faptului că el avusese închipuiri *cu mine* și se gândise *la mine* în felul acela, de mult mai multă vreme decât aș fi putut ști.

Zayne mi-a așezat pe umăr șuvițele cu care se jucase, lăsându-le să se deșire încet.

– Deci ce-o să facem în privința asta? Mintea mi-a sărit direct la obscenități și a început să se joace bucuroasă cu idei despre cum aveam să ne rezolvăm problemele privind virginitatea, dar mă îndoiam că la asta se referise el. După ce mi-am măturat scârnăviile din creier, am deschis gura, însă el mi-a pus un deget peste buze.

– Nu trebuie să răspunzi încă, a spus. Îmi dau seama că nu-i ușor. Între noi nimic n-o să fie ușor, și înțeleg că ai o mulțime de temeri. Nu vreau să te forțez sau să forțez subiectul, deoarece știu… S-a oprit și a dat din cap, ca și cum s-ar fi îndemnat pe el însuși să zică ceva. Știu că încă ții la *el*… la Roth.

M-am retras.

– Eu…

– Știu, a declarat solemn. Nu-i un lucru pe care să fiu fericit că-l rostesc cu voce tare, ori că-l gândesc măcar, dar știu că așa e. Ai împărtășit… ai împărtășit multe cu el și ți-a fost alături când eu n-am fost.

Mi-am dat seama că se gândea la seara în care fusesem atacată de Petr, când încercasem să-l sun, însă nu-mi răspunsese fiindcă era furios pe mine și plecase cu Danika. Încă nu se iertase pentru cele întâmplate atunci.

– Zayne, seara respectivă nu s-a petrecut din vina ta!

– Ar fi trebuit să-ți răspund la telefon, dar nu despre asta-i vorba. El ți-a fost alături și te-a

acceptat așa cum ești. Altă chestie la care n-am fost mereu grozav. Și-a plimbat degetul pe maxilarul meu, pe urmă și-a coborât mâna. Oricum, știu că încă ai sentimente față de el, dar spun că ne putem da o șansă. Ne putem acorda nouă o șansă.

Inima mi s-a poticnit, apoi a luat-o la goană. Zayne avea dreptate. Oricât de mult detestam să admit, încă nutream sentimente față de Roth, însă… însă îl aveam pe Zayne și aveam trecutul nostru comun. Aveam toți anii pe care mi-i petrecusem idolatrizându-l și visând la el. Aveam tot ceea ce-mi spusese adineauri.

Și mai aveam tot ceea ce *eu* simțeam pentru el. Felul în care abia așteptam să-l văd în fiecare zi. Felul în care mă făcea să zâmbesc cu cele mai simple priviri și felul în care tânjeam după cele mai scurte atingeri, după posibilitatea de a-l săruta. Mereu fusese ceva între noi. Dar mereu mi se păruse că acel ceva venea doar din partea mea.

El mi-a surâs ușor.

– Deci cred c-ar trebui s-o luăm încet.

– Încet?

Mai încet decât să-mi dezgolească pieptul și să mă așeze în poala lui?

– Da, de exemplu, hai să ieșim la o întâlnire. Ce zici?

Prima mea reacție a fost să-l refuz. Erau prea multe riscuri… iar dacă voiam să fiu sinceră cu mine însămi, mă speria… mă îngrozea gândul de a obține, în sfârșit, ceea ce-mi dorisem dintotdeauna. Dacă treaba nu avea să meargă din pricina unuia dintre cele un milion de motive pentru care putea să nu meargă? Dacă se sfârșea cu o dezamăgire și ne distrugea prietenia? Dacă Zayne urma să-și piardă sufletul din cauza mea?

Erau foarte multe riscuri, dar în timp ce inima mea o lua la sănătoasa, mi-am dat seama că, pe jumătate demon sau nu, viața e plină de riscuri, iar eu mă săturasem să nu trăiesc. Să nu încerc.

O întâlnire nu putea fi rea, nu? M-am uitat la el, pe măsură ce buzele mi se întindeau într-un zâmbet larg.

– Ce părere ai despre un film?

În dimineața următoare, Zayne a rămas treaz după întoarcerea de la vânătoare și m-a dus cu mașina la școală. Celor din clan nu li s-a părut un gest nelalocul lui, iar Nicolai probabil că a fost încântat să scape de însărcinare.

Atmosfera dintre noi a fost una normală.

El m-a tachinat.

M-a făcut să roșesc.

La un moment dat, în timpul drumului, mi-a venit să-i trag un pumn.

Iar când am ajuns la școală, felul în care s-a aplecat și m-a sărutat dulce pe obraz m-a făcut să-mi doresc să-i pot da un sărut de rămas-bun așa cum se cuvine.

Nu știam precis ce relație aveam cu el. Ieșeam împreună? Eram iubit și iubită? Nu se stabilise nimic de soiul ăsta și, pentru moment, probabil că așa era cel mai bine. Deși voiam să-mi asum riscul, nu eram sigură că aveam să reușim.

Sau că simpla încercare nu făcea din mine cea mai egoistă persoană din lume.

Oricum, am intrat în școală cu un zâmbet prostesc întipărit pe chip. Când mă trezisem în acea dimineață, chestiunile cu care ne confruntam îmi păruseră mai ușor de stăpânit, de parcă toate problemele ar fi fost înmuiate în sclipici.

Gândul m-a făcut să chicotesc, dobândindu-mi astfel o privire ciudată din partea fetei care mergea pe lângă mine. Eh, ce să-i faci? Trecusem de colț și depășisem vitrina destinată trofeelor, rămasă în continuare goală, când s-a ivit o cunoscută figură cu păr arămiu. Ținând mătura într-o mână, Gerald mi-a făcut semn cu cealaltă. M-am strecurat pe lângă un grup de fete și m-am îndreptat spre el.

– E totul OK?

Bărbatul a dat din cap în semn de încuviințare și a vorbit cu glas scăzut:

– S-au ocupat de treaba din subsolul școlii. Au curățat totul, ba au scăpat chiar și de mâzgă.

– Grozav!

Eram ușurată să aud asta. În seara precedentă, Zayne plecase pentru a se întâlni cu ceilalți, însă nu discutaserăm subiectul de dimineață. Gerald s-a uitat împrejurul nostru, încrețindu-și pielea din dreptul ochilor.

– Mai voiam și să-ți mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că nu le-ai zis nimic Gardienilor despre mine, a răspuns, mutându-și coada măturii în cealaltă mână. Știu că n-ai făcut-o, deoarece încă stau în picioare, și îți sunt recunoscător.

– Nicio grijă. Nu cred că ei ar fi avut ceva de împărțit cu tine, dar n-am vrut să risc.

Cu câteva luni în urmă poate că le-aș fi spus, dar nu și acum, iar revelația asta mi-a ucis o parte din amețeala fericirii. Gerald iar și-a rotit la repezeală ochii de culoarea cireșelor.

– Tot mai ai de gând să vizitezi sabatul din Bethesda?

– Da.

Începeam să atragem căutături neobișnuite din partea elevilor. Și a profesorilor. Din locul în care ne aflam, puteam s-o văd pe Stacey așteptându-mă lângă dulapul meu, alături de un Sam rămas perplex. Expresia de pe fața prietenei mele cam spunea totul. Gerald s-a încruntat, cuprins de îngrijorare.

– Mi-aș dori să te mai gândești. Trebuie să fie o altă cale.

– Dacă nu cumva ai aflat că există la îndemână o carte intitulată *Lilinul pentru tonți*, nu văd nicio altă variantă. Dar, serios vorbind, o asemenea carte ar fi fost de ajutor.

– Uite ce e, îți mulțumesc pentru grijă, dar trebuie să…

– Tu nu înțelegi. Mâna lui s-a întins ca un șarpe și m-a apucat de încheietură. Am fost zguduită de teama care m-a izbit precum un pumn în stomac și care era cu atât mai tulburătoare acum, când știam că nu venea din partea mea. Lăsând totul la o parte, pari o fată de treabă, dar uneori, copilă, umbli și pui întrebări ale căror răspunsuri n-o să-ți placă.

Gerald mi-a eliberat mâna până să apuc să mi-o smulg. Când s-a întors, s-a uitat lung peste umăr, către dulapul meu, apoi s-a grăbit s-o ia înapoi spre debara.

OK. Fusese o discuție ciudată, poate chiar peste nivelul obișnuit de ciudățenie al vrăjitorilor. Am clătinat din cap și m-am răsucit. Stacey mă privea curioasă, în timp ce-mi croiam drum prin mulțimea de elevi.

– Acum o arzi cu oamenii de serviciu?

– Te țineai de mână cu el? m-a întrebat Sam.

– Gura! am spus. Amândoi.

Stacey mi-a arătat degetul mijlociu și a rânjit când mi-am dat ochii peste cap.

– Ce-ai pățit ieri? Te rog, spune-mi că n-ai fugit cu Roth!

– Păi… Nu, doar m-am dus acasă. Nu mă simțeam bine. Știi cum… Mi-am lăsat capul într-o parte, încruntându-mă. Ceva părea schimbat la Sam. Nu era vorba despre păr, deși buclele rebele păreau să fi fost și ele o dată pieptănate. Pe urmă mi-am dat seama. Unde-ți sunt ochelarii, Sam?

– I-a pierdut, a răspuns Stacey în timp ce o porneam pe culoar. Nu-i așa că arată sexy?

– Sigur că da, am zâmbit. Dar o să poți vedea fără ei?

– O să mă descurc. Băiatul s-a amestecat cu ușurință în forfota de pe coridor. Dar de ce te-a prins așa de mână îngrijitorul ăla? Oarecum înfiorător.

– M-a ajutat ieri, când mi-era rău. Minciuna îmi venise prea iute pe limbă. N-a făcut decât să-mi

strângă mâna.

O mireasmă dulce și sălbatică a vestit apropierea lui Roth. Mi-am aruncat ochii peste umăr. El venea pe mijlocul holului, încruntat și cu privirea în telefonul pe care-l avea în mână. Nici măcar nu se uita pe unde merge, dar lumea se dădea la o parte din calea lui.

Roth și-a ridicat privirea, ciocnind-o de a mea. Pe maxilar avea o ușoară pată albăstruie, semn că Gardianul era înarmat cu un pumn zdravăn. Mi-am întors repede ochii în altă parte, blestemându-mă în șoaptă pentru vinovăția care se răsucea înăuntrul meu. Două secunde mai târziu, demonul aluneca pe lângă mine.

– Bună dimineața, doamnelor și domnule!

– Salut! i-a răspuns Sam, surâzând. Trebuie să mă duc la oră. Ne vedem cu toții la prânz?

L-am urmărit cum se învârte pe un călcâi și dispare în lungul culoarului. La fel a făcut și Roth. Buzele demonului s-au strâmbat într-un fel straniu.

– Micul nostru Sam s-a făcut băiat mare sau ceva?

– Ce e? am întrebat.

– Nu știu.

Roth a ridicat din umeri și s-a întors către Stacey.

– N-avea ochelari. Azi chiar era îmbrăcat ca și cum nu i-ar fi pregătit mămica hainele, iar tu te zgâiai la el de parcă ai fi vrut să faceți împreună câțiva bebeluși ochelariști.

Stacey a chicotit, deși obrajii i s-au colorat într-un roșu aprins.

– Poate că vreau.

– Ah! a exclamat Roth, făcând ochii mari. Obraznic! Cu excepția comentariului privind aducerea pe lume a bebelușilor, Roth a fost mai degrabă potolit la oră. Nu s-a întors ca să mă sâcâie, nici nu s-a lăsat pe spătarul scaunului, astfel încât să-și sprijine brațul de masa mea.

Se purta… altfel.

Ca întotdeauna, Bambi a devenit agitată în timpul cursului și a început să-mi deseneze o hartă invizibilă pe trup. Până să se termine ora, deja eram nerăbdătoare să scap. A sunat de ieșire, iar profesorul nostru suplinitor a aprins luminile.

– Nu uitați! a spus el trecându-și o mână peste creștetul capului și cuprinzându-și ceafa în palmă, în vreme ce-și cobora privirea spre agenda lui. Avem o lucrare neanunțată în program…

Un țipăt înăbușit l-a întrerupt, făcându-l să se întoarcă spre ușa închisă. Apoi alte zbierete, zbierete ascuțite și pline de groază, au răsunat dinspre holul aflat dincolo de pereții sălii. Toți ne-am ridicat ca unul și am început să ne foim îngrijorați.

Când urletele s-au întețit, Roth a pornit spre ușă.

– Ce se întâmplă? a șoptit Stacey.

– Cred că ar trebui să rămânem cu toții în clasă, a zis domnul Tucker, încercând să-l oprească din drum pe Roth, însă demonul era iute, și jumătate dintre elevi îl urmau. Nu știm ce e afară! Haideți! Toată lumea! Înapoi la locurile voastre!

Imposibil.

S-a creat o mică îmbulzeală în dreptul ușii, după care ne-am revărsat cu toții pe holul aglomerat. Stacey mă ținea strâns de spatele puloverului. Coridorul devenise atât de tăcut, încât ai fi putut să auzi un greier strănutând, ceea ce, cumva, era mai rău decât țipetele.

M-am împins prin gloată, pândindu-i spinarea lui Roth. Umerii lui erau nefiresc de încordați. Mi-am făcut loc, iar demonul m-a privit peste umăr, scuturând din cap. Ochii mi-au alunecat dincolo de el, către spațiul aproape circular creat în grămada de elevi, un gol întrerupt doar de două picioare înveșmântate în gri tern, ce se legănau înainte și înapoi.

– Oh, Doamne! a murmurat Stacey.

M-am uitat în sus și mi-am dus mâna la piept. La început, mintea mea parcă a refuzat să

recunoască ce vedea, însă imaginea n-a dispărut. Nici nu s-a schimbat.

Pe mijlocul holului, prins de o plafonieră cu bannerul roșu și auriu al școlii înfășurat în jurul gâtului, atârna Gerald Young.

CAPITOLUL 20

Din cauza poliției și a traumei suferite, școala s-a închis mai devreme în acea zi.

Telefonul meu l-a trezit pe Zayne, dar în clipa în care i-am spus ce se petrecuse, a sărit în picioare și a ieșit din casă. La doar douăzeci de minute după ce oficialitățile începuseră să trimită elevii acasă, m-am trezit așezată într-un mic separeu al brutăriei din josul străzii, împreună cu Zayne și cu Roth.

Nu eram singurii clienți veniți de la liceu. Eva și Gareth se aflau și ei acolo. Stăteau la o măsuță ca de bistro, sub poza înrămată a unei pâini coapte. Gareth, aplecat deasupra cănii pe care o ținea în mâinile lipsite de culoare, avea umerii mai slabi decât mi-i aminteam și o claie de păr slinos. Părea cum nu se poate mai zăpăcit de droguri, însă mă ducea mintea să nu mă amestec din nou.

Mi-am rupt fursecul în două, dar, pentru prima oară, bunătatea plină de zahăr nu avea nimic care să mă atragă. Abia dacă-l cunoscusem pe Gerald, căci îl întâlnisem pentru prima oară în viață cu doar o zi în urmă, dar tot așa fusese și cu membrii Bisericii Fiilor lui Dumnezeu. Nu-i niciodată ușor să vezi moartea, indiferent ce relație ai, sau nu ai, cu cineva.

– Poate că Gerald s-a sinucis, a spus Zayne, atrăgându-mi atenția asupra chestiunii curente. Oricât de trist ar fi, e posibil să nu fie mai complicat de atât.

Roth a început să se joace cu capacul paharului de la ciocolata caldă. Dintr-un motiv sau altul, ideea că un demon (Prințul Moștenitor al Iadului) bea ciocolată caldă mi-a adus un zâmbet tainic pe buze.

– Nu știu. De ce să fi făcut asta, mai ales în mijlocul holului? Al naibii mod de a ieși din scenă!

– Dar tu nu l-ai cunoscut cu adevărat. Nici Layla. Băieții chiar purtau o conversație civilizată! Amândoi ați discutat numai o dată cu el.

– De fapt de două ori, am zis, rupând încă o bucățică din fursec. Azi m-a oprit în drum când mergeam la ore, ca să-mi mulțumească pentru că nu le-am spus Gardienilor despre existența lui.

– Nu sună a gest pe care l-ar face cineva înainte să se spânzure cu bannerul școlii, a subliniat Roth, lăsându-se pe spătarul banchetei din separeu și aruncându-și un braț peste marginea lui. De ce să fi fost recunoscător că Layla nu i-a pus viața în pericol, dacă oricum era pe cale să-și ia zilele?

– A mai spus ceva?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

– A pomenit de sabatul din Bethesda și mi-a zis să am grijă. Mi-am scuturat firmiturile de pe mâini. A zis ceva de genul că n-o să ne placă răspunsurile pe care o să le găsim la întrebările noastre. Parcă știa ceva, însă îi era prea frică să vorbească.

Roth m-a privit încruntat.

– E posibil să-i fi venit de hac vreunul dintre membrii sabatului?

Întrebarea nu se adresa cuiva anume.

– Sau să fi fost Lilinul?

– N-ai fi simțit un vrăjitor umblând prin preajmă? a întrebat Zayne.

Demonul a scuturat din cap.

– Folosesc farmece ca să ne blocheze, întocmai cum procedează și cu Gardienii. Și n-am aflat destule despre Lilin încât să ne dăm seama măcar dacă aș putea să-l adulmec.

M-am lăsat pe spate și mi-am încrucișat brațele peste burtă, ca să mă apăr de fiorul rece care mi se plimba dintr-odată pe sub piele.

– Mai că seamănă cu un mesaj.

Zayne s-a întors către mine. Două umbre îi înfloriseră sub pleoape, și mi-am dat seama că nu se odihnise prea mult.

– Nu-mi place încotro se îndreaptă povestea asta.

– Dar e logic, a replicat Roth.

– Ne-am întâlnit ieri cu el, ne spune ce e și cam pe unde am putea să găsim mai multe informații despre Lilin, îmi dă un avertisment și, după nici o oră, e spânzurat. Am tras adânc aer în piept. Se pare că mesajul e destul de clar. Renunțați Dracului!

Ochii lui Roth aruncau fulgere.

– Asta n-o să se întâmple.

– Oricât de mult aș detesta s-o spun, sabatul e singurul indiciu pe care-l avem. Zayne și-a întins brațul prin spatele meu și căldura corpului său s-a extins imediat. Degetele lui mi-au trecut pe lângă șuvițele rebele într-un gest aparent absent. Pe străzi nu-i nimic. Am rămas cu mâna goală.

– La fel și în tabăra mea. Privirea lui Roth s-a îndreptat către mâna lui Zayne și a zăbovit acolo. Vreo noutate cu privire la posibile decese legate de Lilin?

– Nimic ieșit din comun, dar cum putem ști cu adevărat?

Un mușchi a început să zvâcnească în maxilarul demonului, iar eu m-am uitat în altă parte, concentrându-mă asupra fursecului neatins. Deodată s-a auzit o bufnitură puternică venind din celălalt capăt al brutăriei. Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe Gareth căzut în genunchi, lângă masa la care stătuse. Eva era lângă el, cu brațele înfășurate sub umărul lui. Două pete de un roz aprins îi apăruseră pe obraji în vreme ce jumătate din local încremenise și se holba la ei.

– Haide! a spus ea, silindu-și buzele complet nefardate să surâdă. Trebuie să te ridici.

M-am făcut mică din pricina rușinii provocate indirect de situația stânjenitoare. Eva nu se omora după mine, dar mă simțeam prost văzând scena.

– Puștiul are nevoie de o intervenție, a spus un bărbat mai în vârstă, care stătea la coadă, suficient de tare încât să-l audă Eva.

Obrajii fetei s-au îmbujorat mai tare, însă Gareth a scos din nou acel chicotit. Cel care-mi făcea

pielea ca de găină.

– Mai degrabă o intervenție demonică, a bombănit Roth, urmărind situația cu un vizibil dezgust.

Gareth s-a ridicat, dar s-a împiedicat iar și s-a ciocnit de o masă din apropiere. Băuturile s-au vărsat, și oamenii s-au împrăștiat care încotro. Ochii Evei s-au umplut de sclipiri ca de sticlă. Nu mai puteam să stau jos.

– Mișcă! am zis, împingându-l ușor pe Zayne.

El nici nu s-a clintit.

– De ce?

– E prea jenant să vezi așa ceva. Cineva trebuie s-o ajute.

Zayne s-a zgâit la mine preț de o clipă, după care a oftat.

– Stai pe loc! O să am eu grijă să-l scoată de aici.

– Mulțumesc.

În timp ce se ducea s-o ajute pe Eva, privirea mi-a alunecat peste masă. Era imposibil să n-o ia într-acolo. Simțeam intensitatea cu care mă fixa Roth. Ochii ni s-au întâlnit.

– Cum reziști? s-a interesat el.

Întrebarea m-a luat prin surprindere. Nu-mi aminteam să mi-o mai fi pus vreodată.

– Sunt OK.

– Priveliștea de azi-dimineață nu se poate să fi fost distractivă.

Încurcată, mi-am așezat mâinile pe masă, ca să nu mă fâțâi.

– N-a fost.

– Și tipul care a murit acum câteva seri. O buclă din părul negru-albăstrui i-a căzut pe frunte, îndulcindu-i trăsăturile. Cu treaba aia cum te descurci?

Am strâns din buze și n-am răspuns imediat. Zayne îl dusese pe Gareth la ușă. Nădăjduiam că locul în care trebuiau să meargă nu se afla departe, deoarece mă îndoiam că aveau să ajungă fără ca

Zayne să-l care pe băiat în brațe. Când privirea mi-a alunecat înapoi la Roth, acesta încă aștepta.

– Chiar sper că nu te consideri vinovată, a zis, aplecându-și trupul înalt. Dar, cunoscându-te, probabil că o faci.

– Păi, l-am plesnit pe tip cu o Biblie. Amintirea mi-a făcut stomacul să se răsucească. Sunt sigură că situația putea fi gestionată mai bine.

– Dar nu tu ai apăsat pe trăgaci. Și nu tu l-ai ucis pe individ. El și-a coborât glasul. Eu l-am ucis.

– Însă eu…

Mâinile lui le-au cuprins pe ale mele, speriindu-mă.

– Nu lua rahatul ăla asupra ta! Ai destule griji.

O parte din frustrarea care-mi dădea târcoale era a mea, dar avea un tăiș care nu-mi aparținea. O tulburare pe care n-o puteam înțelege pe deplin venea de undeva din adâncul… lui *Roth*. Cu cât mă ținea mai mult de mâini, cu atât mai limpezi deveneau emoțiile, ca atunci când norii se împrăștie pentru a dezvălui soarele. Imediat după frustrare venea o altă emoție… asemănătoare celei pe care o simțisem din partea lui Zayne.

O răsuflare aspră mi-a părăsit corpul vâjâind și am dat să-mi trag mâinile. La început el nu mi le-a eliberat, dar până la urmă a cedat. Degetele mi-au alunecat dintre ale lui, stârnindu-mi un val de fiori pe brațe.

– Ce-i? m-a întrebat, cu privire sfredelitoare.

Am scuturat din cap.

– Nimic.

Roth a rămas tăcut.

Și eu.

Mai târziu în acea după-amiază, mă uitam cum Izzy își tot schimba înfățișarea în vreme ce Drake stătea agățat de piciorul lui Jasmine. Ea se mai apleca din când în când și ciufulea cu mișcări leneșe buclele roșcate ale țâncului care-și sugea degetul mare.

Izzy era tot atât de talentată la transformări pe cât era de greu de stăpânit. Gonea împrejurul livingului cu viteza luminii, bătând dintr-o aripioară, în timp ce pe cealaltă o ținea pleoștită într-o parte. De mai multe ori se avântase în aer când se apropiase de Drake, făcându-l să zbiere îngrozit.

În general eu mă aflam la adăpost, cuibărită în colțul canapelei și ghemuită în hanoracul meu cu glugă. Casa mi se părea un frigider, însă probabil că alta era impresia Danikăi, care o tot prindea pe Izzy, când aceasta se arunca înspre mine.

Când s-a apropiat ora cinei, am dat să urc la etaj. De câteva săptămâni deja, cinele mă făceau să mă simt stingheră și preferam să șterpelesc resturi, în loc să îndur priviri bănuitoare.

Am trecut pe lângă bucătărie, unde l-am zărit pe Morris lângă blatul de lucru din mijloc. Toca legume cu un cuțit de genul celor la care ar râvni criminalii în serie. Și-a ridicat privirea, și pielea închisă la culoare i s-a încrețit în dreptul ochilor când mi-a zâmbit. Și-a fluturat bucuros cuțitul.

Dacă ar fi fost oricine altcineva, mi-aș fi făcut griji. Mi-am fluturat și eu mâna în semn de răspuns la salut. Când am ajuns pe palier, un fior ciudat mi-a patinat pe șira spinării. M-am întors, în parte așteptându-mă să găsesc pe cineva uitându-se urât la mine de jos, însă nu era nimeni acolo.

Auzeam râsetele îndepărtate ale lui Izzy și vaietele scăzute ale lui Drake, dar senzația stăruia. M-am cutremurat și, scuturând din cap, mi-am vârât mâinile în buzunarele hanoracului. Evenimentele din ultima vreme mă făcuseră paranoică, și pe bună dreptate.

Când m-am întors, atenția mi s-a îndreptat spre ușa lui Zayne. După ce reveniserăm acasă de la brutărie, el se dusese să doarmă, un lucru de care avea mare nevoie. Știam că urma să se trezească în curând pentru o repriză de antrenamente, înainte să se așeze la masă. M-am furișat până la ușă,

pumnul mi s-a învârtit preț de o secundă pe lângă ea, și totuși, din motive pe care probabil că n-o să le știu niciodată, am deschis fără să bat.

El nu stătea în mijlocul camerei, pe jumătate dezbrăcat, nici nu se afla în locul pe care îl prefera, când se cufunda într-un somn adânc, respectiv lângă uriașa fereastră panoramică. Unora dintre Gardieni le plăcea să șadă cocoțați pe acoperiș, asemenea garguielor din piatră ce împodobesc biserici și școli. Nu și lui Zayne. De când îl știam, el preferase acea fereastră.

Privirea mi-a alunecat către patul lui mare… și iată-l! Colțurile buzelor mi s-au înălțat. Era tolănit pe mijlocul saltelei, întins pe burtă, sub înfățișarea lui omenească. Un cearșaf i se înfășurase în jurul șoldurilor, iar stivele de mușchi de pe spate i se relaxaseră. Un obraz i se odihnea pe curbura cotului, și avea fața orientată spre ușă, cu gura întredeschisă. Genele dese, pe care toate reclamele la rimel din lume ar fi trebuit să le pizmuiască, mai că îi atingeau în treacăt pomeții.

Am închis fără zgomot ușa în urma mea și m-am apropiat de pat. În somn, Zayne părea mai tânăr decât era, împăcat și, într-un fel, vulnerabil. Nimeni care l-ar fi văzut așa n-ar fi crezut că poate fi foarte periculos, ba chiar letal, când e treaz.

Știind că nu s-ar fi cuvenit să intru acolo, m-am așezat totuși pe marginea patului și i-am urmărit cu privirea șira spinării. Nu prea-mi dădeam seama de ce venisem, însă nu mă puteam gândi decât la ceea ce-mi ceruse.

„Să ne acordăm nouă o șansă.“

Inima mi s-a poticnit. Oare puteam într-adevăr? Nu eram întru totul convinsă că procedam corect încercând, dar să n-o fac ar fi însemnat să întorc spatele trecutului pe care îl împărtășiserăm. În timp ce ochii mi se îmbătau cu tot acel trup auriu etalat, nu m-am putut abține să mă întreb dacă ne-am fi regăsit în acel moment și fără ca Roth să fi apărut în peisaj.

Când m-am gândit la el, noduri mi s-au strâns în stomac, amestecând în ele suferința care persista, anosta mușcătură a confuziei… și vinovăția. Mâinile mi s-au încleștat neajutorate în poală. Detestam acea stare. Detestam faptul că Roth încă nu-mi era indiferent și că mă puteam considera vinovată de tot ce se petrecuse. El era cel care mă respinsese… împingându-mă drept în brațele lui Zayne.

Niște brațe foarte frumoase, mi-am zis, holbându-mă la bicepșii lui.

Mă simțeam ca un obsedat în toată regula.

Da, era momentul să mă car. Am dat să mă ridic, dar o mână m-a prins de încheietură. Am scos un icnet de uimire și m-am uitat iar în jos, la Zayne.

Un ochi era vizibil, și buzele i se întindeau într-un zâmbet somnoros.

– Unde te duci?

M-a năpădit rușinea.

– De cât timp ești treaz?

– Destul încât să știu că m-ai studiat. Surâsul strâmb i s-a lățit pe chip. Mă simt ca o bucată de carne.

– Taci din gură!

– N-am zis că nu-mi place. S-a răsucit pe o parte, și am observat că umbrele întunecate de sub ochi i se mai estompaseră. Privirea i s-a plimbat pe chipul meu. Îmi place să mă trezesc și să te văd aici.

O senzație de căldură mi-a străbătut corpul, bâzâind ca o albinuță fericită, iar sentimentul m-a făcut să devin agitată. Când m-am uitat în altă parte, părul mi-a alunecat peste umăr, acoperindu-mi fața.

– Ce-i? a întrebat Zayne, lăsându-mi încheietura, ca să se întindă și să-mi dea la o parte buclele blonde.

– Nu știu. L-am cercetat pe furiș, silindu-mi atenția să nu rătăcească mai jos de bărbie, de teamă să nu îmi fie distrasă grav. Pur și simplu…

nu știu cum să mă port când ești așa… deschis în privința asta.

Degetele lui întârziau în părul meu, strecurându-se printre șuvițe.

– Poartă-te cum te-ai purtat mereu, Layla-gândăcel. Asta mi-a plăcut întotdeauna la tine.

– Faptul că mă port mai tot timpul ca o fraieră?

El a zâmbit larg.

– Da.

Am izbucnit în râs, începând să mă relaxez. Mi-am săltat picioarele și le-am încrucișat. L-am văzut pe Zayne cum își pune sub cap brațul cel mai apropiat de mine.

– Îmi doresc să fi fost deschis mai demult, a recunoscut el, vorbind încet. Să nu fi așteptat atât.

Și eu îmi doream același lucru, căci poate acum situația n-ar fi fost atât de complicată și de amețitoare.

– Mai bine mai târziu decât niciodată, nu?

Când am dat din cap în semn de încuviințare, și-a trecut degetele peste brațul meu. Până și prin hanorac i-am simțit atingerea.

– Ce avem la cină?

– Cred că un soi de tocană sau friptură înăbușită.

– O să mănânci cu noi, ceilalți?

Am ridicat dintr-un umăr.

– Nu știu. Mi se pare stânjenitor.

– Nu-i ca și cum nimeni nu te-ar vrea acolo, Layla.

Mie așa mi se părea. Mi-am aruncat privirea spre ceasul din perete.

– Probabil că ar fi cazul să plec. Tu ai nevoie…

Zayne m-a prins de mână și s-a rostogolit atât de repede, încât n-am mai avut ce face. Brusc eram întinsă pe spate și mă uitam fix la doi ochi cu sclipiri poznașe. El stătea deasupra mea, cu greutatea sprijinită în brațe.

– Nu să fugi vreau eu.

– Nu? am pus, probabil scâncind, cea mai stupidă întrebare, dar nu din vina mea.

Cearșaful îi căzuse în josul șoldurilor, și zău că nu-mi puteam da seama dacă purta ceva pe dedesubt.

– Nu. Rânjetul lui mi-a dat o strângere de inimă. Hai să ne cuibărim o vreme unul în altul!

– Să ne cuibărim? Imaginea unui gargui de aproape doi metri stând ghemuit m-a făcut să chicotesc.

El a râs ușor.

– Credeam că fetelor le place să fie ținute în brațe.

– Chiar n-am de unde să știu. Nu era adevărat. Adoram să mă cuibăresc în cineva. Toate acele dăți în care Zayne dormise lângă mine, apoi momentul cu Roth, când nu făcuserăm altceva decât să ne ținem în brațe și să vorbim despre nimicuri.

Am tras cu putere aer în piept și am simțit un gol în stomac. Nu trebuia… nu puteam să mă gândesc la el în clipa aia. Zâmbetul lui Zayne a pălit în timp ce ochii lui îi iscodeau pe ai mei.

– Uneori simt că dispari când ești cu mine, și nu cred că vreau să aflu unde te duci.

Răsuflarea mi s-a tăiat tocmai când plămânii mi se umflau. Aș fi vrut să-i spun că nu mă duceam nicăieri și că, dacă totuși plecam, nu era un motiv de îngrijorare, însă ar fi fost o minciună, și el ar fi știut.

Zayne a zâmbit în colțul gurii.

– Dar ești *aici*. Și asta contează mai mult.

– Contează.

Și chiar conta.

O secundă de tăcere grea s-a întins între noi, și privirea lui mi-a căzut pe buze, apoi mai jos, acolo unde fermoarul hanoracului stătea tras până la gât. Rânjetul i s-a lățit.

– Ți-e frig?

– E rece în casa asta, am răspuns, fericită că schimbam subiectul.

Dar apoi privirea i s-a înălțat iar, și m-a electrocutat. Pieptul mi s-a ridicat când am inspirat

adânc.

– Ar trebui să mă pregătesc, a șoptit el.

– Ar trebui.

– Dar aș cam vrea să zac pur și simplu, fără să fac nimic.

Furnicăturile mi-au pornit de pe buze, croindu-și un drum de fiori până în degetele de la picioare.

– Nu e demn de un Gardian.

– Dacă măcar mi-ai cunoaște gândurile nedemne de un Gardian, probabil c-ai zbughi-o din camera asta. A observat că trăsesem subit aer în piept. Sau poate că nu.

Mă mâncau degetele să-l ating, însă mi le-am ținut pe lângă corp. Zayne sugerase s-o luăm încet și să ne acordăm o șansă, ceea ce pesemne nu implica pipăitul lui. Dar îmi venea atât de greu!

– Vrei să te antrenezi cu mine în seara asta? m-a întrebat.

– Da, am răspuns, cu voce parcă răgușită. Ar… ar fi mișto.

– Foarte mișto. Sau poate sexy. Probabil sexy… Glasul i s-a stins, iar bărbia i s-a lăsat în piept.

Am dat înapoi, lipindu-mă de saltea, ca și cum aceasta ar fi putut să mă absoarbă înăuntrul ei.

– *Zayne*, n-ar trebui să fi așa…

– E OK. A continuat să vină spre mine, să se apropie, absolut deloc speriat și complet nebun. Îți faci prea multe griji.

– Ești dus cu pluta. Am întors capul, însă și-a pus două degete pe bărbia mea și mi-a întors fața spre el. Am făcut ochii mari. Complet dus naibii cu pluta.

– Nu. Doar că am încredere în tine. Și-a sprijinit fruntea de a mea, și toți mușchii mi s-au blocat. Vezi? Acum nu-mi înghiți sufletul, nu?

Mi-am ținut gura încleștată. Simțeam în gât o ușoară usturime și nu mă încumetam să vorbesc. Zayne și-a mișcat capul și mi-a atins în treacăt nasul cu al lui, o trăire cu totul nouă pentru noi. Inima mi-a luat-o la goană, bătând atât de repede,

încât se împleticea. Un suspin a ieșit tremurând din trupul lui și a pătruns într-al meu. Pleoapele mi-au căzut când vârfurile degetelor lui mi-au alunecat pe obraji, apoi au coborât spre locul în care pulsul îmi zvâcnea nebunește. Dacă s-ar fi lăsat doar un pic mai jos, ne-am fi lipit unul de celălalt în felul ăla care-mi făcea degetele de la picioare să se chircească și genunchii să se înmoaie. În plus, bănuiam că aș fi descoperit iute dacă purta ceva pe sub cearșaful ăla.

Oh, Doamne, nu era deloc gândul potrivit pe care să-l am în acel moment!

Mi s-a părut că-l aud șoptindu-mi numele, după care i-am simțit buzele mângâindu-le cât se poate de ușor pe ale mele, într-un gest la fel de blând și de rapid ca o fluturare de aripi.

Uimirea s-a împrăștiat în mine, tăindu-mi răsuflarea. Ochii mi s-au căscat larg, iar Zayne și-a săltat capul. Gura lui purta un mic surâs trufaș, iar a mea… of, a mea mă furnica și palpita în urma scurtei atingeri.

– Hm… a murmurat el și, dintr-o mișcare fulgerătoare, și-a scos limba, trecând-o peste adâncitura buzei de sus. Încă sunt aici. Cu sufletul intact. Măi, să fie!

Eram absolut stupefiată, incapabilă să mai vorbesc. Nu fusese un sărut adevărat. Avusesem buzele pecetluite, deci nici măcar un pupic nu s-ar fi putut spune că fusese, dar Zayne… îndrăznise să-și așeze gura peste a mea. Își asumase riscul. Își asumase riscul de a-și pierde sufletul în schimbul unei mici dezmierdări a buzelor.

El s-a îndreptat de spate, m-a sărutat pe frunte, apoi s-a rostogolit pe partea lui.

– Chiar trebuie să bag viteză și să mă schimb.

Și-a scos picioarele de sub cearșaf și s-a ridicat.

Era gol pușcă.

Era în afurisitul de costum al lui Adam, iar eu mă zgâiam la fundul lui, cel destul de ferm și…

– Oh, Dumnezeule!

Uitându-se peste umăr, și-a arcuit o sprânceană, în vreme ce zâmbetul viclean i se transforma într-unul păcătos.

– Ce-i?

– Ce-i? Îl priveam cu gura căscată, dar pe urmă am lăsat privirea în jos și obrajii au început să-mi ardă ca primul cer al iadului. Oh, Dumnezeule! am repetat, dându-mă jos din pat, pe cealaltă parte. Un chicot mi s-a târât pe gât în sus și a dat năvală afară. Ești așa de-al naibii de gol!

– Pe bune? mi-a răspuns sec, luând cearșaful de pe pat.

S-a întors puțin și… oh, Doamne Dumnezeule, m-am răsucit valvârtej, cu ochii cât cepele!

Pe toți puii de garguie, era…

– Te simți bine acolo?

– Da, am cârâit, simțind că mă înroșesc dintr-un cu totul alt motiv. M-am întors încet.

Zayne a râs în barbă în timp ce-și înfășura cearșaful în jurul mijlocului, acoperindu-și... bunătățile.

– Va trebui să renunț din nou la el, ca să mă schimb.

Privirea lui avea un aer ștrengăresc.

– Nu zic că ești obligată să pleci…

– Plec! Am ocolit în grabă patul, cu părul fluturând în urma mea. Când am trecut pe lângă el, s-a întins și m-a lovit ușor peste fund. Am tresărit și m-am uitat lung la el. Ești foarte rău!

– Groaznic! A rânjit și a făcut un pas înapoi, așezându-și o mână peste nodul cearșafului. Ne vedem curând.

Am scâncit ceva cu sens afirmativ și pe urmă am zburat afară, pe hol. Tot corpul îmi ardea când mi-am pus o mână peste buzele ce încă fremătau, și am constatat că imaginea lui Zayne mi se întipărise în orbite.

Avea un fund grozav. Și, din câte văzusem, nu suferea nici la alte capitole.

Chicotind, m-am întors către scară și a fost cât pe ce să mă izbesc de Maddox. Acesta s-a oprit pe ultima treaptă.

– Scuze, am bâiguit.

Bărbatul avea o expresie aspră, parțial neîncrezătoare, dar a dat din cap în semn de încuviințare. Când a pășit în lateral, pentru a mă lăsa să trec, un val de iritare mi-a urcat pe spinare, înțepându-mi pielea. Murea dacă zicea și el ceva? Gardianul nu mi se adresase niciodată.

Nici măcar o dată.

Am inspirat adânc și am dat să pun piciorul pe o treaptă, însă o rafală de aer rece s-a pornit pe culoarul din spatele meu, ciufulindu-mi părul și săltându-mi șuvițe subțiri împrejurul feței.

M-am uitat la stânga, dar n-am văzut decât chipul alb de groază al lui Maddox. În clipa următoare, el s-a dus de-a berbeleacul pe treptele abrupte.

Am țipat și am început să cobor în grabă scara, strâmbându-mă când Gardianul a aterizat cu o bufnitură pe podeaua din lemn tare și capul i-a trosnit pe dușumea. Când am ajuns lângă el, pași tropăiau din toate colțurile casei.

Bărbatul zăcea într-un unghi nefiresc, cu un braț răsucit la spate și un picior îndoit de la genunchi. M-am aplecat.

– Maddox?

Nu mi-a răspuns.

Capitolul 21

Trecuseră mai multe secunde, și eu tot n-aveam habar ce se petrecuse.

Dez a ajuns primul la noi. Mi-a pus o mână pe umăr și m-a dat cu blândețe la o parte în timp ce îngenunchea.

– Maddox? i-a spus el Gardianului palid și neclintit. Când a văzut că nu primește niciun răspuns, și-a așezat palma pe pieptul celui căzut. Doamne!

Mi-am încrucișat brațele la piept. Știam că Maddox trebuia să fie în viață. O căzătură n-ar fi putut să ucidă un Gardian, dar sub înfățișarea omenească, aceștia erau predispuși la răniri, și chiar la unele dintre cele mai grave.

– Cum s-a întâmplat?

Dez se uita peste umăr la mine. Am scuturat din cap.

– Nu știu. Urca scara, apoi a căzut pur și simplu pe spate.

Zayne a coborât treptele, îmbrăcat doar cu niște pantaloni largi de trening.

– Ce naiba...?

– A căzut, a fost jalnica mea explicație.

– Jasmine! a strigat Dez, ridicându-se.

Jasmine a venit în câteva secunde și a făcut ochii mari. Răsucindu-se, i l-a întins Danikăi pe Drake.

– Ţine-i pe Izzy și pe Drake departe de aici, a zis ea, după care și-a îndreptat din nou atenția spre Maddox.

Danika a dat din cap, aruncându-și privirea spre locul în care ne aflam eu și Zayne. S-a întors și l-a dus repede pe Drake înapoi de unde veniseră. O ușă s-a închis încet.

În vreme ce Jasmine îngenunchea de cealaltă parte a lui Maddox și își lipea degetele subțiri de gâtul lui, a sosit și restul echipei. După ce au auzit

cu toții că Maddox s-a prăbușit pe spate în josul treptelor, Abbot s-a răsucit spre mine.

M-am făcut mică, dându-mi seama că urma să fiu crucificată.

– Pur și simplu a căzut pe spate? m-a întrebat el, cu glasul răsunând a neîncredere în timp ce pășea pe lângă picioarele întinse ale lui Maddox. Te aștepți ca eu, sau oricare dintre noi, să creadă așa ceva?

Măcar de data asta trecuse direct la subiect.

– Da! Pur și simplu a căzut. Nu știu dacă și-a pierdut echilibrul sau… Stai, exact înainte să cadă, s-a pornit un curent de aer rece! Iar acum că o spuneam cu voce tare, realizam că nu era prima oară. La fel s-a întâmplat și cu ferestrele. A fost o rafală…

– De vânt? a sfârșit Abbot, plin de îndoială. Aparatul de aer condiționat a pornit cu suficientă forță încât să spargă geamurile sau să azvârle pe scări un Gardian de peste o sută de kilograme? Asta *dacă* am folosi aerul condiționat în perioada asta din an, ceea ce nu facem.

– OK. Știu că sună ridicol, dar nu mint.

Zayne a venit lângă mine.

– N-are niciun motiv să mintă, tată. Dacă ea spune că Maddox a căzut, atunci el a căzut.

– Are toate motivele să mintă! s-a răstit Abbot.

M-am albit la față.

– Odată a fost de-ajuns, și acum din nou? a continuat el, arătând spre Maddox. Unul de-ai noștri, un oaspete al clanului nostru, a fost rănit, iar un altul lipsește.

Am încremenit la auzul insinuării, deși cea din urmă parte era foarte la obiect. Zayne a înaintat, așezându-se în calea mea.

– Ce vrei să zici?

– Băieți! a spus Jasmine cu voce tare. Trebuie să-l mut pe Maddox, ca să mă uit mai bine la rănile lui. În momentul de față se pare că doar și-a pierdut cunoștința. Poate să aibă un braț rupt sau

capul spart, lucruri care o să se vindece. Dar am nevoie de ajutor pentru a-l mişca.

Zayne şi Abbot, actualmente implicaţi într-un legendar război al privirilor, parcă nici n-au auzit-o. Dez, însă, a dat din cap şi s-a dus în dreptul picioarelor lui Maddox.

– Nicolai? Poţi să-l apuci tu de braţe?

În vreme ce Nicolai îndeplinea ordinul, Abbot continua să-şi fixeze fiul.

– E imposibil ca eu sau tu să credem că el s-a dezechilibrat şi a căzut.

De obicei, Gardienii erau un piculeţ mai graţioşi, însă nu exista nicio altă explicaţie… cu excepţia acelui vânt straniu.

– Vrei să spui c-a fost împins de Layla? l-a sfidat Zayne, încordându-şi muşchii de pe spate. Pentru că e o prostie.

Abbot s-a apropiat pe Zayne, gata să-l bumbăcească, iar mie mi-a sărit inima din piept.

– Ai grijă cum vorbeşti cu mine, băiete! Sunt tatăl tău!

Mi-a venit să râd nebuneşte când mi-am imaginat casca lui Darth Vader coborând pe capul lui Abbot. Din fericire m-am abţinut, fiindcă râsul, zău, n-ar fi îmbunătăţit situaţia. Geoff a ieşit în faţă.

– Pot să sugerez ceva?

După ce Abbot a dat scurt din cap, Gardianul a continuat:

– Orice s-a întâmplat trebuie să fi fost surprins de camerele video. La fel ca în cazul ferestrelor.

Mi-am întors brusc privirea spre el. Eu de ce nu mă gândisem la asta?

– Deci voi aţi văzut filmarea... Şi ce v-a arătat?

– Geamurile explodând, aparent de la sine, a răspuns Geoff.

Zayne şi-a săltat bărbia.

– Atunci hai să mergem şi să ne uităm la înregistrare!

Nu știam sigur cât de mult avea să ajute, de vreme ce deja urmăriseră o filmare în care eu nu făceam nimic, însă am coborât spre centrul de comandă. În preajma sălilor de antrenament întotdeauna era cu câteva grade mai frig decât în oricare altă parte a casei, dar în ziua respectivă, când am străbătut holul îngust și slab luminat, temperatura părea să fie aceeași ca la etajele superioare.

Mă țineam aproape de Zayne, având suficientă minte încât să nu zic prea multe în acele momente. Abbot răspândea valuri de furie care îmbâcseau culoarul. Până și Bambi, care stătuse relativ liniștită, a devenit agitată, șerpuind pe abdomenul meu.

Cu un aer tensionat, Zayne înainta lipit de mine. N-a scos nicio vorbă când am intrat în locul care îi servea drept casă lui Geoff.

Centrul de comandă era o încăpere rotundă, care s-a aglomerat repede, odată ce ne-am îngrămădit cu toții înăuntru. Monitoarele stăteau înșirate pe jumătate din perete, iar celelalte porțiuni din zid erau acoperite cu postere vechi, de la Bon Jovi, Pink Floyd și AC/DC, până la Aerosmith. Unele dintre ele aveau un aspect autentic, cu marginile curbate în sus. Era ciudat să întrevezi acea frântură din personalitatea lui Geoff amestecată cu înfiorătorul sistem de securitate demn de NSA[5].

Geoff s-a dus cu pași mari la unul dintre calculatoare, și degetele au prins să-i danseze pe taste. Imaginea de pe ecran, concentrată asupra scării și palierului rămase acum goale, a început să se deruleze la repezeală înapoi, după care s-a oprit tocmai când eu intram în cadru… atingându-mi buzele cu degetele.

Frumos!

Am răsuflat încet și m-am uitat în sus, spre Zayne, care și-a coborât la rândul lui privirea spre mine. Un colț al buzelor i s-a ridicat, în vreme ce un licăr viclean îi umplea ochii. Of!

Mi-am reîntors privirea la imagine tocmai când Maddox se ivea pe ecran. Nu exista sonor, dar îl puteai vedea dându-se la o parte din calea mea. Camerele nu mințeau, și căutătura neîncrezătoare pe care mi-o azvârlise era inconfundabilă.

Încăperea a rămas tăcută, câtă vreme monitorul a dezvăluit exact ceea ce le spusesem. Din unghiul în care stătea obiectivul, se vedea limpede momentul în care simțisem curentul de aer. Părul meu, care pe ecran părea alb, se înfoiase de parcă aș fi trecut prin fața unui ventilator. Camera surprinsese felul în care Maddox deschisese larg ochii și căscase ușor gura în secunda dinaintea prăbușirii. Ce nu realizasem atunci era că, în cădere, Maddox nu se lovise de trepte. Se dusese de-a rostogolul prin aer, fără să atingă nimic înainte de-a ajunge jos.

Ca și cum s-ar fi aruncat pe spate. Sau ar fi fost împins de o forță uriașă.

– După cum puteți vedea, nici nu l-am atins, am zis, înălțându-mi privirea spre locul în care Abbot stătea alături de Geoff. N-am făcut nimic.

Tatăl lui Zayne îl urmărea pe Geoff cum oprește înregistrarea, în timp ce un mușchi îi tremura de-a lungul maxilarului.

– E incontestabil, a spus Zayne, încrucișându-și brațele peste pieptul lat. Ea n-a mințit.

– Dar se uita la el, a replicat Abbot, întorcându-se către noi.

Sprâncenele mi-au țâșnit în sus.

– Dacă nu cumva am căpătat niște puteri supermișto fără să-mi dau seama, uitatul la el nu l-a putut azvârli pe scări în jos.

Abbot și-a îndreptat subit privirea spre mine și o apăsare mi-a încleștat pieptul. Felul în care mă fixa, de parcă aș fi fost un lup printre bietele oițe pe care era însărcinat să le protejeze, m-a rănit adânc. Nu putea să-și ascundă suspiciunea fățișă și nu pricepeam de unde provenea ea. Da, îl mințisem, dar el mă mințise cu privire la chestiuni

mai mari și mai importante, cum ar fi identitatea părinților mei, pentru început.

Lucrurile nu stătuseră mereu așa. Detestam torentul de lacrimi clocotite care-mi scălda fundul gâtului. Eram slabă pentru că plângeam, însă mă durea să recunosc că Abbot nu mă mai considera parte din familie. Asta mi-era deja foarte clar.

Zayne vorbise, dar eu nu fusesem atentă. Indiferent ce spusese, cel mai probabil în apărarea mea, îl înfuriase pe tatăl său.

– Nu știm de ce e cu adevărat în stare. Mă îndoiesc ca ea însăși să știe măcar, a răspuns acesta.

Mânia era ca o injecție cu oțel pe șira spinării lui Zayne.

– Cum adică „nu știm“? Eu știu de ce e și de ce nu e capabilă. Cum ai putea vedea tu lucrurile altfel?

Sinceritatea și statornicia cu care îmi pleda cauza, în ciuda evidentei nemulțumiri ce plutea în aer între el și părintele său, m-au făcut să mă simt ca și cum o mână mi-ar fi străpuns pieptul și mi s-ar fi încleștat împrejurul inimii.

Abbot a înjurat în barbă, iar când a reluat discuția, a făcut-o de parcă eu n-aș fi fost în cameră ori nu i-ar fi păsat că eram.

– Trebuie să privești dincolo de sentimentele tale, fiule. Ea nu mai e copila mică și fragilă pe care am adus-o acasă. Cu cât o să înțelegi asta mai repede, cu atât mai bine.

Am tras cu putere aer în piept pe măsură ce durerea îmi urca în ochii care mă usturau. Numai că era un alt fel de usturime, stârnită din pricina unui înnebunitor val de emoții. Pielea mă furnica, făcând-o pe Bambi să mi se zvârcolească de-a lungul spatelui, iar nevoia de a mă hrăni m-a lovit ca un pumn în stomac.

Geoff și-a țuguiat buzele și a întors privirea, în vreme ce Zayne își fixa tatăl, cu gura

întredeschisă, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că tocmai îl auzise zicând așa ceva.

Umilința mi se împletea cu o suferință adâncă, ce îmi pătrundea până în suflet. Am inspirat, dar nu m-am încumetat să spun nimic. A trebuit să mai inspir o dată.

– Atunci ce sunt?

Abbot s-a uitat la mine, dar nu mi-a răspuns. Vocea mi-a tremurat când am vorbit iar:

– Atunci de ce mă mai lași să stau aici?

A urmat un moment de tăcere, după care Abbot și-a ferit privirea. Un oftat greu i-a zguduit trupul.

– Chiar nu știu.

Am tresărit, în timp ce Zayne a pășit spre tatăl lui, aruncând fulgere din ochii de un albastru nefiresc, scăpărător.

– Cum poți să spui una ca asta?

Incapabilă să mai stau acolo fără să fac un gest pe care aveam să-l regret, de exemplu să izbucnesc în lacrimi sau să-i trag lui Abbot un șut în stomac, m-am răsucit brusc și am ieșit din centrul de comandă. Mâinile mă înțepau când mi le-am strâns în pumni. Răsuflam prea repede, inspirând de două ori și expirând o dată. Când ajunsese Abbot să mă deteste atât de mult? Ideea mi-a venit în vreme ce traversam sala de antrenament, făcându-mă să mă opresc pe neașteptate. El își pierduse de ceva timp încrederea în mine, dar suspiciunea devenise mai pronunțată din momentul în care Roth se întorsese și dăduse vestea că s-a născut un Lilin.

– Layla!

La auzul vocii lui Roth, am apucat strâns în mână ușa dulapului și mi-am înghițit un geamăt. Deși nu i-am luat în seamă prezența, demonul s-a sprijinit de dulapul aflat lângă al meu. Tare n-aveam chef să mă ocup de el în ziua aia!

– Ce-i?

– Arăți ca naiba.

Mi-am îndesat vraful de cărți în dulap.

– Mersi!

– În plus, păreai pe cale să adormi la ora de biologie.

– Cu ce mă deosebește asta de oricine altcineva din clasă?

Roth a chicotit răutăcios.

– Ai dreptate. S-a oprit când un elev dintr-a zecea a venit spre dulapul lui, respectiv cel de care demonul își proptea fundul. Băiatul a rămas pe loc, iar Roth a ridicat o sprânceană. Puștiul s-a răsucit pe un călcâi și s-a îndepărtat în grabă. Roth a rânjit, înclinându-și bărbia spre mine. N-ai prea dormit azi-noapte?

După toate cele petrecute cu o zi înainte, somnul nu venise ușor. Am scuturat din cap și am întins mâna să iau manualele pentru orele de după-amiază.

– Te-a ținut Bolovanul trează până târziu, șoptindu-ți la ureche gânduri pure și nevinovate?

Mi-am dat ochii peste cap drept răspuns la batjocura ce se revărsa din glasul lui.

– Îh! Nu.

El s-a întors și și-a înclinat corpul spre mine.

– Te-a ținut trează șoptindu-ți toate lucrurile obraznice pe care vrea să ți le facă?

Am răsuflat adânc și m-am răsucit în sfârșit spre el. Părul lui era o învălmășeală de bucle negre ca pana corbului, iar bluza gri pe care o purta i se mula pe piept. Jeanșii care îi atârnau pe șolduri erau sfâșiați în dreptul ambilor genunchi. Era aroganța leneșă în persoană.

– Bănuiesc că nici asta n-a făcut. El e prea bun pentru lucrurile alea obraznice. Roth și-a lovit îngândurat bărbia cu un deget, și atunci mi-am dat seama că avea unghia colorată în negru. Probabil s-a cuibărit lângă tine.

Înainte ca Maddox să cadă pe scări, Zayne se cuibărise oarecum lângă mine, dar n-o făcuse cu atât de multă puritate.

– Ce-i cu tine de vrei să afli ce se întâmplă între mine și Zayne? Nu te privește.

El a ridicat din umăr.

– Sunt doar curios. Când a văzut că nu-i răspund, a oftat. Deci care-i faza cu tine azi? Are legătură cu ce-a pățit vrăjitorul cel prietenos din vecini? Sau cu altceva?

Atitudinea lui blazată m-a făcut să tresar ușor.

– Cu asta și cu faptul că aseară… Ce mă apucase de mă confesam lui Roth? Oare steagul alb al prieteniei noastre era făcut pentru așa ceva?

– Aseară… ce?

Am oftat și mi-am trecut mâna prin păr. Simțeam o nevoie prea puternică de a rosti cu glas tare ceea ce mă frământa. Nu se punea problema să vorbesc cu Stacey, și nu voiam să-l implic pe Zayne mai mult decât se implicase el deja, prin simplul gest de a-mi lua apărarea.

– Abbot mă consideră întruchiparea răului.

Sprâncenele lui Roth s-au înălțat treptat pe frunte, dispărând sub păr.

– Poftim?

– Versiunea prescurtată? S-au petrecut niște lucruri ciudate în casă. Ferestrele au sărit în aer, după care unul dintre Gardieni a căzut pe scări. Mi-am dat părul pe spate, mai mult decât obosită. Îmbinând asta cu faptul că Tomas (cel mâncat de Bambi) încă lipsește, Abbot crede că eu sunt în spatele tuturor problemelor.

Roth s-a încruntat.

– Și de ce te crede implicată?

Am așteptat până când am fost depășiți de un mic grup de persoane, ce se grăbea spre cantină, apoi am continuat:

– Fiindcă eram de față atunci când s-au spart geamurile și când Maddox s-a prăvălit pe trepte. Nu știu precis cum de-mi atribuie mie dispariția lui Tomas.

– Ai făcut toate treburile astea? m-a întrebat demonul.

– Ce? am exclamat, azvârlindu-mi brațele în aer. Nu! N-am făcut nimic. Au până și filmări. M-am

încruntat, pradă unei mici crize de paranoia. De ce m-ai întreba așa ceva?

– De ce nu te-aș întreba, ca să mă asigur? Tu zici că nu ești vinovată. Există dovezi că nu ești, așadar de ce ar continua Abbot să te considere răspunzătoare?

Și aici venea partea care mă făcuse să mă zvârcolesc în pat toată noaptea.

– Abbot crede că ei nu știu de ce sunt în stare. Că am superputeri și am făcut toate astea cu un simplu gând, probabil.

– Ar fi un talent mișto. Un talent foarte demonic. De Nivel Superior, ca să fiu mai exact, a spus Roth, rânjind.

Un talent de Nivel Superior… oh, Doamne, Zayne și Danika ziseseră același lucru despre mine, dar, cu toată nebunia din jur, uitasem.

– Hei! Roth și-a îmblânzit vocea. Layla, nu vorbeam serios.

Mi-am ridicat privirea, ca s-o întâlnesc pe a lui, și i-am citit adevărul în ochi. Inima mi-a luat-o la goană. În momentul acela mă… mă mințea. O știam până-n măduva oaselor. Cuvintele mi-au ieșit sub forma unei șoapte.

– Abbot crede că sunt malefică.

Roth s-a tras înapoi și și-a îndreptat ținuta. Pe măsură ce el tăcea, nodurile din stomacul meu creșteau, transformându-se în ghiulele de plumb.

– Chiulește cu mine!

Am clipit.

– Ce?

– Trage chiulul cu mine! a repetat demonul.

Nu asta mă așteptasem să-mi spună.

– Mă duc să mănânc de prânz.

– Sau poți să iei prânzul cu mine.

Am scuturat din cap.

– Nu-i o idee bună.

– De ce nu? Rânjetul drăcesc revenise, dând trăsăturilor lui un farmec copilăresc. L-ar nemulțumi pe Bolovan?

– Ăă, puțin spus!

– Sau îți faci griji că l-ar nemulțumi pe Abbot?

Și-a plecat capul înspre al meu și răsuflarea lui mi-a dansat pe buze.

– El te consideră malefică? Dă-l naibii! Fii rea!

– Nu știu precis cum ar putea să ajute răutatea la ceva.

– O să ajute. Crede-mă! S-a întins, mi-a tras jos de pe umăr cureaua genții cu cărți, apoi mi-a azvârlit geanta în dulap. Vino și fii rea cu mine!

Am făcut un pas în spate și am scuturat din cap.

– Așa ceva n-o să se întâmple!

– Nu-ți sugerez să vii și să faci sex cu mine, Layla.

În timp ce eu mă înroșeam până la rădăcina părului, el și-a țuguiat buzele.

– De fapt, nu-i o idee rea, însă nu la asta mă refeream.

I-am aruncat o privire plină de îndoială. Roth a recucerit spațiul dintre noi și m-a apucat de brațe.

– Îți promit că te aduc înapoi înainte să vină Bolovanul să te ia. O să recurg la câteva dintre minunatele mele abilități, și nimeni n-o să-și dea seama. Pe cuvânt de cercetaș!

– Tu n-ai fost niciodată cercetaș.

Buzele i s-au curbat în sus.

– Ah, ai dreptate, dar haide! Ce poate să se întâmple? Suntem prieteni, nu? Și-a găsit sacul demonic peticul demonic.

Imboldul de a râde la vorbele lui era puternic, dar i-am rezistat, căci n-aș fi făcut decât să-l încurajez pe măgar.

– Ascultă, vreau să-ți arăt ceva! Când am ridicat o sprânceană, Roth s-a îmbufnat. Nu rușinica mea, perversă mică!

– *Rușinica* ta? Am izbucnit în râs. Ești foarte bizar!

– Dar te gândeai la rușinica mea.

Două pete de fierbințeală mi-au înflorit pe obraji. Acum, da.

– Ba nu, nu mă gândeam.

Roth a zâmbit larg.

– Apropo, rușinica mea nu e mică. Voiam doar să clarific chestiunea asta.

– Of, Doamne…

– Hai! E un loc pe care cred că trebuie să-l vezi și care o să te ajute să privești totul dintr-o altă perspectivă. O să înțelegi că nu-i deloc rău să fii rău. Haide, piticot! mi-a dat el ghes, cu ochii scânteind ca două bucăți de topaz. Chiulește cu mine!

Chiulitul suna bine. Și aveam o doză sănătoasă de curiozitate în legătură cu acel lucru pe care voia să mi-l arate și care putea să-mi schimbe perspectiva, dar plecatul de la școală împreună cu el era o prostie, categoric urma să se termine rău, iar Zayne avea să fie… ei bine, avea să fie nemulțumit.

Însă Roth semăna cu un drăcușor care-mi stătea pe umăr, îndemnându-mă să fiu rea și să mă bucur de fiecare secundă afurisită. Numai că el nu era un drăcușor. Era Prințul Moștenitor al Iadului.

Bunul meu simț părea să se fi azvârlit cu burta în jos pe fereastră și să se fi înfipt cu mutra în cimentul de dedesubt, căci m-am trezit dând din cap și zicând:

– OK.

National Security Agency (Agenția Națională de Securitate), instituție din cadrul Departamentului de Apărare al Statelor Unite, însărcinată cu protejarea comunicațiilor guvernamentale americane și interceptarea comunicațiilor puterilor străine. Actualmente este cel mai puternic și mai bine dotat serviciu de spionaj extern al SUA. (n.tr.)

CAPITOLUL 22

M-am holbat la monstrul de metal din fața mea, după care mi-am silit ochii să se întoarcă încet spre Roth. Povestea cu „să fiu rea“ deja era o idee oribilă.

– De când ai început să mergi cu motocicleta?

– Asta nu-i doar o motocicletă oarecare, piticot. E o Hayabusa, una dintre cele mai rapide rachete de pe șosea. Mi-a întins o cască. Poftim!

Am cercetat motocicleta argintie cu roșu. Abia dacă încăpeau două persoane pe chestia aia.

– N-arată rău.

Cureaua căștii a zornăit când Roth a scuturat-o nerăbdător în direcția mea.

– Trebuie s-o tulim înainte ca paznicul să decidă că și-a terminat puiul de somn și să ne prindă, obligându-mă la alte infamii demonice.

Poposiserăm la secretariatul școlii, unde el nu știu ce făcuse pentru a se asigura că nimeni n-o să sune acasă. Am oftat și am studiat motocicleta. Nu-mi venea greu să mi-l închipui pe Roth călare pe un motor. La bustul gol. De ce mintea mea ducea *totul* în direcția asta? Aveam să dau vina pe genele moștenite de la draga mea mămică.

– La ce te gândești? m-a întrebat Roth, și un licăr de viu interes i-a străfulgerat chipul.

– La nimic. I-am înhățat casca roșie din mâini. Am avut nevoie de câteva secunde ca să o pun corect pe cap și, până să termin eu de prins cureaua, Roth deja se echipase cu una neagră și încălecase motocicleta.

Am înghițit în sec când mi-am dat seama cât de apropiați urma să fim pe arătarea aia. Adică apropierea urma să fie la nivel de „un corp în loc de două“. Nu se cădea deloc. Zayne și cu mine nu eram împreună, împreună, dar „bunătățile“ mele aveau să stea lipite de o parte din „bunătățile“ lui Roth.

– Să fiu al naibii! am mormăit.

Roth a întors brusc capul și a ridicat viziera căștii.

– Ce?

Drace, avea un superauz sau ceva asemănător! I-am făcut semn că n-are importanță și m-am apropiat de motocicletă. Știind că, cel mai probabil, urma să regret fapta ca pe mâncatul unui tort întreg la o singură masă, mi-am aruncat un picior peste șa și m-am așezat. Aproape imediat am alunecat înainte, ceea ce m-a făcut să-i cuprind șoldurile între coapse.

Oh, nu era bine!

Roth a pornit motorul, și am fost uimită de mugetul care s-a iscat numaidecât. Șovăitoare, mi-am așezat mâinile pe coastele lui. El m-a privit peste umăr. Nu puteam să-i văd fața, dar a clătinat din cap înainte de a se întoarce. Apoi și-a lăsat brațele în jos, m-a apucat de antebrațe și m-a smucit în față.

Într-o nanosecundă, sânii mei se zdrobeau de spatele lui. Până să las un foarte necesar spațiu între noi doi, Roth mi-a cuibărit mâinile împreunate lângă partea inferioară a abdomenului lui și mi-a cuprins încheieturile în căușul palmei. L-am simțit chicotind, după care a pornit ca din pușcă.

Ticălosul parcă ar fi știut că urma să mă retrag și mă imobiliza cu totul.

Inima mi-a sărit în gât când a țâșnit în trafic, trecând valvârtej printre mașinile ce păreau să stea pe loc, în comparație cu viteza noastră.

Roth a blocat cea mai mare parte a vântului când am cotit pe lângă un taxi, însă o adiere mi-a ridicat acele șuvițe de păr care-mi fluturau de sub cască. Vârfurile au reușit să mi se strecoare pe sub mânecile puloverului și să-mi alunece pe piele. Pulsul îmi era undeva între „oh, rahat pe un biscuit!“ și „Sfinte Sisoe!“

Drept în față, lumina semaforului s-a schimbat în galben, iar motocicleta s-a înclinat înainte când

Roth a apăsat pe accelerație. Am zburat prin intersecție tocmai când se făcea roșu. Urletul unui claxon a fost amuțit de motocicleta care s-a lăsat ușor într-o parte. Am luat o curbă păcătoasă, și n-a mai fost nevoie ca el să mă țină. Brațele mi se încleștaseră pe mijlocul lui.

Roth străbătea străzile aglomerate ca un profesionist și, după vreo două minute, adrenalina care se pornise în venele mele nu mai era din pricina temerii că aveam să devin o uriașă pată pe asfalt, ci de la valul de veselie.

Asta… asta trebuia să fie senzația pe care ți-o dădea zborul.

Un zâmbet buimac mi s-a ivit dintr-o dată pe chip, și m-am bucurat că viziera mi-l ascundea, fiindcă probabil arătam ca o neroadă. Mi-am slăbit strânsoarea, m-am lăsat pe spate și am închis ochii.

Of, mi-aș fi dorit să mă transform iar! Aș fi vrut să mă dau jos de pe motocicleta aia, apoi să-mi forțez pielea să se lărgească și oasele să se întindă. Aș fi vrut să-mi simt aripile desfăcându-se și să-mi iau zborul. Însă dacă aș fi făcut-o în toiul zilei, în centrul D.C.-ului, nu mi-ar fi mers foarte bine.

După scurtă vreme, mi-am dat seama că ne îndreptam spre Palisades, acolo unde locuia Roth. Instinctul meu a declanșat o mulțime de semnale de alarmă, dar prea multe nu puteam să fac în acel moment. Am așteptat până când el a virat ca o săgeată la dreapta, a intrat într-un garaj și a încetinit pentru a opri la primul nivel. În clipa în care și-a aruncat picioarele pe pământ, mi-am smuls casca din cap și l-am bătut pe spate cu ea.

Fără să se grăbească, el și-a desfăcut cureaua de sub bărbie și s-a răsucit către mine, așezându-și casca în poală.

– Nu ți-a plăcut la nebunie?

– Ba da. A fost distractiv, dar de ce m-ai dus la apartamentul tău? N-ar trebui să fiu aici.

– Zice cine?

I-am azvârlit o privire.

– Bolovanul?

– *Roth*!

El și-a dat ochii peste cap.

– Ți-am spus că vreau să-ți arăt ceva. Nu-i în apartamentul meu. Sunt puțin mai creativ de atât.

M-am împotrivit ispitei de a-l pocni cu casca în timp ce descăleca elegant de pe motocicletă. Mi-am netezit cu mâna vârfurile părului ciufulit de vânt și m-am blestemat în gând. Mă băgasem singură în situația aia… oricare avea ea să se dovedească a fi, iar când Roth și-a înfipt degetele în propriul păr, scuturându-și claia de bucle, am știut că urma să plătesc prețul.

Când am început să mă trag în spate, ca să mă dau jos de pe motocicletă, el a bombănit:

– În sfârșit!

M-am oprit și i-am arătat degetul mijlociu. Roth a râs, în vreme ce-mi lua casca și o așeza pe motocicletă, lângă a lui.

– N-o să se atingă nimeni de ele, mi-a explicat el, când a observat că-i urmăream gesturile. Pe urmă mi-a întins o mână. Acum nu te mai răzgândești.

Privirea mi-a căzut pe mâna lui întinsă. N-ar fi fost atât de rău dacă, de fapt, am fi încercat să găsim Lilinul sau să dobândim informații despre el. Măcar aș fi avut o scuză pentru prezența mea acolo, alta decât… răutatea, însă era prea târziu.

Nu l-am luat de mână când am coborât de pe motocicletă, nici pe departe la fel de grațioasă ca Roth. El a clătinat din cap și s-a retras, pentru a-mi face loc.

– Deci ce-ai de gând să-mi arăți?

Râsul lui înfundat mi-a dat un fior.

– Multe lucruri, dar trebuie să-mi promiți că ceea ce o să vezi rămâne între noi.

M-am uitat în ochii lui și curiozitatea realmente m-a biruit. Când el s-a întors și a pornit agale spre ușa gri, fără geam, m-am luat după el, mușcându-mi buza de jos. Roth a deschis ușa și a întins

brațul, într-un gest solemn. S-a îndoit ușor de la mijloc, în vreme ce eu treceam pe lângă el și intram în holul blocului. M-au întâmpinat slabele arome plăcute de tutun și cafea.

Locul arăta întocmai cum mi-l aminteam: ca Hollywoodul de altădată. Candelabre aurii scăldau într-o lumină strălucitoare canapelele din piele maronie, ce păreau vechi și confortabile. Privirea mi s-a ridicat spre tavanul boltit.

Pictura era singurul lucru deplasat: o sângeroasă scenă de luptă, în care niște îngeri se războiau între ei, încrucișând săbii cuprinse de flăcări. Unii se prăbușeau printre nori pufoși, cu fețele lor frumoase schimonosite de durere. De data asta am remarcat ceva ce-mi scăpase înainte. Îngerii zugrăviți cu ochii deschiși aveau toți irisurile albastre. Era acea nuanță uluitoare, electrică, specifică tuturor Gardienilor. M-am încruntat în timp ce-i studiam. Cum îi numise Roth pe Gardieni? Avortoni ai raiului?

– Piticot?

M-am răsucit spre Roth, care mă aștepta lângă lifturi (lifturi ce mergeau doar în jos, iar când spun „jos“, mă refer la *foaaarte* jos). A deschis ușa, dar în loc să se ducă la etaj, a luat-o către o scara descendentă. Eu m-am oprit pe palier.

– Asta unde duce?

– Îți amintești că Gerald ne-a spus despre niște sabaturi care au cluburi unde cei din neamul lor se pot întâlni în siguranță? Și noi avem același lucru. A început să coboare treptele câte două deodată. Când suntem la suprafață, ne place să stăm laolaltă în clădiri precum asta, și, în fiecare dintre ele, există câte ceva extraspecial la subsol.

Odată ajunși la nivelul inferior, un rând de uși roșii ca sângele ni s-a ivit în față, asemenea unei călăuze a păcatului, așteptându-ne. Roth și-a pus mâinile pe partea din mijloc, a etalat un rânjet scurt, apoi le-a deschis larg.

Nu știu ce mă așteptasem să văd în spatele ușilor, probabil ceva în genul unei spelunci ordinare, dar am dat cu ochii de o cu totul altă chestie.

Localul era surprinzător de bine luminat. Nu tu becuri roșii sărăcăcioase, nu tu reclame la bere făcute din neoane. Pe lângă pereți stăteau înșirate canapele de pluș, despărțite cu frânghii din catifea neagră. Pe canapele se tolăneau oameni de toate vârstele. N-aveam nevoie de talentul meu care o luase razna ca să știu că eram înconjurată de demoni.

O muzică amețitoare bubuia. Erau melodii dintre cele pe care poți dansa, în care te poți pierde. Nu mai aveai loc să arunci un ac și, în colțurile mai întunecate ale încăperii, reușeam să disting umbre dese, care se mișcau unduitor. Era miezul zilei, deci mă minunam să văd atâta lume acolo, pe de-altă parte, mă îndoiam că demonii lucrau după programul omenesc.

Roth a chicotit, plecându-și buzele lângă urechea mea.

– Ar trebui să-ți vezi mutra!

Am scuturat din cap, simțindu-mă ca peștele pe uscat, ba încă și mai și.

– E… altfel.

În mijlocul barului se găsea o scenă în formă de S, înconjurată de mese rotunde și scaune, însă atenția mi-a fost atrasă și reținută de ceea ce se afla pe scenă.

Femei sumar îmbrăcate dansau. Femei atât de frumoase, încât ar fi putut să pășească pe podiumurile din New York și Milano. Una dintre ele, mai ales, se legăna în mijlocul S-ului. O fustiță înfoiată îi îmbrăca partea inferioară a corpului, iar sutienul îi scânteia orbitor în lumină.

– Aia poartă diamante pe post de sutien? am întrebat.

Roth a ridicat din umeri, rămânând cu ochii la mine și urmărindu-mi fiece reacție.

– Probabil. Nu m-ar mira. Nouă, demonilor, ne plac chestiile strălucitoare.

Blonda cu sutienul făcut din diamante se mișca în ritmul muzicii, lăsându-se în jos și ridicându-se din nou cu gesturi provocatoare. Dansa ca un șarpe sau ca și cum ar fi fost o parte din melodia care pulsa. La un moment dat a îngenuncheat, și-a azvârlit capul pe spate și i-a zâmbit cu sfială bărbatului din fața ei. O sclipire stranie s-a răsfrânt din ochii ei.

– E un demon, am subliniat prostește, de parcă n-aș fi știut deja.

– Le place să fie numite sucubi, mi-a explicat Roth cu nonșalanță. Cred că ăsta-i termenul corect din punct de vedere politic.

M-am uitat urât la el, însă privirea mi-a fost imediat atrasă înapoi spre fată. Nu mai văzusem niciodată un sucub în carne și oase.

– Cum de pot fi aici? Grupul Alfa le-a interzis să iasă la suprafață.

– Eu n-o să le pârăsc. Tu?

N-am apucat să-i răspund, căci un bărbat s-a ridicat și s-a sprijinit de scenă. Sucubul înveșmântat în diamante i-a surâs jucăuș, s-a aplecat cu senzualitate și i-a dăruit un sărut cast pe buze.

Bărbatul a înțepenit pe loc, cu mâinile crispate de-o parte și de alta a corpului, în vreme ce pielea sucubului a început să lucească. Mi-a căzut falca. Acele reacții nu puteau să însemne decât un singur lucru. Bărbatul… era *om*.

– Hei! am strigat. Ea i-a luat…

Roth mi-a așezat un deget pe buze.

– Piticot, ce vezi aici, aici rămâne. Mi-ai promis!

Îi promisesem, dar nu știusem ce se petrece. I-am dat mâna la o parte.

– Nu e bine.

– Oare? Ia uită-te!

M-a întors înapoi spre scenă. Bărbatul ședea la locul lui, cu un zâmbet fericit și satisfăcut întipărit pe fața relaxată.

– E nevătămat. Doar i-a dat fetei un plus de energie. Dacă a simțit ceva, atunci s-a bucurat pe deplin de micul sărut. Întocmai cum sunt sigur că cei mai mulți s-ar bucura de un mic sărut din partea ta.

N-am luat în seamă ultima parte.

– Dar cum de se află și oameni aici? Ei știu ce-i înconjoară?

Nu-mi puteam închipui că aveau habar, ținând cont de reguli și toate cele, însă mi se părea că lumea se întorsese cu fundul în sus din clipa în care intrasem pe acele uși roșii.

– Unii oameni au tendința de a-și găsi drumul încoace, dar își dau ei seama cu adevărat pe cine întâlnesc? Demonii din locul ăsta nu-și dezvăluie identitatea, însă nici oamenii de aici nu sunt nevinovați. Dacă ai putea să le vezi sufletele, ai înțelege că nu sunt.

Roth mi-a cuprins talia cu o mână și m-a tras mai aproape de șoldul lui în timp ce ocoleam scena. Bambi a alunecat spre el, ca reacție la atingerea lui.

– Deci ăia care vin aici, ei bine, primesc ceea ce merită.

Cum aș fi putut să-i răspund? În vreme ce căutam o replică acuzatoare, am zărit câteva colivii poleite cu aur atârnând în spatele scenei. În ele erau închise fete. O roșcată pieptoasă mi-a surprins privirea, iar buzele roșii i s-au curbat într-un zâmbet provocator. Rochia ei mai mult arăta decât acoperea. Mi-am îndreptat ochii în altă parte, simțind că-mi ard obrajii.

În cotloanele mai întunecate ale clubului se juca poker. Un tânăr de vreo treizeci de ani (atât de banal, încât trebuia să fie om) a început să transpire din abundență când bărbatul păcătos de chipeș din fața lui s-a uitat în sus, rânjind. Lumina

se reflecta în irisurile lui, la fel ca în cele ale fetei sucub de pe scenă.

Demonul și-a arătat cărțile din mână.

– Culoare. Tu?

Cu degetele tremurânde, tânărul și-a răsucit cărțile.

– O chintă, a răspuns el răgușit. Apoi a căzut pe spătarul scaunului, albindu-se la față.

– Joacă pentru pisoi? am întrebat, gândindu-mă la un episod din serialul *Buffy*, pe care-l prinsesem la calculator, într-o noapte de nesomn.

Roth s-a arătat nedumerit.

– Ce?

Am scuturat din cap.

– Nu contează. Pentru ce joacă?

– Nu sunt sigur că vreau să știu, a spus el și m-a îndrumat departe de mesele de poker.

– Fetiță frumoasă, vrei să dansezi cu mine?

Mi-am săltat brusc capul. Una dintre dansatoarele din colivii se întindea spre mine printre gratii. Când a văzut că nu ajunge, s-a sculat în picioare, a închis ochii și a întors fața în sus. Părul lung, castaniu, i-a căzut pe spate, în timp ce ea își legăna șoldurile pe acordurile muzicii.

– Haide! Dă-ți drumul! Trăiește puțin! O să-ți placă la nebunie libertatea. Felul în care muzica îți aprinde sângele. O să adori arsura. Toți o adorăm.

– Harpie, a murmurat Roth.

Ochii fetei s-au deschis sub forma a două despicături subțiri și ea s-a aplecat, trecându-și mâinile peste partea din față a corpului aproape dezbrăcat. I-a zâmbit lui Roth.

– *Mei Domnia*.

Limba pe care o vorbeau părea veche.

– Ce ți-a spus?

El a rânjit.

– Să nu dansezi cu niciuna dintre fetele de aici.

– Nici n-aveam de gând, am replicat politicos. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nici n-aveam de gând, a repetat el și m-a condus spre bar, ținându-și mâna pe spatele meu, o prezență oarecum liniștitoare în lumea nebună în care pătrunsesem.

– Ce s-ar întâmpla dacă aș dansa cu una dintre ele? am întrebat după câteva secunde.

Roth s-a apropiat și mi-a șoptit la ureche:

– Nu te-ai mai opri niciodată, piticot. Ești demon numai în parte, ceea ce te face sensibilă la unele dintre farmecele demonilor. Câteva fete de acolo sunt oameni. Ele au dansat. Și uite unde au ajuns acum.

M-am cutremurat. Dacă din cauza vorbelor sau a răsuflării lui, nu știu precis.

– Nu pare corect.

– Dacă ai putea să le vezi sufletele, sunt convins că n-ai mai fi de aceeași părere.

Privirea mi-a zburat înspre fete. Toate erau frumoase în felul lor. Unele slabe, ca niște supermodele, altele mai corpolente, cu pielea albă ori mai închisă la culoare, blonde sau brunete.

– Au sufletele întinate?

Roth a dat din cap cu un aer mulțumit.

– Locul ăsta e un fel de anticameră combinată cu un comitet de primire.

– E… purgatoriul?

– Nu, a râs el. Purgatoriul nu-i nici pe departe la fel de distractiv.

Realmente nu știam sigur ce să cred despre ce-mi spunea ori despre motivul pentru care voise să-mi arate localul. L-am lăsat să mă conducă până la bar. Acesta era neașteptat de puțin aglomerat. Numai trei sau patru clienți, toți oameni, ședeau pe scaunele înalte. Roth m-a lăsat pe un loc aflat tocmai în capătul tejghelei, lângă un castron cu nuci și alune.

– Mă duc să fac rost de niște mâncare, altceva decât alimente în care s-au mai băgat vreo sută de degete. Tu doar să nu dansezi cu nimeni și să nu permiți nimănui să-ți cumpere de băut.

– Dar…

– Contez pe tine că n-o să dai de necaz, a continuat el, întâlnindu-mi privirea. Știu că poți să te păzești singură. Știu că ești deșteaptă. N-o să te încui într-o cameră, ca să fiu sigur că iei decizii bune.

Am deschis gura, dar apoi mi-am dat seama. Roth chiar se bizuia pe faptul că puteam să am grijă de mine și să mă feresc de necazuri. Asta-mi dădea un… un sentiment de libertate pe care nu-l mai încercasem până atunci. Îmi petrecusem întreaga viață într-o colivie. Nu precum acelea ale dansatoarelor, ci o colivie aurită, în care erau ținute toate femeile-gargui, și, în ciuda faptului că mi se acordase mai multă libertate decât oricăreia dintre ele, frustrarea era aceeași.

– Layla? m-a întrebat Roth cu blândețe.

Atunci mi-a mai venit un gând. Zayne m-ar fi încuiat într-o cameră, ca să mă apere, dacă ar fi bănuit că există măcar un semn de pericol în aer. Roth… da, ar fi încercat să mă dea la o parte din calea amenințării, însă nu m-ar fi ascuns. El… el pur și simplu m-ar fi lăsat în pace.

– OK! am spus în cele din urmă. Aici mă găsești.

– Bine. Mi-a zâmbit, după care a dispărut din nou în mulțime.

Eu m-am răsucit pe scaun și m-am încruntat, zicându-mi că aveam totul sub control. Eram stăpână pe mine. Complet stăpână pe mine.

Mi-am făcut de lucru cu marginea tejghelei, ținând ochii în jos. Mă îndoiam că ar fi fost o idee isteață să iau contact vizual cu oricine din acel local. Dacă acolo se aflau sucubi, ce alte creaturi mai puteau fi? M-am gândit la frumosul demon din colț, care juca poker.

Oare să fi fost un negociator, un fel special de Duce, care putea fi chemat din iad pentru încheierea unei înțelegeri? Din câte știam, pe vremuri, aceștia erau o prezență obișnuită la

suprafață, dar, la fel ca toți ceilalți demoni periculoși, fuseseră izgoniți în iad de către grupul Alfa.

Doamne, dacă ar fi aflat Gardienii despre existența acelui loc, ar fi făcut prăpăd acolo!

– Ea zice că-mi trebuie o slujbă mai bună. Că dacă nu sunt în stare să-mi plătesc propriile facturi, cum o să i le plătesc pe ale ei? spunea un bărbat așezat la câteva scaune distanță de mine.

Era îmbrăcat într-un costum gri anost. Părea o imitație a unei mărci celebre, ce putea fi cumpărată de la reduceri.

– Nu știu ce să mă fac. Nu pot s-o pierd.

Mi-am mutat privirea spre barman și am rămas cu gura căscată. Era Cayman! El s-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul, în vreme ce umplea paharul bărbatului dintr-o sticlă transparentă. Își strânsese părul blond platinat într-o coadă la spate și purta o cămașă neagră, elegantă, cu mânecile suflecate până la coate.

Deci pe lângă faptul că era un conducător infernal și aghiotantul lui Roth, Cayman se pare că mai lucra și ca barman.

Ciudat.

Demonul a pus sticla între ei și s-a sprijinit cu șoldul de tejghea.

– Femeile sunt o pacoste, Ricky. De-aia eu prefer un bărbat bun și cinstit.

Faptul că-i plăceau bărbații nu reprezenta o noutate pentru mine, dar mă îndoiam la modul serios că-i prefera pe cei „buni și cinstiți". Ricky și-a trecut dosul mâinii peste frunte, clipind.

– Te-ai răzgândi dacă ai cunoaște-o pe Angela. E un înger, la fel de angelică precum numele ei. O ador!

– Un înger care vrea să-i plătești facturile? Licărul din ochii lui de culoarea mierii a devenit mai puternic. Mie nu-mi sună a ființă divină.

– E așa de frumoasă! Raiul nu-i ajunge nici la degetul mic. Ricky și-a lăsat capul în mâini și,

pentru o clipă, am crezut că tipul o să izbucnească în plâns. Nu vrea să-mi răspundă nici la telefon, nici la e-mailuri. Nu înainte să-i pot dovedi că sunt stabil din punct de vedere financiar.

Cayman a oftat.

– Ce-ai fi în stare să faci pentru îngerul ăsta al tău vânător de zestre?

Ricky și-a înălțat capul, cu ochii căscați și oarecum sticloși. Era beat.

– Aș fi în stare de orice.

– Orice? a întrebat demonul, lăsându-se în față și țintuind privirea muritorului.

Am simțit un gol în stomac.

– Orice! a încuviințat Ricky cu vehemență.

– De ce crezi c-ai avea nevoie pentru ca acest minunat specimen feminin să rămână cu tine?

– De bani, a răspuns Ricky. Am nevoie să câștig la loterie.

Cayman a rânjit ca un lup și i-a turnat din nou de băut bărbatului.

– Atunci încă un pahar pentru noroc, prietene! A ridicat sticla.

Golul din stomacul meu s-a mărit. Ricky și-a ciocnit paharul de sticlă, apoi l-a dat peste cap. L-a trântit pe tejghea și, preț de o secundă, paharul a căpătat o groaznică lucire roșie. Tocmai se încheiase o înțelegere.

Dragoste în schimbul unui suflet.

După câteva minute, Ricky a ieșit din bar împleticindu-se, iar eu am sperat să nu se urce în liftul greșit sau să facă cine știe ce altceva. Am întors o privire răbdătoare către Cayman. Acesta a venit spre mine râzând.

– Vrei să-mi împărtășești grijile tale? m-a întrebat cu glas mieros.

M-am lăsat pe spate.

– Mda, nu mersi.

El mi-a împins sticla în față și s-a rezemat de bar.

– Atunci vrei să bei ceva?

Am mijit ochii.
– Sunt bine.
– Deșteaptă fată, a replicat el. Pe de altă parte, mă îndoiesc că ai putea să faci vreun târg cu mine. S-a uitat peste umărul meu, în timp ce lustruia tejgheaua. Dulceață, mă privești de parcă tocmai aș fi ucis un bebeluș. Știi ce sunt. Știi ce ești.
– Tocmai l-ai lăsat pe un tip să-și vândă sufletul pentru dragoste.
– O parte din suflet. Doar o mică, minusculă părticică. Atâta tot. Ochii i-au revenit asupra mea. Ce-a fost în mintea lui Roth când te-a adus aici?
Am ridicat din umeri.
– Habar n-am.
– Și el unde e?
– S-a dus să ne aducă ceva de mâncare.
Cayman a râs.
– Roth te-a adus *aici* pentru mâncare? Grozav! Arăți la fel de liniștită ca un pisoi ghemuit într-o grămadă de pitbulli.
M-am strâmbat.
– Atât de stingheră par?
– Ai aerul ăla care spune că nu ești sută la sută om, dar nu despre asta e vorba. Cayman și-a lăsat capul într-o parte. Sincer să fiu, când te uiți în jur, lași impresia că-ți pute, dulceață.
Așa făceam? Cayman și-a azvârlit prosopul alb pe umăr.
– Nu trebuie să te cunosc foarte bine, ca să știu că nu te bucuri de ceea ce ești.
– Nu… Am lăsat fraza neterminată. N-avea niciun rost să neg. Încă nu ajunsesem să accept pe deplin faptul că eram atât Gardian, cât și demon. Întruchiparea binelui și a răului.
El mi-a zâmbit iar.
– Știi, îmi dau seama de ce te-a adus Roth aici. A vrut să vezi locul ăsta, să înțelegi ce e.
– Un culcuș al păcatului?
Cayman a chicotit.

– Drăguț, dulceață, dar cu siguranță el ți-a spus că aici vin un anume fel de oameni, nu?

– Oamenii cu suflete întinate?

Bărbatul a dat din cap, coborându-și vocea.

– Ăștia sunt pleava, oamenii care fac rău pe cont propriu. Își găsesc drumul încoace pentru că e în firea lor, iar noi facem o favoare societății prin serviciile pe care le oferim.

Am săltat din sprâncene.

– Ajutăm procesul, scoțându-i din bazinul genetic, ca să zic așa, ciugulindu-i și sorbindu-i puțin câte puțin. Cu asta se ocupă majoritatea demonilor. Noi nu-i căutăm pe nevinovați. Îi țintim pe păcătoși, și, frate, ce ne mai plac! Cayman s-a îndreptat de spate. Asta nu pricep Gardienii tăi. Doar pentru că pădurea demonilor are câteva uscături nu înseamnă că ceea ce facem noi nu-i un rău foarte necesar.

Cuvintele lui cădeau asupra mea de parcă aș fi ieșit în viscol. Oare ăla să fi fost motivul pentru care Roth mă adusese în local? Pentru a-mi arăta că răul e necesar pe lume, ba, poate, nu chiar atât de rău?

Mi-am rotit iar privirea prin bar, ochind cu ușurință oamenii, și m-am gândit că Roth probabil avea dreptate. Dacă aș fi putut să le văd sufletele, le-aș fi văzut și păcatele. Dar ce legătură aveau toate cu mine?

Era atât de evident, încât îmi cam venea să-mi trag palme peste față.

Poate că Roth încerca să-mi arate că, într-un fel, latura mea demonică era oarecum necesară. Că ea îmi oferise capacitatea de a vedea sufletele sau, mai nou, de a simți emoțiile altora, și tot ea mă silise să mă transform în noaptea în care Paimon încercase s-o elibereze pe Lilith. De fapt, el se străduise mereu să-mi dovedească beneficiile moștenirii mele mai întunecate. Buzele mi s-au întins într-un mic surâs. Gândul la respectivele

beneficii nu atenua lovitura văditului dezgust al lui Abbot față de mine, dar ajuta.

– Deci Roth a reușit deja să te ademenească departe de toată judecata aia sănătoasă? E delicios, nu?

Luată prin surprindere de întrebare, am simțit cum zâmbetul mi se ofilește.

– Nu! Nu. Nu-i așa.

– Nu? Ochii lui Cayman parcă prindeau și înghițeau lumina. Cum ar putea vreodată să nu fie așa cu Roth? A-l refuza pe el seamănă cu a nu trage aer în piept.

– Păi, atunci, eu probabil că nu respir. Roth și cu mine suntem doar prieteni.

„Prieteni“ suna jalnic și nici măcar nu era adevărat, având în vedere trecutul nostru. Bărbatul și-a arcuit o sprânceană, dar a strâns din umeri.

– Cum zici tu, dulceață. Dacă vrei să te prefaci că nu ești atrasă de o asemenea bunăciune, n-ai decât. Deși, de obicei, el nu-și face părul negru. Mie-mi place mai mult decât albul spălăcit pe care-l poartă uneori. Atunci îți vine să zici c-a sunat Billy Idol, care își vrea frizura înapoi. Prefer înfățișarea mai întunecată.

Nu m-am putut abține. Curiozitatea m-a învins. M-am lăsat în față.

– Ce vrei să spui?

Cayman a rânjit, aplecându-și capul, astfel încât să ne privim ochi în ochi.

– Îi place să-și schimbe culoarea. Trăsăturile feței sunt mereu aceleași, la fel și cerceii, dar părul se schimbă. Acum că și-a luat aerul de brunet melancolic, bănuiesc că nu-i mai dă zor doar cu „White Wedding“ sau „Cradle of Love“[6].

– Hă?

Demonul și-a dat ochii peste cap.

– Voi, ăștia tineri, n-ați recunoaște muzica bună nici dacă v-ar pocni în cap. Oricum, mie-mi place când e întunecat și poetic. E oarecum distractiv.

– Și mie îmi cam place așa. Mi-am mușcat buza, plesnindu-mă în gând. Adică mi se pare că-i stă bine părul.

Un alt bărbat s-a așezat pe locul lăsat liber de Ricky și a oftat din greu. Cayman s-a uitat la el și o expresie de pură nerăbdare i s-a furișat pe chipul frumos.

– Ah, mă cheamă datoria, micuță Layla! Am un nou client.

– Ăă… păi, distracție plăcută?

Cayman și-a smuls prosopul de pe umăr.

– Eu mereu mă distrez. Îmi iubesc slujba. Tu rămâi pe loc! Sunt sigur că Roth o să se întoarcă în curând cu tot felul de bunătăți unsuroase.

M-am foit pe scaun și stomacul a început să-mi chiorăie la gândul mâncării. Probabil că fusese una dintre cele mai bizare conversații pe care le purtasem vreodată, iar asta spunea ceva. Și mai straniu era faptul că, din clipa în care intrasem pe ușă, niciunul dintre oamenii aflați înăuntru nu-mi stârnise foarte tare pofta de a-i sorbi sufletul. Poate că aveam simțurile suprasolicitate sau tot răul din local îmi ținea demonul în frâu. N-ar fi fost ironic? Ca demonul meu să rămână cuminte numai în preajma altor demoni. Tipic pentru norocul meu!

O mână m-a apucat de un umăr.

– Ei, salut!

M-am răsucit. O fată puțin mai mare decât mine îmi stătea alături, cu părul ei lung până la talie, negru și lucios, întocmai ca rochia mulată pe care o purta. Avea ochii negri, gura voluptuoasă, acoperită cu ruj roșu, și era frumoasă într-un fel absolut păcătos.

Celălalt umăr mi-a fost atins de o altă mână, mai grea și mult mai puternică decât a femeii.

– Soră, ce-ai găsit pentru noi?

Am întors brusc capul în direcția din care se auzise vocea. Bărbatul putea fi geamănul femeii. Părul ca pana corbului îi cădea peste obrajii palizi. Cămașa de un alb imaculat contrasta puternic cu

pletele negre și buzele roșii. M-am uitat după Cayman, însă el era ocupat cu cel mai recent client al său. Am înghițit în sec.

– Sunt aici cu Roth.

– Ai auzit, soră? Tipul a zâmbit sfidător peste capul meu. Ea îi aparține lui Roth.

– Stai așa! Eu nu-i *aparțin*. Sunt aici ca invitată a lui.

Sora a râs ușor.

– Ai auzit, frate? E doar invitata lui.

Am avut o vie bănuială că ar fi trebuit să mă prezint drept proprietatea lui Roth.

– Atunci trebuie s-o tratăm ca pe o musafiră ce este. Fratele și-a lăsat mâna să coboare pe brațul meu, apoi și-a împletit degetele cu ale mele. Un val de dorință, iscat pe neașteptate, a început să clocotească, transformându-se într-o poftă năucitoare, în clipa în care pielea lui s-a atins de a mea. O să avem mare grijă de tine.

– Nu… nu gândesc că tu…

Privirile ni s-au întâlnit. Era ca și cum aș fi căzut sub apă, cufundându-mă atât de repede, încât nici măcar nu-mi puteam sili plămânii să respire.

– Ea nu gândește, a murmurat Sora. Aici nimeni nu gândește. E locul lipsit de gânduri.

– Da, s-a arătat de acord Fratele, ai cărui ochi ocupau întreaga față. Aici începe și se termină distracția. Trebuie să ni te alături. M-a tras de mână. Hai cu noi!

M-am lăsat pe genunchii moi, cu mintea golită, într-un fel straniu, de orice gând. Sora mi-a înșfăcat cealaltă mână și amândoi m-au condus pe ringul de dans. Unul din ei mi-a eliberat mâna, iar celălalt m-a răsucit. Fratele m-a luat de mijloc și m-a strâns lângă el. Când m-am uitat în sus, ochii lui erau complet negri. Niciun pic de alb. În loc de teamă și consternare, n-am simțit nimic.

– Ce ești? m-a întrebat el, învârtindu-mă.

Sora m-a prins de brațe și m-a condus într-un vals pompos.

– Ai un demon puternic în tine, a spus ea și mi-a dat drumul, sâsâind ca o pisică speriată.

– Dar, mi-a șoptit Fratele la ureche, venind din spate și încolăcindu-și brațul în jurul mijlocului meu, e și un Gardian acolo.

Preț de câteva momente ne-am legănat pe ritmul intens al muzicii, atingând în treacăt alte cupluri, ce păreau la fel de pierdute ca noi. Mâinile lui mi-au căzut pe șolduri. Mi-am lăsat capul pe spate, rezemat de pieptul lui, și am închis ochii. Sângele chiar îmi ardea. Fata din colivie avusese dreptate. Bărbatul m-a întors înspre brațele primitoare ale Surorii.

– Ești foarte frumoasă, a gângurit ea, vorbind ca un copil. Și-a așezat capul pe umărul meu, în timp ce ne roteam iar și iar. Gustul tău va fi ca niciun altul, dar să te gust trebuie.

În timp ce mă învârteam, vedeam forme și umbre ciudate. Carne, fără fețe. Fețe făcute din schelet și nimic altceva. O țesătură moale îmi flutura împrejurul picioarelor, suplă și îndrăzneață. Pentru o secundă, mi s-a părut că port o rochie, dar când m-am uitat în jos, n-am văzut decât jeanși.

Fratele m-a tras înapoi în brațele lui. M-am lipit de el, inspirând adânc. N-avea niciun miros, absolut niciunul. Șoldurile ni se potriveau laolaltă, mișcându-se în cadență.

– Noi simțim aceeași nevoie, a spus el, punându-și buzele pe fruntea mea înfierbântată. O fărâmă de gust n-o să facă niciun rău. M-a împins.

– O fărâmă de gust o să-ți ușureze povara, a șoptit Sora și m-a sărutat pe gât. O să te ajute să vezi.

– Ce să văd? am întrebat, gâfâind amețită.

Sora a zâmbit.

– Frate, ea vrea să vadă.

El s-a apropiat prin spate, întinzându-și palma pe abdomenul meu.

– Avem una pentru tine, adorabila noastră surioară.

L-am lăsat să mă smulgă de lângă Soră, apoi să mă răsucească, astfel încât să stau cu fața spre mulțime și cu spatele la el. Ne afundaserăm în umbră mai mult decât îmi dădusem seama. Toți păreau foarte departe. Sora a zbughit-o de lângă noi, ocolind cuplurile de dansatori ca o tornadă în miniatură.

– Adorabilă, a repetat bărbatul, sărutându-mă pe gât, acolo unde mi se zbătea pulsul, pe urmă sub maxilar și pe obraz.

Am închis ochii și m-am lăsat spre el. Mă simțeam încălzită, dorită și prețuită în brațele lui. Nu mai eram singură sau nepoftită. Devenisem cea mai frumoasă fată din lumea lui, iar lumea lui se învârtea în jurul meu. *Numai al meu*.

– Deschide ochii, păpușă! mi-a poruncit el cu blândețe.

Așa am făcut.

Înaintea mea stătea o femeie roșcată, îmbrăcată într-o rochie roz, cu buline mov. O prăjiturică frumoasă, mi-am zis. Îmi plăceau prăjiturelele, mai ales de felul ăla.

Dar fața ei părea încețoșată. M-am gândit că poate era mai în vârstă și poate ar fi trebuit să mă îngrijoreze mai mult situația, însă nu mă mai recunoșteam. Sora a murmurat ceva la urechea femeii și a luat un pahar dintre degetele ei, care se înmuiaseră pe neașteptate.

– Dansați! a spus Fratele.

Și am dansat, eu cu fata aia. Nu ne atingeam, dar ne mișcam exact la fel. Ca și cum ne-am fi oglindit una pe cealaltă, deși nu semănam câtuși de puțin. Îmi dădeam seama de asta. Curând, Fratele mi s-a alăturat, șoptind cuvinte pe care nu le înțelegeam. Vorbea într-o limbă pe care cred că mi-era sortit s-o cunosc, dar pe care nu izbuteam s-o pricep. Sora făcea același lucru, iar imaginea femeii parcă era din ce în ce mai tulbure.

Tânăra a încremenit în fața mea, cu capul înclinat într-o parte și cu ochii albaștri închiși.

Albaștri? Nu era demon. Nu era ca mine. Însă nu mai conta. Am înaintat, deoarece știam că așa trebuia să fac. Asta-și dorea Fratele. Asta-mi doream și eu.

M-am ridicat pe vârfuri și abia am reușit să ajung la ea. Am simțit pe umeri două mâini care mă țineau bine. Eram aproape, îndeajuns de aproape. Am închis ochii și am așteptat o clipă, o dulce clipă de pură tortură. Pe urmă am inhalat încet, profund.

Și i-am luat sufletul.

Melodii interpretate de Billy Idol (n.tr.)

Capitolul 23

Căldura mi-a inundat venele, aprinzând flăcări pe măsură ce-și croia drum spre degetele chircite de la picioare. Femeia avea gust de glazură și de vin spumant. Fiecare celulă din corp mi s-a deschis, ca o floare lipsită prea multă vreme de apă și de soare. Fără să mă gândesc, am inhalat iar.

Aerul s-a mișcat când tânăra a tresărit.

Of, Doamne, de ce-mi refuzasem așa ceva?

Fratele a oftat, înfigându-și degetele în brațele mele. Scânteia de durere mi se părea o nimica toată în comparație cu euforia stârnită de esența acelei femei. Am sorbit-o mai departe, umplându-mi trupul de aer și lumină. O ușă parcă mi s-a deschis în minte. Am văzut-o mai limpede. Era o tânără frumoasă, dar avea o gură crudă, ce rostea vorbe crude. Trecuse prin școală trișând, apoi își înșelase logodnicul. Într-o străfulgerare, am zărit o scurtă amintire în care ea îi șoptea șefului ei mârșăvii despre o colegă și pe urmă râdea când colega era concediată.

O mulțime de amintiri au dat năvală asupra mea, toate în defavoarea femeii. Era rea, veninoasă până în adâncul sufletului, dar știam că, dacă nu aveam să mă opresc, dacă aveam să-i gust în continuare spiritul, urma să descopăr ce o stricase. Ceva o transformase în acea persoană dușmănoasă, ceva mai întunecat și mai bolnav decât orice porcărie pe care ar fi putut ea s-o facă.

Fără niciun avertisment, femeia mi-a fost smulsă. M-am poticnit în față, luptându-mă să trag aer în piept. L-am simțit pe Frate eliberându-mi brațele și m-am uitat în sus.

Roth stătea înaintea mea, înalt și înspăimântător. O ținea pe tânără de bărbie, silind-o să-l privească drept în ochi.

– N-o să-ți amintești nimic din toate astea, zicea el. Pleacă de aici! Du-te acasă și să nu te mai întorci niciodată! M-ai înțeles?

Femeia a izbutit să dea scurt din cap în semn de încuviințare, după care s-a împleticit într-o parte și s-a amestecat în mulțime. Unde se ducea, habar n-aveam. Nici măcar nu-mi păsa. Ochii îmi erau ațintiți asupra lui Roth. Sora a chicotit.

– Strici toată distracția. Ea a zis că nu-ți aparține.

Roth s-a uitat fix la mine.

– Nici vouă nu vă aparține.

Am oftat visătoare, legănându-mă spre el.

– Unde ai fost atâta vreme? Au trecut ore.

– Am lipsit doar zece minute, s-a răstit demonul, și nu mi-au plăcut nici tonul lui, nici felul în care a lovit în gol cu mâna, de parcă ar fi fost supărat. Fir-ar să fie, Layla… Nu ți-am zis să stai locului? Să nu dansezi?

Expresia lui severă m-a făcut să râd pe înfundate.

– Ei m-au obligat.

– Noi am invitat-o, m-a corectat Sora. N-am obligat-o să facă nimic. Știm regulile.

– Voia doar să guste, a adăugat Fratele, atingându-mi brațul cu vârfurile degetelor.

M-am cutremurat.

– Nu i-am făcut niciun rău. Nu-i așa, adorabilă surioară?

Roth a țâșnit în față, l-a apucat pe Frate de gât și l-a ridicat de jos, până când picioarele bărbatului au început să se legene în gol.

– Cum i-ai spus adineauri?

Sora a scos un sâsâit și degetele i s-au ascuțit, transformându-se în gheare cu aspect letal. Frumusețea ei s-a risipit cât ai clipi. Pielea i s-a subțiat peste oasele tăioase, iar ochii i s-au îngustat, ca ai unui animal de pradă. Aducea mai mult cu o felină decât cu un om.

– Fă numai un pas spre mine, și o să-i frâng gâtul lui frate-tău! a prevenit-o Roth, fără să-și desprindă privirea de la Frate. Să nu vă mai

atingeți vreodată de ea! Nu mai sunteți bine-veniți aici.

– Nu ne poți izgoni! a urlat Sora. Nu ești vreun Rege.

Roth i-a dat drumul Fratelui și s-a întors.

– Poate că nu, dar pot să-ți smulg inima și s-o dau de mâncare Fiarelor. Ce părere ai? E o petrecere la care ai vrea să participi?

Cei doi frați disfuncționali s-au retras, făcându-se nevăzuți în mulțime. Eu m-am îndepărtat plutind, căci ochisem un dansator de pe scenă. Era frumos, tot numai mușchi ațoși și plete blonde, fluturătoare. Cayman stătea în picioare lângă scenă, zâmbindu-i tipului urcat pe ea. Un braț mi-a cuprins mijlocul, oprindu-mă.

– Unde te duci, piticot?

M-am sprijinit de Roth.

– Nu știu. Mă simt… foarte bine.

– Zău! Un oftat a părut să-i străbată tot corpul, iar când a vorbit, vocea îi era profundă și încântătoare. A fost cât pe ce s-o ucizi pe fata aia, piticot. N-ar fi trebuit să te las singură.

Am ridicat din umeri, mișcându-mi mâna înainte și înapoi. Era urmată de o stranie dâră sidefie.

– Ce faci?

M-am răsucit în brațele lui și mi-am înălțat privirea spre acel chip aproape perfect. Doamne, frumos mai era! De ce o ființă atât de sexy trebuia să fie atât de… sexy, mai ales când eu nu puteam s-o am? Nu reușeam să-mi amintesc exact de ce, dar știam că existau motive, motive serioase.

– Cred că pot să-mi văd sufletul.

Roth a ridicat din sprâncene.

– Da? Acum poți să-l vezi și pe al altcuiva?

– Nu, dar al meu e alb. Am suspinat fericită. Asta înseamnă că sufletul meu e pur.

Roth s-a uitat la mine, schițând un surâs.

– Demonii nu pot avea suflete pure.

Cumva, îmi cuibărisem capul la pieptul lui.

– Atunci e imposibil să fiu ca tine.
– O, uau, în clipa asta ești dusă rău! Clătinând din cap, el și-a schimbat poziția, și m-am trezit săltată de pe podea, în brațele lui. Hopa sus!
Un râs nebunesc mi-a izbucnit din piept și m-am simțit în stare să râd întruna.
– Ce faci?
– Te duc undeva unde să nu mai intri în belele. A început să înainteze, croindu-și cu ușurință drum prin mulțime. Eu vedeam barul cu susul în jos.
– Toți umblă pe tavan.
Râzând forțat, fără tragere de inimă, m-a întors în brațele lui. Acum aveam capul rezemat de pieptul lui.
– Mai bine?
Lumea stătea din nou în picioare.
– Ce erau ăia de mai devreme?
Roth a deschis o ușă cu umărul și a pătruns pe un coridor slab luminat.
– Un sucub și un incub. Eu le zis Sucky și Inky. Dar cred că o să le schimb numele în Moarta și Mortul. Nu pot să te las singură nici zece minute, fără ca lupii să se repeadă la tine.
Mi-am împletit degetele pe ceafa lui.
– Nu erau așa de răi.
– Ghici ce? Zâmbetul nu i se citea și în ochi.
– Ce?
– Mai târziu o să fii de altă părere.
Am chicotit.
– Ești un mare ticălos!
Roth a râs ceva mai relaxat, în timp ce cotea spre scări.
– Îmi cam placi așa.
– Poate. Am dat din picioare, hlizindu-mă. Poți să mă lași jos. Sunt în stare să merg și singură.
În schimb, el m-a cărat pe un șir de trepte cu atâta lejeritate, încât ai fi zis că nu cântăream mai mult decât o pană. A străbătut alt hol, apoi a urcat un nou șir de trepte.

– Te-ai împiedica și ți-ai rupe gâtul, sau ai cădea peste unul dintre paznicii noștri. Ori ai încerca să-l mângâi.

– Care paznici? Mi-am rotit privirea pe scară. Nu văd nimic.

Roth nu mi-a răspuns, ci și-a continuat drumul până sus. Un bărbat obișnuit n-ar fi ajuns la etajul al cincisprezecelea, însă el nici măcar nu gâfâia. Când a deschis următoarea ușă, am zărit ceva ce nu fusese acolo înainte. În pragul apartamentului lui, aflat la capătul coridorului, stăteau doi câini de dimensiunea unui chihuahua.

Am scos un țipăt, bătând din palme.

– Chiar vreau să-i mângâi! Sunt așa de mici!

Roth a oftat.

– Mi s-a spus că mărimea nu contează.

– Cineva te-a mințit.

– Ah, s-ar putea! M-a lăsat cu blândețe să ating podeaua cu tălpile, ținându-și un braț împrejurul meu. Nu uita că aspectul poate fi înșelător.

Am dat să mă întorc spre el, dar unul din câinii cât niște șobolani s-a ridicat.

– Aș putea să-l duc într-o poșetă, gen… gen o poșetă dintr-alea scumpe.

– Nu cred că le-ar plăcea ideea.

Nu le plăcea. Acum stăteau amândoi în picioare și mârâiau, cu urechile date pe spate. Unul din ei a lătrat. A sunat ca un schelălăit. Am râs.

– Ce-o să-mi facă? O să mă muște de glezne?

Roth m-a tras mai aproape, ceea ce nu m-a deranjat. Îmi plăcea căldura pe care o răspândea trupul lui, felul în care păream să ne potrivim, deși el se înălța deasupra mea. Cum de nu mai remarcasem potrivirea până atunci? Ba o remarcasem. O uitasem, sau încercasem să o uit, însă nu reușeam să pricep din ce motiv. Aș fi vrut s-o recunosc în acel moment, s-o zbier de pe acoperișul clădirii și să fac chestii, multe chestii.

Uitând de câinii care ar fi încăput în niște cești de ceai, m-am răsucit și mi-am pus mâinile pe

pieptul lui Roth.

Câinilor lui nu le-a plăcut. Unul a scos un scheunat, care s-a transformat într-un răget. M-am învârtit brusc și m-am poticnit într-o parte. Mârâind, dezvelindu-și colții și clănțănind din fălci, animalele se zvârcoleau și creșteau. Niște labe uriașe le-au înlocuit pe cele mici. Cei doi au început să înainteze agale, tropăind cu ghearele pe dușumea și mârâind în continuare. Mușchii le îngroșau coastele, cozile deveneau stufoase. Boturile li se alungeau, gurile li se lățeau, iar urechile li se lipeau de blana roșcată și încâlcită. Dinții le ieșeau în afară, enormi și ca briciul de ascuțiți. Culoarea ochilor li se transforma din căprui în roșu sângeriu, în vreme ce mirosul de sulf umplea culoarul.

Câinii se făcuseră cât doi urși și, într-un colțișor îndepărtat al minții, mi-am dat seama că erau cerberi.

– Sfinte Sisoe! am șoptit. Știam că ar fi trebuit să mă tem, dar eu încă pluteam.

– Șezi! le-a poruncit Roth, ivit pe neașteptate în fața mea. *Vos mos non vulnero suus*!

Amândoi s-au retras simultan și s-au așezat lângă ușă. Urechile nu li s-au dezlipit de spate, însă nu mai arătau ca și cum ar fi vrut să mă înfulece. Mi se părea o evoluție pozitivă. Roth m-a privit peste umăr.

– Ai dreptate. Mărimea contează. N-o să-ți facă niciun rău. Hai! Mi-a întins o mână.

L-am apucat de ea, cu ochii la fiare. Una din ele mi-a adulmecat piciorul cât timp Roth deschidea ușa, iar cealaltă s-a rostogolit pe spate, cu limba atârnându-i afară din gură. Demonul s-a lăsat repede în jos și a lovit ușurel burta expusă a cerberului.

– Bravo, băiatule! l-a alintat el. Cine-i băiat cuminte?

– Cum îi cheamă? am întrebat, rezemându-mă de ușă. Îmi simțeam capul greu.

Roth s-a uitat în sus, rânjind.

– Ăsta e Bluebelle, iar celălalt (a făcut un gest spre cel care-mi adulmeca piciorul) e Floare.

M-am strâmbat.

– Care-i treaba cu tine și cu filmul *Bambi*?

Roth s-a ridicat dintr-o singură mișcare lină.

– E un clasic american.

Am închis ochii, surâzând.

– Ești ridicol!

– Deschide ochii, piticot!

I-am simțit din nou mâna într-a mea, așa că mi-am silit pleoapele să se dezlipească.

– De ce?

– Trebuie să vezi pe unde calci. M-a tras în beznă. O secundă mai târziu, o lumină blândă a inundat încăperea, și el mi-a lăsat mâna. Niște jaluzele grele erau trase în jos, blocând soarele.

Mi-am aruncat pantofii din picioare, apoi m-am împleticit, în vreme ce-mi scoteam șosetele. Degetele mi s-au afundat în covorul de pluș.

– Cred că mi-e foame.

– O să comand niște mâncare aici, sus.

Mi-am îndreptat fața spre el și am rămas fără aer când și-a dezbrăcat bluza, azvârlind-o deoparte. Pielea netedă i se întindea peste mușchii puternici. Pantalonii îi atârnau foarte jos.

– Am cerut să ni se pregătească puțin din toate. Hamburgeri. Cartofi prăjiți. Mușchiuleț de pui pane. A tăcut și s-a uitat la mine. Un zâmbet înfumurat i-a apărut pe chip, în timp ce se descălța. Vezi ceva ce-ți place?

N-am putut să-i răspund, dar vedeam multe lucruri care-mi plăceau. Roth a străbătut agale camera și s-a oprit la câteva zeci de centimetri în fața mea.

– Îmi pare rău. Nu suport mirosul de fum. Te deranjează?

Știam că exista un motiv pentru care ar fi trebuit să mă supere, însă am scuturat din cap, după care

mi-am regăsit vocea, împreună cu o doză zdravănă de tupeu.

– Nu.

– Atunci nu te-ar deranja să-ți scoți ăsta? Roth a cuprins în pumni sforile care-mi atârnau de la gulerul hanoracului. Duhnește a Sucky și Inky.

Nici n-am apucat să mai scutur din cap în semn de refuz, că el îmi și trăsese fermoarul în jos. Mi-am ținut răsuflarea când m-a atins în treacăt cu încheieturile degetelor. Fiori ascuțiți mi-au săgetat corpul, împrăștiindu-mi, pentru o clipă sau două, ceața din creier. Pe urmă Roth mi-a dat jos țesătura „deranjantă“ de pe umeri, lăsând-o să cadă pe podea.

– Drăguț… Cum se numește? a murmurat, privindu-mi, în mod evident, altceva decât fața.

– Ăă… maiou de satin. Am inspirat adânc, dar n-am izbutit să trag destul aer în plămâni. Roth?

Privirea i-a zburat în sus.

– Layla?

Am dat să vorbesc, însă ceva moale și pufos s-a frecat de piciorul meu, atrăgându-mi atenția. Un pisoiaș alb se holba la mine cu niște superbi ochi albaștri. M-am aplecat de la mijloc și am întins mâinile spre ghemotocul de blană, vrând să-l iau în brațe, și să-l strâng, și să-l iubesc, dar după aia mi-am amintit. M-am încruntat la drăcușor și mi-am tras degetele, astfel încât să nu poată ajunge la ele.

– Nu. Mi-aduc aminte de tine. Pisi rău!

Drăgălașul și-a zbârlit părul de pe spinare și a sâsâit, apoi s-a răsucit și a tulit-o înapoi sub pat.

– Văd că ai învățat din greșelile trecutului, dar cred că l-ai necăjit pe Nitro.

– Pisoii ăștia sunt turbați. M-am ridicat și am tras brusc aer în piept când un val de amețeală s-a revărsat asupra mea.

Roth m-a luat de braț, cu o îngrijorare mută.

– Ești bine?

– Da… sunt bine. Așa se întâmplă după… Glasul mi s-a stins, în timp ce pisoiul alb cu negru

își ițea capul de sub pat, urmărindu-mă cu urechile turtite.

– După ce te hrănești?

Să mă hrănesc... Asta făcusem? Exact la fel ca restul demonilor din localul ăla ciudat, situat în măruntaiele blocului? Îmi jucasem rolul în diabolicul lanț trofic? M-am înfiorat.

– Nu i-ai furat sufletul, piticot.

Mi-am lăsat capul într-o parte. Nu i-l furasem.

– N-a pățit nimic, nu?

– Nu.

– Iar dacă se găsea acolo însemna că era rea, nu?

Răsuflarea lui caldă îmi dansa pe obraz.

– Da.

Oare asta îndrepta situația? Nu eram sigură.

– Nu vreau să mă gândesc la ce-am făcut.

– Nici nu trebuie. Vrei să stai jos?

Pentru că nu păreau să mai fie prea multe opțiuni, mi-am croit drum pe lângă patul lui și m-am așezat printre pernele de mari dimensiuni. Mirosul lui era peste tot, iar când am închis ochii și am inspirat adânc, mi-am amintit că mai fusesem acolo, în patul acela… în brațele lui.

Un val de căldură mi-a învăluit pielea și pleoapele mi-au alunecat în jos. Când le-am ridicat din nou, l-am văzut pe Roth apropiindu-se cu pași mari de pat, ținând în mâini o tavă lungă. Pe ea, câteva farfurii erau acoperite cu capace argintii. Mi-am îndreptat spatele, nedumerită.

– Am adormit?

Aveam impresia că se scurseseră doar câteva secunde de când stăteam cu ochii închiși. El a râs în timp ce se așeza pe pat, punând tava între noi. Două pahare înalte, pline cu gheață, stăteau lângă două cutii de suc. Parcă aş fi primit room service din partea unui demon sexy, pe jumătate gol.

– Nu. Ai stat acolo și ai cântat.

– Da?

– Da. *Paradise City*, mi-a zâmbit el, studiindu-mă printre genele dese. Cred că te molipsești de la mine.

Din nu știu ce motiv, replica lui nu mi-a picat bine, dar apoi Roth a început să descopere vasele, și m-am îndrăgostit. M-am îndrăgostit de toată acea superbă, minunată mâncare din fața mea. Un ospăț cu cărnuri, grăsimi și sare.

Cu mine și Roth laolaltă, gustarea a dispărut într-o nanosecundă. Cât el a strâns vasele și le-a dus în spațiul destinat bucătăriei, eu m-am întins pe spate și m-am bătut pe burtă.

– Burtica mea e fericită.

– Pun pariu că este.

Am auzit apa curgând, apoi oprindu-se. După nici o clipă, Roth ședea lângă mine. Și-a plasat o mână de cealaltă parte a umărului meu și s-a aplecat deasupra mea.

– Cum te simți?

Buzele mi s-au despărțit într-un surâs larg.

– Bine. Grozav. Fericită. Poate puțin obosită, dar ca și cum…

– Am prins ideea, a spus, chicotind. Capul i s-a înclinat spre dreapta, pe măsură ce forța privirii lui sporea, până când mi s-a părut că ar putea să vadă drept prin mine. O expresie de încordare s-a ivit pe figura lui când mi-a cules cu migală șuvițele de păr de pe umeri și mi le-a întins pe pernă. Mi-aş dori să te simți la fel și mai târziu, dar n-o să fie așa.

Inima mi s-a răsucit în piept când el și-a lăsat ochii în jos.

– Mai târziu o să te urăști, cu toate că n-ai vătămat-o pe femeia aia. Pentru ea, senzația o să semene cu o mahmureală după o noapte urâtă de chefuit. Și n-o să simtă lipsa acelei părticele minuscule de suflet pe care i-ai luat-o. Nu că ar fi simțit lipsa vreuneia dintre bucățile la care a renunțat de bunăvoie, pentru fiecare păcat atroce pe care l-a comis. A oftat din greu, ca și cum o povară invizibilă i s-ar fi așternut pe umeri. Genele

i s-au înălțat brusc. Nu asta am vrut să faci când te-am adus aici. Sucky și Inky n-ar fi trebuit să se apropie de tine. S-ar fi cuvenit să am eu grijă.

A clătinat scurt din cap.

– Voiam doar să vezi cum trăiesc ceilalți. Nu ticăloșii ăia doi. Ei aduc necazuri, dar nu… nu toți suntem așa. Asta mi-am dorit să vezi. Să înțelegi că ceea ce ai în tine… Mi-a lovit ușor mijlocul cu un deget. Nu-i ceva rău, indiferent ce-ți spune sau cum te face să te simți un mizerabil de lider de clan.

– La fel și în cazul tău.

O sprânceană i s-a ridicat.

– Cum adică?

M-am întins și l-am lovit eu cu degetul în piept.

– Nu ești atât de rău pe cât îți place să crezi. Poți să faci gesturi de o mare bunătate.

El a pufnit.

– Te-a luat valul!

– Ba nu, am răspuns și l-am împuns iar. Ai făcut lucruri pe care oamenii cu suflete nu le-ar face. Ai…

Mi-a cuprins încheietura și mi-a îndepărtat-o de pieptul lui.

– Tot ceea ce fac e din pur egoism. Crede-mă!

Nu-l credeam. Am dat să-mi eliberez mâna, dar, cumva, n-am reușit decât să-l trag *pe el* mai aproape. Mușchii brațelor i s-au încordat, susținându-i greutatea, în vreme ce stătea proptit deasupra mea. Căldura din trupul lui s-a prelins încă o dată într-al meu. Bambi s-a pus în mișcare. Mi-am dat seama că-mi plăcea de șerpoaica aia. Mi s-a târât pe piele și m-a gâdilat când a ajuns cu capul pe umărul meu, pasămite atrasă de vecinătatea lui Roth. El a schițat un zâmbet când a zărit-o, și m-am întrebat dacă îi era dor de ea.

Privirile ni s-au întâlnit, iar sentimentul de mai devreme a revenit, furișându-mi-se prin vene. Cuvintele mi-au ieșit pe neașteptate.

– Sărută-mă!

Licăririle chihlimbarii din ochii lui s-au întunecat. Chipul i s-a crispat, aproape ca și cum l-ar fi durut, și n-am știut sigur de ce rugămintea mea îl deranja într-atât.

– Layla…

Mi-am smucit din nou mâna, iar el s-a apropiat mai mult. Când am vorbit, buzele noastre erau la doar câțiva centimetri unele de altele.

– Sărută-mă! Genele i s-au lăsat în jos, umbrindu-i ochii.

– Nu-ți dai seama ce-mi ceri.

– Ba da. Roth a scuturat din cap și mi-a dat drumul.

– Nu, nu-ți dai. Chiar nu… L-am îmbrâncit, și a căzut cu putere pe spate, săltând în pat. S-ar putea să se fi întâmplat din pricina faptului că-l luasem prin surprindere, dar, oricum, am profitat. Mi-am aruncat un picior peste șoldurile lui și m-am așezat, apăsându-i umerii cu palmele.

El a căscat larg ochii de uimire când mi-am lăsat greutatea pe brațe. Părul mi-a alunecat peste umeri, creând o perdea de blond platinat. Stând călare pe el, simțindu-l sub mine, între picioarele mele, parcă aș fi fost o zeiță ce urca pe tronul sexualității. Aproape că am chicotit la gândul ăsta, dar am socotit că râsul mi-ar fi stricat aerul sexy.

– Doamne! Roth și-a dat capul pe spate și a gemut, în timp ce-și punea mâinile pe șoldurile mele. Îmi placi foarte, foarte mult așa.

– Atunci care-i problema? l-am întrebat, legănându-mă înapoi și lăsându-mi vârfurile degetelor să coboare pe abdomenul lui plat.

El și-a înfipt mâinile în șoldurile mele și m-a fixat printre pleoapele grele.

– În clipa de față nu-mi vine în minte niciuna.

– Bine. Am început să-mi las capul în jos, țintindu-i gura întredeschisă.

Dar el m-a apucat iar de încheieturi, mi-a ridicat brațele și m-a oprit.

– Asta… asta n-o să se întâmple, scumpo!

Derutată, am încercat să mă apropii mai mult, însă m-a ținut la distanță. O mică parte din plăcuta buimăceală s-a risipit când inima mi-a stat în loc.

– Tu… tu nu mă vrei?

Roth s-a mișcat atât de repede, încât n-am avut nicio secundă de răgaz în care să chibzuiesc la ce făcea. M-a trântit pe spate, cu brațele întinse deasupra capului.

– Nu te vreau? m-a întrebat și s-a lipit de mine.

Toate părțile corpului ni se atingeau, lăsându-mă fără suflare.

– Cred că știi răspunsul.

Oho, cred că-l știam!

Am reușit să-mi scot un picior de sub ale lui și să-mi agăț gamba de a lui. Șoldurile lui m-au apăsat mai tare și trupul mi s-a umplut de furnicături, ca și cum mici scântei mi-ar fi dansat pe piele. Roth a gemut iar.

– Te vreau atât de mult, încât e ca o foame care mă roade la nesfârșit. Nu dispare niciodată. Și-a plecat capul în golul dintre gâtul și umărul meu, apoi a tras adânc aer în piept. Nici n-ai dracului habar!

– Atunci fă ceva, am șoptit.

Roth și-a înălțat fruntea, și am văzut că pupilele i se alungiseră pe verticală.

– Layla… Felul în care mi-a rostit numele semăna cu o binecuvântare. Te rog…

Degetele mi s-au încleștat necontrolat când m-am întins, ajungând în sfârșit cu buzele mele la ale lui. Gurile abia dacă ni s-au atins, dar Roth s-a cutremurat și m-a strâns mai tare de încheieturi.

În momentul următor era peste mine.

Ai fi zis că lanțurile care-l țineau în frâu plesniseră. Roth mă săruta, și nu era nimic blând sau dulce în felul lui de a-mi devora gura. Mi-a luat încheieturile într-o mână, iar pe cealaltă și-a strecurat-o în josul brațului meu, pe coaste și, după aia, pe sub marginea maioului. Degetele lui lăsau o dâră de foc în urma lor pe măsură ce-mi urcau pe

pielea goală a abdomenului și mai sus. M-am arcuit înspre atingerea lui și m-am pierdut în acel sărut, în gustul și senzația lui, atât de familiare, încât mă dureau.

Apoi sărutul s-a adâncit, iar gustul lui mi s-a întipărit din interior. Inima îi bubuia lipită de a mea. Corpurile ni se potriveau unul lângă altul și se mișcau laolaltă, făcând ca fiecare celulă din mine să se mistuie de dorință, să ceară mai mult. Iar Roth mi-a oferit ce voiam. Șoldurile i s-au rotit în feluri care m-au făcut să mă sufoc între sărutările profunde ce-mi frigeau sufletul. Picioarele mi s-au încolăcit în jurul lui.

– E prea bine cu tine, a murmurat el, ținându-și buzele lipite de ale mele. Un sunet gutural a izbucnit din pieptul lui când m-a sărutat încă o dată. Ai un gust prea bun ca să fie adevărat.

Nu prea înțelegeam ce voia să spună, dar îmi doream să-l ating, să-mi trec degetele peste mușchii viguroși de pe spatele lui, să mi le furișez pe sub jeanșii lui largi. Simțeam că aveam să-mi ies din piele, la fel ca… în seara petrecută cu el, care părea foarte îndepărtată, însă toate astea aveau loc acum, și trupul lui se unduia cu furie.

Fără niciun avertisment, Roth s-a desprins de mine și s-a trântit pe spate, făcând patul să se scuture. Pe moment am fost prea uluită ca să mă clintesc, prea captivată de senzațiile năvalnice care-mi jucau pe piele.

Gâfâind, am dat să mă ridic și să-l urmez.

– Roth…

– Nu! a spus el, săltând o mână tremurătoare. Doamne, nici nu-mi vine să cred că zic asta, dar nu te apropia! Nu te mișca! Deodată, și-a aruncat picioarele peste marginea patului și s-a ridicat. Înălțându-mă încet pe coate, l-am urmărit cum ocolește patul cu pași lungi.

Roth și-a înfipt ambele mâini în păr și a mormăit o înjurătură. S-a uitat la mine ca un

animal prins în cușcă. În ochi îi ardea o flacără venită din interior.

I-am urmărit privirea. Maioul meu de satin stătea îndoit în sus, deasupra sutienului. Până să apuc să fac ceva pentru a îndrepta situația, el s-a răsucit și a pornit spre baie. Ușa s-a trântit în urma lui, cu un zgomot care a răsunat în tot apartamentul.

Răsuflând adânc, am căzut pe spate și mi-am închis strâns ochii. Ce se întâmplase? Aveam impresia că amândoi eram pe aceeași lungime de undă, că ne doream același lucru. Nu?

Mi-am frecat fața cu palmele, apoi mi-am tras maioul în jos. Două minute s-au scurs, poate mai multe, timp în care mi-am silit trupul să se potolească și inima să încetinească. Roth încă nu se întorsese de la baie, și obrajii mi s-au colorat într-o teribilă nuanță de roșu când m-am întrebat ce-ar fi putut să facă acolo.

Extazul pierea iute, iar logica și bunul-simț, pe care le alungasem ca pe niște țânțari enervanți, se luptau cu epuizarea ce se apropia pe nesimțite. Glăsciorul din adâncul minții mele devenea tot mai puternic, plin de virtuoase vorbe umilitoare și de amenințări cu palme peste față. Dar tocmai atunci, cei trei pisoi demonici din iad au sărit peste piciorul patului. Înaintând tiptil pe lăbuțele ce se afundau în așternut, m-au cercetat de parcă aș fi fost un fluture colorat, dar prost, prins în plasa unui păianjen.

Am încremenit când și-au făcut loc lângă mine, apoi m-am încruntat când s-au cuibărit sub forma unor ghemotoace care torceau atât de tare, încât făceau patul să vibreze.

Oarecum zăpăcită, m-am holbat la ei, în vreme ce glăsciorul se pornea din nou, spunându-mi să mă scol și să plec naibii de acolo, înainte să fie prea târziu. Dar mieunatul firav al pisoilor avea un efect liniștitor și, până să-mi dau seama, distanța dintre acum și mai târziu s-a prelungit.

CAPITOLUL 24

M-am trezit în lumina pâlpâitoare a lumânărilor cu o zdrobitoare durere de cap și ușor derutată de ceea ce mă înconjura. Mi-au trebuit câteva momente ca să-mi dau seama unde mă aflam și ce se întâmplase în strania încăpere de sub apartamentul din Palisades.

Am sărit în sus și mi-am simțit inima luând-o la goană. Aveam un gust bizar în fundul gâtului. Am azvârlit pătura la o parte și am răsuflat ușurată când am descoperit că nu eram dezbrăcată. Mi-am amintit că venisem acolo cu Roth, că stătusem de vorbă cu Cayman și cu maleficii demoni gemeni, apoi că…

Oh, Doamne!

Mi-am adus aminte că gustasem din sufletul femeii, cea care-mi amintea de o prăjiturică. În mod ciudat, greața ce ocupa locul lăsat liber de euforia care se risipea era minimă. Doar un mic deranj la stomac, realmente nesemnificativ, în comparație cu toate celelalte.

M-am repezit să cobor din pat, cercetând cu privirea apartamentul lui Roth. Pe marginea saltelei, pisoiul cel alb tocmai se întindea pe o parte. Când m-a observat, a sâsâit. Puiul alb cu negru ședea pe pian. S-a ridicat în picioare și a început să pășească alene pe clape. Fiecare notă pe care călca scotea un sunet strident. Cu coada ochiului, am văzut cum o umbră se ivește brusc în dreptul peretelui de sticlă, acoperind preț de o secundă luna și luminile clădirilor vecine. M-am răsucit valvârtej, cu inima în gât.

Nu era nimic acolo.

Privirea mi s-a oprit asupra ușii de la baie. Stătea deschisă, dar fusese închisă când… Of, fir-ar să fie, *Roth*! Mă aruncasem în brațele lui. Mă rog, tehnic vorbind, îl trântisem pe spate și îl încălecasem. Îl sărutasem, iar el mă sărutase la

rândul lui, înainte de a opri ceea ce cu siguranță ar fi continuat.

Mi-am dus o mână la tâmplă, tresărind de durere. În momentul ăla nu știam precis ce era mai rău: faptul că-l molestasem pe Roth și-l făcusem să se ascundă în baie ori faptul că gustasem un suflet.

Am cercetat iar apartamentul, dar nu l-am zărit pe demon. Îmi simțeam pașii grei și picioarele dezarticulate. Mi-am găsit pantofii și hanoracul alături de geantă, toate trei așezate pe un scaun de lângă ușă. Nici măcar nu-mi aminteam să-mi fi luat geanta cu mine. Mi-am scos telefonul din ea și am lovit ecranul cu degetul. Aveam apeluri pierdute: două de la Stacey și mai multe decât puteam număra din partea lui Zayne. Am simțit o strângere de inimă. Pe urmă am văzut cât era ceasul.

Trei și un sfert dimineața.

– Oh, La naiba! am zbierat, speriind pisoiul de pe pian. Trosnetul clapelor s-a potrivit cu ritmul pulsului meu. Oh, fir-ar, fir-ar, fir-ar să fie!

Am scotocit după portofel și l-am găsit strivit între două caiete. Urma să am nevoie de un taxi. În vreme ce-mi strecuram telefonul înapoi în geantă, m-am gândit la apelurile lui Zayne pe care le ratasem. Probabil că el intrase în panică și crezuse… nici măcar nu-mi puteam îngădui să sfârșesc raționamentul. Mâna îmi tremura când am apucat cureaua genții. Trebuia să-l sun, însă nu mă puteam concentra la nimic altceva în afară de a pune un picior în fața celuilalt.

Oare unde era Roth?

Nu conta. El mă adusese acolo și mă… mă lăsase să dorm ore în șir. O scăpărare de furie s-a aprins în mine, însă cum aș fi putut să-l învinovățesc pentru toată încurcătura? Ar fi trebuit să-mi ascult instinctele, dar îl însoțisem. După aia dansasem cu Sucky și Inky, și, în ciuda faptului că ei îmi făcuseră ceva, eu fusesem cea care gustase din sufletul femeii. Era ca și cum Roth mi-ar fi

deschis o poartă, invitându-mă să fiu rea cu el, iar eu aș fi dat buzna prin ea.

Mă băgasem singură în bucluc.

Am mers până la ușă, dar deschisul ei a necesitat multă energie. Dincolo de prag, cei doi cerberi stăteau ca niște santinele. Au ciulit urechile, însă nu s-au întors la mine. Când am trecut încet pe lângă ei, mușchii de pe spate li s-au umflat, căpătând forma unor cocoașe neregulate. Mi-am ținut respirația, rugându-mă să nu mă înfulece, până când am ajuns în capătul holului și am deschis ușa.

Jumătate alergând și jumătate alunecând pe trepte, mi-am continuat drumul până când am auzit niște țipete ascuțite, tânguitoare. M-am oprit în fața ușii ce ducea spre holul blocului și am încremenit. Pe casa scării răzbăteau râsete zgomotoase, amestecate cu urlete și gemete.

Ce…?

Am dat înapoi, m-am răsucit și am studiat ieșirea ce ducea către garaj. Orice ar fi fost mai bine decât să intru în hol sau să revin în bar, în nebunia de acolo, fără Roth. Sau el o fi fost în hol, bucurându-se de petrecere?

Am împins ușa la o parte, am străbătut în grabă garajul întunecat și am ieșit din clădire. Puloverul subțire pe care-l purtam nu mă apăra de aerul rece. Strângându-mi corpul și geanta în brațe, am rupt-o la fugă pe străzile încețoșate. Deodată mi-a venit în minte Jack Spintecătorul. Nu-și ataca el mereu victimele în nopțile cețoase din Londra? Nu că n-aș fi putut să pun la pământ un criminal în serie, și totuși ideea mă băga în sperieți.

M-am zorit mai departe, cercetând din priviri drumurile întunecate, în căutarea unui taxi. Doamne, mari necazuri mai aveam! Gustasem un suflet. Mi se frământau măruntaiele din pricina vinovăției și a rușinii, dar mi-am impus să nu mă mai gândesc la asta, căci deja nu mai puteam schimba nimic.

Însă pielea tot mi s-a făcut ca de găină în timp ce continuam să umblu pe strada tăcută. Dacă inspiram prea tare, trăgând prea adânc aer în piept, mai puteam să simt gustul esenței ei – glazură dulce. Mi-am mușcat limba până când sângele a luat locul dulceții zahărului. Durerea a contribuit prea puțin la stăvilirea cumplitei amintiri și a plăcerii pe care mi-o adusese sufletul.

Ce făcusem?

Sevrajul încă nu părea să-și facă simțite efectele, deși aș fi meritat sudorile, frisoanele și foamea de nepotolit. Le-aș fi meritat pe astea și multe altele pe deasupra.

Toate clădirile înșirate pe margini erau mute și întunecate, până când am traversat și mi-am dat seama că o umbră se desprinsese de celelalte. Zbura fără zgomot pe trotuar, mai densă și mai mare decât propria-mi umbră subțire. Mirosul de sulf a înlocuit izul muced al râului din apropiere.

M-am oprit.

Umbra s-a oprit și ea.

Sângele mi-a înghețat în vine când putoarea de ouă stricate s-a întețit până ce au început să mă usture ochii. Lângă mine, umbra s-a făcut mai înaltă și mai zveltă, luând înfățișarea unei siluete fără chip, făcute din fum întunecat. Și-a ridicat brațele mult în sus și s-a înclinat într-o parte, săltându-și un picior. Ceața groasă s-a retras, parcă nevoind să atingă spurcăciunea. Încet-încet, umbra a făcut o piruetă, la fel ca prim-balerina din cutia de bijuterii pe care n-o foloseam niciodată.

La naiba!

Era un spectru, un spirit demonic, dintre cele care pot să posede oamenii slabi și să provoace o mulțime de belele.

Un râs înfiorător a părut să vină dinspre umbră, dinspre asfalt și dinspre toate clădirile la un loc. M-a înconjurat, zbârlindu-mi firișoarele de păr de pe întreg trupul. Am făcut un pas înapoi.

Spectrul s-a oprit, lăsându-și picioarele pe pământ. Și-a proptit brațele fumurii în ceea ce presupuneam că erau șoldurile lui și a țopăit fericit. Pe urmă a făcut o plecăciune, întinzându-mi o mână transparentă. Degetele străvezii se mișcau încoace și încolo, poftindu-mă la joc.

Alte umbre au venit să se alăture curiosului dans. Se roteau și se plecau împrejurul meu, scoțând fuioare de negură. Au continuat cu viteze amețitoare, făcându-mi semne să intru în horă. Îmi aminteau de gemeni și de momentele în care zărisem fețele descărnate din club.

Tare n-aveam vreme pentru așa ceva!

– Plecați! le-am îndemnat. Nu vreau nimic din ce aveți de oferit.

Umbrele s-au oprit și capetele cețoase s-au lăsat într-o parte, cu excepția spectrului inițial. Acesta devenea mai gros și mai solid cu fiecare secundă ce trecea, închegându-și trupul. Fire de cenușă au prins să cadă din cer, aterizându-mi pe mâini și în păr, mirosind a rău și a carne arsă.

– Dar noi avem timp pentru tine, mi-a spus arătarea, cu o voce răgușită. Știm ce cauți.

Fiecare fibră din corp îmi urla să mă îndepărtez de ființele alea, dar nu m-am lăsat.

– Da?

Umbra a dat din cap în semn de încuviințare și un nor de fum a plutit în aer.

– Îl cauți pe Lilin, dar nu te afli în locul potrivit.

– Măi, să fie, mersi de clarificare!

Spectrul a izbucnit în râs, iar sunetul a scuturat ferestrele clădirii din spatele nostru.

– Cauți prea departe. Trebuie să-l cauți mai aproape. Mai aproape, m-a ademenit el, cu glas dulce. Adevărul întrece cu mult în bizarerie cele mai nebunești închipuiri ale tale.

M-am apropiat împotriva voinței mele, atrasă de vocea fumurie. Chipul de ceață dinaintea mea a căpătat contur, cu doi ochi ce aruncau văpăi roșii.

S-a ivit o față plină de niște chestii mici și rotunde, care se zbăteau. Viermi.

Am scos un strigăt, am sărit înapoi și am tulit-o, lovind asfaltul cu tălpile. Spectrele s-au luat după mine, alergând în preajma mea și râzând în timp ce eu încercam cu disperare să las o distanță între noi. Îi zăream pe oamenii străzii, boschetari care probabil văzuseră cam de toate, zbughind-o și lipindu-se de ziduri ori de clădiri, încercând să devină cât mai mici cu putință.

Spectrul cu fața plină de viermi s-a dat înapoi și a început să urce, învârtindu-se, spre cerul de deasupra mea. Un val de aer s-a năpustit peste mine când o a doua umbră a țâșnit înainte. În mijlocul chipului de fum, trăsăturile se topeau laolaltă, de parcă figura ar fi fost făcută din ceară fierbinte de lumânare. Cei doi au tot făcut schimb de locuri, fiecare arătându-se mai tulburător decât precedentul, până când spectrul care aproape se solidificase m-a privit cu propria mea față.

M-am poticnit și am rămas pe loc.

Ochii mei rotunzi mă fixau, dar arătau altfel. Irisurile gri erau despicate pe mijloc, ca ale pisicilor, așa cum se întâmplase când mă transformasem. Chipul meu a sâsâit spre mine, dezvăluind o gură fără dinți, plină numai cu viermi. Mai mulți viermi.

Îngrozită, nu-mi puteam dezlipi privirea de ea.

Viermii s-au zvârcolit până ce s-au desprins și au căzut pe jos cu plescăituri mărunte. Spectrul care luase înfățișarea mea a vorbit:

– Cu timpul, îți vei da seama că ești exact ca noi, și atunci vom fi cu toții liberi.

Apoi s-a retras plutind, și eu mi-am venit în fire.

M-am răsucit și am luat-o la goană cât am putut de repede.

Străzile erau goale. Am țâșnit pe trotuarul de vizavi, îndrăznind să mă uit în urmă. Am încetinit și m-am întors. Transpirația șiroia pe mine, înțepându-mi pielea în aerul umed și rece, iar

stomacul mi se făcuse nod. Umbrele dănțuitoare dispăruseră. Mi-am coborât ochii spre mână. Era plină de cenușă. Mi-am șters-o repede pe jeanși și m-am uitat în sus.

Spectrul îmi arătase fața mea.

Propria față!

Pieptul mi s-a încleștat când am inspirat adânc și am făcut semn unul taxi alb care se apropia. Am smucit de portiera din spate și am aruncat o ultimă privire spre stradă, în timp ce mă strecuram pe banchetă.

– Încotro? m-a întrebat șoferul.

Am ridicat privirea și l-am văzut reflectat în oglinda retrovizoare. Lipsa de somn îi îngreunase pleoapele și îi săpase câteva riduri adânci.

– Pe Dunmore Lane.

El a dat din cap și a reintrat pe carosabil.

– E ceva de mers până acolo. Pari cam tinerică pentru…

Un Gardian a picat din cer, aterizând în fața mașinii.

– Oh, nu! am șoptit.

Impactul a zguduit taxiul și a făcut o nouă groapă în asfalt. Aripile Gardianului erau desfăcute, întinzându-se cale de peste un metru de-o parte și de alta a corpului. Pieptul lat, de culoarea granitului, era neted. Nici n-a trebuit să mă uit la față, ca să-l recunosc.

Zayne.

– Dumnezeule! a spus taximetristul uluit, apăsându-și pieptul cu palma. Oamenii știau foarte bine despre existența Gardienilor, dar aveam îndoieli serioase că vreunul se aștepta să-i vadă căzând din cer în toiul nopții. De unde-a apărut?

Zayne și-a pus o mână terminată cu gheare pe capota mașinii și a săltat-o pe două roți. Șoferul s-a prins strâns de volan, în vreme ce eu m-am împins în spătarul scaunului din fața mea.

– Ieși din mașină acum! a ordonat Zayne, așezând încet vehiculul pe toate cele patru roți și

sfredelindu-mă cu privirea.

Taximetristul s-a răsucit pe locul său.

– Cu tine vorbește?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

– Atunci ieși! a zis, arătând spre ușă. Nu vreau necazuri cu ei. Dacă el își dorește să cobori din taxiul ăsta, atunci cobori din taxiul ăsta.

M-am încruntat, vrând să-i atrag atenția că puteam să fiu o fată inocentă, care avea nevoie de ajutor, însă nu așa stăteau lucrurile și nu voiam să implic o persoană nevinovată în toată tărășenia.

Am deschis portiera și am pășit afară. În secunda în care am închis-o la loc, mașina a demarat în trombă, topind cauciucurile în vreme ce zbura pe bulevard.

– Ai fost cu el.

Inima mi s-a răsturnat greoaie când mi-am silit ochii să-i întâlnească pe ai lui. Sub adevărata lui înfățișare, Zayne era un intimidant bloc de granit.

– Porți mirosul lui, așa că nici nu încerca să mă minți.

– N-aveam de gând. Jur! Mi-am înghițit nodul din gât. Zayne…

– Te-am căutat toată seara și toată noaptea, a zis el, făcând un pas înainte. Își ținea capul plecat mult în jos. Am trecut pe la apartamentul *lui*. N-am putut să intru, dar ne-am întâlnit pe acoperiș. Mi-a spus că nu ești cu el.

Ce-i spusese? Discuția trebuia să fi avut loc cât eu dormeam, dar oare de ce mințise Roth? Probabil fiindcă mă hrănisem dintr-un suflet și nu știa dacă nu cumva eram încă într-o stare de euforie.

– În mod evident m-a mințit, a mârâit Zayne. Nu pot să zic că mă miră, dar din partea ta? Furia părea să se prelingă din el, când s-a dat înapoi. A tras adânc aer în piept și umerii i s-au pleoștit. Ți-ai petrecut noaptea cu el.

Afirmația, căci nu prea era o întrebare, m-a zdrobit.

– Nu… nu! Nu-i așa. Nu din cauza asta m-am dus cu el.

Zayne a întors capul, iar lumina lămpii de pe stradă s-a reflectat în coarnele lui negre și lucioase. Faptul că își păstrase chipul de gargui înaintea mea dovedea cât de supărat era. Pe vremuri obișnuia să-mi ascundă adevărata lui formă.

– Am chiulit împreună de la prânz. Atâta tot! Știu că nu pare, dar ăsta-i motivul pentru care am plecat de la școală cu el. Geanta mi-a căzut pe asfalt. Eram necăjită din cauza celor întâmplate aseară cu Abbot și simțeam nevoia doar… doar să fug.

Și-a reîntors brusc capul spre mine.

– Să fugi cu el?

– Nu asta am vrut să zic. Am strâns din pleoape, știind că ceea ce urma să mărturisesc avea să fie mult mai rău decât orice credea Zayne. Ne-am dus acasă la el, și acolo era o femeie, iar eu…

– Tu… ce?

Am deschis ochii și am revăzut ceea ce-mi arătase spectrul ăla: propria figură.

– Era o femeie, și eu… eu m-am hrănit din ea.

Zayne s-a holbat la mine, cu ochii mari.

– Nu!

Cuvântul a sunat chinuit și, fir-ar să fie, m-a rănit adânc.

– N-am vrut, și știu că asta nu-i o scuză.

Nu conta că Sucky și Inky fuseseră amestecați. N-avea niciun rost să dau vina pe ei.

– N-am omorât-o. Era OK, dar am făcut-o și m-am…

– Amețit?

Obrajii îmi ardeau de umilință.

– Da.

– Stai să văd dacă am înțeles bine! Ai plecat pentru că erai supărată din cauza celor întâmplate aseară cu Maddox (care, apropo, e treaz și a confirmat că nu l-ai împins).

Până să apuc să-i zic că, probabil, confirmarea nu avea să contribuie prea mult la schimbarea părerii tatălui său, el a continuat:

– Deci ai fugit cu un demon și ai făcut exact ceea ce te-a acuzat tatăl meu că faci? A început să se plimbe agitat prin fața mea. Cum naiba să aibă vreun sens?

Mi-am trecut mâinile prin păr.

– N-are, și-mi dau seama că am dat-o în bară…

– Pentru că erai cu *el*!

Am scuturat din cap, știind că nici măcar nu auzise încă partea cea mai rea, iar eu trebuia să i-o spun.

– Nu s-a întâmplat pentru că eram cu el. Nu m-a forțat să fac nimic.

Zayne a deschis gura, dar o durere i-a străfulgerat chipul. A făcut un pas în spate și pielea a început să i se deschidă la culoare, până când a ajuns să stea înaintea mea cu înfățișarea lui omenească. Îmbrăcat doar în pantalonii de piele cu talie joasă, nu arăta cu nimic mai puțin intimidant.

Dar expresia lui, cu acei pătrunzători ochi albaștri, m-a izbit drept în piept. Și-a împins un deget prin părul răzleț, apoi și-a lăsat mâna în jos.

– Ce… ce-ai făcut?

– L-am… l-am sărutat pe Roth, am spus, silindu-mă să nu-mi feresc privirea și să-mi asum fapta. Nu eram tocmai în apele mele și…

– În esență, e ca și cum te-ai fi îmbătat și te-ai fi cuplat cu altcineva? A râs, dar fără pic de umor. Asta ar trebui să îmbunătățească situația?

– Nu. N-ar trebui, dar n-aș fi făcut-o dacă nu mi-aș fi pierdut mințile. O voce firavă dinăuntrul meu m-a contrazis, însă i-am închis repede pliscul ticăloasei ăleia. A fost o greșeală, am șoptit. Îmi pare rău. Știu că asta nu schimbă nimic, nici nu ameliorează lucrurile, dar îmi pare foarte rău.

El a scuturat ușor din cap.

– Nici măcar nu știu ce să zic, Layla. Te cunosc. M-a apucat de umeri, plecându-și fruntea. Te

cunosc, și totuși uneori îmi ești complet străină. Faci chestii care ajung doar să te rănească și nici măcar nu știi de ce le faci.

– Eu pur și simplu… Am închis strâns ochii. Pur și simplu… ce? Oare știam de ce făceam gesturile pe care le făceam uneori? Răspunsul părea prea simplu. Așa îmi stătea în fire. Nu era o scuză. Nu-mi stătea în fire să nu mă hrănesc. Dar nimic n-a mai contat, căci atunci când am deschis ochii, am văzut doar suferința lui Zayne. Îmi pare rău.

El și-a lăsat mâinile să-mi alunece pe brațe în jos, apoi să cadă, în timp ce se îndrepta de spate.

– Când am spus că ar trebui să dăm o șansă poveștii, poveștii dintre noi, n-am crezut că o să se întâmple asta.

Măruntaiele mi s-au răsucit în niște noduri mai complicate și mai dureroase. Gata! Orice ar fi existat între noi se terminase înainte să înceapă măcar. Poate că așa era cel mai bine. O relație ar fi fost imposibilă și ar fi provocat o ruptură între Zayne și tatăl lui. Deși îmi spuneam asta, lacrimile mi se scurgeau pe gât și îmi ardeau în fundul ochilor.

– Acum nu mai e nicio șansă, nu? am întrebat, și glasul mi s-a frânt.

El nu mi-a răspuns multă vreme.

– Chiar nu știu.

Mi-am lăsat bărbia în jos, trăgând cu greu aer în piept. Era mai bine decât mă așteptasem, ceea ce, însă, nu-mi ușura cu nimic vinovăția care-mi încrețea pielea.

După câteva clipe, Zayne a zis:

– Te-am acoperit.

Mi-am ridicat capul și, când mi-am dat seama că rostea adevărul, mi-a venit să-mi retez limba din gură.

– Cum?

– Cumva am știut că ești… OK, a răspuns el, trecându-și palma peste obraz. Asta nu m-a oprit

să-mi petrec ore întregi căutându-te, dar nu mi-a venit greu să te acopăr.

Simțeam că măsor cam o jumătate de metru.

– În după-amiaza asta am primit o veste, în timp ce tu erai plecată să faci… să faci ce-oi fi făcut. Dean McDaniel s-a stins.

Mi-am dus iute mâna la gură, uitând de toate celelalte.

– Oh, Doamne!

– Știi ce înseamnă asta?

În afară de faptul că o viață fusese luată prea devreme? Mi-am lăsat mâna în jos.

– Înseamnă că s-a transformat în duh.

Capitolul 25

Veștile proaste circulă repede.

Până să înceapă școala în dimineața următoare, toți păreau să fi auzit despre decesul lui Dean. Deși nu fusese popular și cei mai mulți aflaseră despre existența lui abia după ce se luase la bătaie în ora de biologie, un văl de tristețe se așternuse peste holurile aglomerate. Nimeni nu mai zâmbea sau râdea. Zumzetul de entuziasm pe care-l pricinuia apropierea vacanței de Ziua Recunoștinței amuțise. Moartea lui Dean ne afecta pe toți. Poate fiindcă slujea drept dureroasă și temută amintire a faptului că până și cei tineri pot să piară cât ai clipi.

– Cineva zicea că a suferit un atac de cord, a spus Stacey în timp ce ne îndreptam spre clasă. Dar cum poate cineva de șaptesprezece ani să aibă pur și simplu un atac de cord?

Am scuturat din cap. Era tot ce puteam scoate din mine, având în vedere cele petrecute noaptea trecută și la primele ore ale dimineții. În mod ciudat, sevrajul de după hrănire, asemănător reacției pe care o are un dependent de droguri după ce doza luată își pierde efectul, nu mă lovise încă.

Știam, din ce-mi spusese Zayne în acea dimineață, că moartea lui Dean fusese pusă pe seama cauzelor naturale, însă ea nu era nici pe departe normală. Dean se stinsese, dar categoric nu se odihnea în pace.

Acel nor de răutate pe care-l simțisem în casa lui Dean, acel strat gros, aproape înăbușitor, care stătea să se reverse la suprafață, era prezent în ziua aceea și în școală. Parcă în fiecare colț s-ar fi ascuns o umbră, un urmăritor invizibil, gata să sară la atac.

– Poate că drogurile au fost de vină, a zis o fată de lângă noi, al cărei nume nu reușeam să mi-l amintesc nici în ruptul capului. S-ar putea să fi luat o supradoză, iar ei să spună că a făcut un atac de cord.

Speculațiile au continuat până când s-a auzit soneria ce anunța începutul orelor. M-am încordat când Roth a intrat agale, în ultima secundă. Cu părul umed și cârlionțat după un duș recent, arăta la fel de obosit pe cât mă simțeam eu. Fredonând încet, și-a ocupat locul din fața noastră și s-a uitat la mine peste umăr. Era un belșug de taine în privirea lui întrebătoare, pe care am ignorat-o în vreme ce domnul Tucker (care bănuiam că avea s-o înlocuiască permanent pe doamna Cleo) se îndrepta către partea din față a sălii, cu mâinile împreunate peste diapozitivele transparente.

Pentru o clipă, ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Roth, după care s-au concentrat asupra domnului Tucker. Eram prea obosită ca să mă mai rușinez de cele făcute cu o zi în urmă, dar nu știam ce să-i spun demonului. Să-mi cer scuze pentru că-l maltratasem? Părea distractiv. I-am simțit privirea stăruind asupra mea pentru încă vreo câteva momente, înainte de a se întoarce spre catedră.

– Ce-i cu voi doi? a întrebat Stacey cu un glas scăzut, pe care eram convinsă că Roth putea să-l audă.

– Nimic, am spus.

El s-a rezemat de spătarul scaunului, lăsându-și brațele să-i atârne pe lângă corp.

– În calitate de prietena ta cea mai bună, declar că asta-i o gogoașă, a zis Stacey, izbindu-și piciorul de al meu. Ieri ai dispărut iar. Ai fost cu el, nu-i așa?

O minciună mi s-a suit pe vârful limbii, dar eram incredibil de sătulă să mint. N-am răspuns, ceea ce reprezenta un răspuns suficient. Scaunul lui Roth s-a săltat pe cele două picioare din spate și a început să se legene într-un fel periculos, de care numai el era în stare, fără să se răstoarne ca un idiot.

Stacey a tras brusc aer în piept.

– Cum rămâne cu Zayne?

Inima mi s-a strâns de parcă cineva tocmai ar fi îndesat-o într-un storcător de fructe. Bună întrebare! O feștelisem noaptea trecută și îl rănisem pe Zayne, probabil mai mult decât realizam. De dimineață, cât mă adusese cu mașina la liceu, nu scosese un cuvânt. Nici eu nu putusem să vorbesc, pentru că deja vorbele erau ieftine și inutile, pline de goale promisiuni și așteptări.

Roth și-a sprijinit coatele de masa noastră, iar Bambi mi s-a mișcat neliniștită pe abdomen. Șarpele dispăruse de îndată ce ajunseserăm acasă, cel mai probabil pentru a se hrăni. Când mă trezisem, cu doar o jumătate de oră la dispoziție pentru a mă pregăti de școală, ea stătea încolăcită în căsuța pentru păpuși.

Domnul Tucker și-a dres vocea.

– Știu că azi am aflat vești tragice despre unul dintre colegii voștri.

Ochii mi-au alunecat spre locurile pe care le ocupau băieții din spatele lui Dean. Lenny încă nu se întorsese la ore, însă Keith era acolo. Judecând după felul în care stătea tolănit pe scaun, cu picioarele lungite în față, îmi dădeam seama că noutatea nu-l chinuia prea tare.

– Am fost informat că în incinta școlii sunt prezenți consilieri psihologici, în caz că e cineva care ar vrea să discute cu ei, a continuat domnul Tucker, mișcând diapozitivele înainte și înapoi în mâini, făcându-le să fluture spre clasă.

Următoarea gură de aer pe care am luat-o mi s-a oprit în gât, căci senzația avută pe hol se furișase în sală ca un nor negru și gros, ce trece prin fața soarelui. N-am putut să nu mă cutremur.

Mi-am lăsat pixul pe caiet și m-am uitat prin sală. Totul arăta normal, însă ceva era în neregulă. Roth și-a lăsat capul într-o parte și am știut că avea aceeași impresie.

– Nu e niciun motiv de rușine dacă simțiți nevoia să vorbiți cu cineva, spunea mai departe profesorul. Nimeni n-o să vă facă o vină din asta.

E greu să ai de-a face cu moartea, indiferent la ce vârstă.

Lumina becului aflat deasupra domnului Tucker a început să tremure, lucru ce a trecut neobservat de toți, în afară de mine și de Roth. Demonul și-a lăsat scaunul pe toate patru picioarele. Becul a încetat să clipească, dar s-a pornit cel din fața lui, iar odată ce s-a oprit și acesta, a început un altul, formând astfel o linie clară prin mijlocul șirului de bănci, până ce becul situat chiar deasupra mesei la care stătea Keith a început să pâlpâie ca turbat. Băiatul și-a ridicat privirea spre el, încruntându-se.

– Deci întrebați-l pe oricare dintre profesorii voștri, iar noi vă vom face legătura cu unul dintre consilieri… Vocea domnului Tucker s-a stins, în vreme ce și ochii lui se îndreptau către lumină. Diapozitivele i-au încremenit în mâini.

A urmat o clipă de tăcere și fiecare mușchi din corp mi s-a crispat când o adiere ca de gheață mi s-a revărsat pe piele. Familiara atingere m-a făcut să înțepenesc. Ceva stătea să se întâmple. O știam, cunoșteam presimțirea. Frigul ce-mi pătrundea până în măduva oaselor era identic cu cel pe care-l simțisem înainte ca ferestrele să explodeze și Maddox să cadă pe scări.

Am dat să mă ridic, dar Stacey m-a prins de braț.

Deodată, lampa de deasupra lui Keith a explodat într-o ploaie de cioburi și scântei. Camera s-a umplu de zbierete și de zgomotul picioarelor de scaun care scrijeleau podeaua, pe măsură ce elevii se ridicau în picioare mirați.

– Hai că-ncepe! a bombănit Roth, care acum stătea drept.

Domnul Tucker a scăpat diapozitivele și s-a repezit înainte.

– Nimeni să nu se apropie! Sunt cioburi peste…

Keith s-a ciocnit de scaunul gol aflat lângă el și a scuturat din cap. Fărâme de sticlă i-au căzut din păr. Eu m-am întors, ca s-o ocolesc pe Stacey, când

Roth a sărit în picioare, căci o pată neagră se ivise dintr-un colț al clasei, mișcându-se prea repede pentru a fi urmărită de vreun ochi uman.

Mi s-a făcut pielea ca de găină.

Un duh. Aveam un duh în clasă, și aș fi pus pariu pe toate fursecurile mâncate într-un an că era Dean.

Silueta întunecată, care nu depășea un metru înălțime, s-a năpustit la picioarele lui Keith și l-a doborât peste scaun. Tuturor celorlalți li s-a părut, probabil, că băiatul doar și-a pierdut echilibrul, însă eu știam mai bine.

Keith s-a lovit cu putere de podea și a scos un geamăt. Picioarele lui au dat peste scaun, iar umbra s-a încețoșat, punându-se din nou mișcare. Scaunul a sărit în sus și s-a răsturnat, prăbușindu-se peste fața băiatului.

– Sfinte Sisoe! a exclamat domnul Tucker, și, Doamne, oricând altcândva aș fi izbucnit în râs, dar nimic din ce se întâmpla nu era amuzant.

Umbra a fugit în colțul îndepărtat al clasei și a zăbovit în preajma ușii, în timp ce profesorul se apleca, pentru a-l ajuta pe Keith cel zdruncinat și plin de sânge.

Stacey s-a răsucit către mine, cu fața palidă și ochii mari.

– Încep să cred că a venit vremea pentru un transfer la altă școală.

– S-ar putea să fie o idee bună, a remarcat Roth, îndreptându-se către culoarul din mijlocul sălii.

Eu pândeam umbra, care a țâșnit spre ușă. Acolo s-a năruit, transformându-se într-o băltoacă neagră, apoi s-a furișat pe dedesubt. Gardianul din mine îmi cerea să alerg după ea.

– Unde te duci? Stacey a întins iar mâna spre mine, dar deja eram prea departe.

– Mă întorc imediat! am strigat peste umăr.

Domnul Tucker și jumătate dintre colegi erau prea ocupați cu îngrijirea lui Keith, care vorbea incoerent, ca să mai fie atenți la ce făceam eu.

Am ieșit tiptil și am luat-o la dreapta, descoperindu-l imediat pe duh. Acesta luneca în lungul holului, un simplu nor de ceață înfiorătoare. Folosind o energie pe care nu-mi dădeam seama c-o aveam, m-am împins cu picioarele în podea și am luat-o la goană.

Duhul a înlemnit preț de o clipă, după care un hohot de râs înfundat a răsunat pe coridor, cu o secundă înainte ca ușile dulapurilor să zboare în lături. Ca la declanșarea unui arc invizibil, cărțile și hainele au năvălit afară, însoțite de caiete și foi volante.

Am țipat când un manual de istorie deosebit de greu mi s-a înfipt în coastă, apoi m-am chinuit să-mi continui drumul, însă l-am pierdut din vedere pe duh, în furtuna de volume.

Odată scăpată din vârtejul de obiecte școlare, am făcut ochii mari când pixurile și creioanele s-au transformat în miniinstrumente letale. Treceau prin aer ca niște săgeți și ricoșau în pereți. Noianul de cărți și stilouri mă bătea peste brațe. Am doborât câteva, numai pentru a mă lupta cu și mai multe.

Dintr-odată, Roth a apărut lângă mine, pocnind un manual înainte ca acesta să mă izbească în cap.

– Probabil că nu-i cea mai isteață idee să te iei după un duh.

– Atunci ce propui? M-am ferit de o trusă uriașă pentru machiaj. Să-l las să mai rănească și pe altcineva?

Roth a deschis gura pentru a-mi răspunde, dar haosul a încetat. Cărțile și hârtiile au rămas atârnate în aer, după care s-au prăvălit pe podea. Holul arăta ca o reducere la articole școlare, care mersese teribil de prost.

Cadrele didactice au dat buzna pe coridor, s-au uitat la debandadă, apoi s-au întors către mine și Roth. Expresii de uimire le-au străbătut chipurile, urmate repede de bănuieli.

– Fir-ar! am mormăit.

Stăteam în fața școlii, zgâindu-mă la bucata de hârtie galbenă ca untul, pe care o aveam în mână. Îmi simțeam fața înțepenită într-o încruntătură.

Una dintre uși s-a deschis în spatele meu, dar n-a trebuit să mă întorc ca să văd cine era. Parfumul dulce îl dădea de gol.

– Și pe tine te-au suspendat? m-a întrebat.

Am oftat, am împăturit hârtia și mi-am băgat-o în buzunarul jeanșilor, în timp ce Roth se oprea lângă mine.

– Da. Politica lor de „toleranță zero“.

Demonul a chicotit, vârându-și mâinile în buzunare.

– Măcar e numai pentru următoarele două zile. Săptămâna viitoare vine vacanța de Ziua Recunoștinței. Pe urmă nu mai suntem suspendați.

Directorul și personalul administrativ aruncaseră o privire în hol, după care dăduseră vina pe mine și pe Roth pentru dezordine, făcând referire la farsele dinaintea vacanței sau vreo altă porcărie de soiul ăsta. Și ce-am fi putut noi să spunem în apărarea noastră? Că un duh a făcut mizerie?

Mda, asta ar fi mers ca uns!

– O să ai probleme? m-a întrebat, când a văzut că nu-i răspund.

M-am cutremurat, ridicându-mi ochii mijiți spre soarele puternic.

– Probabil.

– Nu-i bine. Roth și-a înclinat corpul spre mine, blocând o parte din vântul rece care mătura curtea acoperită.

Eu am dat încet din cap și mi-am îndreptat atenția către stradă.

– Cât de mari necazuri ai avut pentru ce-a fost azi-noapte?

Mi-am tras mânecile puloverului peste degete și am apucat strâns materialul.

– M-a acoperit Zayne. Ceilalți habar n-au că am lipsit.

– Atunci e bine.

M-am răsucit către el și am ridicat din sprâncene. El s-a uitat drept înainte, cu buzele țuguiate.

– I-ai spus lui Zayne că nu eram cu tine.

– Știi de ce am făcut-o.

– Nu te-a crezut. Roth și-a săltat bărbia. Contează?

– M-ai lăsat să dorm până la trei dimineața, am zis, cu glas ascuțit. Dacă nu m-ar fi protejat Zayne…

– Dar te-a protejat. Și-a mutat privirea spre mine. N-am vrut să te trezesc.

– Deoarece ți-era teamă c-o să tabăr iar pe tine? Întrebarea mi-a țâșnit din gură înainte să mă pot opri. Roth și-a lăsat capul într-o parte.

– Mai degrabă mi-era teamă că *nu* ai s-o faci, și asta e problema. A coborât o treaptă și s-a întors către mine. Te-am lăsat în pace pentru că, dacă te-ai fi trezit și m-ai fi rugat să te sărut, nu m-aș mai fi putut abține a doua oară.

Spusele lui au avut efecte contradictorii asupra mea. Un val de fierbințeală topită mi s-a scurs în vene, formându-mi mici noduri în fundul stomacului, dar asta era rău dintr-o mulțime de motive.

– Nu trebuie să-ți faci griji cu privire la a doua oară, i-am spus. Eram amețită.

El și-a curbat un colț al buzelor, râzând ușor.

– Ești teribil de nepricepută la minciuni.

– Nu mint!

Roth a urcat la loc treapta și m-a înghesuit. Când și-a lăsat capul în jos, astfel încât gura aproape să i se atingă de a mea când vorbea, am refuzat să dau înapoi.

– Știu de ce spui asta. Ba te și înțeleg, Layla. Te-am rănit, și merit absolut fiecare minciună a ta.

Am încremenit, în vreme ce răsuflarea lui îmi dansa pe buze.

– Dar sunt foarte multe lucruri pe care nu le cunoști ori nu le pricepi, a continuat el, plecându-și

fruntea, astfel încât cuvintele lui să-mi mângâie lobul urechii, trimițându-mi un fior pe ceafă. Deci nu pretinde că știi ce-mi doresc eu cu adevărat sau ce-aș face ca să-mi apăr dorințele.

Roth s-a răsucit pe un călcâi, în timp ce eu clipeam prostește. A coborât scara lată, sărind câte două trepte deodată.

Mi-am dus mâna la gât, urmărindu-l cum se îndepărtează. Existau foarte multe lucruri pe care nu le cunoșteam?

Când venea vorba despre Roth, începeam să cred că e adevărat.

M-am prezentat în biroul lui Abbot din momentul în care acesta s-a trezit și mi-am auzit numele răcnit din celălalt capăt al casei. Suna ca și cum monstrul din filmul *Cloverfield* ar fi fost pe cale să dărâme zidurile, sau ceva asemănător. De fapt, în clipa aceea, Abbot chiar îmi cam amintea de monstrul din *Cloverfield*.

– Suspendată? a spus el, ridicând foaia de hârtie.

Am dat din cap în semn de încuviințare.

– Am avut un duh în școală. L-a atacat pe un puști, Keith, și pe urmă a ieșit în hol. M-am dus după el, dar pur și simplu a luat-o razna, s-a apucat să smulgă ușile dulapurilor. Ce era să zic când au ieșit profesorii din clase?

Abbot a lăsat hârtia să cadă pe birou, apoi și-a prins puntea nasului între degete. A tăcut, dar Nicolai, care stătuse în picioare la dreapta lui, și-a înclinat capul.

– De când s-a stins băiatul, am știut c-o să fie creat un duh. Asta se întâmplă odată ce unui om îi e răpit sufletul.

M-am uitat cu recunoștință la Nicolai.

– Știu, a murmurat Abbot, masându-și fruntea. Îngrijorător e faptul că duhul a mers direct la școală.

Cu brațele încrucișate la piept, Zayne și-a împins umerii în peretele de care se rezemase. Fusese din nou tăcut când mă luase de la școală, și

nu spusese prea multe cât discutaserăm cu tatăl lui. Ochii lui i-au întâlnit pentru scurtă vreme pe ai mei, după care s-au îndreptat în altă parte.

M-am afundat puțin în fotoliu. În vreme ce Abbot vorbea despre planurile de a controla liceul în noaptea aia, eu revedeam în minte cele petrecute la oră. Keith putea fi grav rănit, și dacă nu aveam să scoatem duhul de acolo, toată lumea era în pericol. Frisonul care mi-a cuprins pielea m-a făcut să mă ghemuiesc în pulover. „Frisonul."

Aerul rece pe care-l simțisem înainte de asaltul duhului mi se păruse cunoscut. Cum putusem să uit? M-am aplecat în fotoliu.

– Stai o secundă! Înainte ca duhul să atace în clasă, am simțit o izbucnire de aer rece. Aceeași pe care am simțit-o înainte să plesnească ferestrele și să cadă Maddox pe scări.

Lui Abbot, degetele i-au încremenit pe frunte și m-a privit.

– Îmi zici că există un duh în casa noastră?

Părea o trăsnaie, dar nu era imposibil. Mecanismele de protecție împotriva activității demonice aproape că se reduceau la zero în interiorul locuinței, din cauza prezenței mele acolo. Și oricum, din punct de vedere tehnic, duhurile nu erau demoni.

– Ce să caute un duh aici? a zis Abbot, lăsându-și mâna pe tăblia mesei și studiindu-mă. De obicei sunt atrași de locurile care le erau familiare în timpul vieții.

Dez s-a mutat de la locul pe care-l ocupa într-unul dintre fotoliile umflate. O expresie îngândurată i-a străbătut chipul. N-a scos un cuvânt, așa că n-aveam idee încotro i se îndrepta mintea sau dacă o luase în aceeași direcție cu a mea.

Un duh lua naștere atunci când unui om îi era smuls sufletul. Numai anumiți demoni puteau să facă asta: Lilith, un Lilin și… și eu. Gardienii aveau și ei suflete, suflete pure. Iar eu îl răpisem

pe al lui Petr în seara în care mă atacase. Reacționasem în legitimă apărare, fiindcă altfel m-ar fi ucis cu siguranță, dar gestul de a lua un suflet, indiferent de motiv, era strict interzis.

Și ceva groaznic se întâmplase cu el. Nu murise asemenea unui om căruia i se fură și ultima fărâmă de suflet. Se metamorfozase într-o creatură diabolică, mai înfricoșătoare decât un demon de Nivel Superior. Dar apoi Roth omorâse orice ar fi fost acea arătare în care se transformase.

„Oare Petr putea fi încă acolo, dar sub formă de duh?“

Stomacul mi s-a făcut ghem și mi-am coborât privirea.

– Ai dreptate. Vorbele erau ca acidul pe limba mea. Nu-i niciun motiv pentru care să avem un duh aici. Când m-am uitat în sus, mi-am dat seama că Zayne stătea drept și că știa ce se petrecuse de fapt în seara aia. N-o recunoscusem în fața lui, însă el mereu ghicea adevărul din spatele minciunilor mele. Cum o să scapi de duhul care l-a rănit pe Keith? am întrebat, încercând să-i readuc în atenție problema de la școală.

Abbot mi-a susținut privirea, cu o figură de nepătruns.

– Cu un exorcism zdravăn, ca pe vremuri.

CAPITOLUL 26

Timpul se târa liniștit înainte. Probabil pentru că nu mai ieșisem din casă. Abbot nu mă pedepsise, ceea ce mă mira. Deși era evident că nu eu provocasem încurcătura pentru care căpătasem o suspendare de la școală, chiar crezusem că el o să găsească o cale de a da vina pe mine.

Din singura mea scurtă conversație cu Nicolai, aflasem că vineri, după ore, se făcuse un exorcism la liceu, iar duhul cunoscut odinioară drept Dean nu mai reprezenta o problemă. Răsuflasem ușurată când auzisem că răzbunătorul spirit fusese înlăturat și nu mai era nevoie să fie chemați vânătorii de fantome, dar asta nu schimba faptul că Dean murise fără suflet și, deci, se afla în iad.

Băiatul nu merita așa ceva și nu era corect. Colac peste pupăză, aveau să mai apară duhuri. Dacă nu cumva apăruseră deja, doar că nu le descoperiserăm noi încă. Gardienii cercetau morțile suspecte, însă le era imposibil să le prindă pe toate. Lucram în orb, așteptând debarcarea unui dezastru.

Cât puteam să merg la școală, măcar aveam impresia că, dacă s-ar întâmpla ceva, aș fi în stare să intervin, dar faptul că eram blocată acolo mă făcea să mă simt inutilă în vreo zece feluri diferite.

Asta era. Rămăsesem *blocată*.

Unica rază de lumină din perioada de întrerupere era schimbul de mesaje și de telefoane cu Stacey și Sam. Cei doi încă trăiau cu impresia că urma să-i însoțesc la film alături de Zayne, dar asta nu avea să se întâmple. Pe Zayne nu prea-l mai văzusem. Nu că l-aș fi blamat pentru tendința de a mă evita. Ori de câte ori mă gândeam la el, o durere tremurândă îmi aprindea pieptul. Nu regretam că-i spusesem adevărul, dar asta nu însemna că-mi era mai ușor să îndur consecințele.

Cina fusese deja servită și majoritatea Gardienilor aveau să se pregătească pentru a părăsi

casa pe timp de noapte. Înainte să cobor în bucătărie, ca să văd ce mâncare puteam să adun, m-am dus la picioarele patului, unde îmi lăsasem telefonul.

Ceva ciudat și enervant, aflat la nivel de subconștient, m-a făcut să întind mâna spre aparat. M-am oprit la jumătatea drumului, smucindu-mi brațul înapoi.

– Fir-ar să fie!

În mobilul meu se găsea o bombă cu ceas, care mă aștepta: un mesaj din partea lui Roth, vechi de două zile. Un mesaj la care nu voiam, nu puteam să răspund.

Conținutul era destul de nevinovat. Un simplu „te-ai plictisit deja?“. Dar îmi scrisese pentru prima oară de când se întorsese din mica excursie făcută în iad și, dintr-un oarecare motiv sucit, de fiecare dată când îmi aminteam de SMS, stomacul meu hotăra că ar vrea să fie gimnast. În mintea mea, mesajul simboliza o graniță clar trasată, iar un răspuns din partea mea ar fi însemnat să trec de-a dura peste ea.

Roth avusese dreptate la ultima noastră întâlnire.

Nu pricepeam o iotă în ceea ce-l privea. Habar n-aveam ce era cu el sau ce încerca să obțină cu chestiile pe care mi le zicea. Nu știam decât că disprețul lui fățiș față de tot ceea ce împărtășiserăm încă supura, ca o infecție, în cotloanele inimii mele. Nu intenționam să îngădui s-o pățesc iar.

Apoi mai era și Zayne.

Am tras cu șovăială aer în piept și m-am silit să mă îndepărtez de pat. În timp ce ieșeam din dormitor, mi-am smuls elasticul de pe încheietură și mi-am smucit părul în sus, într-o coadă de mântuială, asortată cu îmbrăcămintea mea de mântuială. Pantalonii de trening îmi erau cu cel puțin două măsuri prea mari, iar bluza cu mânecă

lungă probabil că-mi era cu cel puțin două măsuri prea mică.

Splendoare!

Am cotit departe de sufrageria îndeajuns de spațioasă încât să poată găzdui o echipă întreagă din Liga Națională de Fotbal. Voci groase răzbăteau din încăpere, întrerupte de râsetele blânde ale lui Jasmine sau ale Danikăi. Am întârziat o secundă lângă ușile glisante închise, lăsându-mă puțin pradă ridicolului dor de a mă număra printre *ei*.

O prostie.

Am scuturat din cap și mi-am târât picioarele spre bucătărie. Nu cea în care își hrănea Jasmine copilașii, ci aceea pe care îmi plăcea s-o consider locul unde se petrecea magia alimentară. Ușile s-au închis fără zgomot în urma mea. Personalul casei umbla încolo și încoace, deloc surprins să mă vadă hoinărind prin încăperea uriașă, de dimensiuni industriale.

Morris, care stătea în picioare în fața unor castroane, s-a întors și mi-a zâmbit când m-a văzut. A întins o mână, a luat o farfurie acoperită și a pus-o pe masa de lucru din mijloc. Pe urmă a lovit cu palma scaunul din dreptul ei. Am rânjit și am sărit pe taburet.

– Mersi! Nu trebuia.

El a strâns din umeri, în timp ce-mi dădea o furculiță și un cuțit. Apoi a ridicat capacul de pe farfurie cu un gest larg, pe care l-ar fi invidiat toți ospătarii din lume. Friptură înăbușită și cartofi roșii. Mi-a lăsat gura apă.

M-am apucat de mâncat, mestecând în zgomotul apei care curgea și în zdrăngănitul vaselor. Cumva, de aproximativ o lună, acele sunete deveniseră liniștitoare. În afară de Morris, niciunul dintre angajați nu prea-mi dădea atenție, ceea ce nu mă deranja. Eu semănam întrucâtva cu ei. Eram fantome prin casă. Nu exista nimic acolo de care să ne atașăm cu adevărat.

Doamne! Starea mea de spirit se situa undeva între „de rahat“ și „zăcând cu nasul într-o baltă“.

Mi-am luat farfuria și mi-am dus-o acolo unde erau stivuite vasele murdare. Ca întotdeauna, am încercat s-o clătesc, însă cineva din personal a venit și, cu o viteză impresionantă, m-a lăsat fără ea.

– Să știi că pot să curăț singură după mine, i-am atras atenția.

Fără să scoată o vorbă, femeia a pus farfuria laolaltă cu restul veselei de spălat. Strâmbându-mă, m-am întors, și furnicături ascuțite mi s-au răspândit pe șira spinării când doi ochi albaștri i-au întâlnit pe ai mei.

Zayne stătea în pragul bucătăriei și, cu o expresie impenetrabilă, își cobora privirea de la fața mea la cuțitul pe care îl strângeam în mâini.

– Ar fi cazul să-mi fac griji?

M-am zăpăcit un pic văzându-l acolo. Morris și-a făcut apariția și mi-a înșfăcat cuțitul din mâini. Mirându-mă când mi-a dat un nu foarte discret brânci în direcția lui Zayne, m-am poticnit ca o toantă.

– Eu… ăă, mâncam.

– Am dedus atâta lucru. Privirea lui a coborât iar, și de data asta știam că nu mai țineam nicio armă albă. El se zgâia la fâșia lată de piele pe care bluza prea mică o lăsa descoperită. Căldura mi-a inundat obrajii, apoi s-a transformat într-o senzație plăcută, care s-a lăsat mult, mult în jos. Când Zayne și-a ridicat în sfârșit genele, am știut că arătam ca o sfeclă. Mă duceam spre sala de antrenament. Vrei să vii cu mine?

Înainte să-i pot răspunde, Morris a trecut pe lângă mine și mi-a dat încă un brânci zdravăn, bine plasat, înspre Zayne. I-am aruncat o căutătură peste umăr.

Doamne!

El mi-a făcut cu ochiul. Când m-am răsucit înapoi către Zayne, am văzut că buzele îi tresăreau,

ca și cum s-ar fi străduit să nu râdă. Semn bun sau rău?

– Sigur.

El a dat din cap, așa că l-am urmat pe ușa îngustă, aflată lângă congelatorul supradimensionat. Era o cale de acces către nivelurile inferioare, pe care arareori o foloseam.

– Azi am dormit prea mult, a spus Zayne în timp ce închidea ușa după noi. N-am apucat să mă antrenez înainte de cină.

– Ai… ai avut o noapte încărcată? Mergeam în spatele lui, pe holul slab luminat, însă el s-a oprit și m-a așteptat să ajung în dreptul lui. La vânătoare?

– Am descoperit o enclavă de Terieri lângă parcul Rock Creek și ne-am petrecut cea mai mare parte a nopții ocupându-ne de ea.

– Terieri?

Când l-am văzut încuviințând, n-am putut decât să clatin uimită din cap. Terierii erau niște corcituri între un struț și o pasăre de pradă. Altă clasă de minunății demonice.

– E oarecum anormal, nu?

Zayne a încetinit, pe măsură ce ne apropiam de ușa care ducea către una dintre sălile de antrenament.

– Ultima dată când am văzut unul, era înainte ca Dez s-o aducă pe Jasmine pentru prima oară aici.

– Au trecut ani de atunci. Am intrat în sală, în vreme ce el îmi ținea ușa deschisă.

– Da, a răspuns Zayne și a trecut pe lângă mine, peste saltelele albastre, către echipamentele înșirate pe bănci. A luat niște pânză albă și a început să și-o înfășoare pe încheieturile degetelor. Chestia e că foarte mulți dintre demonii ăștia n-au voie să iasă la suprafață, și, pentru că nu-i vedem prea des, avem impresia că ei nu sunt aici. Dar sunt. Pur și simplu au devenit mai pricepuți în a se ascunde.

M-am gândit la clubul de sub Palisades și la toți demonii de acolo, care n-ar fi trebuit să umble printre oameni.

– Vrei să te antrenezi cu mine? mi-a propus, terminând de învelit degetele în pânză.

– Nu. Am mâncat prea mult. O să mă uit doar. Mi-am tras în jos marginea bluzei, dar în clipa în care i-am dat drumul, a sărit înapoi în sus, dezvelindu-mi jumătate din abdomenul inferior. Probabil că ar fi trebuit să-mi regândesc alegerile vestimentare. După cină, etalam ceva burtică.

Zayne a trecut țanțoș pe lângă mine și a pus ambele mâini pe lateralele sacului de box.

– Chiar mi-aș dori să te mai gândești la mâncatul împreună cu toată lumea.

– Chiar mi-aș dori să nu mai aduci vorba despre asta.

M-a privit peste umăr, cu sprâncenele ridicate.

– Nu trebuie să te simți ca și cum locul tău n-ar fi acolo. Este. Și ți se simte lipsa la masă.

Vorbele lui m-au făcut să râd.

– De către cine?

– De către mine.

Am rămas cu gura căscată, căci realmente n-aveam un răspuns. L-am văzut cum revine la sacul de box. Și-a reluat poziția și a ridicat brațele.

– Cum te-ai bucurat de timpul liber? m-a întrebat, trăgând un pumn care a împins sacul în spate cale de câteva zeci de centimetri.

– Am înnebunit de plictiseală.

Cu un aer concentrat, Zayne a lovit cu cealaltă mână.

– Și mai ai până la sfârșitul săptămânii.

– Da, mersi că mi-ai amintit. M-am așezat turcește pe saltele. Un mic surâs mi s-a ivit pe chip când el a început să se miște împrejurul sacului, țintind diferite laturi, cu diferite tehnici de lovire. Broboane de sudoare i s-au ivit pe frunte, umezindu-i părul blond de la tâmple.

– Am primit vești din partea unei persoane de contact care lucrează la unul dintre spitale. Același la care a fost transportat și Dean. Acum două nopți li s-a mai adus un caz de deces la fața locului: o tânără fără probleme anterioare de sănătate, care a murit din cauza unui infarct miocardic sever. În esență, i-a plesnit inima, exact cum a pățit și Dean.

Am tresărit.

– Poimâine, logodnicul ei o să fie plecat din oraș, ca să participe la înmormântare în Pennsylvania, așa c-o să mă duc să le verific vila, a continuat Zayne. Numai așa se poate afla dacă a fost infectată, știi? Dacă acum e duh, cel mai probabil se găsește la ea acasă.

În ultima vreme, Gardienii făceau deseori treaba asta: cercetau morțile recente.

– Pot să vin și eu?

Zayne s-a oprit și s-a uitat la mine, ștergându-și dosul antebrațului. A trecut o secundă.

– Începi să semeni cu Danika. Ea tot cere să fie lăsată să meargă la vânători.

– Și de ce n-ar fi lăsată? Fata s-a antrenat. E Gardian pursânge. Știe să lupte.

– Cunoști răspunsul la întrebare.

M-am încruntat. Mi se părea ciudat să-i iau apărarea Danikăi, după ce-mi petrecusem atâta vreme detestând-o.

– Poate că ea nu vrea să fie doar o mașinărie de făcut bebeluși.

Zayne a scuturat din cap și s-a întors din nou spre sac, reluându-și antrenamentul. Numai el putea să dea de mama focului în ceva și să nu rămână fără aer. Eu deja aș fi gâfâit, zăcând pe podea într-o baltă de transpirație.

– Deci pot? am întrebat din nou. N-am mai însemnat pe nimeni, deci ar fi… plăcut să fac ceva util.

El a mai dat vreo doi pumni, apoi s-a retras de lângă sac. Partea din față a tricoului gri era leoarcă de sudoare.

– Presupun că n-ar fi o problemă. Sigur.

Un zâmbet larg mi-a înflorit pe față.

– Mulțumesc! Zău că-mi doresc să fac ceva care să nu…Vocea mi s-a stins când Zayne și-a coborât mâinile, și-a tras tricoul peste cap și l-a lăsat să cadă pe podea.

Sfântă bunăciune…!

Ei, asta era pur și simplu aiurea rău de tot.

Ochii mi s-au plimbat pe pieptul lui și pe abdomenul bine definit, ca ai unui flămând care vede un bufet cu mâncare la discreție. Pantalonii de trening i se lăsaseră mult în jos, dezvăluind adânciturile săpate de-o parte și de alta a șoldurilor. De fapt, Zayne n-avea pătrățele. Mai degrabă pătrate.

– Ce ziceai?

Fiecare mușchi de pe abdomen îi era puternic încordat. Ca și cum cineva i l-ar fi sculptat.

– Hî?

Două degete mi s-au împins brusc sub bărbie, silindu-mă să ridic privirea spre chipul lui. Colțurile buzelor i s-au curbat în sus când m-am îmbujorat.

– Vorbeai despre mersul cu mine la vilă?

– Ah! Da. Asta. Lucruri importante, care nu implicau atingerea abdomenului său ori altceva de genul ăsta. O să fie foarte productiv.

Zayne a chicotit, lăsându-și mâna să cadă și revenind la sac. Felul în care musculatura i se frământa pe spate și pe mijloc, pe măsură ce dădea pumn după pumn, era cu adevărat fascinant.

Nu eram sigură că, dacă aveam să mai stau acolo, zgâindu-mă la el, nu riscam să mă transform într-o baltă de sirop pe saltele, dar nu m-am ridicat. Era mai bine decât să mă uit la poze cu băieți arătoși pe Tumblr.

Când a terminat, a înhățat un prosop curat de pe suport. Eu încă ședeam pe saltea, cu limba atârnându-mi afară. Zayne a lăsat prosopul în jos.

– Deci, în legătură cu filmul de mâine…

Parcă mi s-ar fi aruncat o găleată de apă înghețată peste față. Realitatea era nasoală. M-am împins în picioare, cu ochii țintă la tenișii lui.

– Da, în legătură cu asta. Am răsuflat lent, luptându-mă cu nodul din gât. Cred că o să-i dau un mesaj lui Stacey, ca s-o anunț că treaba cu filmul a picat pentru noi. Adică pentru mine. Realmente n-am niciun motiv să mă duc, și probabil că așa-i mai bine, fiindcă, la urma urmei, oarecum e prima întâlnire a ei cu Sam.

Am dat să trec pe lângă Zayne, însă el s-a întins și mi-a cuprins talia cu brațul. Când m-a înșfăcat, pielea goală de pe mâna lui mi-a atins mijlocul și am încremenit din pricina emoțiilor ce mă încercau pe nepusă masă. Erau ca un ghem încâlcit, la descurcarea căruia nu eram destul de pricepută.

– Hei! a spus el și m-a tras înapoi, astfel încât să mă opresc drept în fața lui. Și-a coborât brațul. Nu mai vrei să mergi?

– Păi, bănuiesc… m-am gândit că, după noaptea de joi și toate cele, tu n-o să mai vrei să mergi. Mă bâlbâiam de parcă aș fi învățat să vorbesc cu doar o zi înainte. Și înțeleg perfect, și…

– Ți-am zis eu vreodată că m-am răzgândit în privința zilei de mâine? a întrebat, încruntându-se.

– Nu, numai că…

– Numai că n-am zis niciodată așa ceva, și, din câte știu, încă mergem. Și-a azvârlit prosopul pe umăr, cu ochii la mine. Tu nu te-ai răzgândit. Deci ne ducem.

Am rămas cu gura căscată, întrebându-mă dacă nu cumva mă chiorâsem atât de mult la abdomenul lui, încât îmi provocasem un atac cerebral.

– Dar de ce?

– De ce? a repetat el încet.

– Da. Am… am dat-o în bară. Într-un mare fel. Mi se părea inutil să explic. De ce ai vrea să mergi la film cu mine? Stacey și Sam o să creadă că înseamnă ceva.

Mâna lui a țâșnit și m-a prins de încheietură, împiedicându-mă să mă mai joc cu poala bluzei.

– Tu crezi că mersul împreună înseamnă ceva?

Îmi simțeam limba legată. Zayne și-a plecat capul, iar privirea lui neclintită a iscodit-o pe a mea.

– Vrei să însemne ceva?

– Da, am șoptit, și era o grămadă de adevăr în acel singur cuvânt.

Degetele i s-au strecurat pe sub mâneca mea și m-au apucat de cot.

– Atunci mâine mergem la film.

Părea foarte simplu, dar, sincer, nu pricepeam de ce mai voia să meargă. Un mic surâs i s-a ivit pe față, ca și cum ar fi știut la ce mă gândeam, iar cuvintele mi s-au rostogolit oarecum din gură.

– Nu te merit.

– Vezi, aici greșești! Și-a ridicat cealaltă mână și mi-a așezat după ureche o șuviță albicioasă, fugită din coada de la spate. Aici ai greșit întotdeauna. Tu meriți totul.

Poate că prioritățile mele erau alandala, dar pe când făceam ultimul retuș, sub forma luciului de buze, Lilinul, duhurile și schimbarea pe care o percepeam înăuntrul meu erau ultimele lucruri la care mă gândeam.

Îndepărtându-mă de oglinda din baie, mi-am studiat ținuta cu un ochi critic. Stacey mi-ar fi spus că trebuia să-mi scot sânii la înaintare. Jeanșii închiși la culoare erau strâmți, asortați cu o bluză largă, de culoare albă, prinsă în talie cu o curea împletită, bleumarin. În picioare aveam o pereche de pantofi negri cu toc, care mă făceau să mă simt mai înaltă decât piticii din țara lui Oz.

Părul îmi cădea pe umeri, ușor ondulat, iar nuanța rozalie care-mi inunda obrajii îmi spunea că n-aveam nevoie de fard. Pulsul îmi zvâcnea neîntrerupt, în timp ce mă priveam în oglinda de la baie. Oare eu chiar ieșeam la o întâlnire cu Zayne? Se întâmpla cu adevărat? Entuziasmul îmi fremăta

în sânge, făcând-o pe Bambi să se agite în toate felurile, însă o parte din mine avea senzația că visam.

Nici măcar o dată nu crezusem că ziua asta o să vină *cândva*.

Am luat tubul de rimel, întrebându-mă dacă un alt strat ar fi lăsat impresia că niște păianjeni se împerecheaseră cu genele mele.

– Arăți grozav. Așa că nu mai pierde vremea. O să întârziem.

Am tresărit la auzul vocii lui Zayne și am scăpat rimelul. Tubul de plastic s-a izbit cu un pocnet de vasul chiuvetei. El stătea drept în pragul dormitorului meu, iar zâmbetul de pe fața lui mă făcea să mă simt ca și cum aș fi văzut un curcubeu.

Purta un pulover gri închis, cu guler în formă de V, care i se mula pe umerii lați, făcând ca jeanșii decolorați să-i stea al naibii de bine.

– Mulțumesc! Am cules rimelul și l-am așezat în coșulețul lui. Și tu arăți foarte… foarte frumos.

Când am ieșit din baie, Zayne a chicotit.

– Ești așa de roșie la față!

– Mersi!

– E drăguț.

Faptul că probabil semănam cu un ardei iute nu era drăguț. Privirea îmi rătăcea peste tot, mai puțin în direcția feței lui.

– Te superi dacă-i luăm pe Stacey și pe Sam de la ea de acasă? Cred că ar fi mai ușor decât să mergem cu două mașini.

– Pe mine nu mă deranjează.

– Bine. M-am întors, încruntându-mă la debandada care era camera mea. Trebuie doar să-mi găsesc poșeta.

Zayne s-a apropiat, tăcut ca o umbră.

– N-ai nevoie de ea. Plătesc eu. Asta fac băieții la întâlniri.

Inima mi-a sărit în piept. Era o întâlnire. Nu reușeam să-mi vâr ideea în cap. M-am uitat printre cărțile și hainele împrăștiate, dar am renunțat să-mi

mai caut poșeta pe care arareori o foloseam și m-am răsucit către Zayne.

El stătea mai aproape ca înainte, atât de aproape, încât îi puteam simți căldura corpului. Mi-am ridicat ochii și am rămas descumpănită. Privirea lui îmi aluneca pe chip, iar zâmbetul îi pălise puțin.

– Ești realmente frumoasă, mi-a spus, cu glasul îngroșat. Dar tu mereu ești frumoasă, ca o ființă nu tocmai reală.

De fiecare dată când îl auzeam pe Zayne zicând așa ceva, eram azvârlită în al nouălea cer. Nu mai puteam decât să-i rânjesc ca o proastă. Zâmbetul lui a revenit în plină forță, iar el a izbucnit iar în râs.

– Haide! Trebuie să plecăm.

Am dat din cap, dar, când ne-am întors, mi-am dat seama că nu eram singuri. Pe hol, Danika stătea alături de Maddox. Fierbințeala mi-a invadat trupul, dar a fost iute alungată de fiorii reci care mi s-au înșiruit pe piele.

Danika se uita în lungul coridorului, cu chipul golit de orice expresie și, în mod ciudat, am simțit o dureroasă strângere de inimă pentru ea. Era foarte straniu, dar știam că-l plăcea pe Zayne (și mai mult decât atât), așa că mă simțeam prost. Aveam impresia că ar fi trebuit să las un spațiu între mine și el.

Dar Maddox? Era prima dată când îl vedeam umblând pe picioarele lui, după ce căzuse pe scări. Nu pentru că el ar fi fost nefuncțional în tot timpul ăsta, ci pentru că eu avusesem grijă să-l evit. Mă rog, să-i evit cam pe toți.

Maddox s-a holbat la Zayne. Maxilarul lui muncea peste program, ca și cum ar fi făcut tot ce-i stătea în puteri pentru a-și ține gura închisă, în vreme ce își îndrepta privirea spre mine.

Chiar aveam impresia că ar fi trebuit să las un spațiu mai mare între mine și Zayne. Acesta a întins mâna între noi și degetele i s-au împletit cu

ale mele, făcând ca tot zahărul pe care-l mâncasem mai devreme să sară afară din mine de uimire.

– S-a întâmplat ceva?

Danika a schițat un surâs și a scuturat din cap.

– Nimic. Noi tocmai coboram spre sala de antrenament. Nu?

S-a uitat la Maddox.

El nu i-a dat atenție, căci ochii îi erau ațintiți asupra mâinilor noastre împreunate, de parcă am fi ținut în ele o grenadă. Furia m-a însuflețit, îndreptându-mi coloana și înlocuind jena pe care o resimțeam.

– Vrei să-mi spui ceva? l-a întrebat Zayne, strângând din pleoape în timp ce se uita la Maddox.

Gardianul a scuturat din cap, arcuindu-și buzele.

– Nu. Nici pe Dracu'. Apoi s-a răsucit și a străbătut holul cu pași semeți, luând-o spre scări.

Danika ne-a aruncat o privire înțelegătoare, care n-o prindea.

– Scuze. Să… A zâmbit, însă gestul nu i s-a citit și în ochi. Să vă distrați.

După ce coridorul s-a golit, m-am uitat la Zayne.

– Maddox nu părea fericit.

– Arăt ca și cum mi-ar păsa? a spus și m-a strâns mai tare de mână. Acum haide! Avem de mers la un film.

Sucită pe scaunul din dreapta al mașinii Impala conduse de Zayne, mă zgâiam la Sam și mă întrebam dacă fusese răpit de vreun extraterestru. Tipul care stătea pe banchetă lângă Stacey n-avea nimic în comun cu băiatul stângaci, întrucâtva tocilar, pe care-l știam de când începusem școala.

Părul lui, de regulă nepieptănat, era de-a dreptul *aranjat*. Socoteam că ne-ar fi putut spune tuturor în ce an fusese inventat gelul, dar habar n-aveam că măcar știa cum se folosește. Buclele fuseseră împinse spre spate, într-o învălmășeală artistică. Noua frizură îi schimba complet aspectul feței.

Maxilarul era mai puternic, cu un contur cioplit. Pomeții păreau mai înalți, mai ascuțiți, iar fără ochelari, genele lui dădeau impresia că sunt ridicol de lungi.

Și felul în care stătea era altul. Avea corpul relaxat și picioarele depărtate, în vreme ce se uita pe fereastră. Obișnuita lui ținută pleoștită dispăruse. Era frumos îmbrăcat, într-un pulover ca al lui Zayne, cu o cămașă albă pe dedesubt.

Sam arăta foarte bine. Era ca atunci când îți vezi fiul crescând, sau ceva asemănător. Iar Stacey nu putea să-și ia ochii de la el… ori de la mâna ei. În clipa aceea, își ținea degetele încolăcite pe antebrațul lui, în vreme ce ale lui… ho-ho! Ale lui se odihneau pe coapsa ei. Adică pe partea *interioară* a coapsei.

M-am întors brusc, simțindu-mă ca un voyeur. Privirea mi s-a mutat spre Zayne. El își sprijinea mâna dreaptă pe picior, în vreme ce cu stânga ținea volanul. Aș fi vrut să mă întind și să-mi așez mâna peste a lui, dar anii în care nu-i fusesem decât prietenă mă împiedicau să acționez.

În momentul ăla, mi-a pătruns în minte cel mai rău gând cu putință. Oare lui Roth îi venea la fel de greu să uite cine fusesem, în comparație cu cine eram acum? Mi-am ferit repede ochii și am răsuflat încet, uitându-mă cum un taxi oprește pentru a lua un cuplu.

N-o să mă gândesc la el! N-o să mă gândesc la el! Roth n-avea loc în ceea ce se întâmpla, în nimic din ceea ce se întâmpla.

Traficul a fost monstruos și ne-a trebuit o viață de om ca să ajungem la cinematograful din cartierul istoric. Nu era un Cineplex. Aducea mai degrabă cu un local de modă veche, în care se proiectau doar două filme. Dar era drăguț și pitoresc, iar odată ce ne-am hotărât cu toții asupra unui film, am fost gata să trecem la treabă.

Până să ne luăm noi biletele, holul rămăsese aproape gol, însă datorită mirosului de floricele cu

unt, faptul că pierduserăm reclamele nu ne deranja câtuși de puțin.

În timp ce mergeam spre standul cu gustări, Sam a trecut de cealaltă parte a lui Stacey și a luat-o de după mijloc, iar eu am bănuit că nu fusesem prin preajmă în ziua în care relația dintre ei trecuse de la faptul că în sfârșit se recunoșteau, la tărâmul pipăielilor.

Având în vedere cât de departe merseserăm eu și cu Zayne, fără ca, de fapt, să ajungem undeva, m-am întrebat exact ce împărtășiseră Sam și Stacey. Mi-am notat în minte să aflu adevărul cu privire la actuala lor situație.

Dar, în clipa respectivă, eram mai preocupată de actuala mea situație. Încă surprinsă de faptul că mă aflam acolo cu Zayne, după tot ce se petrecuse, mi-am înălțat ochii spre el. Gardianul mă urmărea cum îmi rodeam unghia degetului mare.

– Ești OK? m-a întrebat, trăgându-mi mâna de la gură.

Am dat din cap în semn de încuviințare. El și-a plecat fruntea, astfel încât buzele să i se apropie de urechea mea.

– Atunci relaxează-te!

Abia în momentul ăla mi-am dat seama cât de crispați îmi erau mușchii. M-am străduit să inspir adânc de două ori, impunându-i încordării să-mi părăsească trupul.

– E mai bine. Zayne și-a așezat palma mai jos pe spatele meu și mi-a șoptit: Vreau să fiu aici, Layla-gândăcel. Indiferent ce-a fost în trecut, vreau să fiu aici.

Cuvintele lui mi-au tăiat răsuflarea și mi-au făcut inima să se învârtă ca o balerină.

– Și eu vreau să fiu aici, i-am șoptit la rândul meu.

El mi-a mângâiat ușor tâmpla cu buzele.

– Asta îmi doream să aud. Când s-a retras, zâmbetul îmi era atât de larg, încât existau mari

șanse să-mi despice fața într-un fel plăcut. Dacă s-ar putea întâmpla vreodată așa ceva.

Clinchetul ușii din spatele nostru ne-a anunțat că nu eram singurii întârziați. Sunetul mi-a atras atenția, așa că m-am uitat peste umăr și a fost cât pe ce să mă răstorn. Cu fața într-un coș de gunoi.

În cinematograf intra bărbatul pe care-l plesnisem peste față cu o Biblie – membrul Bisericii Fiilor lui Dumnezeu care scăpase. Arăta la fel ca în acea zi oribilă: cămașă albă și pantaloni călcați, părul tuns scurt. Ducea cu el o sticlă de apă. Nu putea fi o coincidență, dar oare știuse că eram acolo? Ne urmărise pe mine și pe Zayne? Sau îi pândise pe prietenii mei?

Cu gura căscată, m-am rotit brusc și l-am apucat pe Zayne de spatele bluzei. El s-a întors și m-a privit întrebător.

– Ia uite cine tocmai a intrat! i-am șoptit.

El și-a aruncat privirea în spate și a mormăit o înjurătură.

– Nu se poate așa ceva!

– Despre ce sporovăiți voi? a întrebat Stacey, răsucindu-se către noi. Când a făcut gestul, s-a rezemat de brațul lui Sam într-un fel care ar fi fost superdrăguț, dacă nu m-aș fi aflat la câteva secunde distanță de a-mi pierde mințile.

– Despre nimic. Zayne i-a zâmbit fără șovăială și, strecurându-și o mână peste umerii mei, m-a mutat efectiv înaintea lui. Voi vă luați floricele sau ceva?

– Eu simt nevoia de bomboane Skittles, a răspuns Sam, cercetând tejgheaua, cu mâinile sprijinite de blatul ei din sticlă.

Casiera, o fată cu mai mulți pistrui decât stele pe cer, s-a aplecat spre el.

– Skittles? a strâmbat Stacey din nas. Tu urăști bomboanele Skittles.

Zayne mi-a cuprins brațul în căușul palmei.

– Noi o s-o luăm înainte și…

Bărbatul a pășit drept în fața noastră, uitându-se direct la Stacey și Sam.

– N-ar trebui să fiți aici cu ei.

Prietena mea i-a aruncat o privire și a clipit lent, în vreme ce Sam se împingea de lângă tejghea.

– Poftim? a întrebat ea.

– N-ar trebui să fiți aici cu ei, a repetat bărbatul, cu glas scăzut și tremurător. Sunt favoriții diavolului.

A urmat o pauză, apoi Stacey și-a înăbușit un hohot de râs.

– Of, Doamne, ești unul dintre ciudații ăia care urăsc Gardienii? L-a tras de mână pe Sam. Hei, ai în sfârșit ocazia să întâlnești unul în persoană!

Sam l-a studiat pe bărbat.

– Nu sunt impresionat.

– Nu înțelegeți, a spus omul. Nu atât din cauza lui, cât a…

– Ah, da, n-o să facem treaba asta! a intervenit Zayne, strângându-mi mai tare brațul. Hai să mergem!

– Îmi iau mai târziu floricele. Stacey și-a încolăcit mâna pe lângă a lui Sam. Și o să mă întorc după bomboanele tale.

Ne îndepărtam. Nu îndeajuns de repede pentru mine, dar ne îndepărtam. Inima începea să mi se domolească. Ajunseserăm în holul ce ducea către ușile închise ale sălii de cinema. Apoi patru cuvinte ne-au oprit în loc.

– Ea e un demon.

Aerul mi-a zburat afară din plămâni.

– E un demon, a spus el din nou, cu acea convingere de care numai habotnicii sunt în stare. Și pot dovedi.

Stacey s-a întors către el, scuturând din cap.

– Ești țăcănit?

Habar n-aveam cum ar fi putut să dovedească, dar nu voiam să risc. Bambi devenea tot mai impacientată, pe măsură ce tensiunea mi se prelingea în trup.

– Nu-i adevărat.

El m-a fixat cu ochii plini de o curată ură. „Cum rămâne cu regulile?“ îmi venea să urlu. Oamenii n-ar fi trebuit să afle niciodată că demonii sunt adevărați. Grupul Alfa decretase: oamenii se cuvine să aibă credință, fără să li se dovedească existența unui iad. Mereu mi se păruse o aiureală, dar el probabil cunoștea regulile și nu-i păsa.

– Nu spui decât minciuni. Zayne și-a lăsat mâna în jos și a trecut înaintea mea. Nu mă determina să fac ceva ce o să regret.

– Sunt deja destule lucruri pe care ar trebui să le regreți, a replicat bărbatul și s-a distanțat de Gardian.

Inima îmi bătea iar nebunește. El voia să mă dea în vileag, chiar în fața prietenilor mei. Nu mă interesau consecințele de ordin mai larg ale unui asemenea gest. Aceia erau prietenii mei, prieteni care mă credeau normală și mă acceptau. Nu puteam permite să se întâmple așa ceva. Am luat-o pe Stacey de braț și i-am aruncat o privire îngrozită lui Zayne.

– Haide, să mergem! Putem…

– Ea nu vrea să aflați adevărul, a zis bărbatul, băgându-și mâna liberă în buzunar.

Zayne a înțepenit, însă omul n-a scos decât o hârtie făcută sul. A împins-o spre noi, arătând ceea ce s-a dovedit a fi fotografia unei femei mai în vârstă. Oricine ar fi fost ea, purta un soi de cămașă portocalie, iar părul de un blond deschis era slinos și nepieptănat. Cojile unor răni îi acopereau buzele lăsate și riduri adânci îi brăzdau fața. Sam s-a încruntat.

– Ne arăți poza unei deținute?

– O chema Vanessa Owens, a spus bărbatul, și tremurul mâinii lui a făcut ca hârtia subțire să fluture. Împlinise douăzeci de ani, la sfârșitul anilor nouăzeci, când lucra într-o casă de copii deținută de stat și mergea la o școală din Georgetown. Avea în față un viitor luminos, un

partener de viață iubitor, o familie unită și prieteni apropiați.

Stacey și-a lăsat capul într-o parte și s-a încruntat.

– Stai să ghicesc? A descoperit metamfetamina? Pentru că așa pare. Drogurile sunt nasoale. Nu știu precis ce legătură are asta cu noi.

M-am holbat la fotografie. Nici numele, nici figura femeii nu mi-erau cunoscute, dar în piept îmi înflorise o neliniște care creștea.

– Destul! a zis Zayne, prinzându-mă de braț. Hai să plecăm naibii de aici!

– Nici el nu vrea să aflați, deoarece Gardienii o apără, apără ceea ce e ea cu adevărat și ce i-a făcut acestei femei nevinovate.

– N-am văzut-o în viața mea pe femeia aia, am spus, simțindu-mă încolțită.

Puținii oameni aflați în hol se uitau la noi, dar bănuiam că nu puteau să audă ce se discuta.

– Nu știu cine e.

– Poate că nu ți-o amintești, dar sunt sigur că ea te-a ținut minte. La urma urmei, tu i-ai distrus viața, a răspuns bărbatul, strâmbându-și dezgustat buzele. Te-a îngrijit cât te aflai în casa de copii, iar tu, fidelă naturii tale, te-ai hrănit din ea și i-ai furat o parte din suflet, aruncând-o într-o spirală descendentă care s-a sfârșit cu droguri, tâlhării și, în cele din urmă, cu moartea.

Sângele mi s-a scurs din obraji atât de repede, încât am crezut că o să leșin. Chipul femeii din poză s-a transformat, a devenit mai tânăr, iar trăsăturile au fost înlocuite de un păr blond strălucitor, o piele fără cusur și un zâmbet cald.

Oh, Dumnezeule…

Aceea era femeia din care mă hrănisem în copilărie? Femeia pe care o *atacasem*, făcându-i pe Gardieni să mă descopere? Știam că fusese spitalizată după incident, dar așa ceva?

– O-o! a murmurat Sam, masându-și fruntea.

– Vreme de zece ani a tot intrat și ieșit de la închisoare, până când, de curând, s-a hotărât să jefuiască un magazin de cartier. L-a împușcat mortal pe unul dintre casieri și a fost ucisă de către polițiștii veniți la fața locului, a explicat bărbatul, lăsând în jos fotografia. Asta ai făcut. Câte alte vieți ai mai furat de atunci?

Zayne a spus ceva și mi-a smucit iar brațul, dar înlemnisem. Vreme de atâția ani, nu mă gândisem niciodată cu adevărat la ce i se întâmplase respectivei femei. Crezusem că, din moment ce nu-i luasem tot sufletul, avea să-și revină. Că urma să fie bine. Dar o zăpăcisem pe femeia aia de nu se văzuse.

În clipa aia mi-a venit ceva în minte, iar stomacul mi s-a întors pe dos atât de tare, încât am crezut că o să-l umplu de vomă pe individ. Ceea ce-i făcusem femeii ăleia, luându-i doar o bucățică de suflet, nu se deosebea cu nimic de ceea ce pățise Dean sau de ceea ce se întâmpla cu Gareth și Dumnezeu știe câți alții.

– Ești un demon! a zis bărbatul, clocotind. Și o să vină vremea când n-o să te mai poți ascunde.

Habar n-aveam de unde știa biserica atât de multe despre mine, dar în prezent nu mai conta. Nimic nu mai conta, cu excepția a ceea ce susținea el și a descoperirii pe care o făcusem despre mine însămi.

– Uau! Omule, ești dus cu pluta! Stacey și-a încrucișat brațele, scuturând din cap. Și nu într-un fel câtuși de puțin amuzant, ci în genul „e timpul să sunăm la poliție și, poate, să ne gândim la cererea unui ordin de restricție“.

– Nu mă crezi? a întrebat.

Prietena mea a pufnit.

– Te crede cineva?

– O să vezi. Mâna în care ținea sticla cu apă s-a mișcat atât de repede, încât a fost imposibil de oprit. Nici măcar Zayne nu se aștepta. Cu o forță și o țintă excelente, a scuturat-o spre noi. Apa ne-a

udat leoarcă pe mine și pe Stacey, stropind doar un crac al pantalonilor lui Zayne.

Stacey a scos un țipăt, scuturându-și lichidul de pe degete.

– Ce Dracu'!

Apa îmi curgea pe cap, mi se prelingea pe față și îmi intra în ochi, adunându-se în câteva pete pe bluză și făcând ca materialul să devină transparent. Doar că… doar că nu era o apă obișnuită. Clătinându-mă, am făcut un pas înapoi și m-am ciocnit de Stacey, în timp ce Zayne a țâșnit înainte și l-a izbit cu brațul în piept pe individ, aruncându-l la câțiva metri mai în spate. După aia s-a răsucit în grabă spre mine, iar expresia îngrozită care i s-a strecurat pe chip mi-a confirmat presupunerea.

– Oh, nu! a șoptit.

Mă ustura toată pielea de pe frunte și de pe obraji. Ochii mi se împăienjeniseră, iar interiorul gurii îmi frigea de parcă aș fi înghițit sos picant. Petice de pe sâni și de pe burtă au început să pulseze. Bambi mi s-a învârtit în jurul corpului și a fugit pe spate.

Usturimea s-a întețit repede, transformându-se într-o senzație cruntă de arsură, care mi-a furat tot aerul din plămâni când mi-am ridicat mâinile. Firișoare de fum mi se înălțau din vârfurile degetelor peste măsură de rozalii.

– Oh, Doamne!

Glasul oripilat al lui Stacey mi-a ajuns la urechile pârlite.

– Layla…

Tipul s-a ridicat în picioare, poticnindu-se și ținând strâns în mână sticla goală, iar când a vorbit, vocea i-a mustit de satisfacție, în vreme ce rostea cele două cuvinte care aveau să schimbe totul:

– Apă sfințită.

CAPITOLUL 27

Eram doar vag conștientă de faptul că Zayne îi trăsese un pumn tipului de la Biserica Fiilor lui Dumnezeu de-l trimisese la somn pentru o săptămână. Bărbatul s-a izbit de zidul opus și a alunecat în jos. Sticla în care fusese apa ucigașă s-a rostogolit pe podea. Eu aveam impresia că pielea mi se topește de pe oase. În comparație cu ce înduram acum, mărunta cantitate folosită de Roth după ce mă zgâriase Târâtorul Nocturn fusese o nimica toată.

Durerea mi s-a răspândit în corp ca o undă de șoc. Îndoită de la mijloc, am încercat să respir în ciuda ei, dar îmi era aproape imposibil. Auzeam glasul încordat al lui Stacey, însă, cumva, părea să vină de undeva de foarte departe.

– E cazul să plecăm! Zayne venise mai aproape și, în clipa următoare, mă strângea lângă el, conducându-mă până la capătul coridorului și prin holul de la intrare. Aerul rece de afară mi-a sporit senzația de arsură, făcându-mă să-mi mușc buza de jos. Trebuie să scot astea de pe ea.

– Cineva să-mi spună, vă rog, ce se întâmplă? a cerut Stacey, vorbind mai aproape și mai clar. Nu pricep ce-a fost asta.

– Acum n-am vreme de explicații. Condu! I-a azvârlit cheile mașinii lui Sam, iar dacă n-aș fi fost deja la un pas de leșin, aș fi căzut jos din pricina faptului că lăsa pe altcineva să urce la volanul Impalei lui. Casa ta e mai aproape.

Sam a prins cheile, dar a scuturat din cap.

– Nu putem merge la mine. Părinții mei ar lua-o razna.

Un geamăt înfundat s-a înălțat din gâtul lui Zayne.

– Trebuie s-o bag într-un duș, acum! Nu-mi pasă ce părere au părinții tăi…

– Nu, am șuierat. Du-mă… la Stacey. Mai sunt doar două străzi până acolo.

– Layla…

– Are dreptate. Mama nu-i acasă, și stau la doar două străzi distanță. Dacă o iei pe Fifth Avenue, s-ar putea chiar să ajungi mai repede, a zis Stacey, cu răsuflarea tăiată. Totuși n-ar trebui s-o ducem la un spital? Toată pielea i s-a făcut roz. Era acid? Oh, Doamne, ciudatul ăla…

– Nu era acid și un spital nu poate s-o ajute. Străbătuserăm cam o jumătate de stradă, înainte ca Zayne să tragă o înjurătură și să mă ia în brațe. Dumnezeu știe cum arătam în ochii oamenilor din jur, dar depășisem momentul în care să mă mai intereseze. Mi-am înghițit un geamăt când el mi-a schimbat poziția. Scuze, mi-a șoptit Zayne, răgușit.

– Nu pricep, a repetat Stacey, și iar i-am auzit glasul de la depărtare. Era doar apă. M-a stropit și pe mine. *Nu* înțeleg.

Nimeni nu i-a răspuns, iar când am ajuns în sfârșit la Impala, Zayne s-a târât cu mine pe bancheta din spate și a încercat să-mi șteargă cea mai mare parte din apă folosind un tricou vechi pe care-l avea acolo, însă nu m-a ajutat. Aveam nevoie de un duș. Drumul până acasă la Stacey a fost iadul în stare pură. L-am văzut ca prin ceață pe Zayne sunându-l pe Nicolai și prevenindu-l că s-ar putea să ne confruntăm cu un dezastru de nivel demonic în materie de relații publice. Am urmărit discuția îndeajuns încât să știu că Nicolai avea să controleze cinematograful și să limiteze pagubele. La un moment dat, ochii mi s-au limpezit suficient cât să disting figura cuprinsă de spaimă a lui Stacey.

Ea se holba la mine de parcă… de parcă n-ar fi știut la ce se uita, și poate că mintea ei refuza să pună lucrurile cap la cap, dar până la urmă avea s-o facă. Iar eu nu puteam suporta s-o văd privindu-mă așa. Am închis ochii și nu i-am mai deschis decât atunci când am ajuns la locuința prietenei mele.

Durerea pe care o resimțeam în adâncul sufletului era la fel de rea ca flăcările ce-mi pârjoleau pielea. N-am spus nimic cât timp Stacey ne-a condus la etaj și spre baia pe care o folosea ea. Sam a rămas la parter, fără îndoială pentru a cerceta cum putea apa sfințită să ardă pe cineva. Fusese deosebit de tăcut în toată perioada.

– Nimeni n-ar trebui să se întoarcă acasă vreme de cel puțin două ore, a spus Stacey, cu vocea schimbată. Pot… pot să ajut?

– Ai niște haine pe care să le poată îmbrăca? Probabil că ea a dat din cap în semn de încuviințare, căci Zayne a continuat: Lasă-le în fața ușii!

– Dar…

– O să lămurim totul. El a deschis ușa și m-a însoțit înăuntru. Promit!

Stacey a blocat ușa înainte ca Zayne s-o poată închide.

– Ești OK, Layla?

– Da, am cârâit, stând cu spatele la ea. O să-mi revin.

Atunci el a reușit să închidă ușa. A trecut pe lângă mine și a pornit dușul. O secundă mai târziu, stăteam sub un șuvoi de apă rece ca gheața, chinuindu-mă să trag aer în piept. Picăturile îmi biciuiau fața, distrugând tot ce trudisem să realizez cu rimelul și creionul de ochi.

– Hainele e musai să dispară! a spus Zayne.

N-a fost nevoie să-mi zică de două ori. Dând din cap, m-am întors într-o parte. Niciunul din noi nu vorbea și nu era nimic sexual în faptul că stăteam sub duș, înecată de jetul neîntrerupt al apei reci, iar Zayne mă dezbrăca până la chiloți. S-au dus jeanșii mulați, cureaua subțire, împletită, și sutienul. Tot ce fusese atins de apa sfințită trebuia scos.

Bambi își croise drum spre partea de jos a spatelui meu, unde se adăpostea făcută ghem, în timp ce Zayne mă învârtea iar și iar, udându-și

leoarcă brațele, ca să se asigure că mă clătește de toată apa sfințită.

După vreo cinci ani de dat târcoale morții în al cincilea cerc al iadului, usturimea s-a mai potolit și pielea abdomenului mi s-a făcut ca de găină pe măsură ce fiori reci îmi urcau și-mi coborau pe spinare. Clipind, ca să-mi scutur apa din gene, am văzut că brațele mele, care momentan stăteau încrucișate peste piept, căpătaseră o adorabilă nuanță de „aoleu".

– Îmi pare foarte rău că nu l-am oprit, a spus Zayne într-un târziu, răsucindu-mă. Ar fi trebuit să-l opresc. Aș fi putut să-l opresc.

– Nu-i vina ta. Cine să fi știut că… urma să arunce cu apă sfințită pe mine.

El s-a uitat în sus.

– Ar fi trebuit să mă aștept la ceva.

Am scuturat din cap, dârdâind.

– N-nu-i v-vina ta.

Un aer de îndoială i s-a așternut pe chip, făcându-l să pară mai bătrân.

– Nu mai arzi.

– N-nu.

Când Zayne a oprit robinetul, nu-mi mai simțeam nici fața, nici degetele de la picioare, ceea ce, probabil, era un lucru bun. Pielea mi se răcise atât de tare, încât numai o zi friguroasă de februarie ar fi putut să rivalizeze cu ea. Zayne m-a înfășurat repede într-un prosop mare și pufos, pe care mi l-a vârât sub brațe.

– Ține ăsta! mi-a spus, iar eu am apucat marginile și le-am înnodat.

El m-a scos din cadă și s-a întors. Așezându-se pe margine, m-a tras în poala lui și a înhățat un alt prosop, cu care mi-a șters imediat apa din părul înghețat.

– Doamne, parcă ai fi un cub de gheață!

– De ce m-a stropit acolo, unde nu erau decât Stacey și Sam care să-l audă și să vadă, în loc s-o

facă în fața unui grup mare de oameni? am întrebat, clănțănind din dinți.

– A fost ceva personal. E singurul motiv. Zayne mi-a frecat brațele cu al doilea prosop, alungându-mi frisoanele. Cum te mai simți?

– M-mai bine. Am rămas cu privirea ațintită spre peretele galben ca untul, în vreme ce Zayne îmi făcea sângele să curgă pe sub pielea rece. Nu știu cât timp a trecut până să vorbesc iar. Ce-o să l-le zicem?

El nu mi-a răspuns imediat. În schimb mi-a trecut ușurel prosopul peste obraji.

– Adevărul, cred.

– Cum rămâne cu r-regulile?

Zayne mi-a așternut prosopul pe umerii goi.

– Păi, tehnic vorbind, deja au fost încălcate, și încă nu ne-a picat un Alfa pe cap, nu? Iar Stacey și Sam sunt cei mai buni prieteni ai tău. Ai încredere în ei. A făcut o pauză. În plus, n-am idee cum să născocesc o minciună care să-i facă să creadă altceva.

Am încercat să zâmbesc, dar n-am izbutit.

– Dacă acum S-Stacey mă urăște sau se teme de mine?

– Of, Layla, n-o să te urască. Și-a lăsat capul în jos și m-a sărutat pe frunte. N-o să se teamă și n-o să-și schimbe părerea despre tine.

Parcă niște frânghii mi-au înconjurat pieptul.

– Cum ar p-putea ei să nu-și schimbe părerea?

– Uite așa, pentru că te cunosc cum te cunosc și eu. Forța din cuvintele lui era convingătoare. Ceea ce ești nu schimbă cine ești.

Am dat din cap în semn de încuviințare. El s-a uitat cu atenție în ochii mei, apoi m-a luat în brațe, lăsând să cadă pe podea prosopul pe care-l avea în mână. M-am ghemuit în îmbrățișarea lui, absorbindu-i căldura și acceptarea. Mi se părea greșită încrederea lui în mine, când nu știam sigur dacă era îndreptățită.

Dar trebuia să mă adun, căci Stacey și Sam ne așteptau la parter, iar eu nu puteam să stau o veșnicie ascunsă în baie, pe jumătate goală, împreună cu Zayne.

– Sunt gata, am spus, iar inima mi s-a strâns un pic când m-am desprins de lângă el și m-am ridicat în picioare.

Zayne a luat hainele lăsate de Stacey la ușa băii. M-am îmbrăcat cu pantalonii de trening și cu puloverul, după care m-am silit să ies din încăpere. El stătea rezemat de un perete și mă aștepta, cu privirea obosită pironită în tavan. Când s-a împins de lângă zid și a venit în fața mea, mi-am dorit să pot apăsa un buton, care să ia ziua de la început.

– Totul o să fie bine, m-a asigurat Zayne.

Eu nu eram atât de optimistă.

Stacey și Sam se aflau în salonul de la parter. Când am intrat, ea s-a ridicat și tenul ei, de regulă închis la culoare, a pălit.

– OK, a spus, încleștându-și mâinile. Înainte să vorbim despre orice, te simți bine?

Am dat din cap. Pielea îmi era mai trandafirie ca de obicei și puțin sensibilă la atingere, dar avea să-și revină până în dimineața următoare.

– Sunt OK.

Stacey a închis ochii și a oftat adânc.

– Foarte tare ne-ai speriat. M-ai speriat. Am crezut că a aruncat cu acid pe tine sau ceva, dar știu… că altceva s-a întâmplat. În primul rând, nu te-ai dus la spital și n-ai fața jupuită.

Am ridicat din sprâncene.

– Iar apa a stropit-o și pe Stacey, a subliniat Sam, studiindu-mă, cu capul lăsat într-o parte, nu ca și cum i-ar fi fost frică, ci mai degrabă plin de o sinceră curiozitate. Ea n-a pățit nimic.

– Dar cu tine s-a petrecut ceva, a continuat prietena mea, trăgând din nou adânc aer în piept. Ceva foarte ciudat. Ți-am văzut pielea fumegând.

Ei bine, asta categoric ar însemna că ceva nu-i în regulă. Am aruncat o privire spre Zayne, care a

dat din cap în timp ce se așeza pe brațul unui fotoliu.

– Nici măcar nu știu de unde să încep.

– Ce-ar fi să începi cu adevărul? a zis Sam.

Replica m-a durut, și pe bună dreptate.

– Îmi pare foarte rău că n-am fost complet sinceră cu voi doi, dar sunt niște lucruri, niște reguli, care m-au împiedicat să fiu.

– Ești ca Zayne? a întrebat Stacey, uitându-se la el. Pentru că atunci nu văd ce mare brânză e.

– Semăn oarecum cu Zayne. Sunt în parte Gardian. Mi se părea straniu să mă aud spunându-le așa ceva prietenilor mei. M-am așezat în fotoliul pe care se cocoțase Zayne. Dar nu sunt ca el. Nu cu adevărat. Eu… eu sunt și în parte demon. De-aia apa a făcut ce-a făcut. Era, fără glumă, apă sfințită.

Stacey a deschis gura și a clipit o dată, pe urmă de două ori. Apoi a râs și s-a trântit pe scaunul de lângă Sam.

– OK, Layla, nu mă lua la mișto!

– Nu te iau.

– Demonii nu există, a zis ea, dându-și ochii peste cap. Tipul ăla de la cinema era nebun.

– Nici garguiele nu există, a spus Zayne cu blândețe. Corect?

Stacey a scuturat din cap.

– Dar asta-i altceva. Voi sunteți doar o specie diferită, nu? Cam ca Big Foot. Nu sunteți niște creaturi mitice din Biblie.

– Totuși, la un moment dat, neamul nostru a fost considerat mitic. Zayne s-a lăsat în față, sprijinindu-și mâinile de genunchi. Layla spune adevărul. E în parte demon.

– Demonii nu pot fi adevărați. Pur și simplu nu pot.

– Crezi în îngeri? a întrebat-o Sam, privindu-mă. Dacă da, atunci cum ai putea să nu crezi în demoni? La urma urmei, cei mai mulți dintre ei n-au fost cândva îngeri?

O parte din mine nu se mira că Sam primea atât de bine vestea, însă eram uluită că nu se ridicase, ca să mă împungă ca pe un experiment științific.

– Nu. Stacey a scuturat iar din cap, făcându-și bretonul să fluture peste față, în vreme ce se holba la mine. În niciun caz.

– OK. M-am ridicat. Sunt în parte demon. Și iată dovada! Bambi? I-am impus să se desprindă de pe trupul meu, sperând să mă asculte și să nu mă facă de râs. Jos!

Șarpele mi s-a mișcat de-a lungul spatelui, după care l-am simțit săltându-se de pe pielea mea. O umbră formată din puncte minuscule a prins contur alături de mine. Stacey a sărit în picioare, frământându-și gura, ca și cum ar fi încercat să zică ceva, în timp ce punctele se repezeau să se unească. O secundă mai târziu, Bambi se întrupase și își înălța capul în formă de diamant, uitându-se la Stacey și la Sam ca și cum ar fi existat posibilitatea să vină ora mesei.

– Să nu-i mănânci! am avertizat-o în șoaptă.

A urmat o clipă de tăcere, apoi Stacey a răcnit ca o apucată și a țâșnit pe canapea, de-ai fi zis că vrea să se bage în spatele lui Sam.

– Oh, Doamne! Oh, Doamne! Un șarpe! Ăla-i un ditamai șarpele! țipa ea, făcându-se albă ca un suflet de Gardian. De unde naiba a mai apărut?

– De pe mine, am răspuns. Stă mai mult pe pielea mea, ca un tatuaj. E un spirit.

Stacey arăta de parcă ar mai fi avut doar o secundă până să-și piardă cunoștința, așa că am chemat-o pe Bambi înapoi. Șarpele a sâsâit și mi-a arătat enervată limba ei despicată, dar s-a întors pe brațul meu și, ulterior, pe abdomen.

– Maică, măiculița mea! a murmurat Stacey, coborând tiptil de pe canapea. N-am văzut niciodată așa ceva!

– Ba da. Ba da, ai văzut. M-am așezat la loc.

– Cum ai ascuns chestia aia atâta vreme? E uriașă!

– De fapt, ea n-a apărut decât de curând. Bambi e un spirit demonic, dar nu-mi aparține. Nu de-adevăratelea.

Pe chipul ei s-a ivit o expresie care arăta că începe să înțeleagă.

– Stai… stai o secundă! Roth are un tatuaj în formă de șarpe.

Am dat din cap.

– Avea.

Ochii ei s-au lărgit până într-atât, încât m-am temut că o să-i plesnească un vas de sânge.

– Vrei să zici că și Roth e demon?

– Pursânge, a răspuns Zayne. În realitate, e cunoscut drept Astaroth, Prințul Moștenitor al Iadului.

Stacey s-a uitat la Sam, care doar se zgâia la noi, apoi din nou la mine.

– Nu… nici măcar nu știu ce să spun în momentul ăsta.

– Indiferent ce crezi despre demoni, și în ciuda celor zise de ticălosul ăla din cinematograf, ar trebui să știi că Layla nu e rea. E bună până în adâncul sufletului, a spus Zayne, și sinceritatea vorbelor lui m-a făcut să schițez un surâs. E mai Gardian, mai *om*, decât oricare altă ființă pe care o cunosc.

Stacey s-a strâmbat.

– Păi, dăă, ce Dracu'! Știu că nu-i rea. O cunosc de ani de zile. E echivalentul unui pui de panda malefic sau altă porcărie de genul ăsta.

Am privit-o cu gura căscată, în vreme ce Zayne îmi zâmbea larg.

– Dar Roth? a întrebat ea. Adică, tocmai spuneai că-i Prințul Moștenitor al… al Iadului?

– Absolut malefic! a trântit-o Zayne.

Am oftat.

– Nu-i absolut malefic. A venit aici ca să facă ceva foarte important.

– Și anume? a întrebat Sam, uitându-se când la unul, când la altul. Acum trebuie să ne ziceți.

Zayne a dat încet din cap, așa că le-am povestit totul despre mine: ce puteam să fac și cine era mama mea. La jumătatea relatării, a preluat el controlul, oferindu-le adevărul despre întreaga situație cu Lilinul și despre ceea ce bănuiam noi că se întâmpla în școală. Să spun că amândoi păreau uluiți ar fi eufemismul secolului.

– Dar niciunul din voi nu poate să sufle un cuvânt despre toate astea, a zis Zayne, încheind cea mai impresionantă descărcare de informații din istoria omenirii și a Gardienilor. Vorbesc serios. Treaba noastră e să împiedicăm oamenii să afle că demonii există cu adevărat. Dacă voi vă apucați să spuneți mai departe…

– Gen „dacă-ți zic asta, va trebui să te omor“? Stacey a înghițit în sec când a văzut că niciunul din noi nu-i răspunde. Sfântă minte zăpăcită… Când în sfârșit și-a regăsit capacitatea de a vorbi, s-a concentrat pe, poate, cel mai puțin important lucru din tot ce-i înșiraserăm. Deci de-asta n-ai ieșit niciodată cu un băiat până acum? Pentru că, dacă l-ai săruta, i-ai lua sufletul?

– Îmi place să cred că nu-i *singurul* motiv, a mormăit Zayne.

Eu am încuviințat.

– Sunt un fel de sucub. Doar că unul foarte rar.

– Și Lilinul ăsta e ca tine? Numai că poate lua sufletele doar prin atingere? Uau! Stacey s-a uitat la Sam. Pe bune, trebuie să ne mutăm la altă școală.

– Da, a răspuns el, dând din cap ca să-și arate asentimentul. Poate chiar în alt oraș. Sau altă țară.

Până să terminăm noi de discutat, se făcuse târziu, iar părinții lui Stacey urmau să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Nici ea, nici Sam nu se holbau la mine ca și cum aș fi fost o arătare periculoasă, dar bănuiam că noutățile încă nu li se așezaseră în minte. Mă tot așteptam ca Sam să ne dea cine știe ce informație întâmplătoare despre demoni, dar n-a

făcut-o, și asta era suficient ca să-mi dau seama că rămăsese șocat.

– Noi probabil c-ar trebui să plecăm, a spus Zayne, ridicându-se încet. Dar voi…

– N-o să suflăm niciun cuvânt. În plus, nimeni nu ne-ar crede. Și-a îndreptat privirea spre mine, și am știut că prietenia dintre noi se schimbase. Poate nu atât de mult pe cât mă temusem, dar nu mai era la fel ca înainte. Cum putem ajuta?

Zayne a privit-o lung. Un zâmbet larg mi-a înflorit pe chip.

– Ești nebună!

Stacey s-a încruntat la mine, așa că m-am scuzat imediat.

– Nu în sensul rău. Pur și simplu eram îngrozită c-o să mă urâți odată ce-o să aflați adevărul, și, în schimb, voi cereți să dați o mână de ajutor. Lacrimile îmi ardeau gâtlejul. Chiar nu știu ce să spun.

– Păi, dacă am urmărit bine conversația asta într-o dungă, în cazul în care Lilinul ar continua să, ăă… ia suflete, ar interveni grupul Alfa, iar asta ar fi o veste foarte proastă pentru voi toți, nu? Deci de ce n-am vrea să ajutăm?

– Vă suntem recunoscători pentru intenție, dar e prea periculos să acceptăm. Când Stacey a dat să protesteze, Zayne a ridicat o mână. Dacă vreți cu adevărat să ne ajutați, atunci fiți deosebit de vigilenți. Stați cu ochii în patru, pândiți pe oricine se poartă ciudat. Țineți-vă departe de ei și anunțați-ne.

– Are dreptate, am spus. N-aș suporta ca vreunul din voi doi să pățească ceva.

– N-o să pățim nimic. Sam i-a aruncat o privire lui Stacey. N-o să ne amestecăm, dar dacă aveți nevoie de ajutorul nostru, vă suntem alături.

– Precum gașca lui Scooby-Doo, a zis Stacey, zâmbind. Dar mai mișto, și fără câine. A făcut o pauză, strâmbând din nas. Avem în schimb un gigantic șarpe demonic.

Am izbucnit în râs, complet șocată de faptul că primeau atât de bine întreaga situație. Speram doar ca lucrurile să nu se schimbe odată ce vor fi avut răgazul de a se gândi cu adevărat la toate. Când în sfârșit m-am ridicat din fotoliu ca să plec, eram epuizată de trauma acelei zile.

Stacey m-a oprit la ușă, iar eu mi-am ținut respirația, în vreme ce Zayne stătea în prag, urmărindu-ne cu băgare de seamă.

– Îmi doresc să fi fost sinceră cu mine acum multă vreme, dar înțeleg de ce n-ai putut. Nu sunt chestii pe care să le spui cu ușurință cuiva, fără să te aștepți ca pe respectivul să-l apuce pandaliile.

– Nu sunt, am șoptit.

Ea a inspirat adânc și s-a uitat peste umăr, prin holul întunecat din spatele ei, către Sam care o aștepta acolo.

– Rămâi cea mai bună prietenă a mea. Doar că nu ești om. Și, mă rog, mi se pare oarecum mișto că cea mai bună prietenă a mea e în parte Gardian, în parte un demon care-și neagă identitatea.

Am fixat-o cu privirea preț de câteva clipe și am simțit cum un hohot de râs izbucnește din mine. Frânghiile care-mi înconjurau pieptul au pocnit și presiunea s-a domolit.

– Doar să nu-mi mai ascunzi nimic, OK? Promite-mi!

I-am întâlnit privirea.

– Promit!

Atunci m-a îmbrățișat și, în momentul ăla, am știut că întreaga lume putea fi la un pas de catastrofă, însă eu și cu Stacey aveam să fim OK.

Aveam să fim bine.

Am văzut că Abbot ne aștepta, de îndată ce ne-am întors în tabără. De cum am pus piciorul pe dușumeaua din foaier, s-a și ivit în fața noastră, la fel de înalt și de înspăimântător ca un leu măreț pe cale să se repeadă la o gazelă. S-a uitat o dată la mine, nu s-a deranjat să întrebe dacă făcusem plajă

de curând ori dacă mă simțeam bine, apoi s-a întors către fiul său.

– Trebuie să vorbim, a spus, cu maxilarul încleștat. Între patru ochi.

Zayne mi-a aruncat o privire, și eu am ridicat din umeri, socotind că voia să discute despre încurcătura de la cinematograf. Mi-am fluturat scurt mâna spre el, am țâșnit pe lângă Abbot și m-am dus la etaj. Numai o foarte mică parte din mine era dezamăgită că Abbot nu se interesase de persoana mea. Probabil începeam să mă obișnuiesc cu felul în care se purta acum.

Ajunsă în dormitorul meu, m-am grăbit să-mi schimb hainele de împrumut cu propria pijama. Era devreme, dar mă simțeam frântă de oboseală. După ce mi-am strâns părul încă umed într-un coc, m-am târât sub plapumă și m-am zgâit la telefonul mobil, întrebându-mă dacă ar trebui să-l pun în gardă pe Roth cu privire la faptul că Stacey și Sam îi aflaseră adevărata identitate.

Degetele mi s-au învârtit pe deasupra ecranului. Trebuia să-i spun. Așa era corect, dar era și singurul motiv pentru care aveam să-l contactez. Mesajul meu a fost scurt și la obiect.

Stacey și Sam știu ce suntem noi.

S-a scurs poate un minut, înainte să răsară mesajul lui.

Ia spune.

Biserica Fiilor lui Dumnezeu. Apă sfințită. Eu. Proastă combinație. Da' totu-i OK.

De data asta răspunsul lui a venit imediat.

Ești bine?

Am dat din cap în semn de încuviințare, după care mi-am dat seama, ca o idioată, că el nu putea să mă vadă.

Da.

Am făcut o pauză, apoi am scris:

La fel și Bambi.

Au trecut minute în șir după ultimul meu SMS, și am înțeles că Roth nu intenționa să mai răspundă. Nu știam dacă se înfuriase pentru că-l dădusem în vileag, dar bănuiam că probabil nu-i păsa. Tocmai când mă întorceam pe o parte, ca să-mi pun mobilul pe noptieră, el mi-a scris.

Probabil n-ar fi trebuit să te duci la fim cu Bolovanu', hm?

M-am holbat la mesaj, pe jumătate enervată și pe jumătate amuzată de faptul că, într-un fel sau altul, atât reținuse Roth. De parcă prezența Bolovanului – ăă... a lui Zayne – ar fi schimbat ceva. N-am răspuns, deoarece m-am gândit că, din punctul ăla, discuția nu putea s-o ia decât la vale.

Telefonul mi-a sunat iar, însă acum mesajul era de la Zayne.

Ai chef de companie?

Am râs de faptul că ne aflam în aceeași casă și el îmi trimitea SMS-uri.

Sigur.

Vin.

Mi-am întors privirea spre uşă şi, după doar o secundă, l-am văzut deschizând-o. M-am străduit să nu zâmbesc.

– Aşteptai pe hol?

– Poate. Zayne se schimbase şi purta o pereche de pantaloni negri de trening şi o bluză albă. S-a aşezat pe pat, lângă mine. Te ţii bine?

– Da. Sunt doar obosită.

S-a întins pe o parte, alături de mine, rezemându-şi obrazul de cot.

– A fost o zi dată naibii.

– Ce-a avut Abbot de spus despre toate astea?

Un nor s-a abătut peste trăsăturile lui.

– Nu prea multe.

Am ştiut pe loc că nu era doar atât. M-am săltat într-un cot.

– Ce-mi ascunzi?

– Nimic, a râs Zayne, însă cu o urmă de încordare. Relaxează-te, Layla-gândăcel! Ziua de azi a fost destul de nebună şi fără să-i adaugi alte mizerii.

– Dar…

– Totul e bine. Calmează-te! Am liber tot restul serii şi vreau să mi-l petrec cu tine. Să salvăm ce-a mai rămas din întâlnirea noastră, a continuat el, jucându-se cu marginea mânecii mele. În regulă?

Protestele îmi stăteau pe limbă, însă avea dreptate. Avuseserăm parte de suficiente mizerii încât să ne ajungă până la sfârşitul săptămânii. Ceea ce mi-a amintit de ziua următoare.

– Mai controlăm casa aia mâine noapte?

– Da.

M-am lăsat uşurel pe spate, uitându-mă la el. Genele dese îi umbreau ochii în timp ce-şi plimba un deget de-a lungul venei de la încheietura mea. Nu simţeam nicio emoţie copleşitoare din partea lui. Dar şi sentimentele mele erau un talmeş-balmeş.

În tăcerea care s-a lăsat între noi, gândurile au început să-mi hoinărească, ajungând la ceea ce-mi arătase bărbatul din cinematograf.

– Pot să-ți pun o întrebare, la care să-mi răspunzi sincer?

Zayne și-a arcuit o sprânceană.

– Pot încerca să fiu sincer.

N-am luat în seamă replica.

– Tu crezi că ce i-am făcut eu femeii de la casa de copii se deosebește în vreun fel de ceea ce face Lilinul?

Genele i s-au ridicat brusc, iar ochii lui au căpătat nuanța uluitoare a cobaltului.

– Se deosebește complet, Layla. Tu erai doar un copil care habar n-avea ce face. Lilinul acționează conștient.

– Adevărat, dar… Mi-am coborât vocea până la nivelul unei șoapte. Numai că joia trecută m-am hrănit din femeia de la club. Da, s-a întâmplat în niște împrejurări ciudate, dar totuși am făcut-o.

– Nici măcar nu știm dacă-i adevărat ce-a spus ticălosul, a susținut Zayne. Doar fiindcă el a zis-o, nu înseamnă că cea din poză era, de fapt, femeia cu pricina. Și dacă ar fi fost, nu există nicio dovadă că tu i-ai afectat viața în felul ăla. N-avem niciun motiv să credem asta.

– Chiar crezi? Mi-aș fi dorit să-i împărtășesc convingerea.

– Da. El a făcut o pauză. Apropo de joi, despre ce fel de împrejurări ciudate vorbim aici?

Mi-am pironit privirea în tavan. Nu puteam să-i răspund fără să-i dezvălui ce se petrece sub Palisades, și făcusem o promisiune. Zayne a oftat.

– Credeam că nu mai avem secrete.

– Știu. Dar dacă ți-aș spune, ai fi obligat să-i zici tatălui tău și… ei bine, ce-ar urma să se întâmple ar fi din vina mea. Orice picătură de sânge mi-ar păta mie mâinile.

– Crezi că eu îi zic totul lui taică-meu?

Enervarea din vocea lui mi-a atras atenția.

– Nu, dar cred că sunt anumite chestii pe care ai vrea să i le spui, și n-o să te pun într-o asemenea situație.

El s-a rostogolit pe spate, frământându-și mușchii maxilarului. Degetele i-au rămas, însă, împrejurul încheieturii mele. S-au scurs câteva minute.

– Știu ce se petrece în mintea ta. Te compari cu Lilinul.

Mă comparam, dar nu numai atât.

– Tu nu ești ca el. Zayne și-a întors capul spre mine și s-a uitat în ochii mei. Nicio parte din tine nu e.

Frate, ar fi fost frumos să înghit gogoșile lui Zayne, dar când închideam ochii, nu vedeam decât chipul Vanessei Owens, care se tot schimba cu al lui Dean. Și dacă…? Nu-mi puteam îngădui nici măcar să duc ideea până la capăt, s-o las să prindă rădăcini și să câștige teren.

Zayne a întins o mână și mi-a făcut semn.

– Mai aproape?

Mi-am mușcat buza, apoi m-am tras spre el și mi-am așezat capul pe pieptul lui. Inima îi bătea neîntrerupt sub obrazul meu. Zayne mi-a cuprins talia cu brațul, ținându-mă strâns lângă trupul lui. O mulțime de gânduri mi se învârteau prin creier și m-am agățat de unul dintre ele. Era o teorie pe care simțeam nevoia s-o explorez.

– Îți amintești discuția pe care am avut-o cu Abbot despre duhuri?

Când el a dat din cap în semn de încuviințare, am inspirat adânc.

– Nu glumeam când am spus că, la școală, am simțit același lucru ca înainte să explodeze ferestrele sau să plonjeze Maddox pe scări. Și eu… Doamne, greu mai era! În seara aia, cu Petr, am…

– Trebuia să te aperi, a intervenit el calm, încleștându-și degetele pe încheietura mea. Știu ce-ai făcut, Layla. Nu-i musai s-o spui.

Am închis strâns ochii.

– El ar putea fi aici, știi? Ar putea fi un duh.

A trecut o clipă.

– M-am gândit la asta, dar într-o casă plină de Gardieni e de așteptat că ne-am fi prins deja.

Putea fi adevărat, dar se întâmplaseră și chestii mai trăsnite.

– Îmi pare rău că ziua de azi ni s-a stricat, am spus, hotărând că realmente nu voiam să mă gândesc la Petr câtă vreme eram cu Zayne.

– Nu ești tu vinovată, așa că nu-ți cere scuze.

Îmi venea să-mi cer scuze încă o dată și s-o țin tot așa, de parcă ar fi urmat să mă transform într-unul dintre acei oameni care spun mereu că le pare rău, dar prezența lui mi-a alungat o parte din gândurile negre.

Zayne și-a lăsat bărbia în jos și mi-a dezmierdat fruntea cu buzele. Gingașa atingere mi-a făcut inima să tresară și, în momentul ăla, mi-am dat seama că nu puteam să-l pun în pericol. Indiferent ce-ar fi zis el, ce-ar fi vrut el să creadă, n-aveam cum să ignorăm realitatea.

Mi-am ațintit ochii asupra peretelui, simțind cu fiecare celulă din corp felul liniștitor în care pieptul lui urca și cobora. O rece acceptare mi-a înghețat măruntaiele. Dacă bărbatul spusese adevărul, atunci ce făceam eu și ce făcea Lilinul erau unul și același lucru. Amândoi distrugeam vieți, și, cel puțin în cazul meu, n-ar fi fost nevoie decât de o mică scăpare cu Zayne. Doar o fracțiune de secundă, și l-aș fi pus în pericol.

Nu puteam să-i fac așa ceva. Nu voiam.

Chiar dacă asta ar fi însemnat să stau foarte, foarte departe de el.

CAPITOLUL 28

– Arăți ca un ninja, a spus Danika. Nu unul deosebit de îndemânatic, ci mai degrabă unul din filmele educative.

M-am uitat peste umăr, spre patul meu, pe care ea stătea așezată. Zău că nu-mi aminteam s-o fi invitat la mine în cameră.

– Mersi! Mult!

Danika a chicotit.

– Glumesc. Dar arăți apetisant.

– Nu mă străduiesc. Am continuat să mă încalț cu balerinii. Pricepeam, totuși, poanta cu luptătorul ninja. Purtam o pereche de pantaloni negri pentru yoga și o bluză neagră, călduroasă. Și, probabil, arătam ca o stafie. Ţinutele negre de sus până jos nu-mi avantajau tenul.

– Tu niciodată nu te străduiești, a spus, ridicându-se în spatele meu. De asta ești sexy.

M-am răsucit cu fața spre ea, neputând să nu mă gândesc la cât de bizar era s-o aud spunând despre mine că sunt sexy. Trupul și înfățișarea Danikăi rivalizau cu cele ale modelelor din campaniile Victoria's Secret. Oameni și Gardieni din toată lumea i-ar fi căzut la picioare, dacă ar fi avut ocazia.

– Pielea ta arată mult mai bine, a zis ea, în tăcerea ce se prelungea între noi.

Ne promiseserăm să fim prietene, dar treaba mergea încet.

– M-am dat aseară cu o tonă de cremă hidratantă.

– Pot să-ți spun ceva care o să pară foarte ciudat?

Am revenit la oglinjoara atârnată lângă dulapul meu și mi-am strâns părul într-un coc.

– Sigur.

Ea s-a așezat din nou pe marginea patului.

– Te invidiez.

O sprânceană mi-a urcat pe frunte, în vreme ce-mi lăsam încet mâinile pe lângă corp și mă întorceam către ea. Obrajii i s-au îmbujorat.

– Și nu din cauza lui Zayne. Mă rog, da, sunt oarecum geloasă și din cauza asta, dar nu contează. Mai mult te invidiez pentru că poți să ieși și să faci diverse chestii: să mergi la școală, să însemni, dacă vrei. Te-ai luptat cu demonii și ai fost rănită.

– Mă invidiezi pentru că am fost rănită?

– Știu că n-are nicio noimă, a oftat. Nu mă bucur că ai suferit, dar ai ieșit în lume. Ai fost zgâriată sau lovită, însă ai ieșit *afară*, în timp ce eu am… Și-a fluturat mâinile spre încăpere. Am stat închisă aici.

La început habar n-am avut ce să-i răspund, dar o înțelegeam. O înțelegeam cu adevărat. Femeile din clan erau atât de bine ocrotite, încât se sufocau. Cele mai multe dintre ele probabil că niciodată nu-și rupseseră măcar o unghie, iar dacă și-ar fi rupt-o, ar fi fost criză națională.

Danika și celelalte erau *ținute* în colivii frumoase.

– Pricep, am spus, așezându-mă lângă ea. Știi, când eram mai mică, le invidiam pe celelalte femei-Gardian fiindcă erau acceptate. Toți țineau la ele și le acordau atenție. Erau dorite, pe când eu eram… ei bine, pur și simplu eram acolo. Dar mi-a trecut destul de repede. Am privit-o, dorindu-mi ca lucrurile să stea altfel pentru noi toate. Cred că, într-un fel, voi o duceți mai rău decât mine.

Danika a încuviințat dând încet din cap.

– Nu-i vorba că n-aș vrea niciodată să mă împerechez și să am copii. Doar că…

– Vrei să mai faci și altceva? Când am văzut-o că dă iar din cap, mi-am mușcat buza. Atunci de ce nu faci? Ești antrenată. Poți să lupți. Chiar trebuie să le ceri voie? Adică, pe bune? Cine-i aici ca să te împiedice, dacă tu vrei să ieși și să vânezi?

Multă vreme Danika nu mi-a răspuns, apoi ochii i s-au luminat.

– Știi, ai dreptate. Aș putea să plec și, odată ajunsă acolo, ce-o să facă ei ca să mă oprească? Să mă trimită acasă? A râs. Mi-ar plăcea să-i văd încercând.

– Ce să încerce?

Ne-am răsucit la auzul vocii lui Zayne. Sfinte Dumnezeule, îmbrăcat cum era, cu o pereche de pantaloni negri de armată și un tricou mulat Under Armour, era sexy într-un fel absolut periculos.

– Nimic, a ciripit Danika. Ea s-a aplecat și m-a luat prin surprindere cu o scurtă îmbrățișare. Pe urmă și-a îndreptat iute spatele și a ieșit din cameră, făcându-i un semn de rămas-bun lui Zayne, atunci când s-a strecurat pe lângă el. Acesta s-a încruntat.

– Ce se întâmplă?

Am scuturat din cap și am repetat răspunsul Danikăi.

– Nimic. Ești gata?

– Da. Zayne m-a studiat, în timp ce mă îndreptam către el. Mișto ținută.

– Danika zicea că arăt ca un ninja din filmele educative.

El a râs.

– Frumos!

Am dat să trec pe lângă el, dar brațul i s-a transformat într-un zid când și-a pus mâna de cealaltă parte a tocului ușii. Mi-am ridicat privirea spre a lui, iar el și-a plecat fruntea, ca și când ar fi fost pe cale să mă sărute din nou, ceea ce, însă, era cu neputință. Nu s-ar fi încumetat să facă iar o asemenea nebunie. Zayne nu era sinucigaș. Dar pe măsură ce gura lui se apropia, fluturașii din stomacul meu se înmulțeau. Parfumul lui dulce, de iarnă mentolată, m-a învăluit, după care buzele lui mi-au atins în treacăt curbura obrazului.

M-am încordat în cel mai dulce fel posibil. Ochii mi s-au închis, în vreme ce mâinile mele ardeau să-l atingă. Situația… situația noastră era foarte stranie. Amândoi recunoscuserăm că exista

ceva între noi, că ne doream mai mult, dar o graniță ne despărțea. Una compusă din etichete, și promisiuni, și primejdii.

M-am gândit la făgăduiala pe care mi-o făcusem mie însămi cu o seară în urmă, o făgăduială care schimba ceea ce ne doream amândoi. Dezamăgirea s-a umflat și s-a zdrobit înăuntrul meu precum valurile tumultuoase, când m-am aplecat brusc pe sub brațul lui.

Ignorându-i aerul nedumerit, mi-am netezit pantalonii cu mâinile.

– Mai trebuie să luăm ceva înainte să plecăm?

A trecut un moment până să-mi răspundă.

– Am strâns în Impala tot ce ne trebuie.

Lucrurile de care aveam nevoie pentru o posibilă exorcizare constau în apă sfințită (chestie de care eu n-aveam să mă apropii câtuși de puțin), sare purificată și tămâie binecuvântată, urât mirositoare. Aveam în casă toate cele trebuincioase ritualului și îmi dăduse prin gând să fac un exorcism chiar acolo, însă ar fi fost oarecum greu să mă justific în fața Gardienilor. Aș fi fost obligată să aduc vorba despre Petr și, ținând cont de felul în care se purta Abbot cu mine, asta n-ar fi fost o idee isteață. Habar n-aveam ce să fac în privința lui Petr, iar o părticică din mine se întreba cu adevărat dacă el umbla prin tabără sub formă de duh. În orice caz, tremuram de nerăbdare când am ieșit din casă și am luat-o spre garaj. Nu mai văzusem niciodată o exorcizare. Cu siguranță avea să se dovedească a fi ceva interesant.

– Pot să strig eu „Prin puterea lui Hristos, te silesc“, atunci când o să ajungem la partea aia? am întrebat.

– Ce? Zayne a râs și mi-a deschis portiera din dreapta. Nu-mi place să-ți dau o veste proastă, dar nu trebuie să scoatem niciun cuvânt și nimeni n-o să strige nimic de soiul ăsta.

M-am bosumflat. La naiba, mereu îmi dorisem să zic replica aia.

– Ei bine, nu-i nici pe departe la fel de distractiv ca exorcizările pe care le-am văzut la televizor.

El s-a uitat la mine în timp ce se dădea la o parte, ca să mă lase să urc. Tocmai când închidea ușa, Dez a ieșit pe ușa taberei și s-a îndreptat spre unul dintre SUV-uri. Ochii lui au trecut de la Zayne la mine.

– Ea merge cu tine la vilă?

– Da. Zayne s-a sprijinit de portiera deschisă, fixându-l pe Gardianul mai vârstnic. Te deranjează?

Dez și-a ridicat mâinile.

– N-am zis că mă deranjează. Doar să ai grijă. Mi-a aruncat o privire, iar acea privire spunea că ar fi vrut să mă tragă afară din mașină și să mă arunce pe umăr. Ea e…

Buzele mi s-au strâns într-o expresie amenințătoare.

– Demon?

– Nu, a răspuns Dez, săltând din sprâncene. Voiam să continui cu „fată“, una tânără și care nu trebuie să pățească ceva.

– Ah! M-am simțit ca o ticăloasă. Mersi că mi-ai atras atenția.

Zayne a închis ușa înainte să mai pot spune ceva. Când s-a intersectat cu celălalt Gardian, a zis:

– Știi că n-aș lăsa să i se întâmple ceva.

Dez a dat din cap.

– Totuși. Doar să ai grijă.

După ce el a dispărut în străfundurile garajului, eu m-am uitat la Zayne, care se suia la volan.

– Ghici ce?

– Ce?

Motorul s-a trezit la viață și a început să toarcă.

– Sunt fată.

Buzele i s-au arcuit în sus.

– Nu mai spune!

Am chicotit. În vreme ce ieșea cu spatele din garaj, Zayne m-a întrebat dacă am primit vreo

veste de la Stacey sau Sam. Stacey mă sunase mai devreme, iar conversația fusese oarecum stângace, dar, una peste alta, mersese normal. Cu excepția faptului că, pentru prima oară, îi spusesem ce aveam să fac cu adevărat în acea noapte. Era ceva eliberator în a nu minți cu privire la activitățile mele extrașcolare.

Drumul până în Alexandria[7], spre vila celei care decedase de curând, n-a durat mult. Traficul a fost cât se poate de redus și am răsuflat ușurați când am găsit un loc de parcare discret, în spate.

Mi s-a părut surprinzător de sexy să-l văd pe Zayne descuind o ușă cu şperaclul. Nu știu precis ce spune despre mine faptul că mă excita încrederea cu care a mânuit instrumentul, până când am auzit amândoi păcănitul încuietorii care ceda.

– E o abilitate utilă. El s-a îndreptat de mijloc, rânjind. Ori asta, ori rupi ușa. Am socotit că o abordare pașnică funcționează cel mai bine.

Roth ar fi rupt ușa, ba încă plin de voioșie. Nu erau doi tipi care să se deosebească mai mult decât ei.

Fără să scoatem vreun zgomot, am împins încet ușa și am așteptat, pentru a ne convinge că nu s-a declanșat nicio alarmă. Când am văzut că ne întâmpină doar tăcerea, am pășit în holul întunecat. Casa era plină de umbre. Numai o veioză micuță stătea aprinsă în camera din față. Scândurile parchetului scârțâiau pe măsură ce pătrundeam mai adânc în locuință.

Zayne și-a săltat geanta de pânză pe umăr, studiind tablourile care împodobeau pereții verzi. Când am intrat în sufragerie, o umbră mică a țâșnit de sub masă.

Era o pisică gri.

În loc să se sperie de străini și s-o rupă la fugă, animalul a făcut un ocol pe lângă picioarele lui Zayne, apoi pe lângă ale mele. Când m-am aplecat și am scărpinat urechile pisicii, Bambi s-a trezit

interesată. Pe tăcute, i-am dat șarpelui un sever avertisment să nici nu-i treacă prin minte s-o mănânce.

Mă întrebam dacă pisicuța era a femeii sau a logodnicului ei. Sau le-o fi aparținut amândurora? Gândul ăsta m-a întristat.

Locuința era cufundată într-o liniște ca de mormânt, când am intrat în bucătărie. În preajma aragazului, un castron de mâncare pentru pisici stătea alături de un vas plin cu apă.

– Totul pare normal, a spus Zayne, întorcându-se spre mine. Tu simți ceva?

Am scuturat din cap.

– Trebuie să verificăm etajul.

Pisi ne-a urmat când am făcut stânga-mprejur și am luat-o pe scări în sus. N-aveam suficientă lumină încât să pot distinge fotografiile atârnate pe pereți, însă păreau a fi în genul portretelor de familie făcute, poate, în timpul sărbătorilor.

La etaj nu existau decât două dormitoare și o baie comună. Într-una din încăperi era improvizat un birou, iar în cealaltă fusese lăsată aprinsă o a doua veioză mică.

De îndată ce am deschis ușa, pisicuța a străbătut ca un fulger încăperea și s-a aruncat pe pat. Acolo, s-a rostogolit pe spate, etalând o burtică bine hrănită. Eu m-am apucat s-o mângâi, câtă vreme Zayne a controlat baia. Spre deosebire de pisoii lui Roth, ea n-a încercat să mă omoare în timp ce-i masam alene burtica.

Mi se părea o greșeală să mă aflu în casa aia, băgându-mi nasul în viața intimă a cuiva. Patul nu era făcut. Pernele zăceau aruncate la întâmplare pe lângă tăblie. Sertarele comodei rămăseseră pe jumătate deschise, iar pe noptieră se găsea un pahar cu apă, lângă poza înrămată a unui cuplu. Atrasă de imagine, am lăsat pisica pe pat și am luat portretul, pe care l-am ridicat în lumină.

Un tremur mi-a cuprins mâna. A fost cât pe ce să scap rama.

– O, Doamne!
– Ce-i? a strigat Zayne.
Mă holbam la fotografie, fără să pot vorbi. Din ea îmi zâmbea un bărbat. Probabil avea între douăzeci și cinci și treizeci de ani. Ținea de după umeri o femeie mai scundă.
O femeie pe care o mai văzusem, deși numai puțin.
– Ce e?
Dârdâind, i-am întins poza lui Zayne.
– Asta-i casa lor, nu?
El a luat-o, încruntându-se.
– Cred că da. Ar fi ciudat ca proprietarii să aibă poza unui alt cuplu la capul patului.
Panica mi-a străpuns pieptul.
– O cunosc.
– Cum?
Îmi simțeam genunchii moi.
– *Ea* e… prăjiturica.
Chipul lui s-a umplut de nedumerire.
– N-am idee despre ce vorbești.
Erau mari șansele ca inima mea să bată atât de tare, încât să-mi iasă singură din piept.
– Ea e femeia din care m-am hrănit joi.
Zayne a scăpat geanta, speriind pisica. Aproape că nu-și mai găsea cuvintele.
– Ești sigură?
– Da. Am dat să mă așez, dar totuși nu suportam să stau locului.
– Cum poți fi sigură? Ai văzut-o…
– Ea e! am țipat, apăsându-mi abdomenul cu mâinile. Mi s-a făcut greață. O, Dumnezeule!
– Stai! Zayne s-a întins spre mine, dar mă îndepărtam de el din ce în ce mai mult. Doar stai o secundă! Te-ai hrănit din ea, după care a plecat. Părea nevătămată?
– Da, dar ai văzut ce s-a întâmplat cu femeia de la casa de copii. Cu Vanessa.
– Nu știm dacă povestea e adevărată, și, chiar dacă ar fi, tu n-ai omorât-o pe Vanessa. Și-a

azvârlit brațul în aer. Și nici pe asta n-ai omorât-o.

– E moartă. Uriașă coincidență, nu? Pe frunte mi s-au ivit broboane de sudoare. Oribilul gând de seara trecută s-a întors. Dacă …? Atunci l-am simțit. Firișoarele de păr de pe brațe mi s-au zbârlit. O duhoare nefirească s-a furișat în cameră, ca un fum insidios. Pisica și-a arcuit spatele precum una dintre mâțele alea din desenele de Haloween. Sâsâind, a zburat de pe pat și s-a băgat sub el.

– La naiba! Zayne s-a lăsat în genunchi și a deschis geanta. Avem un duh printre noi.

– Bineînțeles că avem, am mormăit, amorțită până în măduva oaselor. O ucisesem pe femeie. Cumva o făcusem, și-i luasem sufletul, condamnând-o la o eternitate în iad. Altfel cum să fi devenit duh? Probabilitatea ca și Lilinul să fi dat peste ea era teribil de mică.

Asta dacă Lilinul existase vreodată…

Temperatura din cameră a scăzut crunt. Norișori de abur au prins să mi se formeze în dreptul gurii.

– Layla.

Duhul era pe aproape. Duhul creat de mine.

– Layla! s-a răstit Zayne, venind lângă mine cât ai clipi. Am nevoie să-mi stai alături. Înțelegi? N-o să fie ușor. Am nevoie de tine *aici*! Ești prezentă?

Aerul mi-a năvălit afară din piept. „Adună-te!“ Mutând panica și dezgustul în planul al doilea, m-am silit să dau din cap în semn de încuviințare. Trebuia să rămân cu picioarele pe pământ.

– Sunt.

– Bine. Zayne s-a concentrat asupra ușii deschise a dormitorului. Pentru că aici e și duhul.

O masă întunecată a umplut cadrul ușii, având cam aceleași dimensiuni ca duhul lui Dean. Umbra unei persoane. Nu se clintea. Aparent, doar stătea acolo și ne studia.

Zayne mi-a pus în mâini pachețelul cu tămâie uscată. L-a aprins, iar mirosul pătrunzător s-a ridicat în fuioare de fum.

– Orice ai face, să n-o scapi! Altfel, exorcizarea se întrerupe.

Părea destul de ușor.

– OK.

Duhul a alunecat mai aproape, iar dormitorul s-a transformat într-un frigider. Vântul s-a întețit, alergând prin încăpere. Hainele au năvălit afară din dulap. Veioza s-a răsturnat. O pernă m-a lovit peste mână. Zayne a înaintat, ținând în mâini o sticlă cu apă sfințită și un borcănel cu sare.

– Rămâi în spate! Nu vreau să dau nicio picătură pe tine.

Când m-am dat la o parte, fumul devenise înecăcios. Duhul a scos un vaiet ascuțit, sunetul semănând cu un amestec între o hienă și un bebeluș care zbiară. S-a năpustit către Zayne. În secunda asta el stătea în fața mea, iar în secunda următoare se izbea de peretele opus. N-a scăpat apa sfințită, însă borcănelul cu sare s-a rostogolit pe dușumea, până în spatele duhului.

Fir-ar să fie!

Arătarea a șuierat spre mine, scoțând un zgomot ca de felină, și totuși distorsionat, lungit într-un urlet. Zayne se ridicase în picioare, cu părul ciufulit de vânt, dar încă sub înfățișarea lui umană. A azvârlit apa asupra duhului, însă lichidul n-a trecut prin umbră. Aceasta l-a absorbit, umflându-se precum fetița aia enervantă din *Willy Wonka și fabrica de ciocolată*.

Când duhul s-a răsucit către Zayne, eu am luat-o la goană spre borcanul cu sare. Dar picioarele mi-au fugit de sub mine. Gemând, am aterizat pe spate și, slavă Domnului, n-am pierdut tămâia. Am întors capul și am zărit borcănelul la vreo treizeci de centimetri distanță.

Când m-am lăsat pe o parte, duhul a izbucnit într-un râs răutăcios. Am înhățat borcanul și am deșurubat capacul cu o mână tocmai când niște degete de gheață mi-au coborât pe spinare. Pandaliile care m-au apucat în acel moment

aproape că m-au făcut să țip, de parcă mi-ar fi căzut un păianjen în poală.

– Aruncă în duh cu sare! a strigat Zayne, acoperind vuietul vântului.

În timp ce mă răsuceam împotriva forței vijeliei, mi-am dat seama că, dacă i-aș fi ascultat sfatul, sarea purificată n-ar fi făcut decât să mi se împrăștie în față. Vântul era groaznic de puternic, anihilându-mi capacitatea de a trage aer în plămâni.

M-am împins în picioare și, ținând cât puteam de strâns pachețelul cu tămâie, m-am chinuit să fac un pas înainte, pe urmă încă unul, îndreptându-mă către duh. În loc să arunc sarea, am împins-o, cu tot cu borcan, în ceea ce putea fi mijlocul creaturii.

Reacția s-a declanșat imediat.

Ca din praștie, am fost proiectată înapoi, în timp ce duhul a scos un zbieret de coșmar. Am nimerit în mijlocul patului. Tămâia mi-a alunecat, dar mi-am înfipt degetele în ea și am împiedicat porcăria scârbos de dulce să cadă pe pat, să oprească exorcizarea și, cel mai probabil, să ardă vila din temelii.

Duhul a explodat în vălătuci de fum ce s-au evaporat repede, de-ai fi zis că în cameră s-a băgat un aspirator care să tragă răul afară. Lucrurile s-au liniștit, iar prezența apăsătoare a nefirescului s-a risipit. Aerul a devenit mai ușor.

M-am uitat în ochii lui Zayne. Arăta de parcă ar fi trecut printr-un tunel aerodinamic.

– Ești OK?

– Da, am scâncit, săltându-mă în capul oaselor.

Tămâia se stinsese de la sine. Ce convenabil!

– Uau!

– A fost exact așa cum te așteptai?

Am rămas pe gânduri, văzând cum pisica se ițește de sub pat.

– Tot mi-aș fi dorit să țipe cineva „puterea lui Hristos“, dar nu-i nimic.

Zayne a scuturat din cap și m-a tras în picioare. Mi-a luat tămâia și a lăsat-o să cadă în geanta pe care a închis-o.

– Trebuie s-o ștergem de aici, înainte să vină cineva ca să vadă ce-i cu toată tevatura.

– De acord. Am mângâiat pisica pentru ultima oară, după care am străbătut în grabă locuința. Odată întorși în Impala, am descoperit cu ușurare că mirosul grețos nu-mi stăruia pe haine. Uitându-mă pe furiș la Zayne, care a băgat mașina în viteză și ieșit la repezeală de pe străduța îngustă din spate, am lăsat ca tot ce ținusem deoparte să mi se strecoare înapoi în minte.

Cu adrenalina încă zvârcolindu-mi-se în vene, gândurile mele erau tăioase ca briciul. Fiecare tăia și spinteca, pe măsură ce cobora la locul lui.

Până să găsesc în mine puterea de a vorbi, ajunseserăm deja pe drumul de țară pe care Zayne îl folosise drept scurtătură, ca să ajungă în Alexandria.

– Nu putem ignora ce-am descoperit.

El mi-a aruncat o privire scurtă și aspră.

– Ce vrei să spui?

– Identitatea femeii ăleia. N-o putem ignora, Zayne! Din cauza mea a pățit-o. Cuvintele mă sfâșiau. Probabil c-am sorbit din ea mai mult decât credeam.

Încheieturile degetelor lui s-au albit din pricina forței cu care strângea volanul.

– Dacă așa ar fi stat lucrurile, ai fi știut. Alta trebuie să fie explicația.

– Care? am întrebat, chircindu-mi mâinile în pumni. Singura explicație ar fi că Lilinul s-a ținut după mine și i-a furat sufletul.

– Atunci asta s-a întâmplat, a replicat el, încleștându-și maxilarul. Asta trebuie să fie.

M-am holbat la el. Lacrimile îmi înțepau ochii. Felul neclintit în care mă apăra îmi rupea inima.

– Dacă… dacă nu există un Lilin?

– Ce?

Mi se întorcea stomacul pe dos, dar simțeam nevoia să dau glas temerilor mele. Trebuia să le scot la iveală.

– Dacă nu-i niciun Lilin, Zayne? Dacă noi doar credem că e, și iadul crede că e, dar el nu există?

– Ce spui tu nici măcar n-are noimă.

– Ba are, am șoptit, în vreme ce copacii treceau ca prin ceață pe lângă noi. Gândește-te! Nimeni nu știe cu adevărat ce se cere pentru completarea ritualului. E vorba despre cum percepem noi situația. Dacă trebuia să-mi pierd virginitatea pentru ca el să funcționeze? Nu mi-am pierdut-o. Deci, în cazul în care Cayman s-a înșelat, ritualul n-a funcționat. N-avea cum. Până și Abbot a zis că avem de-a face cu un Lilin sau cu ceva asemănător. L-am auzit în seara aia. Probabil de-asta le-a ordonat celorlalți din clan să mă supravegheze. Și el bănuiește!

– Dacă ritualul n-a funcționat, atunci cum de s-au rupt lanțurile lui Lilith?

– Habar n-am, dar poate fac eu ceva. Sunt copilul ei. Probabil am un impact. Gândește-te! De ce e în stare Lilinul sunt în stare și eu: să iau un suflet. Doar că o facem în feluri diferite. Vorbele se revărsau din mine cu viteza cu care înaintam. Și unde-i prostia asta de Lilin? Cum de nu l-am văzut nici noi, nici Roth? Cică s-ar afla în școală, însă nimeni nu l-a găsit. Dar eu sunt la școală! Am stat pe lângă toți cei care s-au infectat până acum, și Dumnezeu știe pe lângă câți alții.

– Atunci cum rămâne cu coconul de la subsol și cu Târâtorii Nocturni?

– Cine știe de ce erau acolo sau ce-o fi ieșit din cocon? N-ar fi prima oară când ceva demonic apare la liceu din cauza mea. Îți amintești de zombiul din sala cazanelor? De Raum, demonul pe care l-a ucis Roth?

Zayne a scuturat din cap.

– Nu-mi vine să cred că spui asemenea chestii.

– Mie nu-mi vine să cred că refuzi să vezi ceva ce stă drept în fața ta!

– La naiba! A virat la dreapta, apoi și-a apăsat piciorul pe frântă. M-am aplecat, prinsă în centura de siguranță, când ne-am oprit, cu scârțâit de pneuri, pe marginea drumului. El s-a răsucit spre mine, cu ochii colorați într-o nuanță furioasă de albastru electric. Dar tu nu te-ai hrănit din Dean! Nici din Gareth! Nu ești tu de vină, Layla!

– Poate că nu trebuie să mă hrănesc ca să le iau sufletele. Cine știe? Gâtul mi s-a înfundat din pricina usturimii. Capacitățile mele s-au schimbat. Nu mai pot să văd aure, dar pot să simt emoții. Poate că și capacitatea mea de a lua suflete s-a modificat.

– E absolut ridicol. Tu te auzi?

– Dar tu mă auzi? i-am dat replica. Ce zic nu-i imposibil, și știi asta. Când am văzut că nu răspunde, mi-am desfăcut centura de siguranță. Nu mai puteam să stau în mașină. Nu suportam să rămân lângă el, când emoțiile îmi erau atât de explozive. Nevoia de a mă hrăni se afla acolo, clocotind în adânc, ceea ce era absolut grozav.

Am împins portiera și, fără să-i iau în seamă strigătele, am luat-o la pas. Străbătusem câțiva metri, când el a venit brusc în fața mea.

– Trebuie să te calmezi, mi-a spus.

– Tu trebuie să mă asculți! Îți amintești toate incidentele din casă? Am crezut că poate s-au petrecut din cauza lui Petr, fiindcă i-am luat sufletul, dar poate că n-a fost el de vină. Poate că eu sunt de vină. Inima îmi bătea atât de repede, încât mi se părea că o să mi se facă rău. Poate că Abbot are dreptate și nu-mi dau seama ce fac.

– Nu…

– Nu pricepi! Vântul sufla cu putere împrejurul nostru, însă abia îl simțeam. Când au pocnit ferestrele, eram furioasă, iar când Maddox a căzut, mă enervasem pe el din pricina felului în care se uitase la mine! În plus și tu, și Danika ați spus că,

acum, toți mă percepeți ca pe un demon de Nivel Superior. Ai zis-o cu gura ta!

– Asta nu înseamnă că umbli și omori oameni fără să știi! Vântul parcă i-a azvârlit în față propriile cuvinte. Te cunosc, Layla!

Umezeala mi s-a strâns în gene și am făcut un pas înapoi, clătinându-mă.

– Pur și simplu îți dorești să nu fie așa, iar asta te-a orbit…

– Nu sunt orb. S-a repezit în față și m-a prins de umeri. Știu exact la ce mă uit când te văd. Și știu exact cu ce am de-a face când te ating. Și știu că, orice s-ar întâmpla, nu mi-ai face niciun rău. Iar din motivul ăsta știu că, indiferent care ar fi sursa problemelor, nu tu ești aia.

Am scuturat din cap.

– N-ai cum…

El mi-a retezat vorba când m-a tras la pieptul lui și m-a ridicat, până când degetele de la picioare abia dacă îmi mai atingeau pământul. Am făcut ochii mari în fracțiunea de secundă în care am realizat ce urma să fac, ce era dispus să riște pentru a dovedi că spune adevărul, că nu se înșală în convingerile lui, că doar o luasem razna. M-am smucit înapoi, dar era prea târziu. Nu puteam să fug de el. Niciodată nu putusem.

Zayne m-a sărutat.

Alexandria e un orășel situat pe malul vestic al râului Potomac, la doar 11 kilometri distanță de Washington D.C. (n.tr.)

CAPITOLUL 29

Suspinul meu de uimire a fost capturat de buzele lui. Mi-am înfipt mâinile în pieptul său și am încercat să-l împing, dar devenise de neclintit, iar ceea ce se petrecea… o, Doamne, ceea ce se petrecea nu era vreo nevinovată mângâiere a buzelor, terminată înainte de a începe.

Era un sărut *adevărat*.

Genul de sărut care frânge suflete și apoi le drege la loc. Gura lui se așezase peste a mea, poruncitoare și pătimașă, în vreme ce eu îmi țineam buzele ferecate. Un sunet profund a izbucnit din pieptul lui când mi-a ciupit cu dinții buza de jos. Am suspinat iar când mica mușcătură a explodat în mine. Zayne a profitat pe deplin, adâncind sărutul. Limba lui a alunecat peste a mea și i-am sorbit gustul, căci nu mă puteam abține, iar el era peste tot, în toate simțurile mele, și eu ardeam.

Când în sfârșit s-a desprins, am scos un strigăt și nu sunt sigură dacă am făcut-o pentru că-l pierdusem sau pentru că știam cu certitudine ce avea să urmeze.

Zayne a continuat să mă țină de umeri, uitându-se țintă în ochii mei. Și stătea în picioare, nu tremura, nu cădea la pământ și nu se transforma în ceva ieșit direct dintr-un coșmar. Ne-am privit unul pe celălalt, gâfâind amândoi.

– Ești… ești OK?

– Sunt. O parte din el părea puțin surprinsă. Sunt perfect sănătos.

– Nu înțeleg, am șoptit, fixându-i privirea.

O parte a buzelor lui s-a curbat în sus.

– Ţi-am spus, Layla-gândăcel! Ţi-am spus, fir-ar să fie!

Inima îmi dansa step în piept.

– N-are sens. E imposibil. Ceva s-a…

Zayne m-a sărutat iar, închizându-mi cu eficiență gura și oprind în mine tot ce nu se

concentra pe atingerea buzelor lui. Mi-a tăiat răsuflarea în cel mai minunat mod cu putință.

Picioarele mi-au atins din nou pământul, iar mâinile lui mi-au coborât pe obraji, înclinându-mi capul spre spate. Am gemut sub sărutarea lui când și-a lăsat capul într-o parte, intensificând și adâncind momentul. L-am apucat strâns de umeri.

Habar n-aveam ce ne apucase. Poate se întâmpla din pricina faptului că trăiserăm o veșnicie cu ideea că noi n-o să putem împărtăși niciodată un lucru pe care toată lumea îl consideră de la sine înțeles. Sau poate că de vină erau emoțiile nebunești pe care le trăiam. Poate că n-aveam de-a face cu o simplă izbucnire de pasiune.

Gurile noastre nu s-au dezlipit când el m-a prins de talie și m-a săltat iar, îndemnându-mi picioarele să-i cuprindă șoldurile. Credeam că n-o să mai încetăm nicicând să ne sărutăm. Nu s-ar fi putut sub nicio formă. Nici dacă un Alfa ar fi aterizat lângă noi și ar fi început să dănțuiască în pielea goală.

Zayne s-a întors, iar mâinile lui mi-au urcat pe spate, s-au încurcat în părul meu, după care au coborât pe șolduri. Fiorii mă scoteau din minți. El mergea și, în clipa următoare, m-am trezit cu spatele rezemat de Impala.

Mi-am strecurat degetele printre buclele lui, amestecându-le în moliciunea lor, în timp ce el își muta greutatea pe o parte și întindea un braț spre ușă. Băiatul se pricepea, căci, cumva, a reușit să deschidă portiera din spate fără să întrerupă contactul cu mine. Și-a îndoit genunchii, și, o secundă mai târziu, scăpaserăm de frig. Eram pe bancheta din spate, și el mă apăsa cu trupul lui lung și continua să mă sărute, sorbindu-mi răsuflarea într-a lui.

Ar fi trebuit să cântărească o tonă, dar greutatea lui era delicioasă și mă înnebunea în toate felurile încântătoare.

– Doamne! a șoptit lângă buzele mele umflate, în vreme ce-și sălta capul. M-am gândit mult timp la momentul ăsta și n-am avut idee c-o să fie așa.

În mintea mea era o învălmășeală când mi-am așezat mâna pe obrazul lui neted. M-a sărutat din nou, ca un om care tânjește după oxigen, trăgând aerul în piept cu înghițituri lungi și zgomotoase. Când s-a retras, m-a ciupit ușor cu dinții, numai ca să se întoarcă pentru mai mult, moment în care lucrurile au scăpat de sub control.

Și-a lăsat mâinile să-i alunece în sus, de-a lungul șoldurilor mele, apoi pe sub bluză, iar senzația pielii lui lângă a mea, amestecul dintre emoțiile și nevoile noastre au pătruns până în adâncul meu, încălzindu-mi fiecare celulă, umplându-mi fiecare colțișor întunecat.

Toții anii în care visaserăm să putem face asta au țâșnit la suprafață în pornirile amândurora, făcându-ne lacomi și nechibzuiți. Degetele mi s-au agățat de bluza lui și, când a ridicat încă o dată capul, am smucit-o, iar el mi-a răspuns, lăsându-mă s-o scot. Mi-am pus palmele pe pieptul lui, în timp ce Zayne își pleca fruntea spre a mea. Am simțit în el gustul propriei mele dorințe mistuitoare. L-am simțit și i-am primit cu bucurie vârtejul, savurându-l, iar acum eu eram cea care adâncea sărutul.

Sunetul pe care l-a scos m-a înfiorat din creștet până în tălpi, când Zayne și-a împins șoldurile în ale mele. Inima mi-a luat-o la goană, iar pulsul a început să-mi zvâcnească în tot corpul. După o clipă, bluza plecase de pe mine, dispărând undeva pe podeaua Chevy-ului Impala. Degetele lui Zayne îmi pipăiau coastele, îndreptându-se către fragila încheietoare a sutienului. A urmat doar o simplă tresărire a încheieturii de la mână și amândoi am rămas goi până la brâu.

Oh, Doamne, stăteam pe marginea drumului, pe bancheta din spate a unei mașini, pe jumătate dezbrăcați, și era atât de… de omenesc, de normal!

Un hohot de râs a dat în clocot înăuntrul meu și mi-a scăpat spre buzele lui. Zayne s-a încruntat, dar până să apuce să vorbească, m-am întins și l-am sărutat iar, pur și simplu mirându-mă că puteam să-l sărut, că se întâmpla așa ceva.

– Scuze! am spus. Doar că nu m-am așteptat niciodată. Niciodată…

El m-a sărutat blând, o leneșă explorare senzuală care trebuie să fi aburit geamurile mașinii.

– Mie niciodată nu mi s-a părut imposibil. Mereu am avut încredere în tine.

Lacrimile mi-au înțepat ochii, însă de data asta dintr-un cu totul alt motiv.

– Zayne, eu… N-am reușit să-mi sfârșesc gândul, dar era în regulă.

Aveam impresia că timpul se oprise pentru noi și că făceam o mare nebunie, dar eram prea captivați unul de celălalt, ca să ne mai pese. Buzele lui mi-au lăsat o dâră de foc pe obraz, în timp ce mâna lui a luat urma lui Bambi, care stătea încolăcită împrejurul coastelor mele. Ea îmi folosea iar sânul pe post de pernă, însă nu mă deranja. Nu când Zayne îi urmărea curbura elegantă a trupului cu degetele, apoi cu gura, făcându-mă să mă arcuiesc înspre atingerea lui.

El și-a înălțat din nou capul și s-a uitat țintă la fața mea, după aceea mai jos, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea. Corpurile ni s-au lipit, piept lângă piept, și mi-am dat seama că niciodată nu mai simțisem ceva asemănător. Un geamăt profund a vibrat în el și o mie de emoții au țâșnit în mine. Trupurile ni se mișcau laolaltă, împingându-se în spătarul banchetei. Ceva sălbatic pulsa în mine. L-am tras mai aproape și i-am mângâiat buzele cu ale mele, iar el s-a cutremurat. Voiam să simt mai mult. Mi-am coborât mâna peste mușchii groși de pe gâtul și spatele lui, după aceea mai jos. Zayne a tras brusc aer în piept.

Felul în care corpul lui se legăna înspre al meu și tensiunea pe care o simțeam acumulându-se în amândoi îmi spuneau încotro ne îndreptam. Nu era exclus, având în vedere unde ne aflam și toate celelalte. În sinea mea, știam că n-aș fi fost prima fată, poate nici măcar prima cu sânge de Gardian în vene, care să o facă. Dacă există dorință (și, Doamne Dumnezeule, *tare* mai exista dorință!), atunci există și putință.

Totuși, ceva din mine a pus piciorul pe frână. Habar n-aveam ce era acel ceva sau dacă măcar avea o denumire. Ori poate că eu însămi apăsasem pedala, iar sufletul și creierul meu nu voiau să și-o asume, însă nedumerirea mi-a înfrigurat pielea. Îmi doream s-o fac. Cu ardoare. Poate că era doar din pricina emoțiilor, dar, dintr-odată, îmi tremurau mâinile. Nu știam decât că neliniștea care mă cuprinsese n-avea nicio legătură cu vraja aia stupidă, legată de virginitatea mea. Dacă într-adevăr se crease un Lilin, atunci virginitatea nu mai avea nicio relevanță, și chiar dacă el nu se născuse, lanțurile lui Lilith fuseseră deja rupte, deci nu mai conta. Nu, alta era problema.

– Zayne, am șoptit, inspirându-i răsuflarea. Ar trebui…

El își ținea ochii închiși când mi-a răspuns.

– Să ne oprim?

Am dat din cap.

– Ai dreptate. Și-a sprijinit fruntea de a mea, trăgând adânc aer în piept. Trebuie să ne oprim. Nu vreau să se întâmple așa… pe bancheta din spate a mașinii mele.

M-am fâstâcit oarecum. Era curios să mă apuce rușinea taman atunci, când faptul că stăteam pe jumătate dezbrăcată n-avusese un asemenea efect asupra mea. Am înghițit în sec, în vreme ce Zayne mi-a sărutat puntea nasului și s-a ridicat, folosindu-și brațele pentru a se susține și a lăsa un spațiu între noi.

Felul în care mă privea m-a făcut să vreau să iau piciorul de pe frână și să-i dau blană.

– Doamne, Layla, eu… Chiar nu sunt cuvinte.

Nu erau, și nu în sensul rău. Deși ceva ciudat tot nu-mi dădea pace, amenințând să sfărâme căldura dintre noi, am primit muțenia ca pe un dar.

Zayne și-a trecut mâna peste pielea mea, de parcă ar fi vrut să-i rețină textura, apoi a găsit hainele ajunse pe podeaua mașinii. M-a ajutat să le îmbrac la loc, ceea ce probabil a durat mai mult decât ar fi fost nevoie, căci s-a oprit să-mi sărute umărul, pe urmă gâtul, stârnindu-mi dorința de a-i strica toată truda.

Când m-a tras afară de pe bancheta din spate, aerul rece al nopții mi s-a revărsat peste pielea înfierbântată. Zayne mi-a prins obrajii în palme, lăsându-mi capul pe spate.

– Nu vreau să mai aud tâmpenii despre cum ești tu răspunzătoare de ceea ce se întâmplă, a zis, uitându-se drept în ochii mei. Dacă ce-a fost acum între noi dovedește ceva, atunci dovedește că poți să-ți controlezi abilitățile. În cazul în care ai lua suflete, ai fi conștientă c-o faci. Nu iei. Deci am terminat. Gata! Promite-mi!

În ultima vreme fusesem foarte nepricepută la ținut promisiuni, dar i-am promis, și m-am rugat ca pe asta s-o pot respecta.

Era șase și ceva dimineața când, mai mult adormită, mi-am simțit patul înclinându-se sub o greutate ivită pe neașteptate. Clipind, mi-am deschis ochii încețoșați și am schițat un zâmbet când păturile s-au mișcat și un braț mi s-a strecurat împrejurul taliei.

Ceva cald s-a lipit de spatele meu. De o săptămână încoace, așa mă trezea Zayne în fiecare dimineață, când se întorcea de la vânătoare. Ultimele două zile… ei bine, fuseseră de-a dreptul de vis. Ne petrecuserăm o groază de timp împreună, fie ascunși în dormitorul meu sau al lui, fie acasă la Stacey, împreună cu ea și cu Sam. Ziua

Recunoștinței venise și trecuse. Sâmbătă, ieșiserăm din casă și ne băuserăm cafeaua ca de obicei, dar acum lucrurile stăteau altfel. Ne sărutaserăm. Ne sărutaserăm *mult*. Atât de mult, încât îmi simțisem buzele umflate o bună bucată din zi.

Totuși, partea mea preferată erau diminețile. Atunci el avea o poftă extraordinară de giugiuleală, ceea ce era un fel al naibii de bun de a mă deștepta. Știam că, până la urmă, toate trebuiau să înceteze. Cineva l-ar fi putut surprinde intrând și ieșind din dormitorul meu, iar tatăl lui ar fi scos scântei. Erau și motive mai importante. De când fusesem suspendată, realitatea nu mai exista. N-aveam necazuri legate de Lilin, nu primeam nicio veste de la Roth, cu excepția câte unui mesaj inofensiv din timp în timp, iar lângă Zayne îmi venea ușor să cred că nu eu eram vinovată de infecție.

Zayne și-a frecat nasul de gâtul meu și a chicotit când m-am zvârcolit pentru că dăduse peste un punct sensibil.

– Bună dimineața! mi-a spus, sărutându-mi locul de sub ureche și apoi ridicându-și capul.

– ’Neața. M-am rostogolit pe spate și, cumva, am ajuns direct în brațele lui. Te-ai întors devreme.

– Da. Mi-a tras pătura până la brâu și a zâmbit larg când a zărit-o pe Bambi ițindu-se de sub gulerul adânc al tricoului meu. Noaptea trecută a fost aproape moartă.

Zayne și-a plecat fruntea și mi-a mângâiat în treacăt buzele cu ale lui, într-o atingere blândă, ispititoare. Am ridicat o mână și mi-am așezat-o pe pieptul lui. Tricoul subțire pe care-l purta era un obstacol care mă deranja, însă inima îi bătea cu putere sub palma mea.

Sărutul s-a adâncit când Zayne s-a tras mai aproape. Unul din picioare a sfârșit între ale mele, iar greutatea cu care s-a lăsat deasupra mea a avut efecte păcătos de minunate asupra măruntaielor

mele. Mâna lui a alunecat în jos, pe abdomenul meu, după care mi s-a vârât pe sub bluză. Când a intrat în contact cu pielea goală, am simțit intensitatea trăirilor lui. Nevoia. Dorința. Ceva mult mai puternic îl împingea înainte. Spatele mi s-a arcuit înspre el și degetele de la picioare mi s-au chircit.

După ceea ce a părut a fi o veșnicie, și totuși nu îndeajuns de mult, Zayne s-a retras, cu un oftat plin de regret. Amândoi gâfâiam. Piepturile ni se umflau unul spre celălalt. El încă rămăsese cu o mână pe sub bluza mea, atingându-mă. Mici fiori mi-au străbătut trupul.

Zayne și-a rezemat fruntea de a mea și mi-a gâdilat obrajii cu vârfurile părului.

– Dacă o mai țin tot așa, o să te fac să întârzii la școală.

Și nu numai asta s-ar fi întâmplat, dacă ar fi continuat să-și miște degetul mare încolo și încoace ori să mă sărute. Din noaptea în care fuseserăm la vilă, nu mai trecuserăm dincolo de limita dezmierdărilor, nici măcar până la a ne da jos hainele. Îmi dădeam seama, după felul în care îi tremura corpul, că el își dorea să meargă mai departe. Eram aproape sigură că și eu îmi doream același lucru, însă pasul mi se părea pe cât de excitant, pe atât de înspăimântător. Realmente nu-mi închipuisem vreodată că așa ceva ar fi posibil cu Zayne.

Dar școala însemna și revenirea la realitate, iar dacă ceva putea să strice orice chef, atunci asta era. Să mă întorc printre oameni, alții decât Stacey și Sam. Să mă întorc la înfruntarea cruntei posibilități ca eu să fiu sursa infecției. Căci, deși reușeam să-l sărut pe Zayne fără să-i sug sufletul ca pe o acadea, asta nu însemna că nu eu eram de vină.

El a simțit momentul în care am dat înapoi și s-a încruntat.

– Unde te-ai dus?

– Nicăieri. M-am silit să zâmbesc. Din noaptea aia, nu mai discutasem cu Zayne despre temerile mele, deoarece știam că el era convins de nevinovăția mea și… și voiam să rămână așa. În preajma lui nu mă simțeam ca o bombă cu ceas, pe cale să explodeze. Mă simțeam normală. Poate trag chiulul.

– Hm… Mi-a mângâiat ușor vârful nasului cu buzele. Deși îmi place la nebunie cum sună, fundulețul tău drăgălaș trebuie să meargă la ore.

M-am îmbufnat. El a râs încet, apoi surâsul i s-a ofilit. Seriozitatea i s-a furișat în ochii albaștri.

– Eu știu că nu infectezi pe nimeni, Layla-gândăcel. E în regulă să te duci la școală. În adâncul sufletului, o știi și tu.

– O știu.

Zayne m-a sărutat din nou, și, pentru scurtă vreme, m-am pierdut între buzele lui, parfumul lui îmbătător și gustul lui. Și, pentru scurtă vreme, am rămas în lumea noastră, deși ea părea o născocire.

Stacey și Sam mă așteptau lângă dulapul meu. Ea a sărit în față și m-a strâns repede în brațe, retrăgându-se înainte să apuc s-o împing și să arăt ca o isterică.

– Bine ai venit înapoi! a spus Sam. În continuare nu purta ochelarii. Pun pariu că ți-a fost dor de școală.

– Mi-a fost puțin dor. Am deschis ușa dulapului și mi-am scos manualul de biologie. Nu mințisem. Școala era un fel de sanctuar… atunci când nu ieșeau la iveală zombi, Târâtori Nocturni și duhuri.

Liceul meu începea să se transforme într-o Gură de Iad. M-am hlizit. Stacey și-a arcuit o sprânceană.

– Ce-i?

– Nimic. Tocmai mă gândeam la *Buffy, spaima vampirilor*. Acum era o ușurare să le vorbesc sincer. Am închis dulapul și m-am întors către ei. Mă gândeam că școala noastră seamănă oarecum cu Gura de Iad a lui Buffy.

Stacey a zâmbit larg.

– Eu categoric sunt Cordelia. Iar tu ești Buffy.

Am râs și am luat-o înainte pe coridor. Sam o ținea de mână pe Stacey, ceea ce mă umplea de satisfacție.

– Nu sunt Buffy. Mai degrabă Willow. Sam, tu precis ești Xander.

– Aș zice că semăn mai mult cu Angel, a comentat el, și m-am așteptat să urmeze un soi de „știați că…“ despre *Buffy, spaima vampirilor*, dar n-a urmat nimic.

– Apropo, a spus Stacey, aplecându-se spre mine și coborându-și vocea. L-ai anunțat, presupun, pe Roth că noi am aflat… ăă, adevărul.

Stomacul meu a făcut o tumbă. Ei nu se mai întâlniseră cu demonul de când acesta fusese suspendat.

– Da, știe, dar n-aș face caz de asta. O să dau o fugă până la baie.

Stacey s-a oprit.

– Am și eu nevoie. S-a răsucit către Sam și l-a sărutat scurt pe obraz. Ne vedem mai târziu?

El a dat din cap și s-a îndepărtat, după care s-a întors, trecându-și o mână prin părul răvășit. L-am urmărit preț de câteva clipe, apoi am scuturat din cap.

– Chiar ai nevoie la baie?

– Nu, a chicotit ea. Voiam doar câteva secunde în care să fiu singură cu tine, ca să te întreb dacă ai făcut deja sex cu Zayne.

Fierbințeala mi-a cuprins obrajii.

– Ce? Nu. Tu ai făcut-o cu Sam?

Rânjetul i s-a lățit, iar eu am căscat ochii mari și am împins ușa de la baie, fiind întâmpinată de mirosul dezinfectantului, amestecat cu aroma slabă a țigărilor.

– Oh, Doamne, tu pe bune ai făcut sex cu… Glasul mi s-a stins și am încremenit în mijlocul băii.

Stacey s-a ciocnit de mine din spate, după care a rămas și ea pe loc.

Eva stătea cocoșată deasupra uneia dintre chiuvete, cu mâinile lipite de față, acoperindu-și ochii. Umerii ei subțiri tremurau. În chiuvetă și pe podea zăceau ghemotoace de hârtie igienică maro. Pe polița de deasupra chiuvetei se găsea un telefon mobil.

Fata plângea. Ba nu, de fapt, bocea.

– Asta-i jenant, a murmurat Stacey, în timp ce ușa se închidea în spatele ei.

Da, cam era. Eva n-avea suflet bun și, dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi trecut-o în categoria demonilor din iad, dar ea nu se număra printre ei. Era doar o răutăcioasă tipică, una care probabil nu primea suficientă dragoste acasă, sau ceva de genul ăsta. Totuși, solidaritatea feminină a intrat în acțiune.

Am oftat și am făcut un pas înainte, strâmbându-mă în vreme ce încercam să găsesc ceva de spus.

– Ăă, Eva, ești OK?

Ea și-a încordat umerii și a lăsat brațele în jos. Uau, Eva nu plângea frumos, ceea ce, dintr-un oarecare motiv oribil, mă făcea să mă simt mai bine în propria piele. În imaginea din oglindă, obrajii ei erau brăzdați de rimel, iar fața, roșie și umflată.

În momentul acela, ea s-a prăbușit. Adică fața i s-a prăbușit. S-a schimonosit pe măsură ce lacrimi proaspete i se scurgeau spre bărbie.

– Nu. Nu sunt OK. Niciodată n-o să mai fiu OK.

Mutra lui Stacey dădea de înțeles că se întreba dacă nu cumva Eva era un pic melodramatică, dar în adâncul stomacului meu a înflorit neliniștea. Fata s-a întors către noi, strângându-și pumnii în dreptul obrajilor stacojii.

– E mort. Gareth e mort.

CAPITOLUL 30

O supradoză îl ucisese pe Gareth în cursul nopții. De dimineață, părinții îi găsiseră cadavrul în garaj, când tatăl lui se pregătea să plece la muncă. Se zvonea că inhalase alcool.

O tristețe grea stăruia în școală. Moartea lui Dean fusese îndeajuns de rea, urmase a lui Gerald, însă Gareth era popular. Toți îl cunoșteau, și cu toate că neîntrerupta lui cădere în patima drogurilor îi nedumerise pe mulți, rămăsese tipul pe care jumătate dintre fete îl doreau și jumătate dintre băieți îl invidiau.

Profesorii vorbeau despre dispariția lui la fiecare oră, referindu-se la ea ca la un tragic accident și transformând-o într-o pildă despre consumul de droguri și pericolele aferente, însă eu știam că altfel stăteau lucrurile.

La fel știau și Stacey, și Sam.

La fel știa și Roth.

Nu că drogurile n-ar fi fost o uriașă problemă, dar cele întâmplate nu se limitau la dependență și la prostiile pe care le făcuse el. Gareth fusese infectat. I se furaseră viața și sufletul. Acum nu numai că avea să apară un nou duh, dar Gareth urma să-și petreacă o veșnicie în iad.

Iar asta mă termina, chiar dacă avea să se constate că exista un Lilin pe undeva.

Roth m-a prins din urmă când mă duceam să iau masa de prânz. Nervii mi s-au înnodat fără rost la gândul că voi rămâne singură cu el. Știam că asta avea de-a face cu relația dintre mine și Zayne… și cu Roth.

– Încă n-am simțit un duh, mi-a spus demonul, ținându-și mâinile îndesate în buzunarele jeanșilor sfâșiați. Tu?

Am scuturat din cap, în vreme ce Bambi începea să-mi urce printre sâni. I-am transmis un ferm avertisment să nu care cumva să mi se ivească pe față. Îi plăcea să fie văzută ori de câte ori Roth se

afla prin preajmă. Semăna cu unul dintre cățelușii ăia lătrători și enervanți, care au nevoie de atenție.

– Cred că e doar o chestiune de timp până să apară. Mai mergem în weekend să ne întâlnim cu sabatul? am întrebat.

Demonul a dat din cap în semn de încuviințare, iar eu m-am sprijinit de perete. Holul era aproape gol. Când mi-am ridicat privirea spre el și am descoperit că mă privea cu atenție, mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Putem să facem ceva cu privire la sufletele lor? Există vreo cale de a le elibera?

Roth s-a întors, înclinându-și corpul într-o parte. A scuturat din cap.

– Doar dacă vrei să închei un târg cu Șeful, și nu ți-aș recomanda așa ceva.

Am deschis gura ca să protestez, însă el și-a pus un deget peste buzele mele, amuțindu-mă. O undă de șoc s-a propagat între noi, și m-am tras înapoi. Roth și-a săltat un colț al buzelor.

– Știu că vrei să-i ajuți, piticot, dar odată ce sufletele au ajuns *acolo*, jos, e o pacoste să le scoți. Și nu vorbesc despre un deranj. Șefului îi place treaba cu ochi pentru ochi. Dacă ceri un suflet, o să-ți ceară altul la schimb. Nu vrei să faci asemenea înțelegeri, să porți o asemenea povară pe umerii tăi.

Avea dreptate, dar eu deja duceam pe umeri o greutate respectabilă.

– Nu mi-ai răspuns la niciun mesaj sau apel, a zis el după câteva clipe, rezemându-și șoldul de zid, aproape de mine. Stătea cu bărbia în piept, iar genele negre îi umbreau ochii. Mi-am făcut griji.

Eu am ridicat din sprâncene.

– Zău?

– Da. Colțurile buzelor i s-au îndreptat în jos. De ce te-ar mira?

Am strâns dintr-un umăr. Mă mai căutase de câteva ori cât fuseserăm suspendați, și de-a lungul vacanței, dar nu-i răspunsesem. M-aș fi simțit

prost dacă aș fi făcut-o, și nu pentru că o relație cu Zayne ar fi însemnat să nu mai pot vorbi cu alți băieți. Numai că Roth nu era un „alt băiat“. El reprezenta o grămadă de alte chestii.

– Ești cu Zayne, nu-i așa? m-a întrebat demonul, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

Oare eram? Nu ne numiserăm unul pe celălalt „iubit“ sau „iubită“, dar ne tratam ca atare.

– Chiar nu vreau să discut cu tine despre el.

Roth și-a țuguiat buzele.

– Spune-mi că măcar ai grijă.

Am făcut ochii mari.

– OK. Asta sună a conversație de genul „folosești un prezervativ?“.

– Altceva voiam să zic, și știi foarte bine, a spus el.

Privirile ni s-au întâlnit și am înțeles pe deplin la ce se referea.

– Am grijă.

Ceea ce era o minciună. Roth și-a lăsat capul pe zid și a inspirat adânc. L-am urmărit preț de un moment. Brațele îi erau încrucișate lejer peste piept. Toată ființa lui părea încordată. Nici măcar nu-i spusesem despre femeia din cartierul Palisades.

– Ți-e foame? m-a întrebat, cu glas nefiresc. Probabil ar trebui să mergem la cantină, înainte ca Stacey și Sam să se apuce de făcut copii pe masa de prânz.

– Am mai găsit un duh, am spus eu încet.

Pleoapele i s-au ridicat brusc.

– Ce?

– Săptămâna trecută. Zayne și cu mine am făcut un ritual de exorcizare, i-am explicat calm.

Acum Roth stătea drept.

– De ce nu mi-ai zis?

– Era femeia din clubul de sub Palisades, Roth. Am simțit un gol în stomac când furia s-a aprins în ochii lui. Femeia din care m-am hrănit.

El a deschis gura, pe urmă a închis-o repede, împingându-și mâna prin părul negru. Linii aspre i s-au format împrejurul buzelor.

– Ești sigură?

– Da, sunt sigură. Ea era. Mi-am frecat fața cu palmele. A plecat pe picioarele ei, nu?

Roth a dat din cap.

– Așa e. Îți jur, Layla! A plecat nevătămată.

– Dar cum a ajuns să moară? Cică ar fi suferit un atac de cord, dar n-avea nicio problemă anterioară. Știu că asta nu face să fie imposibil, și totuși care ar fi probabilitatea? Dacă eu sunt de vină? Dacă eu am infectat-o? Dacă eu sunt cea care i-a infectat pe toți?

– Hei, de unde le-ai scos? Roth mi-a invadat spațiul intim. E o idee nouă?

Am scuturat din cap.

– Nu. Mă întreb de ceva vreme, și Zayne nu crede că sunt răspunzătoare, dar n-am găsit nicio dovadă cu privire la Lilin, nimic concret, și toți cei infectați au fost pe lângă mine.

– Dar cum? Umbli încolo și încoace, sărutând lumea? Căci dacă-i așa, sunt foarte supărat că n-am fost și eu inclus.

M-am uitat urât la el. Nu era ca și cum nu l-aș fi sărutat în ultima vreme.

– Ăă, nu, n-am făcut asta, și habar n-am cum s-a întâmplat. E singura parte pe care n-o pot lămuri. Mi-am înălțat privirea spre el și am dat toate cărțile pe față, deoarece aveam încredere că n-o să se abțină. Nu se abținuse nici altă dată, când venise vorba despre lucrurile nasoale pe care nu voiam să le aud. Crezi că eu sunt de vină?

M-a fixat preț de câteva secunde, fără să se miște. Nu știam precis nici dacă respira. Apoi s-a aplecat și mi-a pus mâinile pe umeri. Nu m-a strâns tare, însă atingerea lui spunea multe. Era o apăsare liniștitoare, așa că am închis ochii.

– Încetează, mi-a șoptit, cu buzele lipite de părul meu, să mai pui întrebări care nu-și au rostul.

Roth n-a mai zis nimic când s-a retras, lăsându-și brațele să cadă pe lângă corp, și orice alinare pe care mi-o oferise s-a transformat în teamă. Tăcerea lui mă îngrijora. Nu-mi răspunsese deloc la întrebare.

În seara în care am plecat spre clubul din Bethesda, în aer plutea un miros de zăpadă. Categoric se făcuse suficient de frig, iar prospețimea din atmosferă dădea acea senzație de iarnă.

Drumul cu mașina până la club l-am făcut în tăcere. Roth ne aștepta în Porsche-ul lui, într-o parcare aflată vizavi de o școală. De îndată ce a oprit mașina, Zayne a deschis portiera și a coborât.

M-am uitat în jos, la mine însămi, și am strâmbat din nas. Roth se îmbrăcase ca și cum ar fi urmat să pătrundă într-un sabat de vrăjitoare. Avea picioarele înfășurate în piele și o cămașă neagră. Ținuta lui ducea cu gândul la amenințare și prăpăd, pe când jeanșii și bluza mea albastră cu guler înalt cam duceau cu gândul la Susie Gospodina.

– Ar fi trebuit să port ceva mai acătării, am comentat.

– Mie mi se pare că arăți bine.

Mi-am aruncat privirea spre Zayne și am zâmbit.

– Mulțumesc, dar presimt că o să ies în evidență.

– Tu mereu ieși în evidență. Surâsul larg i s-a ofilit atunci când Roth s-a apropiat agale de fereastra lui. Bodogănind, Zayne a coborât geamul. Ce-i?

Demonul nu s-a arătat deranjat.

– Era și timpul. Cred că mi-a crescut barba pe o săptămână de când vă aștept.

Zayne și-a dat ochii peste cap, în vreme ce eu mă uitam către club. La început am crezut că nu ne găseam în locul potrivit. Localul era situat în interiorul unui hotel de fițe. Genul de hotel cu

pereți din sticlă reflectorizantă și sculpturi ce par a fi opera unui copil de cinci ani.

Sau opera mea.

– Tare mi-aș dori să intru și eu acolo, a spus Zayne, luând mâinile de pe volan. Nu-mi place că te duci singură.

– E cu mine, a rânjit Roth, aplecându-se pe fereastra mașinii. Nu-i singură.

– Tu nu contezi.

Venise de mult vremea să ies din automobil. Am dat să deschid portiera, dar Zayne m-a prins de mână.

– Ai grijă! mi-a zis.

– O să am. Am șovăit, simțind că s-ar fi cuvenit să-l sărut de rămas-bun, însă nu puteam s-o fac sub ochii galeriei formate dintr-o singură persoană.

– Ce drăguț! Roth s-a împins de lângă Impala, vorbind pe un ton relaxat, dar cu o expresie aspră pe chip. Nu-ți face griji, Bolovane! E pe mâini bune și capabile. Cred că știi exact cât de bune și de capabile sunt, nu?

Zayne s-a tras în spate și un licăr de furie i-a străbătut trăsăturile.

– Da, să te bag în mă-ta!

Demonul a zâmbit.

– Păi, în privința asta…

– Nici să nu termini propoziția! m-am răstit, trântind ușa. Ochii ni s-au intersectat peste plafonul mașinii. Pe bune!

Roth și-a arcuit o sprânceană, apoi și-a fluturat degetele înspre Zayne. Eu m-am întors și am luat-o spre trotuar. Cât ai bate din palme, el pășea alături de mine.

– Nu era nevoie de așa ceva, am spus.

Roth avea umerii încordați.

– Mă rog. Nu pe asta trebuie să ne concentrăm noi acum.

– N-are importanță dacă ne concentrăm sau nu. Am traversat o stradă aproape goală, lucru ciudat,

având în vedere că era în jur de ora opt seara. N-ai niciun motiv să-i zici asemenea chestii.

El s-a uitat la mine, în vreme ce ducea mâna spre ușă.

– N-am, Layla?

Preț de o clipă, privirile ni s-au întâlnit și scuturile parcă au căzut. Mânie. Dezamăgire. Dor. Neputință. Toate au răzbătut prin ochii aceia de culoarea chihlimbarului. Pe urmă el s-a răsucit, făcându-mi semn să trec în hol.

– Hai să terminăm cu povestea asta!

Brutalitatea din vocea lui m-a făcut să inspir adânc, să mă scutur de orice s-ar fi petrecut între noi și să intru. Hotelul era frumos și nou. Lustre argintii luminau parterul, dar aveam impresia că toată clădirea se întinde spre noi, ca și cum ar fi căutat lumină și alinare. Mi s-a zbârlit părul de pe ceafă.

L-am urmat pe Roth înspre liftul cu care am urcat, în liniște, până la etajul al treisprezecelea.

Când am pășit pe un coridor lung, deja eram un ghem de emoții. Nu doar pentru că, în câteva momente, urmau să ne înconjoare o puzderie de vrăjitori dintre cei mai neprietenoși. O scânteie de speranță îmi ardea cu putere în piept. Poate cotoroanța lor avea să ne spună ceva care să-mi schimbe convingerile și să demonstreze că Zayne avea dreptate.

Tocmai mă pregăteam să întreb dacă ne aflam unde trebuie, când am cotit pe stradă și am zărit un restaurant sau un club. Avea geamuri-oglindă, care băteau în arămiu, dar am reușit să disting câteva siluete omenești așezate la mese. Deasupra ușii duble stătea desenat un model format din mai multe cercuri.

– Ești gata? m-a întrebat Roth.

– Sigur.

El părea să aibă îndoieli când a deschis ușa și am pătruns înăuntru. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost cât de firesc arăta totul. Absolut

normal și uman. Noi ne opriserăm drept în fața biroului unei recepționere. Mesele erau ocupate de cupluri care râdeau și discutau. Pe zidul din fund se întindea un bar bine aprovizionat, în jurul căruia se înghesuia o mulțime de oameni, pe scaune sau în picioare. Din boxele fixate deasupra capului se auzea un jazz lejer. Cei de acolo nu păreau coborâți din trenul gotic. De fapt, eu chiar mă potriveam între ei.

– La ce te așteptai? a chicotit Roth la urechea mea, și m-am întrebat dacă vorbisem sau nu cu voce tare.

– Nu la asta.

– Tu n-ai auzit niciodată că nu trebuie să judeci după aparențe? S-a întins și m-a luat de mână, iar când am făcut o mutră de genul „ce naiba e cu asta?“, m-a strâns mai tare. Cum spuneam, piticot. Nu judeca după aparențe! Am nevoie să stai cât mai aproape de mine.

O femeie zveltă și-a făcut apariția, ținându-și mâinile împreunate. Purta o rochie neagră, simplă, lungă până deasupra genunchilor, și avea părul strâns într-un coc elegant.

– Îmi pare rău. Nu primim decât cu rezervare.

Roth a zâmbit.

– De unde știi că n-avem rezervare? Și-a aruncat ochii spre masa recepționerei. Acolo nu exista niciun registru. Nu știi cum ne cheamă.

– Știu că n-aveți rezervare. Femeia și-a ridicat bărbia, ațintindu-și privirea glacială asupra noastră. Și mai știu și ce sunteți amândoi. Deci, dacă vreți să părăsiți clădirea asta fără să aveți parte de atâta ghinion, încât *Titanicul* să pară un vas de croazieră Disney, vă sugerez să plecați înainte ca…

– Rowena, a spus un bărbat, venit în spatele ei. Sunt așteptați. Lasă-i să intre!

Eram așteptați? M-am uitat la Roth, însă pe figura lui nu se putea citi nimic. Femeia n-a părut

încântată, dar s-a dat la o parte. Bărbatul ne-a făcut un semn din cap.

– Urmați-mă! Ea vă așteaptă.

Păi, nu era decât puțin înfricoșător. Pe măsură ce înaintam pe urmele bărbatului care părea să aibă vreo patruzeci de ani, oamenii (ăă, vrăjitorii) de la mese își încetau orice activitate și se holbau. Unii se opriseră cu furculițele pline la jumătatea drumului spre gură. Alții se răsuciseră pe scaune. Judecând după chipurile lor țepene și privirile bănuitoare, niciunul nu se bucura să ne vadă.

Dintr-odată nu mai era așa de rău că Roth mă ținea de mână. Deși mă făcea să mă simt ca un papă-lapte. Mă antrenasem în lupta corp la corp, nu în respingerea vrăjilor și farmecelor.

Bărbatul ne-a condus pe lângă bar, către o porțiune oarecum izolată a clubului. Acolo, în spate, nu se găsea decât o masă, înconjurată de o canapea mare, în formă de semilună. Mai multe femei s-au ridicat de pe locurile lor. Fiecare dintre ele (șase la număr) a trecut pe lângă noi fără să ne privească.

Nu că ar fi fost ciudat sau ceva.

Canapeaua părea să fi rămas goală, până când am intrat în zona deschisă. Atunci am văzut-o și, Sfinte Sisoe, am crezut că-l avem în față pe păzitorul criptei. Femeia era bătrână. Adică nu-mi dădeam prea bine seama cum de încă trăia și respira.

Smocuri de păr ca zăpada îi cădeau pe umerii subțiri și fragili. Riduri adânci îi brăzdau fața, iar ochii… erau alb-lăptoși. În întregime!

Când a zâmbit, baba era atât de zbârcită, încât am crezut că o să i se năruiască obrajii.

– La ce te așteptai? Avea o voce puternică, pentru o femeie atât de vârstnică. La o tânără? Pe cotoroanță o căutați, nu-i așa?

Mi-am regăsit glasul.

– Da.

– O cotoroanță e o persoană bătrână și înțeleaptă… sau doar bătrână. Oricum, eu umblu de mulți ani pe pământul ăsta, a zis ea, săltând o mână mică și albă, pentru a ne face semn să stăm jos. Și e prima oară când văd un Prinț Moștenitor.

Roth s-a așezat și m-a tras după el.

– Sunt onorat, cotoroanță.

Ea și-a înălțat bărbia.

– Și niciodată n-am crezut c-o să ajung să văd un copil al unui Gardian și al adevăratei noastre mame, dar iată-te, sânge din sângele lui Lilith!

Zău că n-aveam habar cum să-i răspund. Cotoroanța s-a aplecat, și m-am temut că o să se răstoarne, sfărâmându-se drept înaintea noastră. Fața ei smochinită parcă a îmbătrânit și mai tare, ca și cum ar fi urmat să se facă praf dintr-o clipă în alta.

– Spaima ta, copilă, e neîntemeiată. Un oarecare rău e necesar, pruncii mei.

Roth mi-a strecurat o privire, ca pentru a-mi transmite un „ți-am zis eu!“. Eu am fost deșteaptă și mi-am ținut gura închisă.

– Știu de ce sunteți aici. Râsul femeii a sunat ca un zornăit de oase uscate. Știu că ați venit în căutarea Lilinului.

Inima mi-a tresărit și am socotit că cel mai bine ar fi să vorbim deschis.

– Da. Trebuie să-l găsim pe Lilin.

– Ieri, gen, a adăugat Roth. Știu că voi, ăștia, vă topiți după Lilith, dar cunoașteți reacția în lanț pe care o s-o declanșeze Lilinul.

– Ah, da, grupul Alfa! a spus bătrâna, dând din mâini. Mă mir că n-au sosit deja, cu mărețele lor săbii, să spintece tot ce nu li se pare demn de pământul ăsta. Voi ați văzut vreodată un Alfa, copii?

Am scuturat din cap.

– Nu. Am fost… în preajma lor, dar n-am văzut niciunul.

– Nici eu n-am văzut, a replicat Roth. În mod evident.

Cotoroanța a mai scos un hohot de râs.

– N-ați văzut. Altfel n-ați mai sta aici, nu? Ah, grupul Alfa! Ei sunt o amenințare la adresa tuturor. Poate chiar și a oamenilor. Nu văd lucrurile decât în alb și negru, fără nuanțe de gri. Fără înțelegere. Ei sunt adevărații monștri.

Mi-am impus să păstrez o expresie neutră pe chip, în timp ce ea trăncănea mai departe. Cei din grupul Alfa erau, literalmente, baubaul suprem și, în ciuda faptului că o parte din mine se simțea atrasă de ei, mă și îngrozeau.

– Revenind la Lilin, a îndemnat-o Roth cu blândețe.

– Nerăbdător, tinere Prinț? N-ar trebui să fii, a chicotit cotoroanța. Niciun Lilin n-a căutat adăpost la noi, dacă asta crezi. N-ar avea de ce. Tu cauți ceea ce se află drept în fața ta, Prințe. Știi și tu lucrul ăsta. E adevărul ce stă în spatele motivului pentru care te-ai ridicat din iad.

CAPITOLUL 31

Rușinea mi s-a înfiripat în stomac, și teama, care nu fusese niciodată prea departe, a revenit ca o menghină pe gâtul meu. M-am uitat la Roth și i-am văzut mușchiul maxilarului tresărind.

– Ce vrei să spui?

Baba și-a îndreptat spre mine ochii ăia albi ca laptele.

– El știe. Tu știi. Asta-i tot ce am chef să vă zic. Venirea voastră aici a fost inutilă. Acum plecați! Și-a ridicat brațul firav și a fluturat spre noi un deget subțire ca un os. Sunt obosită și am terminat discuția. Plecați!

Roth nu mi-a dat ocazia să protestez. Mi-a cuprins mâna într-a lui și m-a tras în picioare. Pe urmă a făcut o plecăciune, îndoindu-se de la brâu.

– Binecuvântată să fii!

Cotoroanța a râs în hohote.

– Stupid, Prințe, stupid…

El a zâmbit obraznic în momentul în care s-a întors, însă privirea lui ar fi putut să înghețe cercurile iadului. A continuat să mă țină de mână în timp ce ocoleam mesele și treceam pe lângă vrăjitori. Ei s-or fi uitat din nou la noi ca și cum s-ar fi pregătit să ne arunce un blestem pe cap, dar mie nu-mi păsa.

„Tu cauți ceea ce se află drept în fața ta, Prințe. Știi asta."

Nodurile din stomac mi s-au triplat și am încercat să-mi smulg mâna, dar Roth m-a strâns mai tare.

– Nu, Layla!

Răsuflarea mi se accelerase prea tare. Trăgeam aer de două ori și îl dădeam afară doar o dată. M-am lăsat târâtă pe hol și până la lift. Imediat ce am pus piciorul în cabină, m-am eliberat și am izbit butonul de urgență.

– Ce-mi ascumzi? am întrebat, încleștându-mi pumnii pe lângă corp.

Roth s-a rezemat de peretele ascensorului.

– Nu știu ce te face să crezi că-ți ascund ceva.

– Nu-ți bate joc de mine, Roth! Vreau să aflu de ce te-ai întors, de fapt, din iad. Care-i adevărul?

– Ai aflat de ce m-am întors. Ca să caut Lilinul, a răspuns, încrucișându-și brațele.

Toată ființa mea îmi spunea că era vorba despre ceva mai mult.

– Din câte se pare, cotoroanța se aștepta ca noi să știm deja cine-i Lilinul. Ca și cum s-ar putea ca răspunsul să fi fost tot timpul chiar sub nasul nostru. Sub nasul meu. Și știi ce cred? Cred că…

Vocea mi s-a frânt și mi-am ferit privirea.

– Ce crezi? m-a întrebat el încet. Zi-mi, Layla!

Privirile ni s-au întâlnit.

– Cred că nu există un Lilin, cel puțin nu unul care să se fi născut cu succes din ritualul lui Paimon.

Roth a tăcut, lăsându-și capul să se lovească de peretele cabinei. A închis ochii și a înjurat în barbă, iar eu am simțit un gol în burtă.

– Roth, am șoptit.

El și-a desfăcut brațele, apoi și-a frecat fața cu palmele.

– Nu-i simplu. Și, după părerea mea, tu n-o să înțelegi că nu-i simplu.

Am inspirat de două ori.

– Încearcă-mă!

Lăsându-și mâinile în jos, m-a străpuns cu o privire care era… care era tristă și care spunea totul încă dinainte ca el să deschidă gura.

– Nu mă găseam prin preajmă atunci când lanțurile au început să se rupă și nu știu dacă s-a întâmplat în timp ce eu eram azvârlit în adâncuri sau înainte. Șeful… ei bine, nu era tocmai atent. N-am reușit să ne dumerim. Știam că ritualul nu fusese dus până la capăt.

M-am înmuiat lângă perete, silindu-mi picioarele să mă țină dreaptă. Dorisem să aflu adevărul și trebuia să-l aud.

– Cel puțin așa credeam noi, dar Cayman are dreptate. Cine știe dacă păcatul carnal se referă la actul sexual sau la ceva legat de el? Niciunul dintre noi n-avea habar, dar ne-am dat seama că se întâmplă ceva aici, sus, și am înțeles că ori s-a născut un Lilin, ori…

– Ori infectez eu lumea? am întrebat.

Roth și-a închis iar ochii, pentru scurtă vreme, după care a dat din cap în semn de încuviințare.

– Ori infectezi tu lumea. Erau singurele variante. Cu toții știam asta. Așa că Șeful m-a trimis înapoi, ca să descopăr Lilinul sau să găsesc dovezi că vina îți aparține.

Mi-am apăsat pieptul cu podul palmei.

– Din cauza asta m-am întors întâi la școală. Nu eram convins că Lilinul se afla cu adevărat acolo, dar știam că trebuia să… să stau pe lângă tine, să văd dacă te-ai schimbat, a continuat el, împingându-se de lângă perete. A început să se plimbe încoace și încolo, prin fața mea, pe straniul fundal oferit de muzica din lift. Nu credeam că tu ești de vină, fiindcă te cunosc. Oi fi tu în parte demon, dar, în adâncul sufletului, ești pură. Nu în felul ăla de rahat în care etichetează oamenii ființele pure, ci pentru că ești bună din fire.

Mă durea inima, căci vorbele lui îmi aminteau foarte mult de convingerile lui Zayne. Veșnica lor încredere în bunătatea mea siropoasă părea să fie singurul lucru pe care-l aveau în comun.

– Dar pe urmă au fost infectați alți elevi, oameni care erau cu toții legați, într-un fel sau altul, de tine. A scuturat din cap în vreme ce trecea prin dreptul meu. Și nu exista nicio dovadă cu privire la Lilin. Nici acum nu există vreuna, cu excepția coconului. Am sperat că baba o să ne îndrume într-o altă direcție și că n-o să-mi confirme… temerile.

Temerile că eu eram cea vinovată.

Roth s-a oprit înaintea mea. Pe chipul lui uimitor se citea încordarea.

– De la bun început am știut că ai aceleași aptitudini ca un Lilin, doar ușor diferite. Dacă Lilinul poate să răpească sufletele prin atingere, tu o faci sorbindu-le. Dar poate că aptitudinile ți s-au schimbat. N-am idee, totuși sunt încredințat că nu-ți dai seama. Că n-ai habar de ce se întâmplă.

Am închis ochii.

– Asta schimbă ceva?

– Da.

Un râs aspru mi-a scăpat din piept.

– Nu și din punctul de vedere al Gardienilor sau al grupului Alfa. Sau al oamenilor, sau…

– Tu mi-ai spus cândva că oricine e liber să aleagă, iar eu ți-am răspuns că liberul arbitru e un rahat. Îți aduci aminte?

Am deschis ochii.

– Da.

– Și ai avut dreptate. Cu toții suntem liberi să alegem. Până și demonii. Roth mi-a cuprins fața cu palmele, după care s-a aplecat spre mine. Ți-am demonstrat că e adevărat. Iar ceea ce se petrece cu tine (dacă, într-adevăr, tu reprezinți sursa problemei) nu e o chestie pe care tu s-o fi ales de bunăvoie. Deci, din punctul meu de vedere, asta schimbă ceva.

– Cum adică „dacă“? N-am descoperit Lilinul. Cotoroanța mai că a dat direct vina pe mine. Până și tu te-ai întors…

Vocea mi s-a frânt iar, fără să înțeleg de ce. De ce mă durea ca un pumnal în piept să știu că motivul pentru care el revenise la liceu fusese bănuiala că eu iau suflete și nimic altceva.

– Te-ai întors deoarece ai crezut că sunt mari șansele ca eu să fiu răspunzătoare. De ce… de ce nu mi-ai spus din primul moment?

El și-a rotit capul și a inspirat adânc.

– La ce bun să-ți fi spus?

– Trebuia să-mi zici.

Roth a plecat capul.

– N-am vrut să te împovărez.

Ceva mi s-a poticnit în piept la auzul gingașei lui mărturisiri, dar mai trebuia să aflu niște lucruri.

– Ce ordine ai, pentru cazul în care eu sunt sursa problemei?

Roth a scuturat ușor din cap. Furia a crescut la repezeală în mine și mi-am ridicat mâinile, doborându-i brațele sprijinite de perete.

– Spune-mi!

Roth și-a agățat privirea de a mea.

– Sunt obligat să mă ocup de tine.

I-am primit vorbele ca o palmă peste față.

– Cu alte cuvinte, urma să mă omori?

A înghițit în sec.

– Layla…

– Of, Doamne, Roth, tu… tu chiar ești aici ca să mă elimini, nu-i așa? Dacă o să găsești dovezi, ori Gardienii sau un alt demon o să descopere că eu sunt cea care infectează oamenii, tu te afli aici ca să mă oprești.

– Ar fi de datoria mea s-o fac.

– Vorbești serios? Am alunecat de-a lungul unei laturi a cabinei de lift, lăsând un spațiu între noi. Mi se întorsese stomacul pe dos. După tot ceea ce împărtășiserăm, după ce mă alinase când recunoscusem ce mă înspăimânta… M-am încrezut în tine. Dumnezeule, tot ce-a avut de-a face cu tine, cu noi doi, n-a fost decât o manipulare! Tu pricepi? Prima oară ai venit aici ca să-l găsești pe Paimon, iar eu n-am reprezentat decât un mijloc prin care să-ți atingi scopul. Iar acum sunt, la propriu, și mijlocul, și scopul tău. Altă *nenorocită* de însărcinare!

Roth a tresărit. Am început să mă învârt într-un cerc strâmt, împingându-mi părul la o parte de pe față. Gândurile mi se învolburau și săreau de la o porcărie la alta.

– Mai e ceva ce nu știu și ai vrea să-mi zici?

A urmat o pauză, și încă de când l-am văzut scuturând din cap, mi-am dat seama că altul era

adevărul. Mi-am lăsat mâinile în jos și m-am uitat fix la el.

– Acum minți.

– Nu înțelegi.

Și cu asta gata! Mi-am ieșit din minți. Cine știe ce anume m-a stârnit. S-ar putea să fi avut o legătură cu faptul că, tehnic vorbind, Roth venise la suprafață pentru a mă ucide. Mi-am smucit brațul în spate și l-am trosnit cu palma peste față. Lovitura l-a uluit, dar nu l-a clintit. Și nici n-a ripostat. Pur și simplu s-a holbat la mine. Tăcut. Plin de alte secrete. Mi-am luat iar avânt, dar mâna lui a țâșnit în față și m-a prins de braț.

– Termină! mi-a spus.

Nu mai eram în stare să ascult. Ridicând un picior, mi-am ațintit genunchiul spre un loc vulnerabil, dar el m-a răsucit complet, înainte să apuc să-l nimeresc. Mi-a blocat brațul, după care m-a ferecat într-o îmbrățișare.

– Dă-mi drumul! am țipat, lăsându-mă cu toată greutatea în spate.

Roth s-a ținut tare.

– Da, nu cred că vreau să fiu plesnit din nou.

M-am dat mai în spate, apoi m-am împins în el. Pentru că Roth a fost luat prin surprindere, inerția ne-a dezechilibrat pe amândoi. El și-a schimbat poziția, amortizând căderea, dar s-a rostogolit repede, silindu-mă să aterizez pe burtă. Am dat să mă împing în sus, dar, deodată, m-am trezit cu el deasupra mea, presându-mă cât era de lung.

– Termină! mi-a șuierat la ureche. Nu vreau să-ți fac rău.

Inima mi s-a zvârcolit în piept.

– Încă.

Roth s-a mișcat brusc, întorcându-mă pe spate. Până să-mi pot ridica brațele, mi le-a prins și mi le-a pironit deasupra capului. Am încercat să-l dobor săltându-mi șoldurile, însă am sfârșit prin a obține exact efectul contrar, împingându-l mai mult peste mine.

Privirile ni s-au intersectat și ceva s-a schimbat într-a lui. Pieptul mi se umfla și îmi cobora în ritmul răsuflării întretăiate. Roth nu părea mânios, în timp ce mă ținea la podea, iar emoțiile mele erau prea furtunoase ca să mai simt ceva din partea lui, însă când ochii i-au căzut pe buzele mele, umbrele care i s-au format pe chip l-au făcut să pară… flămând.

În ciuda miliardelor de motive pentru care nu era în regulă, cunoscutul val de senzații s-a înălțat între noi, ca o legătură ce ne aducea împreună.

– Te rog, am șoptit.

El s-a săltat de pe mine și, cât ai bate din palme, era în cealaltă parte a cabinei de lift. Ochii îi străluceau când s-a apucat să-și îndrepte ținuta.

M-am ridicat în picioare și, gâfâind, am apăsat din nou pe butonul de urgență, iar ascensorul s-a pus în mișcare. Roth a făcut un pas în față, dar am scuturat din cap. El și-a strâns pumnii.

– Layla…

– Am însemnat ceva pentru tine? Știam că-i mai pusesem aceeași întrebare, însă acum… acum însemna cu mult mai mult. Și, când am văzut că nici de data asta nu-mi răspunde, am dat din cap, pricepând în sfârșit. Mi-am dres vocea, dar tot m-a durut gâtul când am vorbit. Nu vreau să te apropii de mine.

El și-a încleștat maxilarul.

– Nu se poate.

– Nu-mi pasă ce ai tu impresia că se poate. Dacă te mai apropii de mine, o să te rănesc, l-am prevenit.

Atunci mi-a picat fisa. „Bambi!“ Deodată mi se părea logic că-i poruncise șarpelui să rămână cu mine. La urma urmei, era ca și cum aș fi avut un dispozitiv GPS instalat sub forma unui tatuaj demonic.

– Bambi, jos!

Roth a făcut ochii mari.

– Layla, nu-i o idee deșteaptă. Să n-o faci! Bambi e tot atât de mult parte din tine, pe cât e parte din mine.

– Nu vreau nimic care să facă parte din tine. Am strigat din nou către șarpe, iar Bambi s-a revărsat în aer și s-a întrupat între noi. Du-te la el! i-am spus, cu glasul îngroșat și tremurător.

Bambi și-a lăsat capul într-o parte, studiindu-mă. Când liftul s-a oprit și ușa s-a tras în lături, ea s-a întors către Roth.

– Nu, a zis el. Layla, ai nevoie de mine. Ai nevoie…

– Stai departe de mine! Am ieșit cu spatele din ascensor în timp ce-mi ridicam o mână și-mi rupeam lanțul de la gât. L-am azvârlit la picioarele lui. Pur și simplu stai departe de mine.

Ușa liftului s-a închis în fața lui Roth și a lui Bambi, iar eu m-am răsucit și am părăsit în fugă micul hol, ieșind în noaptea rece.

Zayne mă aștepta, sprijinit de Impala. Când m-a zărit, s-a desprins de lângă mașină.

– Hei! Ești OK?

– Da. Am încetinit, uitându-mă peste umăr. Roth nu se luase după mine. Trebuie să plecăm.

În loc să-mi pună zeci de întrebări, Zayne mi-a deschis portiera din dreapta, după care a ocolit mașina în pas alergător, ca să urce în mașină. Dar răgazul a luat sfârșit din clipa în care portiera s-a închis și motorul s-a trezit la viață, huruind.

– Ce s-a întâmplat?

Am scuturat din cap, neștiind sigur de unde să încep.

– Lasă-mă un minut! M-am aplecat și mi-am acoperit fața cu palmele.

Zayne a întins o mână și m-a prins de genunchi, în vreme ce pornea pe străzi.

– Sunt aici.

Am dat din cap și am închis ochii. Cele două cuvinte ale lui au fost singurele rostite pe tot drumul înapoi spre tabără. Indiferent ce simțise

Zayne, își dăduse seama că nu era momentul să insiste. Și bine făcuse, căci nu știam ce să spun.

Eram mai mult amorțită. Sau poate că o parte din mine acceptase deja adevărul și se împrietenise cu ideea de mai devreme, de când începusem să pun lucrurile cap la cap, însă trădarea lui Roth mă rănise adânc.

El știuse tot timpul care era situația, încă din ziua în care se întorsese. Avusese prilejul să mi-o spună de fiecare dată când discutase cu mine, mai ales în ziua în care mersesem pentru ultima oară la el acasă. Avusese prilejul să mi-o spună. Dar de ce n-o făcuse? Mă încrezusem în el. Oricât ar părea de stupid, mă încrezusem în el, iar dacă ar fi descoperit o dovadă incontestabilă că eu eram răspunzătoare de infectarea oamenilor, i-ar fi fost ușor să-mi vină de hac.

Doamne, de câte ori rămăsesem singură cu el! Atunci când fuseserăm împreună în subsolul clădirii din Palisades, în apartamentul lui… M-am cutremurat. Ar fi putut „să se ocupe“ de mine în oricare dintre acele împrejurări. Iar asta mă durea, pentru că… la naiba, venise vremea să fiu sinceră. Deși demonul mă respinsese ca pe niște frâne defecte, deși îl aveam pe Zayne, cu toate minunățiile pe care le simțeam pentru el, undeva în adâncul ființei mele, cuibărită într-un colțișor din mine pe care-l țineam aproape de suflet, păstram afecțiunea față de Roth, iar acele sentimente erau brodate înăuntrul meu.

Realmente nu-mi mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să mă duc și să mă legăn într-un cotlon pe undeva. OK. Erau multe de făcut. De exemplu, pentru început, să răspund la întrebarea „ce urmează?“. Un alt fior m-a zguduit, în vreme ce degetele mi s-au încleștat în părul de pe creștetul capului.

– Layla?

La auzul vocii lui Zayne, am ridicat privirea și am realizat că stăteam în garajul taberei. Mașina

era oprită. N-aveam idee de cât timp ne aflam acolo, însă aerul rece se strecurase în interior.

M-am uitat la el și l-am văzut palid, dar cu privirea neclintită.

– Să mergem înăuntru! mi-a spus el. Și o să stăm de vorbă. Bine?

Casa era tăcută când am intrat și am trecut pe hol pe lângă Morris. Acesta ducea un ghiveci cu crăciunițe într-unul din saloane. Odată ajunși sus, Zayne a închis ușa în urma noastră.

M-am întors tocmai când el, traversând încăperea, mi-a cuprins umerii cu brațele. Fără să scoată un cuvânt, m-a tras la pieptul lui. Preț de câteva momente liniștite, m-am lăsat înspre el și am închis ochii. Când eram cu Zayne, când mă îmbrățișa astfel, mă simțeam ca la început, înainte de a începe toate necazurile. Totuși nu puteam să trăiesc în trecut.

M-am tras înapoi și am ridicat capul, pregătindu-mă să-i relatez ce spusese cotoroanța și ce recunoscuse Roth. Habar n-aveam încotro urma să ne îndreptăm din acel punct, dar totul se schimbase și eu trebuia să fac față noilor provocări.

Însă n-am apucat să vorbesc.

Zayne mi-a cuprins obrajii cu ambele mâini și mi-a mângâiat pomeții cu degetele mari. Ochii mi s-au închis din nou și, în timp ce răsuflarea lui îmi dansa pe buze, supărările s-au mai domolit, retrăgându-se temporar în planul al doilea. Printre prioritățile mele n-ar fi trebuit să se numere și sărutatul cu el, dar Zayne era în siguranță lângă mine și aveam nevoie să mi se amintească asta în acele clipe, în care mă simțeam ca un monstru.

Gura lui a trecut ușor peste a mea, în cel mai dulce fel cu putință, iar buzele mi s-au deschis numaidecât înspre el. Un sunet gutural a vibrat în pieptul lui atunci când și-a adâncit sărutul. I-am inhalat gustul și am gemut cu buzele lipite de ale

lui, pe măsură ce amândoi ne cufundam în sărutarea noastră.

Un tremur i-a străbătut mâinile lui Zayne și degetele i s-au chircit, înfigându-se în obrajii mei. Licărul de durere m-a făcut să deschid brusc ochii. Ai lui erau căscați, fără să vadă nimic, și atunci… atunci *l-am simțit*.

Mi se adunase în fundul stomacului, ca un ghem de energie. L-am apucat pe Zayne de încheieturi, sperând să-l desprind de mine înainte să fie prea târziu.

Dar deja era prea târziu.

Îi simțeam esența, puritatea, și avea gust de mentă piperată. Tremurul de la nivelul mâinilor i s-a împrăștiat prin tot trupul. Panica a început să scormonească în mine cu ghearele ei dezgustătoare. M-am zbătut în strânsoarea dureroasă, însă Zayne se blocase.

Iar eu îi luam sufletul.

CAPITOLUL 32

Forța din sufletul lui Zayne și puritatea lui au ajuns în fiecare celulă a corpului meu, iar demonul din mine le-a înghițit precum o floare însetată de apă și soare.

Groaza a pus stăpânire asupra mea când pupilele lui s-au dilatat, până ce n-a mai rămas decât o fâșie subțire de albastru în jurul lor. Îi răpeam sufletul. Răpeam sufletul *lui Zayne*. Corpul i se scutura, în vreme ce mâinile lui – ghearele lui – mi se împlântau în obraji. O durere feroce m-a spintecat în secunda în care un lichid cald mi s-a revărsat pe față. Trebuia să opresc totul. Într-un gest de disperare, l-am lovit cu genunchiul în stomac.

El s-a desprins și s-a retras clătinându-se. O înfiorătoare nuanță de alb îi înlocuise auriul tenului. Buzele i s-au desfăcut.

– Zayne… M-am întins către el, dar s-a prăbușit înainte să-l pot prinde. Trupul i s-a izbit de podea cu o bufnitură grea și nu s-a mai mișcat. Nici măcar o zvâcnitură. Groaza mi-a inundat simțurile, alungând durerea. Nu se putea să se întâmple așa ceva. Era imposibil. N-avea niciun sens. Ne mai sărutaserăm până atunci și nu mă hrănisem, dar de data asta, of, Dumnezeule, de data asta nu existase nicio șovăială! Din momentul în care buzele lui le atinseseră pe ale mele, se produsese inimaginabilul. Nu stătusem multă vreme agățată de el, dar răul… răul fusese pricinuit.

Iar o parte din sufletul lui se învolbura înăuntrul meu, ca o strălucitoare minge de lumină și căldură, aproape prea frumoasă pentru a fi înțeleasă. În viața mea nu mă simțisem mai urâtă, mai monstruoasă decât în acele clipe.

Căzând în genunchi lângă corpul întins, mi-am așezat mâinile pe pieptul lui. N-am simțit nicio mișcare când l-am strâns de umeri.

– Zayne! Haide, Zayne! Nu! Oh, Doamne, nu!

Capul i s-a lăsat într-o parte când l-am zgâlțâit.

Zayne!

Nicio reacție. Nimic.

Am intrat în panică, am sărit în picioare și am luat-o la goană spre ușa dormitorului. Nici nu știu precis ce am urlat când am dat-o de perete, însă urletului meu i s-a răspuns cu un tropăit de pași. În câteva secunde, Gardienii s-au ivit în capul scărilor. Dez a căscat ochii mari.

– Doamne, Layla, fața ta!

N-avea importanță. M-am răsucit valvârtej, luând-o spre camera mea.

– Vă rog! Trebuie să-l ajutați! Vă rog!

Dez m-a urmat cu o viteză amețitoare. Când l-a văzut pe Zayne zăcând la podea, s-a făcut alb ca o stafie.

– Ce s-a întâmplat, Layla?

Am căzut lângă Zayne, în timp ce Nicolai și alți câțiva Gardieni umpleau încăperea. Mi-am strecurat mâinile sub capul lui și am clipit prin ceața lacrimilor.

– Nu știu ce s-a întâmplat. M-a sărutat, dar…

– Oh, Dumnezeule! a șoptit Dez, punând mâna pe pieptul lui Zayne, apoi plecându-și urechea deasupra gurii lui întredeschise. Haide, frate, haide!

Tot trupul mi se zguduia, în vreme ce lacrimile îmi curgeau șiroaie, usturându-mă acolo unde atingeau rănile de pe obraji.

– Vă rog! Trebuie să-l ajutați! Vă rog! M-am uitat în sus, trecându-mi privirea tulbure peste fețele Gardienilor. Danika se afla lângă ușă, cu palmele peste gură și ochii plini de groază.

– *Vă rog…*

Atunci a sosit și Abbot, împingându-se pe lângă ceilalți Gardieni. S-a oprit brusc și i-a căzut falca. A mai făcut un pas, poticnindu-se, și mâna lată i-a zburat spre piept.

– Fiule?

Zayne n-a răspuns, și un suspin chinuit mi s-a înălțat din adâncul sufletului. Inima mi s-a frânt.

– Nu înțeleg…

Abbot și-a ridicat privirea spre mine.

– Tu… tu ai făcut asta?

Mi-am încleștat mâinile peste ale lui Zayne, în timp ce umerii îmi dârdâiau.

– Nu trebuia să se întâmple. M-a sărutat…

Abbot a țâșnit spre mine atât de repede, încât nici nu l-am văzut mișcând, nici n-am simțit lovitura înainte să mă prăvălesc peste căsuța pentru păpuși. Lemnul s-a sfărâmat când am aterizat pe podea.

– Abbot! a strigat Dez, repezindu-se înainte. Când a dat să se bage între noi, Abbot l-a plesnit peste piept cu o mișcare largă a brațului și l-a proiectat în perete. Nu-mi sta în drum! l-a prevenit el, avansând cu pași mari. Geoff! Știi ce ai de făcut.

M-am ridicat, împleticindu-mă, și durerea mi-a înfierbântat toate simțurile. Geoff a ieșit ca o săgeată din cameră.

– A fost… un accident.

– Ăla e fiul meu. Unicul meu fiu! a răcnit Abbot, făcând să se clatine fotografiile de pe pereți. Te-am adus la mine în casă, te-am apărat, și așa mă răsplătești?

Am dat înapoi și am ridicat mâinile, ca și cum asta l-ar fi putut ține la distanță.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit… să se întâmple.

Furia i s-a împrăștiat ca sângele în obraji.

– Elijah avea dreptate. S-ar fi cuvenit să-l las să te ucidă în clipa în care te-am găsit.

Cuvintele m-au rănit, dar n-am avut răgazul să le simt întregul efect. Abbot s-a întins către mine și, când m-am ferit într-o parte, demonul dinăuntrul meu s-a împins zdravăn în oasele și pielea mea. La fel ca în noaptea în care fusesem atacată de Paimon, n-a existat nicio ezitare. Schimbarea ce m-a cuprins era prea puternică pentru ca să mă pot împotrivi.

– Oprește-te! a zbierat Danika. Te rog! Ea nu l-ar fi rănit niciodată pe Zayne, nu intenționat!

Abbot a rămas surd la protestele ei, în vreme ce înainta în direcția mea. Instinctele mi-au intrat în acțiune. Dacă rămâneam acolo, eram moartă. Abbot avea o căutătură ucigașă, iar demonul din mine voia să trăiască. Voia să lupte, să sfâșie încăperea plină de gardieni, dar știa că era depășit din punct de vedere numeric.

Bluza mi s-a rupt la spate când mi-am desfăcut aripile. Colții mi-au străpuns gingiile, iar mâinile mi s-au alungit, transformându-se în gheare. Cineva din dormitor a tras o înjurătură când m-am lăsat pe vine și m-am împins în podea. Am scăpat la mustață de brațul întins al lui Abbot și am coborât de cealaltă parte a lui.

Am aruncat o scurtă privire către Zayne. Nicolai stătea lângă el, și mi s-a părut (am sperat) că-i văd pieptul ridicându-se într-o răsuflare superficială. Dar n-aveam timp. Pragul nu mi se mai păruse niciodată atât de îndepărtat, atât de greu de trecut. Am zgâriat ușa cu degetele când picioarele mi-au zburat de sub mine. N-am avut nici măcar o secundă în care să-mi adun curajul. Am căzut violent, crăpându-mi capul de cadrul ușii. Scântei negre mi-au întunecat vederea și am rămas la pământ, năucită.

Maddox s-a urcat peste mine și m-a răsucit. Am clipit lent. Nu zăream decât aripi de culoarea cerului înaintea furtunii în timp ce el se învârtea pe deasupra mea. Două mâini pline de gheare au izbit podeaua de-o parte și de alta a capului meu. Gardianul și-a azvârlit capul pe spate, încordându-și mușchii proeminenți ai gâtului, când mi-am înfipt genunchii în mijlocul lui și l-am doborât.

M-am ridicat ca un arc. O căldură udă mi se prelingea pe față. Totul se învârtea cu mine când am străbătut în fugă dormitorul, m-am întins și am trântit ușa în urma mea. La fiecare pas aveam impresia că cineva îmi străpunge capul cu un

piron. Durerea mă mistuia, însă instinctul m-a îndemnat să n-o iau în seamă.

Am sărit peste balustradă și m-am avântat în aer. Aripile mi s-au întins, încetinind coborârea. Am aterizat cu un trosnet în foaier, zgâriind parchetul cu picioarele. La stânga mea, un Gardian bloca ușa ce ducea spre livingul din care se auzeau plânsetele molcome ale copiilor.

Am alergat spre ieșire, dar tocmai când să ajung la ea, Geoff s-a năpustit asupra mea. M-am răsucit, pregătită să mă apăr. El și-a repezit un braț în față, și, dintre degete, i-a zburat un mic borcan de sticlă. Am ridicat brațele, dar era prea târziu. Borcănelul mi-a explodat pe piept, iscând o ploaie de cioburi și de picături dintr-o substanță albă, lăptoasă. Lichidul mi s-a îmbibat imediat în jeanși și în bluza zdrențuită, pătrunzându-mi prin pori, în piele.

Zăpăcită, mi-am săltat capul. Geoff stătea la câțiva metri de mine, răsuflând greu. În capul scărilor și-a făcut apariția Abbot. Nu știam cu ce naiba mă stropise Geoff, dar n-aveam vreme să stau și să pun întrebări.

M-am întors și m-am dus spre ușă, gata să-mi pun aripile la încercare și să decolez, dar când mi-am văzut propria mână, am încremenit, căci pielea mea marmorată era iute înlocuită de una rozalie, mai deschisă la culoare.

Inima mi-a stat în loc când brațele mi s-au micșorat, revenind la obișnuitele lor dimensiuni ineficiente. Ghearele au dispărut. Colții s-au retras și aripile s-au împăturit. Cuprinsă de o groază crescândă, m-am îndreptat din nou către Geoff și am încercat să rămân în picioare, însă creierul meu nu mai putea să comunice cu restul corpului.

– Sclipeț? am șoptit, recunoscând acum substanța.

Mi s-a părut, și poate că doar mi-am închipuit, dar mi s-a părut că văd o sclipire de remușcare pe chipul lui. Pe urmă n-a mai fost nimic, căci

picioarele mi s-au încovoiat sub mine. Mi-am pierdut cunoştinţa înainte să lovesc podeaua.

Când am deschis iar ochii, m-am mirat să descopăr că încă eram în viaţă. Sau poate că nu eram. În jur, doar beznă. Oare rămăsesem fără vedere? Dar pe măsură ce simţurile mi s-au pus în funcţiune, ochii mi s-au obişnuit cu umbrele.

Mai întâi am zărit gratii.

Gratii!

Tremurând, am tras aer în piept şi inima a început să-mi bată mai repede. Stomacul mi s-a chircit când mi-am deschis gura uscată, încercând să inspir mai adânc. Aerul era încărcat de un miros umed, ca de mucegai, dar şi de duhoarea înţepătoare a vomei. Sub trupul meu să afla o bucată rece de scândură tare.

Mi-am dat seama unde mă găseam: sub tabără, într-una din cuştile destinate capturării demonilor. Nici măcar nu ştiam dacă mai fuseseră folosite vreodată. Demonii nu ajungeau mai niciodată să se apropie atât de tare de tabără, încât să sfârşească acolo, însă ar fi fost imposibil ca vreunul să răzbată printre gratii. Nu că eu aş fi avut cum să încerc. Nu puteam să mă mişc. Sclipeţul încă îmi umbla brambura prin organism.

Un spasm intens şi dureros mi-a străbătut muşchii, tăindu-mi respiraţia. Continuând să zac pe jos, am gâfâit, până când a trecut. De undeva din spatele meu se auzea un picurat neîntrerupt. Era singurul sunet care-mi dădea de înţeles că nu ajunsesem în vreun soi de gaură neagră.

În timp ce mă holbam prin întuneric, înaintea ochilor mi-au apărut faţa palidă a lui Zayne şi pupilele lui dilatate, apoi am auzit brutala acuzaţie a lui Abbot. Oare chiar îl văzusem pe Zayne mişcându-şi pieptul, înainte să ies din cameră? Oare el era bine? Fatalul sărut şi consecinţele lui mi se derulau în minte iar şi iar. Nu pricepeam. Ne

mai sărutaserăm și înainte, de multe ori, iar el nu pățise nimic. Ce se schimbase?

Nu exista niciun răspuns în bezna care mă înconjura, și mă durea sufletul. De fiecare dată când mă gândeam la numele lui, inima mi se despica și supura, transformându-se într-o rană urâtă. Dacă îl vătămasem pe Zayne, dacă îi schimbasem firea, n-aș fi putut să mi-o iert niciodată. Și niciun fel de pedeapsă, nimic din ce puseseră la cale Abbot și ceilalți Gardieni, n-ar fi fost cu adevărat pe măsura faptei.

M-a apucat o greață provocată de faptul că mă hrănisem din sufletul lui Zayne. Când esența lui mi-a părăsit corpul, lăsând în urmă frisoane, mi-am închis strâns pleoapele, refuzând să mă uit la acea parte din el pe care o furasem.

Oare se simțea bine?

Nu înțelegeam de ce acum mi se făcuse rău din cauza sufletului, iar înainte, nu. Aveam o grămadă de întrebări și, din nou, niciun răspuns.

După ceva vreme, junghiurile din coaste și obraji s-a transformat într-un zvâcnet constant. Sclipețul mă împiedica să-mi schimb înfățișarea și, probabil, îmi afectase ciclul firesc de vindecare al organismului. Cu fiecare oră care trecea, diferite părți din trup începeau să mă doară. Pe urmă stomacul mi-era brăzdat de chinurile foamei. Fundul gâtului îmi ardea. Apă. Am devenit obsedată de ea, gândindu-mă la nesfârșit cum ar fi s-o simt alunecându-mi pe beregată.

Când în sfârșit am reușit să rostesc mai mult decât o șoaptă, am strigat. Și am continuat să strig, până ce mi-a cedat vocea.

N-a venit nimeni.

A trecut și mai mult timp. Ore. Zile, poate? Într-un târziu, am izbutit să-mi mișc picioarele, după aceea mâinile. Aproape că puteam să mă ridic în capul oaselor, fără să mă ciocnesc de gratiile cuștii.

Și tot n-a venit nimeni.

Mici sunete stridente, însoțite de scrâșnetul unor gheare ascuțite pe ciment, s-au alăturat zgomotului făcut de apa care picura. „Șobolani“. Au venit mai aproape, cu privirile lucind în întuneric. Eu m-am făcut ghem în fundul cuștii, retrăgându-mă în mine însămi.

Oare uitaseră de mine sau mă lăsaseră acolo, jos, să mor de foame și de sete? Mă usturau ochii. Nu voiam să mor în cușcă. Nu voiam să mor deloc. Nu demonul din mine se temea de moarte. Ci eu însămi. Voiam să trăiesc.

Dar a mai trecut o vreme și nu mi-am mai putut simți degetele de la picioare. Era foarte frig la subsol, iar șobolanii se apropiau, adulmecând pe lângă gratii, căutând o cale se intre.

Pierdusem noțiunea timpului, când o luminiță s-a aprins undeva dincolo de cușcă, făcându-i pe șobolani s-o zbughească înapoi în umbra deasă care mărginea zidurile alunecoase. Cu mușchii slăbiți și crispați, m-am silit să mă întorc.

O lumină mai puternică a inundat încăperea, orbindu-mi pupilele mult prea sensibile. Pași grei s-au auzit venind spre cușcă și, în sfârșit, lumina s-a retras. Am reușit să văd.

Gardianul din fața mea era tânăr, cu doar un an sau doi mai mare decât mine. În mod evident se număra printre cei mai noi recruți, veniți direct din casa în care Gardienii împerecheați locuiau împreună cu copiii lor. Dar nu asta m-a făcut să mă concentrez. Și nici sticla opacă pe care o ținea în mână și care, probabil, era plină cu mult dorita apă.

Ci imaginea văzută înainte să pot distinge trăsăturile Gardianului: diafana strălucire sidefie care-l înconjura. Sufletul lui.

– Îți văd sufletul, am șoptit, cu glas firav.

Degeaba i-am vorbit Gardianului care a îngenuncheat în fața cuștii. El s-a uitat peste umăr, și atunci am zărit aura altui Gardian. Când aceasta s-a estompat, l-am recunoscut pe Maddox.

– Ești sigur că e OK să deschidem cușca? a întrebat tânărul.

Maddox s-a oprit lângă o altă cușcă goală, încrucișându-și brațele.

– E în regulă. Ea n-o să facă nimic.

Privirea mi s-a întors spre Gardianul cel nou. Un aer de îndoială i-a străbătut chipul când a întins mâna spre zăvorul care n-avea niciun rost. Eu abia dacă eram în stare să-mi țin capul drept.

– Așa ar trebui să arate? a întrebat băiatul.

Arătam rău? Dar apoi ochii mi-au căzut pe propriul braț. Având lumină, era prima oară când puteam să mă văd. Prin bluza sfâșiată, pielea îmi apărea pătată cu gri, negru și roz. Am făcut ochii mari. Ce drăcia Dracului?

Am încercat să vorbesc iar, însă cuvintele nu făceau decât să-mi zgârie gâtul uscat.

– Ea e o corcitură: parte demon și parte Gardian, a explicat Maddox, apropiindu-se și lăsându-se în genunchi, alături de celălalt Gardian. Sclipețul o împiedică să se transforme complet în oricare dintre ele. Dă-i să bea, Donn!

Ușa s-a deschis și Donn a întins o mână înăuntru. A trebuit să fac mari eforturi ca să iau apa, dar setea a fost un puternic factor motivator. Sticla îmi tremura când am dus-o la buze și am băut cu lăcomie. În momentul în care lichidul mi-a scăldat gâtul, m-am tras brusc înapoi și am scăpat sticla. Apa s-a vărsat în cușcă, pătrunzându-mi prin jeanșii rupți și murdari, pe urmă prin piele. Maddox a oftat.

– Băutura nu-i otrăvitoare. Apa e doar amestecată cu sclipeț. Nu te putem lăsa să-ți schimbi forma.

Capul îmi zvâcnea de uimire.

– D-de ce?

– Trebuie să te mutăm de aici, în depozit, m-a lămurit Maddox și, în piept, inima mi s-a poticnit vlăguită.

Știam la ce erau folosite depozitele alea.

– Și ne dorim cât mai puține belele cu putință.

Aș fi vrut să-i atrag atenția că nu intenționam să-i atac decât dacă nu-mi dădeau de ales, dar camera a început să se învârtă din nou. Înainte să-mi pierd cunoștința, m-am forțat să-i rostesc numele.

– Zayne?

Fața lui Maddox a devenit neclară când el a scuturat din cap în semn de refuz, iar sufletul mi s-a sfărâmat iar. De data asta am primit cu bucurie nimicul.

Habar n-am cât am stat leșinată de data asta, însă când mi-am venit în fire, nu mă mai aflam în subsolul din tabără. Fărâma de ușurare mi-a fost zdrobită când mi-am amintit de vorbele lui Maddox și am realizat exact unde mă aflam.

Eram într-unul din acele locuri din oraș în care Gardienii îi duceau pe demoni pentru interogatorii. Frica mi s-a scurs pe piele, punând stăpânire pe măruntaiele mele. Oh, era de rău…

O parte din mine nu se mira că mă aduseseră în acel depozit. Nu voiau să-și facă treburile… murdare pe proprietatea lor. De ce să-și fi dorit o asemenea amintire?

În jurul gâtului aveam un lanț legat de cel care-mi prindea încheieturile la spate. Nu erau doar niște lanțuri oarecare, ci unele de fier. Niciun demon, nici măcar unul de Nivel Superior, n-ar fi scăpat din ele.

Zăceam pe o parte. Încăperea în care mă aflam era goală, cu excepția unei mese înalte, care se putea plia. Din poziția în care stăteam, nu reușeam să-mi dau seama dacă se afla ceva pe ea. Știind ce se petrecea în acele locuri, stomacul mi s-a strâns când mi-am închipuit toate instrumentele de tortură care s-ar fi putut găsi acolo.

Gândurile îmi erau dezlânate și nu știam precis dacă din cauza sclipețului sau a lipsei de hrană și a rănilor care îmi dădeam seama că încă nu începuseră să se vindece. Fiecare gură de aer pe

care o luam mă durea și, când mintea mi s-a mai limpezit un pic, mi-am amintit cum scuturase Maddox din cap în momentul în care îl întrebasem despre Zayne. Cea mai neagră temere a mea m-a copleșit, amenințând să mă tragă la fund. Un suspin și-a croit drum în sus și s-a revărsat în atmosferă.

– Te-ai trezit.

M-am chinuit să întorc capul și am văzut niște ghete, care se continuau cu o pereche de picioare îmbrăcate în piele. Două mâini m-au apucat de umeri și m-au săltat în fund, astfel încât să mă sprijin de un perete.

Aveam mintea încâlcită, de parcă ar fi fost un ghem de lână, iar când am încercat să vorbesc, mi-am simțit limba umflată.

– Ce… Zayne?

Gardianul s-a dat înapoi, intrând în raza mea vizuală. După ce lumina sidefie a mai pălit, mi-am dat seama că era Maddox. N-am mai zărit pe nimeni altcineva. El s-a îndreptat agale spre masă.

– O să fac un târg cu tine, Layla. Un răspuns în schimbul altui răspuns.

Mi-am rezemat capul de zid. Nu stăteam comod așa, cu brațele încătușate, însă asta mă deranja cel mai puțin.

Bărbatul a luat ceva de pe masă și respectivul obiect a reflectat lumina într-un fel care a făcut ca greața să mi se cațere pe gâtlej. Când acesta s-a răsucit spre mine, am văzut că ținea în mâini un pumnal de fier.

Oh, fir-ar să fie!

– Spune-mi unde-i Tomas, Layla!

Aceea era întrebarea? Dintre toate întrebările, pe ea trebuia să mi-o pună? Pe frunte mi-au apărut picături de sudoare. Dacă i-aș fi răspuns sincer, m-aș fi incriminat pe mine însămi (de parcă asta-mi mai lipsea acum), dar *aveam nevoie* să aflu despre Zayne.

Maddox a îngenuncheat lângă picioarele mele, care stăteau îndoite într-un fel ciudat.

– Spune-mi ce s-a întâmplat cu el, iar eu o să-ți zic despre Zayne.

Era o nebunie, și n-ar fi folosit decât la a-mi înrăutăți situația, însă n-aveam de ales.

– Tomas… nu-i aici.

El și-a încordat maxilarul.

– E mort?

Am înghițit în sec și mi-am închis strâns ochii, ca să mă concentrez.

– În seara… în care ați venit toți… el m-a încolțit pe o… alee. Am încercat să-i spun… că nu sunt o amenințare, dar n-a vrut… să asculte.

– Ce s-a întâmplat? Vocea lui Maddox era aspră. Pieptul mi s-a umflat într-o răsuflare gâtuită.

– M-a înjunghiat… și Bambi (tatuajul) l-a atacat.

El a inspirat brusc.

– Spiritul nu e acum pe tine?

– Nu. Ochii mi s-au întredeschis, devenind două crăpături subțiri. Bambi l-a mâncat… mă apăra.

– L-a mâncat?

Dezgustul din glasul lui a semănat cu apa murdară, azvârlită pe piele.

– În felul ăsta și-a pierdut el viața?

Simțindu-mă ceva mai sigură pe mine, am dat din cap.

– Cum e… cu Zayne?

Mult timp Maddox nu mi-a răspuns, așa că mi-am lăsat bărbia în jos. El mi-a întâlnit privirea.

– N-o să-l mai vezi niciodată.

Lumea mi s-a năruit. Am luat o gură de aer, însă acesta nu s-a dus nicăieri.

– Nu.

El n-a mai zis nimic când s-a ridicat, reacționând la zgomotul făcut de o ușă ce se deschidea. Lacrimi proaspete mi-au umplut ochii și s-au rostogolit pe obraji. Să nu-l mai văd niciodată nu putea să însemne decât un singur

lucru: nu luasem doar o parte din sufletul lui Zayne.

Îl omorâsem.

Durerea care a țâșnit în mine a fost mai mare decât orice trăisem vreodată.

– Layla.

Când am auzit vocea lui Abbot, mi-a venit să mă strâng și mai tare în mine însămi.

– Îmi pare foarte… rău. N-am vrut niciodată… să i se întâmple așa ceva.

În cameră s-a lăsat tăcerea și l-am simțit apropiindu-se. Prin negura lacrimilor, mi-am dat seama că nu era singur. Aproape tot clanul venise cu el. Vederea mi se tulburase iar, dar mi se părea că Nicolai mă fixa cu groază, palid și tulburat.

– Abbot, a spus el, scuturând din cap și retrăgându-se. Nu e bine.

Abbot s-a uitat peste umăr, la ceilalți, în vreme ce Maddox a trecut de cealaltă parte a mea.

– Știi că treaba asta trebuie făcută. Bănuielile noastre s-au adeverit. Nu e niciun Lilin. Nu-i decât Layla.

N-am zis nimic, căci avea dreptate. Nu exista niciun Lilin. Eu fusesem de vină. Cum? Încă nu eram tocmai sigură, dar dovezile duceau spre mine. Până și Roth o știa. Singurul care nu știuse fusese Zayne și uite cu ce se alesese din pricina asta. Corpul mi s-a scuturat când un alt suspin a trecut prin mine. Era cazul să mă adun.

– Ar fi trebuit să intervenim înainte ca ea să-mi atace fiul, a continuat Abbot, îndreptându-și din nou atenția asupra mea. E un miracol că el încă trăiește.

Am încetat să mai respir.

– N-avem nicio dovadă concretă, a fost argumentul lui Nicolai; iar Donn s-a încruntat. Doar suspiciuni. Ea e…

– Nu-i un copil! a spus Donn, aruncând fulgere din ochii lui albaștri.

Nu-mi păsa de nimic din toate astea. Dacă Zayne era în viață, atunci de ce mă mai aflam acolo?

– El e… OK?

Abbot s-a întors către mine. Cu părul răvășit încadrându-i chipul, semăna atât de mult cu Zayne, încât mă durea să-l văd.

– Fiul meu trăiește.

– Și… c-cum e?

O expresie de compătimire a trecut peste figura lui Nicolai, atunci când acesta s-a mișcat din nou, de data asta înaintând.

– E el însuși. Și a…

– Destul! s-a răstit Abbot.

Inima îmi bubuia în piept. Zayne se simțea într-adevăr bine? Voiam să mă întâlnesc cu el, să văd cu ochii mei.

– Pot… pot să merg acasă acum?

O emoție puternică a explodat în privirea lui Abbot, dar apoi el s-a uitat în altă parte și a clătinat ușor din cap.

– Treaba asta nu mai poate continua. Prea multe s-au întâmplat deja din cauza mea. Prea multe vieți stau acum în mâinile mele, și câteva mi-au scăpat.

– Abbot, trebuie să te contrazic! a intervenit Nicolai, și vorbele lui au stârnit o ceartă pe care nici n-am urmărit-o.

Zayne trăia și, după părerea majorității, se simțea OK. Asta era tot ce conta. Restul avea să se rezolve de la sine. El trăia și…

Durerea mi-a izbucnit în stomac, o durere adâncă, aprigă și chinuitoare, ce s-a înălțat, m-a lăsat fără suflare și mi-a făcut corpul să înțepenească. Simțurile mi s-au pornit în toate direcțiile. Nu înțelegeam ce se petrecuse sau de ce țipau Dez și Nicolai. Ori de ce Abbot se holba la mine, cu un aer îngrozit.

– Gata! a zis Maddox, trăgându-și brațul înapoi.

Trupul mi s-a mișcat odată cu el, într-un fel care nu era normal.

– S-a făcut și s-a terminat. Cu totul.

Când m-am uitat în jos, o flacără m-a străpuns din cap până în picioare. De ce aveam ulei pe burtă? Nu, nu era ulei. Era sânge. Mult sânge. În vreme ce Maddox se îndepărta, am văzut că vârful ascuțit al pumnalului i se scăldase în el.

Doamne Dumnezeule!

Ticălosul mă înjunghiase!

Am încercat să-mi trag mâinile în față, ca să acopăr rana, uitând că le aveam încătușate. Era mai mult decât rău. Era o lamă de fier, letală pentru demoni. Deși n-aveam decât o parte demonică, nu…

Am deschis gura, însă n-am simțit decât gust de sânge.

– De ce? Întrebarea mi s-a prelins printre buze și nici măcar nu știam sigur din ce motiv o adresasem. Cunoșteam răspunsul. Maddox nu făcuse decât ceea ce se cuvenea să facă, același lucru care i se ordonase și lui Roth: să oprească ființa care fura sufletele oamenilor nevinovați, asigurându-se astfel că grupul Alfa nu va interveni. Totuși întrebarea a revenit.

– De… de ce?

Atunci s-a instalat haosul.

O fereastră s-a făcut țăndări și Roth s-a ivit în încăpere, învăluit în aura formată de razele lunii din spatele lui. A scos un răget de furie.

Și încă unul.

Peretele depozitului s-a cutremurat și o a doua fereastră s-a spart. Cioburi de sticlă s-au răspândit pretutindeni. Acum Roth nu mai era singur. Cayman a aterizat pe vine, arătând surprinzător de uman, cu excepția ochilor. Aceștia străluceau ca două bijuterii de topaz, având pupilele alungite pe verticală.

Iar alături de Cayman stătea Dez. Ce căuta alături de ei?

Gardienii s-au transformat numaidecât, lepădându-și înfățișările umane și desfăcându-și

aripile, în timp ce pielea lor căpăta culoarea închisă a granitului.

Abbot a mârâit și s-a răsucit către Dez.

– Ce-ai făcut?

– Nu puteam permite să se întâmple așa ceva, a răspuns, metamorfozându-se la rândul său. Coarnele i-au răsărit printre buclele castanii. E o greșeală.

Maddox a înșfăcat cuțitul.

– Ai ajuns prea târziu.

Mi-am coborât privirea spre locul în care căldura umedă se întindea cu repeziciune. Of, drace, era groasă treaba!

– O să vă ucid pe toți cu zâmbetul pe buze!

O rafală de vânt fierbinte a suflat dinspre Roth și a măturat tot depozitul, lipindu-l pe Abbot de perete. Mai mulți gardieni au sărit la atac, protejându-și liderul de clan. Profitând de agitație, mi-am adunat fiecare picătură de energie pe care o aveam în mine și mi-am silit mușchii picioarelor să se pună în mișcare. M-am ridicat de jos.

Donn a dat să mă înhațe, însă m-am ferit pe sub mâna lui, ignorând durerea care mi-a săgetat stomacul și mi-a trecut în goană prin tâmple. Am tras adânc în piept o dureroasă gură de aer și m-am pregătit pentru ceea ce, probabil, avea să se dovedească a fi o cafteală de proporții epice. Însă totul parcă a încremenit. Până și Abbot dădea impresia că prinsese rădăcini acolo unde se afla.

Roth stătea acum sub adevărata lui înfățișare, cu picioarele mult depărtate și cu umerii trași înapoi. Uitasem cum arăta când se transforma. Feroce. Al Dracului de înfricoșător. Pielea îi era lucioasă ca obsidianul și aripile i se întindeau mai departe decât ale oricărui Gardian, arcuindu-se cu eleganță. Capul lui neted se lăsase pe spate, iar degetele i se alungiseră, căpătând formă de gheare.

Din nou m-au uluit asemănările dintre demoni și Gardieni. Singurele diferențe erau culoarea pielii și lipsa coarnelor de pe capul unui demon.

Roth a zâmbit așa cum nu-l mai văzusem făcând-o niciodată. Valuri de răutate și de îndreptățită mânie se împrăștiau din trupul lui. Mă ducea cu gândul la un înger răzbunător, unul gata să tragă o mamă de bătaie.

A făcut un pas în față și în ochii lui s-au aprins luciri portocalii.

– Pregătiți-vă, sunt pe cale să torn cu foc și pucioasă peste fundurile voastre.

Și așa a făcut.

Un miros de sulf s-a revărsat în depozit, după care mingile de lumină portocalie care înconjurau mâinile demonului au țâșnit în sus, înfigându-se în cel mai apropiat Gardian. Acesta s-a aprins, urlând în vreme ce încerca să oprească flăcările. În doar câteva secunde, a fost înghițit de ele. S-a împleticit înapoi, ciocnindu-se de zidul depozitului. Focul s-a extins.

Cayman a interceptat doi Gardieni, iar Roth s-a năpustit în față, vârându-și pumnul drept în pieptul unui al treilea și scoțând de acolo ceva ce semăna mult cu o inimă. M-am strâns toată când l-am văzut aruncând organul și răsucindu-se către următorul Gardian, pe care l-a nimerit cu o brutală lovitură în gât.

Roth era formidabil… de-a dreptul înfricoșător.

Un vânt aprig s-a pornit și a risipit flăcările, iar un trosnet puternic a zguduit depozitul. Acoperișul a gemut și s-a scuturat, apoi s-a desprins, ca și cum cineva ar fi desfăcut o conservă de sardine. Bulgări de piatră carbonizată au căzut, doborând doi Gardieni și scoțându-i din joc.

Doamne Dumnezeule, mâna lui Roth era în toate? Acesta își croia drum spre mine. Cu atenția în altă parte, nu l-a văzut pe Gardianul care se apropia din spate. Eu m-am aruncat înainte, cu picioarele tremurând.

– Roth!

El s-a întors, în timp ce Donn se răsucea spre mine. Tânărul și-a azvârlit mâna și m-a apucat de

gât, după care m-a aruncat în spate, la vreo câțiva metri. Am căzut cu un vaiet și mi-am ridicat capul. Focul se cățăra pe ziduri, la centimetri distanță de fața mea. M-am smucit înapoi, împingându-mă cu tălpile goale în podea.

Deodată, două mâini m-au luat de umeri și m-au săltat în picioare.

– Te-am prins! a spus Dez.

Când m-a întors, l-am văzut pe Donn lungit cu fața în jos. Dez a frânt lanțurile, desprinzându-mi cătușele de la mâini și din jurul gâtului.

Un Gardian a scos un zbieret asurzitor, în vreme ce eu mă uitam în ochii lui Dez.

– Mu… mulțumesc!

El a dat din cap.

– Nu te poți întoarce în tabără. Înțelegi?

Mi se părea destul de evident.

– O să a-ai mari necazuri. Jasmine și gemenii…

– Nu-ți face griji în privința noastră.

Dez și-a mijit ochii și s-a avântat în aer, aterizând lângă Nicolai. Împreună, i-au forțat pe ceilalți Gardieni să se retragă.

Roth venea drept spre mine, dar mai era un Gardian între noi. Abbot s-a lăsat pe vine, în timp ce demonul a sărit în sus, desfăcându-și aripile. Nu știu ce m-a provocat, ce m-a împins să continui, dar ultimul strop de energie a explodat înăuntrul meu.

Am năvălit în calea lui Abbot, băgându-mă între el și Roth. Gâfâind și cu fața plină de cenușă, mi-am ridicat o mână tremurătoare.

– Nu.

Roth a aterizat pe podea, la doar câțiva centimetri înaintea mea, fiind cât pe ce să dea peste mine cu aripile lui tăioase ca briciul. Aerul s-a mișcat în spatele meu. Abbot se ridica de jos, iar expresia de pe chipul lui o reflecta pe cea a lui Roth. Privirile ni s-au întâlnit preț de o clipă și, cu toate că eram înconjurată de flăcări și fierbințeală, mi-au înghețat măruntaiele. Știam de ce

intervenisem, cel mai probabil salvându-i viața Gardianului. În furia lui, Roth l-ar fi omorât, însă Abbot mă crescuse, și asta… asta însemna ceva pentru mine.

Chiar dacă pentru el nu însemna nimic.

Ignorându-mi durerea din piept, m-am retras clătinându-mă și dând peste Roth. El m-a luat de mijloc, ajutându-mă să-mi păstrez echilibrul.

– Ți-a pus Dumnezeu mâna în cap! s-a răstit demonul la Abbot, în vreme ce brațul lui se strângea împrejurul meu. E pentru ultima oară.

Mușchii puternici ai picioarelor lui ne-au propulsat pe amândoi în aer. Am zburat sus, atât de sus, încât atunci când m-am uitat spre pământ, din depozit nu mai rămăsese decât o ploaie de flăcări și scântei.

CAPITOLUL 33

Am cam pierdut șirul lucrurilor, odată ce ne-am ridicat în aer, lăsând în urmă depozitul. Pâlpâiam ca un bec stricat.

La un moment dat, Roth a coborât pe un acoperiș, urmat în grabă de Cayman.

– Nu putem merge la Palisades, a spus conducătorul infernal. Dincolo de umerii lui, orașul scânteia precum o mie de stele. În mod evident, ei știu unde locuiești.

– Da, va trebui să-ți dau dreptate în privința asta.

Ochii lui chihlimbarii i-au fixat pe ai mei, ca un colac de salvare.

– Am nevoie să te ții tare. OK, piticot? O să te fac eu bine.

– Văd… iar suflete, am anunțat, căci, din nu știu ce motiv, mi se părea important să atrag atenția asupra acestui fapt.

Zâmbetul lui Roth era strâmb și lipsit de vlagă.

– Da? Îmi pare foarte bine, scumpo. Foarte bine. Imediat o să te instalezi comod. Tu doar rezistă.

Eram vag conștientă că vântul sufla din nou asupra mea. De data asta parcă n-au trecut doar câteva secunde până să ajungem la destinație. A durat o eternitate, și doi ani pe deasupra, până să aterizăm și să ne bucurăm de căldura plăcută a unei case. Voiam să întreb unde ne aflam, dar limba mi se lenevise.

Lui Roth îi bătea inima cu putere când a străbătut o încăpere slab luminată și m-a culcat apoi pe un pat ce mirosea a liliac. De îndată ce s-a îndreptat, o umbră i s-a desprins de pe braț și a trecut în pat, unde punctele au început să prindă contur.

Bambi s-a târât în sus pe saltea, până mi-a ajuns lângă șold. Și-a săltat capul și l-a pus pe coapsa mea. Mi-a mers până la suflet când și-a scos brusc limba despicată, salutându-mă în felul ei.

– Deschide ochii, Layla!

Credeam că-i aveam deschiși. Mi-am desfăcut pleoapele, clipind.

– Cum te simți? m-a întrebat Roth, mângâindu-mi cu o mână fruntea umedă.

Am evaluat starea în care mă aflam.

– Nu mă… doare așa tare.

Trăsăturile i s-au încordat, ca și cum ar fi primit o lovitură.

– Asta-i bine. S-a retras și s-a uitat peste umăr. Cayman?

Celălalt demon a făcut un pas înainte și mi-a coborât ușurel brațele pe lângă corp. Umorul care-i juca de obicei în privire lipsea cu desăvârșire.

– Sclipeț, a spus el, trecându-și degetele peste mâinile mele. A rămas în organismul ei și de-asta e blocată. Până nu-l elimină, n-o să se poată transforma în nimic.

Cum de știa? Cayman probabil că mi-a citit întrebarea în privire.

– Sunt pe aici de multă vreme, dulceață, și le-am cam văzut pe toate.

Eram nevoită să-l cred pe cuvânt. Roth mi-a mângâiat în treacăt pomeții.

– Astea sunt *urme de gheare*. Cayman, astea sunt urme de gheare!

– Știu, amice, dar nu-i cel mai grav lucru în clipa asta. Conducătorul infernal mi-a ridicat bluza. Asta… asta e problematică.

Un sâsâit a răsunat dinspre Roth.

– Fier.

– Da. Cayman m-a apăsat cu mâinile și abia dacă am simțit.

Am luat o mică gură de aer.

– Cred… cred că sunt pe moarte.

– Nu! a spus Roth cu patimă, de parcă acel simplu cuvânt ar fi putut să prevină inevitabilul. Nu ești pe moarte.

– N-arată bine, a zis Cayman. Sclipețul stă de mult timp în organismul ei.

Roth mi-a strâns mâna într-a lui și s-a tras mai aproape de mine. Cât timp a discutat cu Cayman, nu și-a desprins privirea de a mea, ceea ce era bine, căci, într-un fel, mă ancora de locul acela.

– Trei zile n-am reușit să dau de ea. Credeam că iar mă evită. Demonul părea copleșit de emoție. I-am dat mesaje și am sunat, dar…

Mi-aș fi dorit să-i spun că n-avea de unde să știe, însă Cayman vorbit înainte, în timp ce mâinile îi cădeau pe lângă corp.

– Asta nu-i bine.

– Nu zău! s-a răstit Roth. Mi-am dat seama, dar trebuie să rezolvăm problema.

Prietenul lui a scuturat din cap.

– Layla nu se poate vindeca, Prințe. Pricepi ce înseamnă? Rana e adâncă. O fi ea numai în parte demon, dar totuși fierul își face treaba, iar dacă ar fi fost om, atunci...

– Nu mai continua! a mârâit Roth, și ochii lui aurii s-au irizat. Trebuie să existe o soluție.

Cayman s-a ridicat și s-a retras în umbră, ca și cum ne-ar fi făcut loc… ca și cum i-ar fi acordat intimitate lui Roth. Am deschis gura, dar din ea a picurat sânge. Demonul s-a repezit să-l șteargă, după care mi-a cuprins cu grijă obrazul în palmă.

– N-o să las să se întâmple așa ceva. Trebuie să fie… Ochii i s-au aprins și s-a uitat peste umăr. Dacă s-ar hrăni? Ar putea s-o ajute?

– Nu știu, a răzbătut până la noi vocea lui Cayman. N-ar strica.

– Găsește-mi pe cineva! Pe oricine! i-a poruncit Roth. Nu-mi pasă pe cine, doar fă-o acum.

– Nu! am cârâit. Strângându-mi puterile, mi-am obligat buzele să se miște. Deja am provocat destule neajunsuri. N-o să mă… hrănesc. Orice… ar fi.

Frustrarea i-a schimonosit fața lui Roth.

– Trebuie. O s-o faci. Nu mă interesează cât de mult obiectezi. N-o să te las să mori.

Mi se părea ciudat că se lupta atât de mult, având în vedere că fusese trimis la suprafață pentru a mă elimina, în caz că s-ar fi dovedit că le stăteam în drum. Dar nu era momentul să-l descifrez pe Roth. Pieptul mi s-a ridicat violent.

– Nu-mi face asta. Te rog. Te rog… nu mă… forța. *Te rog*!

El a scuturat din cap.

– Layla…

– Nu… nu-mi face asta.

Chipul i s-a deformat, pielea i s-a subțiat și am realizat că era la un pas de a se transforma. S-a aplecat spre mine și, lipindu-și fruntea de a mea, mi-a luat ambele mâini într-ale lui.

– Nu mă obliga să stau aici și să mă uit cum mori! *Tu* să nu-mi faci *mie* una ca asta.

Amărăciunea mi s-a ridicat în gât, aproape biruindu-mă, și cu toate că spusele lui mă zăpăceau, n-aveam încotro. Poate că nu știam cum de răpisem celelalte suflete, dar n-aveam de gând să rănesc în mod deliberat pe cineva.

– Vrei să mori? m-a întrebat el încet. Asta vrei?

– Nu. Nu vreau, dar n-o să condamn o altă… persoană la iad… ca să trăiesc eu.

Un fior l-a scuturat pe Roth, care a tras cu greu aer în piept.

– Of, Layla! a spus el cu tristețe. Nu pot lăsa să se întâmple așa ceva. După ce o să se termine cu toate, n-ai decât să mă urăști, dar o să fii în viață.

Mi-a stat inima în loc și am dat să protestez, însă a intervenit Cayman.

– Stați! S-ar putea să mai fie ceva.

Roth s-a îndreptat și l-a privit peste umăr.

– Detalii! Bagă viteză!

– Ce zici de vrăjitori? a zis conducătorul infernal, apropiindu-se de pat. Ăia care o venerează pe Lilith. Ar putea fi dispuși să facă ceva pentru a-i salva fiica.

Roth a căscat larg ochii.

– Crezi că ei ar avea o soluție?

– Cine știe de ce sunt în stare ciudații ăia, dar merită încercat.

– Du-te! a zis Roth, cu asprime. Dacă pot s-o ajute, dă-le orice vor! Orice!

Cayman s-a codit o clipă.

– Orice?

– *Du-te*!

Și Cayman s-a dus. Puf! N-a mai fost. Roth și-a îndreptat din nou atenția asupra mea.

– Dacă n-o să meargă, atunci o să aduc aici pe cineva și o să te hrănești.

Am vrut să-l contrazic, însă m-am uitat în ochii lui și am înțeles că n-avea niciun rost. Și Roth a înțeles asta. Dacă tentativa cu vrăjitorii urma să eșueze, nu avea să ne mai rămână timp pentru altceva.

Roth și-a lăsat bărbia în piept, a inspirat adânc și mi-a ridicat mâinile către buzele lui, pentru a-mi săruta încheietura fiecărui deget.

– Ai mâinile atât de reci!

Am clipit încet. Erau foarte multe întrebări pe care aș fi vrut să i le pun, însă fiecare răsuflare necesita o mulțime de energie.

– Cum a început totul? s-a interesat el, înălțându-și spre mine privirea chinuită.

– Zayne… Zayne m-a sărutat, am șoptit și i-am văzut pupilele dilatându-se. O mai făcuse… și altădată, fără să se întâmple nimic, dar…

Roth și-a frământat buzele.

– Deci pentru că idiotul te-a sărutat, ai fost acuzată că l-ai atacat?

Am închis ochii, concentrându-mă asupra cuvintelor.

– E mai mult… decât atât, dar Zayne… se simte bine. Acum.

– Sincer să fiu, în clipa asta mă doare-n cot de el.

Aș fi râs, dacă aș fi putut.

– Deschide ochii, Layla!

De data asta mi-a luat mai mult.

– Sunt… obosită.

El a înghițit în sec.

– Știu, scumpo, dar trebuie să ții ochii deschiși.

– Bi… ne.

Un mic surâs s-a ivit pe figura lui, mai mult o grimasă decât altceva. Mi-a luat mâinile în poală, ținându-le strâns.

– Zici că te-a mai sărutat și nu s-a întâmplat nimic? Când m-a văzut că dau din cap în semn de încuviințare, a mormăit o înjurătură. Ar fi trebuit să știu.

Nu prea țineam pasul cu partea asta.

– *Bambi*! Dintr-odată lucrurile i-au devenit clare și chipul i s-a luminat când s-a uitat la șarpele care se încolăcise lângă șoldul meu. Știam că s-a legat de tine ca spirit demonic. Asta am și vrut de la ea, astfel încât să te poată apăra la nevoie, dar nu mi-am dat seama că o s-o facă la un asemenea nivel. Însă acum are sens. Poți să vezi din nou sufletele, nu?

– Da.

– Din cauza ei. Acum nu stă pe tine, dar cât a stat, s-a legat de tine și ți-a schimbat abilitățile, le-a influențat. Spiritele pot să facă asta, ceea ce îmi închipui că e valabil cu atât mai mult în cazul celor pe jumătate demoni. Credeam că doar o să te facă mai puternică. Habar n-am avut că o să-ți poată afecta capacitatea de a te controla, când iei un suflet.

Am închis ochii, lăsând ca vorbele lui să mi se aștearnă în minte. Așadar nu sentimentele mele pentru Zayne mă împiedicaseră să-i sorb sufletul, funcționând precum un soi de scut cosmic. Ci Bambi, un spirit demonic. Dezamăgirea mi s-a strâns ca un nod crâncen în stomac, dar cel puțin acum știam cum de reușisem să-l sărut. Și îmi explicam de ce capacitățile mele o luaseră razna. Măcar în parte. Poate că puterile lui Bambi îmi afectaseră felul de a mă hrăni, permițându-mi să le fur sufletele lui Dean și Gareth. Singura deosebire

apărea atunci când șarpele era sau nu pe trupul meu. Și cele petrecute cu Maddox și cu ferestrele… se putea ca Bambi să-mi fi influențat din nou capacitățile. Sau poate că atunci se adeverise temerea lui Abbot, aceea că puterile mi se schimbau pur și simplu. Ceea ce ar fi însemnat că în tabără nu era niciun duh, o veste probabil proastă pentru mine.

În primul caz, dacă Bambi nu s-ar fi legat de mine, nu s-ar mai fi întâmplat nimic. Totuși nu puteam să mă supăr. Șarpele îmi salvase viața în seara în care mă întâlnisem cu Tomas. Ce nu pricepeam era motivul pentru care Roth își dorise ca ea să se lege de mine.

– Dacă aș fi știut, te-aș fi forțat s-o păstrezi, a spus el încet. Nu te-aș fi lăsat niciodată să cobori din liftul ăla, dacă aș fi avut idee cât de mult te afecta Bambi.

L-am privit surprinsă. El s-a lăsat pe spate, cu ochii plini de o sinceritate pe care n-o mai avuseseră înainte.

– Drace! a zis în șoaptă. Am făcut totul varză.

Cayman s-a întors brusc în cameră, iar Roth l-a fixat intens cu privirea.

– Te rog, spune-mi că ai ceva!

– Am. Bărbatul s-a apropiat de pat, ținând în mâini un mic flacon. Nu există nicio garanție, dar e cel mai bun leac pe care mi l-au putut da, și nici măcar nu vrei să afli ce-a trebuit să le promit ca să-l obțin.

– Nu-mi pasă ce-a trebuit să le promiți. Roth s-a ridicat, lăsându-mi cu grijă mâinile pe pat. A luat flaconul de la Cayman. O-ho, probabil că o să-ți pese mai târziu! Dar e un subiect de discutat după ce toate vor fi trecut, nu?

Un sentiment de neliniște a prins contur în stomacul meu, însă Roth deja deșurubase flaconul.

– Ce-i asta? a întrebat.

– Un fel de fiertură care ar trebui să anuleze efectele sclipețului și, tehnic vorbind, să accelereze

procesele naturale de vindecare ale organismului ei.

Cayman a făcut o pauză.

– Mi-au zis că o s-o adoarmă și să nu ne speriem dacă-și pierde cunoștința.

Roth a dat din cap și s-a așezat iar lângă mine. Nu mai conta dacă leacul era cine știe ce păcăleală din partea sabatului. Oboseala tot creștea în mine, și încă repede. Simțeam un junghi înghețat de groază, deoarece îmi dădeam seama că, fără glumă, eram pe moarte. Și zău că nu voiam să mor. L-am lăsat pe Roth să mă salte suficient cât să-mi poată turna pe gât conținutul flaconului.

M-am înecat. Chestia aia avea un gust oribil, însă Roth mi-a ținut-o la buze, mișcându-și degetul mare în sus și în jos pe gâtul meu, silindu-mă s-o înghit toată.

– Îmi pare rău. Știu că e rea la gust, dar aproape că s-a terminat.

După ce am golit flaconul, m-a întins la loc, cu capul pe pernă.

– Dacă n-o să meargă, o să rad tot sabatul de pe fața Pământului! a spus Roth și un mușchi i-a tresărit în dreptul maxilarului. Sper că sunt conștienți de treaba asta.

– Cred că sunt.

Cayman s-a retras, în vreme ce Roth își îndrepta iar atenția spre mine.

– Eu o să… ăă, o s-o șterg puțin.

Roth nu l-a băgat în seamă. În schimb, s-a transformat și s-a lungit lângă mine. Picioarele parcă îmi erau făcute din plumb lipit de oase. Am rotit puțin capul și am întâlnit privirea demonului. Am priceput că se gândea la același lucru ca și mine.

Poate că ideea lui Cayman și poțiunea vrăjitorească a sabatului veniseră prea târziu.

– Acum vreau doar să te țin în brațe, a zis el cu glas răgușit. E tot ce vreau.

Mi s-a strâns inima. Dacă îmi expirase timpul, atunci și eu îmi doream același lucru. Nu voiam să mă duc singură. Și mai era ceva, dar abia dacă reușeam să-i analizez semnificația. Buzele mele au format un „OK“, dar îmi trebuia prea multă energie ca să vorbesc.

El m-a cuprins în brațe și trupul lui mi-a transmis o căldură plăcută. După câteva momente, n-am mai putut să-mi țin ochii deschiși. Teama s-a domolit, pe măsură ce o pace lină se revărsa asupra mea. Dacă așa arăta moartea, atunci nu era prea rea. Într-adevăr semăna cu somnul.

Roth și-a strâns brațele împrejurul meu, apoi și-a încolăcit trupul lângă mine, cuibărindu-mi picioarele între ale lui și capul sub bărbie. A tras aer în piept. Eu am făcut același lucru și m-am adâncit mai tare în beznă.

– Layla?

Aș fi vrut să-i răspund, dar nu mai eram capabilă. Abisul mă chema și nu putea fi refuzat.

– Mă auzi? Vreau să știi ceva, a spus el, cu o voce aspră și îngroșată, ce părea să vină de undeva de foarte departe, însă plină de insistență. Te iubesc, Layla! Mă auzi? Te-am iubit din prima clipă în care ți-am auzit glasul și o să te iubesc în continuare. Orice ar fi. Te iubesc!

CAPITOLUL 34

Ieșirea din abis a fost un proces de proporții legendare. Degetele de la mâini mi-au tresărit pe lângă corp. Cele de la picioare mi s-au chircit. Mireasma dulce a ceva sălbatic și aromat plutea în jurul meu. Nu m-ar mira să fi trecut ore întregi din secunda în care creierul meu a început să trudească și până când am deschis ochii.

Am clipit și m-am trezit holbându-mă la un piept lat. Un piept gol. Un piept gol de bărbat. Gândurile îmi erau încețoșate cu privire la orice, dar îmi aminteam vag tot ce se petrecuse. Oare murisem? Căci n-ar fi fost o viață de apoi prea urâtă. Dar nu, durerea adâncă și neîntreruptă din trup m-a făcut să înțeleg că eram cât se poate de vie.

Mâinile îmi stăteau strânse lângă un abdomen tare, odihnindu-se alături de capul unui superb dragon cu solzi verzi.

Roth.

El stătea cu un braț întins peste șoldurile mele, iar cu celălalt vârât pe sub umerii mei. O mână îi era adânc îngropată în părul meu. Pieptul i se ridica și cobora într-un ritm constant. Am simțit-o și pe Bambi stând culcată de cealaltă parte a mea. Ce… sendviș ciudat formam toți trei!

„Orice ar fi. Te iubesc!“

O fierbințeală usturătoare mi-a inundat obrajii și mi-a curs din belșug pe gât. Probabil că imaginația îmi azvârlise acele cuvinte. Demonii nu iubeau așa. Nici măcar cei ca Roth, care erau în stare de niște treburi de-a dreptul ne-demonice. Dar mi-am amintit sunetul deznădejdii lui.

Mi-am înălțat doar un pic capul. Gene dese și negre îi fluturau deasupra obrajilor. Buzele îi stăteau ușor despărțite. În somn, trăsăturile lui aveau o tinerețe și o vulnerabilitate care nu se zăreau niciodată când era treaz.

Arăta ca un înger.

Nu știu cât am stat acolo și m-am zgâit la el, dar probabil a trecut suficientă vreme, încât să se poată adeveri că eram complet dusă. Totuși răgazul mi-a fost util. Eram vie și, cu excepția durerii din corp, aveam impresia că scăpasem nevătămată. Sclipețul îmi ieșise din organism, iar rana de pe burtă mi se vindecase în cea mai mare parte. Cât ai zice pește, urma să mă ridic și să umblu pe picioarele mele.

Însă totul se schimbase. Se schimbase atât de mult, încât nu reușeam să percep cu adevărat cât de diferită avea să-mi fie viața din acel moment. Era imposibil să mă mai întorc în tabără. Nici nu voiam, nu după ce-mi făcuse Abbot: cușca, depozitul din centrul orașului… În niciun caz nu m-aș mai fi întors. Iar dacă n-ar fi intervenit Dez și Nicolai, mi-aș fi pierdut viața… și tocmai asta își dorise Abbot. La fel cum și tatăl meu biologic mă voise moartă. Da, mă durea, și mușcătura nu trecea. Dar nu puteam să stărui asupra senzației.

Refuzam să mă mai gândesc la Elijah și Abbot.

Școala? Avea să-mi fie interzisă. Cu sau fără Bambi, primejdia era prea mare. Nu-mi permiteam să-mi asum riscul de a mai infecta pe cineva, mai ales că n-aveam idee cum o făceam. Nu aveam habar ce urma să se întâmple cu mine, însă știam că nu puteam să rămân acolo. Gardienii aveau să pornească pe urmele mele. La fel și iadul, odată ce s-ar fi aflat că eu eram răspunzătoare de toate. Iar probabilitatea de a-l mai întâlni pe Zayne părea firavă, ceea ce mă sfâșia de parcă aș fi fost înjunghiată încă o dată. Abia dacă reușeam să-mi amintesc o perioadă trăită fără el, iar acum aveam de înfruntat tot timpul care-mi mai rămăsese pe Pământ fără să-l revăd. Asta… asta urma să mă ucidă, mai ales că-mi dădeam seama ce-i făcusem. Nu puteam să sper decât la o confirmare adevărată a faptului că el era bine. Întreaga viață mi se modificase, dar, cumva, urma să supraviețuiesc. Trebuia s-o fac.

Genele lui Roth au fremătat, apoi s-au ridicat, dezvăluind doi ochi aurii, luminați de ușurare. El a deschis gura, și-a umezit buzele, dar n-a spus nimic. Ne-am privit țintă unul pe celălalt și, în momentul ăla, în acel pat, înlănțuiți într-o strânsă îmbrățișare, nu mai eram decât noi doi și nimic altceva.

Pe urmă el și-a ridicat brațul de pe șoldurile mele și mi-a atins obrazul cu vârfurile degetelor.

– Urmele de gheare s-au vindecat, a spus. Au rămas doar niște dungi de un roz șters. Cine te-a zgâriat?

Nici gând să-i spun. În tăcerea care s-a lăsat, el și-a coborât vârfurile degetelor peste gâtul meu, făcându-mă să tremur.

– Lanțul ți-a lăsat un semn.

– Da, am șoptit.

Lui Roth i s-au dilatat nările.

– O să-i omor pe toți!

Eram convinsă că vorbea serios. M-am întins și i-am cuprins încheietura cu mâna.

– Nu cred că e… necesar.

– Ei ți-au făcut asta, a spus, curbându-și buzele. Cred că e absolut necesar.

Mi-am lăsat mâna în jos, am scuturat din cap și am dat să-i explic că mă simțeam bine, dar, de fapt, nu era nici pe departe așa. Da, trăiam și respiram, dar „bine“ nu se găsea în dicționarul meu.

– Chestia pe care ne-a… dat-o sabatul? L-am auzit bine pe Cayman? am întrebat în schimb. Acum li se datorează ceva?

O sprânceană neagră i s-a ridicat când Roth și-a dus degetul spre curbura claviculei mele.

– Acum nu există nici măcar o fărâmă din ființa mea care să dea două cepe degerate pe problema asta.

Surprinsă, am izbucnit într-un hohot de râs, care a sunat uscat și răgușit.

– Bine.

– O să mă ocup de ei mai târziu. Apoi s-a uitat din nou la mine, la fel cum o făcuse când deschisese ochii.

Am descoperit că mi se tăiase răsuflarea și că mușchii bazinului mi se încordaseră. Propriile reacții m-au nedumerit, ba chiar m-au speriat, căci mă mai prăbușisem o dată în acea privire și cu greu ieșisem la suprafață.

Dar el a fost primul care și-a întors privirea.

– Vrei să încerci să te ridici?

Mi-am dres vocea.

– Da. Aș putea… aș putea să mă spăl. Trebuia s-o fac. Aveam hainele murdare și lipite de mine. Numai Dumnezeu știa când făcusem ultima oară un duș. După ce a gonit-o pe Bambi, Roth m-a ajutat să mă ridic în capul oaselor. Șarpele s-a târât până la capul patului și ne-a urmărit de acolo. Când mi-am așezat picioarele peste marginea patului, Roth a încremenit.

Stătea drept, ținându-mă de brațe, și, dintr-odată, era în genunchi înaintea mea. Îngrijorarea mi-a crescut brusc.

– Roth…

– Sunt bine.A închis ochii, lăsându-și mâinile să-i alunece spre ale mele.

– Sincer, n-am știut dacă leacul vrăjitorilor o să funcționeze. Când ai închis ochii, am crezut… A tușit ușor. N-am avut habar dacă o să-i mai deschizi vreodată.

Un nod mi s-a format în gât și n-am mai putut decât să-i strâng mâinile. El a scuturat din cap.

– Nu mă mai puteam gândi decât la toate minciunile pe care ți le-am zis și la faptul că o să mori fără să afli adevărul.

Mi-am amintit acele vorbe pe care mi le închipuisem și inima mi s-a poticnit. Am deschis gura, însă el s-a aplecat spre mine. Eliberându-mi mâinile, a făcut un gest la care nu m-aș fi așteptat niciodată.

Roth și-a pus capul în poala mea, la fel cum făcuse Bambi mai devreme, și a scos un oftat obosit.

Mâinile mi-au înlemnit deasupra capului său. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, fără să știu precis de ce. M-am uitat în sus, spre locul în care o rază de lumină se strecura pe sub jaluzele, aruncând o aură peste spinarea lui Roth.

– Când m-am întors la suprafață și m-am dus în tabără, ca să discut cu Gardienii, Abbot m-a întâmpinat primul, afară, înainte să ieși tu.

Până aici nimic nou, dar simțeam că mai urma ceva.

– Nici n-am apucat să casc gura, nici n-am apucat să-i zic de ce ne aflam acolo, că Abbot m-a și prevenit să stau departe, a spus Roth, pe un ton calm și neutru. Nu de proprietatea lui, ci de tine. Și, știi, l-am înțeles. Puteam să pricep de ce nu te voia pe lângă mine. La urma urmei, sunt Prințul Moștenitor al Iadului, nu regele băieților primiți cu brațele deschise prin case. Mai ales prin case de Gardieni.

În timp ce vorbea, mi-am lăsat mâinile pe capul lui și i-am răsfirat părul cu degetele. O emoție profundă s-a stârnit într-un colț al pieptului meu, gâtuindu-mă.

Roth s-a întors înspre mângâierea mea precum un motan care se alintă, căutând mai multe dezmierdări.

– Dar nu era vorba doar despre atât. Abbot aflase deja ce se petrece cu tine sau ce s-ar fi putut petrece, după ritualul lui Paimon. Credea că influența mea ar sprijini procesul, ar scoate la iveală latura ta demonică. Și își dăduse seama, bănuiesc… bănuiesc, că niciodată n-o să fiu în stare să fac lucrul pentru care fusesem trimis pe Pământ. Nu te voia cu mine. Nu ne voia împreună.

Instinctiv, am știut că *împreună* nu însemna să fim în aceeași cameră, ci un lucru mai… profund, mai intim. Degetele mi-au înțepenit.

– Ce… ce-a făcut?
Un alt oftat s-a înălțat din pieptul lui.
– Mi-a zis să nici nu-mi treacă prin minte să umblu după tine și, inițial, am râs, spunându-i că eu n-o să renunț. Din momentul în care am fost tras afară din adâncuri, am pornit spre tine, și nu pentru că așa mi s-a ordonat. Nu din motivele la care te gândești tu. Amenințarea lui Abbot nu însemna nimic, însă…
Pieptul mi se ridica și cobora cu brutalitate.
– Dar el știa… știa cum să mă facă să păstrez distanța. Furia i se strecurase deja în tonul vocii. Nu m-a amenințat pe mine. Te-a amenințat pe tine.
– Oh, Doamne… Mi-am retras mâinile, lipindu-mi-le de buze. Știam, în mod evident, că acum Abbot nu-mi mai era prieten, dar încă de pe atunci?
– Mi-a zis c-o să… c-o să te ia și o să te ascundă de mine. Când m-a auzit trăgând brusc aer în piept, a bombănit o înjurătură. Vorbea serios, Layla! Și nu eram dispus să risc. Lucrurile pe care ți le-am spus în seara aia… n-am vrut să le zic.
M-am uitat la capul lui plecat și buzele mi s-au mișcat în dosul mâinilor, însă nu mi-a ieșit niciun sunet. Erau atâtea lucruri pe care Roth mi le spusese de când se întorsese, afirmații vagi, care n-avuseseră niciun sens până acum.
El și-a ridicat capul, privind în jos spre mine.
– Și sunt al Dracului de sigur că nu te-am folosit ca să-mi ușurez plictiseala, Layla. N-am vrut să te resping, dar nu puteam să fiu motivul pentru care tu să ai de suferit. *Refuzam* să fiu.
– Of, Roth… am șoptit.
Acesta… niciodată nu mă așteptasem ca acesta să fie motivul pentru care Roth cârmise la o sută optzeci de grade în privința sentimentelor lui față de mine.
– Voiam să fiu cu tine, dar…
Încercase să mă ocrotească. O gaură mi s-a căscat în piept, la fel de șocantă ca rana care acum

mi se vindeca pe abdomen.

– Îmi pare rău. Până la urmă totul a fost în zadar, însă nu mă pot întoarce. A continuat să mă fixeze, înclinându-și capul într-o parte. Știu că asta nu schimbă suferința prin care te-am făcut să treci. Pur și simplu am vrut să afli adevărul și faptul că eu…

Am înțepenit, așteptându-l să termine ce avea de spus și întrebându-mă dacă urma să rostească acele cuvinte pe care mi se păruse că le aud din partea lui, înainte să-mi pierd cunoștința, însă el n-a continuat. Mă cerceta de parcă se aștepta să nu mă mai vadă niciodată.

Atunci mi-a venit un gând și a trebuit să întreb.

– Era… era și Zayne acolo, afară, când Abbot ți-a zis toate chestiile astea?

În ochii lui chihlimbarii spumegau o duzină de nuanțe amețitoare de auriu.

– Contează?

– Da, am șoptit. Categoric conta dacă Zayne știuse de ce Roth îmi întorsese spatele, dacă el aflase adevărul și nu mi-l spusese.

Multă vreme el nu mi-a răspuns, și un ghimpe de spaimă s-a înfipt în mine.

– Asta nu schimbă nimic, Layla. Nu cu adevărat, pentru că, orice s-ar fi întâmplat, el… el ar fi procedat la fel dacă ar fi fost în locul meu. Privirea i s-a umplut de un respect amestecat cu invidie. Știu asta.

Prea multe mi se învârteau prin cap. Am rămas așezată acolo preț de câteva momente, absolut uluită. Creierul mi se prăjise. Complet!

Roth a schițat un zâmbet în timp ce se ridica în picioare, trăgându-mă de brațe.

– Haide! Hai să te spălăm!

Când m-a ridicat, eram în mod oficial pe pilot automat. Primul meu pas a fost un eșec. Picioarele îmi dârdâiau precum ale unui mânz abia născut.

– O să te țin eu, a zis Roth, sprijinindu-mă. Mereu.

„Mereu.“ Cuvântul a țopăit prin mine ca o minge de ping-pong. După ce m-a condus până la baie, s-a dus să ia niște haine curate din dormitor. Baia era frumoasă, spațioasă, cu o cadă destinată relaxării și o cabină de duș separată. Mi-am surprins imaginea în oglindă. Ochii îmi apăreau prea mari pe chipul palid. Ghearele lui Zayne lăsaseră în urmă zgârieturi de un roz spălăcit. O vânătaie de culoarea căpșunii îmi înconjura gâtul. Mi-am desprins hainele de pe mine și m-am uitat pentru întâia oară la rană.

M-am cutremurat.

Peticul de piele de deasupra buricului era sănătos, roz și încrețit. Dacă aș fi fost om, aș fi murit din pricina hemoragiei, înainte ca Nicolai și Dez să intervină. Cu mâini tremurânde, mi-am scos toată îmbrăcămintea murdară și am pornit dușul. Am stat sub apă până când au început să mi se înmoaie picioarele, adică doar câteva minute.

Mâzga, sudoarea, sângele și alte lucruri la care nici nu voiam să mă gândesc s-au spălat toate. Pășind nesigur, m-am înfășurat într-un prosop și am încercat să-mi șterg cea mai mare pare a umezelii din păr. Am renunțat după câteva secunde.

S-a auzit o bătaie în ușă.

– Arăți decent?

– Da.

Roth a intrat ținând în mâini un mic teanc de haine.

– Sunt niște pantaloni de trening de-ai mei și o bluză călduroasă.

– Mersi.

S-a uitat la mine cu o insistență care a făcut să mi se înroșească urechile. Apoi și-a trecut o mână prin părul răvășit, s-a răsucit și s-a întors în dormitor.

– Te aștept afară. Anunță-mă când ești gata.

Răsuflând lent, m-am îmbrăcat cu hainele primite de la el și imediat am fost învăluită de

parfumul lui. Roth a revenit și m-a ajutat să șchiopătez până la pat. Eram atât de obosită, încât atunci când capul mi-a căzut pe pernă, am știut că n-o să mă mai clintesc o bună bucată de vreme.

Roth a luat loc lângă mine și a scos un telefon.

– O să comand ceva de mâncare. Trebuie să mănânci.

Nu mi-era foame, dar era amabil că se oferise. Mi-am rotit ochii prin dormitorul încăpător. Era mobilat elegant.

– A cui e casa asta?

El și-a ridicat privirea de la mesajul pe care-l scria în telefon.

– Știi, habar n-am cine a deținut-o la început, dar în ziua de azi e proprietatea demonilor. Uneori vin aici când vreau să scap de oraș. La fel și Cayman.

O uriașă parte din mine nu voia să afle ce se întâmplase cu proprietarii inițiali.

– Unde suntem?

Roth și-a băgat mobilul în buzunar, după care și-a trecut mâna peste pieptul gol.

– Suntem de cealaltă parte a râului. Nu în apropierea taberei. Pe malul opus, în Maryland. Aici ne aflăm în siguranță. Niciun Gardian n-o să ne găsească.

Gânduri urâte și dureroase mi s-au furișat în minte, dar le-am alungat.

– Unde-i Bambi?

– Actualmente stă încolăcită pe piciorul meu. M-am gândit că ți-ar prinde bine puțin spațiu.

– Ah! Mi-am făcut de lucru cu marginea păturii. Când mi-am ridicat ochii, el mă fixa iar. Mi s-a tăiat răsuflarea. Roth s-a aplecat peste gambele mele.

– Mâncarea o să vină în curând. Ce-ar fi să te odihnești puțin? Te trezesc eu când ajunge.

Eram epuizată, dar somnul avea să fie greu de prins.

– Nu pot.

El a tăcut preț de câteva clipe.
– La ce te gândești?
– La prea multe lucruri, am recunoscut, cu ochii pironiți în tavan. N-o să pot sta aici.
– Ba poți să stai aici cât poftești.
Buzele mi s-au întins într-un mic surâs.
– Mulțumesc, dar știi… știi că n-am cum. Trebuie să plec. Habar n-am încotro, dar trebuie să mă duc undeva… undeva unde să nu fiu pe lângă oameni sau Gardieni. Cel puțin până când îmi dau seama cum infectez lumea.
– Îmi spui când și unde vrei să mergi, și o să plecăm împreună.
Mi-am întors privirea spre el.
– Tu nu poți să vii cu mine.
Roth s-a încruntat.
– Și de ce nu?
– Ți s-a ordonat să mă elimini. Dacă plecăm împreună ar însemna să-ți pun o țintă pe spate.
El și-a arcuit o sprânceană.
– Ți se pare că-mi pasă? În plus, sunt aproape sigur că deja am nesocotit ordinele directe ale Șefului. Și în niciun caz n-o să te las să fugi de una singură. Nici vorbă! Ai nevoie de un tovarăș. Ai nevoie de ajutor.
– Roth…
– Uite ce-i, n-o să faci nimic pe cont propriu. Sunt parțial vinovat de încurcătura în care ai intrat. N-am fost sincer cu tine în privința multor rahaturi. Și-a împins bărbia în afară. Și știu că lucrurile s-au… stricat între noi. Pur și simplu știu. Chiar dacă mi-ai spune că preferi să călărești un picior de Târâtor decât să mă ierți, eu tot o să fiu lângă tine.
M-am împins în coate.
– Intenționezi să te ridici împotriva iadului? A șefului tău?
El a ridicat din umeri, rânjind.
– Da.
– De ce ți-ai asuma un asemenea risc?

Roth s-a uitat în ochii mei.
– Știi de ce. În adâncul sufletului tău, știi de ce.

CAPITOLUL 35

Am avut nevoie de încă o zi și jumătate pentru ca trupul să mi se refacă. În vremea asta, Roth mi-a devenit un fel de partener. La fel și Cayman. Cei doi m-au distrat, silindu-mă în același timp să stau în pat.

Așa am ajuns să văd toate filmele cu Will Ferrell existente pe piață.

Toți trei am pus la cale ce urma să facem de atunci încolo. Din câte ne dăduserăm seama, eu trebuia să mă fi aflat în repetate rânduri pe lângă cei afectați, de vreme ce, în mod evident, nu-l sărutasem pe niciunul dintre ei. Asta avea sens pentru răposații pe care-i știam (Dean, Gareth), dar nu la fel de mult în cazul femeii din Palisades și al celor cu nume și figuri necunoscute nouă. O grămadă de lucruri erau ilogice, dar pe cine să fi putut întreba?

Era o bucurie, o ușurare, să am un soi de plan, chiar dacă nu cel mai detaliat sau mai bine chibzuit. Dar în momentele de liniște, când Roth era plecat sau Cayman adormea în fotoliul lui, nu puteam să nu mă gândesc la tot ce pierdusem.

Și pierdusem multe.

Deși, până la urmă, Gardienii se întorseseră împotriva mea, ei fuseseră clanul meu și singura formă de familie pe care o avusesem vreodată. Îl pierdusem pe Zayne, dar dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, presimțisem că așa o să se întâmple cu mult timp înainte de fatalul sărut. În realitate, îl pierdusem atunci când acceptasem să înceapă o relație între noi, deoarece știusem cum o să se sfârșească. Cu Zayne având de suferit. Acum se duseseră și prietenia noastră, și tot ce avuseserăm mai profund între noi, iar el probabil că mă disprețuia, din moment ce-l luasem drept hrană. Cu siguranță era scârbit, căci se încrezuse în mine și eu îi trădasem încrederea la un nivel ce mergea dincolo de un sărut cu un alt băiat.

Aproape că-l omorâsem.

Suferința pierderii lui nu se domolise și mă îndoiam că avea s-o facă vreodată. Era ca și cum mi-aș fi pierdut o mână sau un picior.

Iar prietenii mei? Sam? Stacey? Nici la ei nu puteam ajunge și n-aveam habar dacă fuseseră infectați la rândul lor, doar că fără să fi manifestat încă simptomele specifice. Și mă obseda faptul că nu știam. Doamne, erau atâtea încurcături!

În asemenea clipe negre, cum erau cele de față, îmi venea să mă fac ghem și să involuez în ceva complet inutil. Aveam șaptesprezece ani și, într-un fel, viața mea practic se sfârșise. Poate că mă aștepta una complet nouă, dar una pe care niciodată, absolut niciodată, nu plănuisem s-o am.

Roth a intrat țanțoș în living, aducând un castron de pufuleți cu aromă de brânză. S-a trântit lângă mine pe canapea, s-a uitat lung la mine, apoi și-a azvârlit în gură un pumn de bunătăți brânzoase. Numai el reușea să mănânce un aliment care făcea atâta mizerie, și totuși să arate sexy.

Al naibii demon!

Situația… situația era tensionată între noi. Se spuseseră multe și multe rămăseseră nespuse. Într-un fel sau altul, el dăduse toate cărțile pe față și încă nu eram convinsă că acele vorbe dureros de frumoase pe care mi le adresase nu fuseseră rodul imaginației mele. Pur și simplu nu știam ce să fac cu ele, dacă să le dau crezare sau măcar să le îngădui un loc în inima mea. Pentru că în inima și în capul meu era o vraiște.

– Care-i faza? m-a întrebat, întinzând mâna în castron și luând un pufuleț ceva mai mare.

Am ridicat dintr-un umăr, aruncând o privire spre Cayman, care se holba la ecranul televizorului. Începuse *Elf*.

Roth mi-a oferit pufulețul cu brânză. L-am luat și mi l-am aruncat în gură. Mi-au căzut firmituri în poală. Of! El n-a zis nimic și am înțeles că aștepta.

Mi-am strâns genunchii la piept și mi-am sprijinit bărbia pe ei.

– Vreau s-o văd pe Stacey.

Buzele lui s-au strâmbat într-o încruntătură.

– Nu cred că-i o idee înțeleaptă.

– Trebuie să mă întâlnesc cu ea și cu Sam. Simt nevoia să mă asigur că nu i-am infectat, am explicat.

În mod surprinzător, Cayman devenise atent la noi.

– Acum că pot să văd din nou aurele, o să-mi dau seama.

– Apropo de văzut aure, a început Roth. Vreau s-o iei pe Bambi înapoi. S-ar putea să-ți zăpăcească abilitățile, dar te face mai puternică.

Și eu voiam s-o iau înapoi, poate chiar aveam s-o fac, însă nu înainte de a descoperi dacă ea îmi făcea capacitatea de a sorbi suflete să urce la grad de terminator.

– Până la urmă o s-o iau, însă cred că e important să pot vedea suflete.

– Este, a spus Cayman, întinzându-se ca o pisică. Dar să mergi să-ți vezi prietenii e o prostie. Gardienii, clanul tău, o să se aștepte la așa ceva.

Am rămas fermă pe poziție.

– Poate. Totuși trebuie s-o văd măcar pe Stacey. E cea mai bună prietenă a mea. Trebuie să aflu dacă i-am făcut cumva vreun rău. Nu… nu pot continua fără să știu.

Cayman și-a dat ochii peste cap.

– Uneori mă întreb dacă nu ești în parte om.

– Taci din gură! i-a spus Roth, trecându-și o mână peste maxilar. OK. Pricep. O să ne ocupăm de asta, dar trebuie să fim rapizi și atenți. Și pe urmă trebuie să hotărâm încotro o să ne ducem.

Ușurată, mi-am slăbit strânsoarea în care-mi țineam picioarele. Dacă l-aș fi putut vedea pe Zayne… Dar nu era cu putință. Și nu avea să mai fie vreodată. Stând în fața noastră, Cayman a oftat.

– Că tot veni vorba despre mers undeva, aud că în Hawaii e destul de mișto. Nu știu ce părere aveți voi, dar mie mi-ar prinde bine o vacanță pe plajă.

Am mers acasă la Stacey în ziua următoare, o zi de vineri. Mama ei fiind plecată și frățiorul ei mai mic stând la creșă până cel puțin la ora cinci după-amiază, puteam să ne furișăm înăuntru și s-o așteptăm acolo.

Când spun „să ne furișăm“, mă refer la faptul că am înhățat cheia de rezervă, pe care Stacey o lăsa mereu sub uriașul palmier în ghiveci de pe veranda din spate, și am descuiat singuri.

Am inspirat aroma de mere și dovleac din casă, întipărindu-mi parfumul în memorie. Mama lui Stacey avea o slăbiciune pentru odorizantele de cameră care se băgau în priză și care făceau ca locuința ei să miroasă mereu precum o după-amiază caldă de toamnă.

Roth a intrat după mine și am avut o bănuială că-mi studia fundul. Hainele pe care el și Cayman mi le „cumpăraseră“ nu erau dintre cele pe care le-aș fi purtat în mod obișnuit. Rochii, blugi strâmți (pe care nu puteam să-i îmbrac decât stând întinsă pe pat), pantaloni de piele și o droaie de pulovere mulate.

În ziua aia aveam pe mine o pereche de jeanși albi și un pulover negru, care mă făceau să mă simt ca și cum aș mai fi avut doar câteva secunde până să mă dezbrac și să găsesc cea mai apropiată bară.

M-am uitat peste umăr, iar Roth a ridicat o sprânceană, săltându-și un colț al buzelor.

– Poți să mergi în fața mea?

El a chicotit zgomotos.

– Nu în viața asta.

I-am azvârlit o scurtă privire urâtă și m-am grăbit să intru în living. Stacey urma să ajungă dintr-o clipă în alta și, cu puțin noroc, avea să fie însoțită de Sam. Și eu, și Roth ne gândiserăm că era mai sigur pentru ea să nu-i spunem despre

vizita mea. De șase ori dăduserăm târcoale cartierului, înainte de a parca la trei străzi distanță. Lui Roth i se păruse că Porsche-ul lui sărea prea tare în ochi, așa că împrumutase mașina lui Cayman. Care era un Mustang, model vechi. Mda, foarte discret!

M-am așezat pe marginea canapelei și mi-am încleștat mâinile. Roth zăbovea în preajma șemineului de piatră, alimentat cu gaz.

– Vrei să fim obraznici și să ne pupăm pe canapeaua lor?

Am rămas cu gura căscată.

– Sau putem să ne giugiulim pe blatul din bucătărie, a continuat el, făcându-mi cu ochiul. Desigur, dormitoarele nu ne-ar face doar obraznici, ci și foarte murdari.

Obrajii mi s-au înfierbântat, și el a izbucnit în râs.

– Ar trebui să-ți vezi fața!

– Ești un pervers, am spus, luptându-mă să nu zâmbesc.

Roth a ridicat din umeri.

– Dintre toate felurile în care pot fi făcut de cineva, ăsta nu-i nici pe departe cel mai rău.

– Și probabil e cel mai adevărat, am bombănit.

El a râs iar.

Am auzit ușa din față deschizându-se și m-am ridicat, clătinându-mă, de pe canapea. Am dat să înaintez, însă Roth mi-a luat-o înainte. Până să apuc eu să fac un pas, el era deja în ușa livingului.

Stacey a țipat de pe hol.

– Ce…? Roth, m-ai speriat de moarte!

– Scuze, a zis el cu glas mieros și tărăgănat.

– Unde-ai fost? Unde-i Layla? Cum ai…? Vocea i s-a stins când a ajuns în pragul încăperii.

Am zâmbit la vederea ei și picioarele mi s-au înmuiat brusc. Era din pricina ușurării… o dulce și frumoasă ușurare. Aura lui Stacey se găsea la locul ei, ca întotdeauna, având o blândă nuanță de verde. Nu era câtuși de puțin un suflet pur, dar nu pățise

nimic. Nu înțelegeam cum, de vreme ce fusesem permanent în contact cu ea, dar prietena mea era normală, și altceva nu mai conta.

Când a dat cu ochii de mine, Stacey și-a lăsat ghiozdanul să cadă cu o bufnitură pe podea.

– O, Doamne, Layla, unde-ai fost? Mi-am făcut atâtea griji! S-a repezit în față, dar am ridicat o mână, ca s-o țin la distanță. Ea s-a oprit brusc. Ce-i?

– Nu te apropia prea tare. Sunt… mă rog, nu sunt convinsă că nu-i periculos pentru tine.

Ea s-a încruntat, uitându-se mai întâi la Roth, apoi la mine.

– De ce n-aș fi în siguranță lângă tine? Și unde naiba ați fost? Toată lumea s-a impacientat. Sam crede că ați fost răpiți de oamenii ăia de la biserică, iar Zayne și-a…

– Ce-i cu Zayne? a întrerupt-o Roth, apropiindu-se de ea. Vocea îi scăzuse și încordarea îi radia din tot corpul.

Stacey a căscat ochii mari și a făcut un pas înapoi. A înghițit în sec.

– A trecut pe aici de câteva ori, întrebând dacă am primit vreo veste de la Layla. Atât.

Inima mi se zbătea în piept precum un animal sălbatic ce încearcă să scape dintr-o cușcă.

– Cum… arăta OK?

Prietena mea a părut și mai nedumerită de întrebare.

– Arăta normal. Doar foarte supărat și îngrijorat. La fel ca mine. Ochii i-au fugit spre Roth. Ce se întâmplă, copii?

– Când a fost Zayne ultima oară pe aici? Faptul că Roth nu-l numea „Bolovanul“ dovedea cât de cruntă era situația.

– A trecut ieri, cam pe la ora asta. Mă vizitează în fiecare zi, de când…

Roth a tras o înjurătură și s-a răsucit spre mine.

– Ţi-am zis eu că-i o idee proastă. Trebuie să plecăm.

– Stai! a țipat Stacey, bătând din picior. Nu pleacă nimeni nicăieri până nu-mi spune și mie cineva ce se petrece!

– Avem timp, i-am zis lui Roth. Nimeni nu dărâmă uși taman acum.

– Ba da, taman acum. Demonul s-a întors cu fața spre mine, ținându-și umerii țepeni. Știu că nu vrei să crezi, și cu toate că nu-l văd în stare să te rănească intenționat, nu pot spune același lucru despre ăilalți care se țin după el. Și care probabil îl urmăresc de fiecare dată când vine aici.

– Ba cred, Roth! Nu sunt proastă. Știu că trebuie să plecăm curând, dar Stacey merită să afle ce se întâmplă.

– Corect, ce mama naibii! a intervenit ea, cu glas ascuțit. Prinț Moștenitor sau nu, ce-ar fi să iei loc și să taci Dracului?

Roth și-a înălțat sprâncenele pe frunte, apoi a râs.

– Norocul tău că mi-ești simpatică!

– Tuturor le sunt simpatică, i-a dat replica Stacey. Pe urmă a tras aer în piept și s-a uitat la mine. Ce s-a întâmplat?

– Poate ar fi bine să stai jos, dacă vrei să auzi, i-am sugerat.

Preț de o clipă a părut că vrea să obiecteze, dar până la urmă s-a așezat. I-am oferit un scurt rezumat al celor petrecute, fără să dau prea multe amănunte privind părțile cu statul în cușcă și torturatul. Nu erau amintiri pe care să vreau să le retrăiesc. Când am terminat, Stacey era palidă și tulburată.

– Doamne, Layla, nu… nu știu ce să spun. Îmi vine să te îmbrățișez, dar o s-o iei razna dacă mă apropii așa de tare, nu?

Mi-am mușcat buza.

– Nu știu exact cum îi infectez pe oameni, dar trebuie… trebuie să fie vina mea.

Ochii ei închiși la culoare s-au umplut de lacrimi.

– Nu. Refuz să cred așa ceva. Nu ești tu de vină, chiar dacă n-ai habar cum se întâmplă.

I-am zâmbit, dorindu-mi din suflet s-o îmbrățișez.

– Mulțumesc, dar…

Stacey a scuturat din cap.

– N-are nicio noimă. Eu de ce nu sunt infectată? Ori Sam? Cu noi stai mai mult decât cu oricine altcineva.

– Nu știm, a zis Roth. Dar va trebui să încercăm să aflăm.

Trecându-și dosul palmelor pe sub ochi, ea și-a tras nasul, după care și-a lăsat mâinile să-i cadă în poală.

– Ce-o să faci? Nu poți să pleci pur și simplu.

Mă durea stomacul.

– Trebuie, Stacey! Măcar până când mă lămuresc cum fac asta.

– Cum rămâne cu școala? N-o să absolvi. Liceul, Layla!

– Cred că își dă seama, a replicat sec Roth. Dar mersi că ne-ai atras atenția.

Buzele ei tremurau.

– Îmi pare rău, dar pur și simplu e important. Ce-o să faci cu viața ta? Cum o să…

– O să se descurce, a spus Roth cu hotărâre.

Eu am oftat.

– Încă n-am idee. Poate reușesc să-mi iau bacalaureatul și să urmez niște cursuri universitare online, până mă lămuresc cum stă treaba.

Stacey s-a ridicat de pe fotoliu, scuturând din cap.

– Nu-i cinstit.

Nu, nu era. Prietena mea a început să se plimbe încolo și încoace.

– Trebuie să fie ceva ce putem face. N-are cum să fie singura ta…

Corpul lui Roth a devenit rigid, ca și cum i s-ar fi turnat beton pe șira spinării. A tras o înjurătură și s-a repezit la mine. Eu deja sărisem în picioare,

pentru că un singur lucru i-ar fi putut provoca o asemenea reacție.

– Ce-i? a întrebat Stacey, privind în jur.

– E un Gardian prin preajmă. Pe aproape, a răspuns Roth.

Mâinile mi s-au încleștat, în vreme ce electricitatea statică îmi dansa pe piele.

– La ce oră ziceai că vine Zayne de obicei?

– Cam pe la ora asta, poate un pic mai târziu.

Stacey a deschis larg ochii.

– El niciodată nu ți-ar face vreun rău, Layla.

– Știu, am răspuns, și am sperat să avem amândouă dreptate. Habar n-aveam care mai era părerea lui Zayne despre mine acum, după ce-l rănisem. Un Gardian o să-și dea seama că suntem aici. O să ne simtă.

Roth s-a întors și chipul i s-a înăsprit.

– Asta o să…

O ușă s-a dat de perete, iar Stacey a scos un strigăt. Zgomotul venise din fundul casei, dinspre aceeași intrare pe care o folosiserăm și noi, dar pe care o *încuiaserăm* în urma noastră, ca și cum am fi fost urmăriți până drept în prag. Totuși, eu știam că Zayne era ridicol de îndemânatic în materie de spart broaște. Însă am înțeles că el era. Un parfum slab de iarnă mentolată îmi gâdila simțurile.

Roth s-a pus brusc în fața mea, dar l-am ocolit. N-aveam de gând să mă fac mică sau să mă ascund. Tocmai când inima îmi sărea în gât, o umbră a căzut peste pragul livingului, și acolo și-a făcut apariția Zayne.

Am avut impresia că, și dacă în cameră s-ar fi aflat o sută de persoane, el tot m-ar fi găsit imediat. Privirea i s-a înlănțuit de a mea și primul lucru pe care l-am observat a fost aura lui. Rămăsese albă și frumoasă, dar își pierduse un pic din strălucire, ca un bec pe cale să se ardă. Și el arăta groaznic.

Dâre negre i se strecurau pe sub ochi, precum niște vagi pete de cerneală. Barba nerasă îi

acoperea obrajii, de obicei netezi, și maxilarul îi era crispat. Eu îi făcusem toate astea când îi luasem o bucățică din suflet?

Zayne a făcut un pas spre mine, dar s-a împiedicat, și parcă n-a mai fost în stare să înainteze.

– Layla, a spus el, și cuvântul a părut frânt, ca un arc ce se rupe. O parte din încordare i-a părăsit trupul. Umerii i s-au lăsat.

– Ai fost urmărit? l-a întrebat Roth.

Zayne nu făcea decât să mă fixeze, alb la față și umflându-și pieptul în ritmul răsuflării adânci. Roth a scos un mârâit gutural.

– Ai fost urmărit?

Stacey a făcut un sănătos pas în spate.

– Simt că trebuie să mă dau la o parte.

Zayne a scuturat din cap.

– Nu.

Răspunsul lui nu i-a adus niciun pic de ușurare lui Roth.

– Cum poți fi sigur?

– Ei n-au niciun motiv să mă urmărească, a spus Gardianul, apoi a clipit. Doamne, Layla, eu… îmi pare foarte rău!

Uluită, mi-am dus o mână la piept.

– De ce ți-ai cere tu scuze? Eu te-am…

– Știu ce ți-au făcut. Zayne s-a uitat în sfârșit la Roth. Indiferent cum ai procedat, indiferent cum ai ajutat-o, îți mulțumesc. Niciodată n-o să te pot răsplăti pentru asta. Niciodată!

Uau!

Până și Roth a părut puțin descumpănit de vorbele Gardianului. N-a urmat nicio replică șmecheră. Demonul s-a mulțumit să dea din cap, după care Zayne și-a îndreptat din nou privirea în direcția mea. A scuturat din cap, și mie mi s-a strâns inima.

O bătaie în ușa din față mi-a zbârlit părul de pe ceafă.

– Nu poate fi un Gardian, nu? a întrebat Stacey. Mă îndoiesc că ei bat la ușă, corect?

Zayne nu și-a dezlipit de mine ochii lui de un albastru strălucitor.

– Nu bat la ușă, dar vă spun că n-am fost urmărit. Ei cred… cred că ea e moartă.

Roth și-a curbat buzele, scoțându-și la iveală colții. A pornit către Zayne, și mi-am dat seama că, deși nu îl găsea vinovat de cele întâmplate, voia să se răzbune vărsând sânge. Sângele oricărui Gardian.

M-am întins în față și l-am apucat de braț.

– Nu. Știi că nu-i vina lui. Nu te bate cu el. Te rog!

Demonul l-a măsurat pe Zayne din cap până în picioare, ca și cum ar fi vrut să picteze cu măruntaiele lui, apoi s-a întors într-o parte și s-a aplecat astfel încât, atunci când a vorbit, răsuflarea să-i joace pe tâmpla mea.

– Numai pentru că m-ai rugat tu. Numai din cauza asta.

Zayne a închis ochii. Bătăile în ușă au reînceput.

– Ăă, eu mă duc să deschid, a spus Stacey, după care a mimat cuvântul „jenant".

Roth s-a smuls din strânsoarea mâinii mele.

– Vin cu tine. Când a trecut semeț pe lângă Zayne, i-a azvârlit o privire amenințătoare. Nu mă face să regret că te las să respiri în continuare! Un mușchi i-a tresărit în dreptul maxilarului, dar Zayne și-a ținut buzele ferecate.

După ce Roth și Stacey au ieșit pe hol, am luat o gură de aer care nu-mi era necesară.

– Nu… nu știu ce să zic, am murmurat, strângându-mi brațele în jurul taliei. Dar îmi pare rău că te-am rănit. N-am vrut. Știu că asta nu îndreaptă lucrurile, pentru că ceea ce am făcut eu a fost așa de…

– Termină! a spus Zayne, și glasul i s-a frânt. Termină cu scuzele, Layla! Tu nu ești vinovată de nimic din ce s-a întâmplat. Nu pricep. S-au

petrecut atâtea… S-a întrerupt și a făcut un pas înainte. Nu-mi pasă ce mi-ai făcut sau ce s-a întâmplat, dar nu ești vinovată. Nu poți fi.

– Zayne! am șoptit, de fapt am implorat.

– Există un duh în casă, a continuat el, moment în care am clipit, neștiind sigur dacă-l auzisem corect. E Petr. Geoff l-a surprins pe camerele de supraveghere, la puțină vreme după ce… Doamne, după ce clanul meu (clanul tău) ți-a făcut… A înghițit cu greu, și pot să jur că ochii i s-au umezit. Ei te cred moartă. Nici măcar Nicolai nu era încrezător că l-a adus la timp pe Roth, dar eu am știut că trăiești. Altfel aș fi simțit-o aici. Și-a izbit pieptul cu mâna. Mi-aș fi dat seama dacă ar fi dispărut o parte din inima mea.

Am inspirat cu putere, în vreme ce vocile din hol se apropiau, iar Stacey și Roth intrau în cameră. În urma lor venea un Sam înalt și suplu. În clipa aceea aerul mi-a țâșnit afară din plămâni, de parcă cineva mi-ar fi tras, din cădere, un șut în piept.

Genunchii au început să-mi tremure când am făcut un pas înapoi, iar creierul meu a refuzat să analizeze ceea ce vedeam, dar nu puteam nega. Sub coaste, inima mi-a plesnit și a rămas larg deschisă.

Zayne s-a încruntat, îndreptându-și atenția spre mine.

– Layla?

Camera se învârtea puțin. Eram vag conștientă de felul în care Roth se mișca, înclinându-și trupul către al meu, astfel încât să-mi stea alături, însă fiecare strop din ființa mea se concentra asupra lui Sam.

Acesta stătea în prag și își lăsase capul într-o parte, cu un aer greu de citit și puțin curios. Totul la el arăta normal. Normal după standardele „noului Sam“: păr răvășit într-un fel artistic, haine stilate și o strălucitoare încredere în sine, pe care o

purta ca pe niște jeanși scumpi, de firmă. Sam se schimbase.

Dar nu arăta câtuși de puțin firesc.

Zâmbetul i s-a lățit, făcându-i ochii să sclipească.

– Layla? Ești OK? Acum, tonul vocii lui mă făcea să mă simt ca și cum cineva și-ar fi plimbat unghiile pe pielea mea. Am tras aer în piept și, dintr-odată, oh, Dumnezeule, dintr-odată am înțeles! Totul avea sens într-un fel care mă îngrețoșa. Pur și simplu nu fusesem în stare să văd până atunci.

– Știu, am șoptit, îngrozită.

Nedumerirea s-a întipărit pe chipul lui Stacey, care și-a încrucișat brațele la piept.

– Ce știi?

– Ah! a gângurit Sam. Se face lumină. Era și timpul, pentru că începeam să mă îndoiesc la modul serios de inteligența ta, *soro*.

Un val de gheață a răbufnit în cameră când Roth a priceput și a scos un mârâit din fundul gâtului. Sam și-a aruncat privirea spre locul în care se afla demonul, dar a părut complet netulburat de violența pe care o emana Prințul Moștenitor. Eu, însă, eram copleșită, iar dacă mai devreme crezusem că lumea mi se prăbușise, mă înșelasem. Acum mi se făcea țăndări.

El nu avea nicio aură împrejurul lui. Nimic. La fel ca Roth și toți ceilalți demoni, era înconjurat doar de un mare spațiu gol. Dar în cazul lui Roth te-ai fi așteptat la așa ceva. Nu și în cazul lui Sam.

Sam n-avea suflet.

Oh, dar nu numai atât! Un om nu-și pierdea pur și simplu sufletul. Ori avea unul, ori n-avea, iar dacă n-avea, era mort. Era duh. Numai o ființă inumană putea să etaleze acea lucire neînsuflețită. Sau un posedat.

Zayne tocmai îmi spusese că fusese găsit un duh în tabără. Petr făcuse toate acele fapte. Nu eu. Cuvintele cotoroanței au reieșit și ele la suprafață.

Interpretaserăm greșit spusele ei. Ceea ce căutam *fusese* tot timpul drept în fața noastră și fusese o persoană aflată mereu în preajma mea, cineva care, cel mai probabil, intrase în contact cu aceiași oameni ca mine. La un moment dat chiar eu zisesem, când descoperisem moartea femeii din Palisades, că singura variantă plauzibilă era ca Lilinul să mă fi urmărit peste tot. Dar respinsesem ideea, crezând imediat tot ce era mai rău despre mine însămi.

Ritualul făcut de Paimon în acea noapte, care acum părea foarte îndepărtată, funcționase. Virginitatea mea nu fusese niciodată cheia vrăjii. Cayman pusese degetul pe rană când explicase că nu era nevoie decât de un păcat carnal. Sângele meu se vărsase în acea noapte și îmbibase podeaua, iar la subsolul școlii se aflase un cocon care făcea parte din ritual. Sângele meu trebuia să se verse.

Bambi îmi influențase abilitățile, dar numai în bine, mi-am dat eu seama. Ea nu mă făcuse să sorb suflete doar stând pe lângă alte persoane. Mă ajutase, fiindcă toate grozăviile n-avuseseră legătură cu mine. Și totuși nu simțeam nicio ușurare.

– Toată lumea, inclusiv clanul tău și *iubirile* vieții tale, te-a crezut vinovată. Sam a început să râdă, iar râsul ăla semăna cu al lui. *Era* al lui, dar ceea ce se afla dincolo de înfățișarea lui nu mai era băiatul pe care-l cunoșteam. Până și tu te-ai crezut răspunzătoare. Ceea ce, de fapt, e oarecum trist. Duce neîncrederea în sine la un cu totul alt nivel.

– Sam! a exclamat Stacey, apăsându-și sânii cu mâna.

Obrajii i se goliseră de sânge. Despre ce vorbești?

Pupilele lui s-au scurs peste irisuri, transformându-i ochii în două cioburi de obsidian. Trăsăturile i-au rămas neschimbate. Nu. Sam nu-și pierduse sufletul. Nu era posedat. Se întâmpla ceva

mai rău de atât, pentru că cel care stătea în fața noastră nu mai era Sam. Nu mai fusese de ceva vreme.

Sam era Lilinul.

„ÎMI DAI VOIE?“

Layla chiar fugise de mine.

Am rămas cu privirea ațintită spre ușă, înăbușindu-mi pornirea instinctivă de o lua la goană după ea. Dorința de bază era acolo, parte din natura mea, căci asta făceam noi, Gardienii, când ceva fugea de noi, însă exista un motiv mult mai puternic pentru nevoia mea, și el n-avea nicio legătură cu ce eram eu.

Sau cu ce era Layla.

Și realmente nu mă interesa ce făcuse ea în acel moment în biroul tatălui meu.

De fapt, Layla nu fugise de mine, ci mă părăsise. Nu-mi plăcea, și nu-mi aminteam o vreme în care ea să mai fi făcut așa ceva. Nu înainte de el, înainte să apară Roth în peisaj.

Da, nu-mi plăcea nimic din porcăria asta.

Mi-am dat la o parte părul de pe față și am răsuflat zgomotos în camera tăcută. Imaginea Laylei purtând doar un sutien a prins contur în mintea mea aproape fără niciun efort. La fel ca în fiecare nenorocită de secundă, începând din ziua în care o văzusem.

Doamne, fusese… Era superbă. Nu că aș fi avut nevoie s-o văd *așa*, ca să-mi dau seama. Îmi dădusem seama de multă vreme.

Privirea mi-a zburat spre tavan. Nu mi-au trebuit nici cinci secunde ca să ajung din birou în dormitorul ei. N-am bătut la ușă, doar am împins ușa în lături și iat-o. O sincronizare perfectă.

Excluzând puloverul și șosetele, n-avea pe ea nimic altceva în afară de niște pantaloni scurți și un maiou subțire, care ar fi trebuit scos în afara legii. Căldura mi s-a întețit pe sub piele în timp ce o studiam, dar nu așa cum se întâmpla înainte să mă transform. A, nu, asta era o cu totul altă fierbințeală! Una mai intensă și mai profundă.

Am intrat și mi-am încrucișat brațele la piept. Mâinile i-au tresărit ca și cum ar fi vrut să și le

miște.

– Acum ce mai vrei?

Înflăcărarea din tonul ei nu era cu adevărat dojenitoare. Părea mai degrabă… tulburată. Uimirea stăruia în aerul dimprejurul ei și asta mă nedumerea.

– Nimic, am spus și, înainte să mă pot opri, m-am apropiat cu pași mari de pat și m-am trântit pe el. M-am întins și am lovit cu palma locul de lângă mine, în vreme ce inima îmi bubuia în piept. Vino încoace!

– Zayne…? Tulburarea îi creștea pe măsură ce se uita la mine, cu buzele ei trandafirii ușor despărțite. Ești enervant în noaptea asta.

Eram. O știam perfect, dar nu puteam… nu mai puteam să mă țin departe, și mă săturasem al naibii de tare să mă străduiesc.

– Tu ești enervantă în fiecare noapte. Am plesnit iar patul.Nu te mai purta așa ciudat, Layla! Când am văzut că nu se clintește, am ridicat din sprâncene. Vii?

Cinci secunde. Dacă nu avea să se miște în cinci secunde, urma să plec.

Layla s-a mișcat.

Expirând încet, s-a urcat în pat lângă mine și, brusc, mi-a venit greu să înghit. Mai făcusem asta de un milion de ori, însă noaptea aia părea altfel. Totul se schimbase.

Simțeam nevoia să-mi limpezesc gândurile.

– Mișto pantaloni scurți, i-am zis.

– Ai putea să nu vorbești?

Am izbucnit într-un râs ușor.

– Ce mai dispoziție ai în noaptea asta! E din cauza aluatului pentru fursecuri?

Layla s-a rostogolit pe o parte și gurile noastre s-au oprit una în dreptul celeilalte. Arareori își îngăduia să se apropie atât de mult, și m-am întrebat dacă era conștientă c-o făcuse. Mi-am înălțat ochii spre ea și privirile ni s-au întâlnit, rămânând agățate una de cealaltă.

Pe neașteptate, mi-am amintit primul moment în care îmi dădusem seama că sentimentele mele pentru Layla erau mai profunde decât intenționase tatăl meu. Decât și-ar fi dorit întregul clan. Se întâmplase pe 23 martie, în seara în care exersaserăm tehnicile de eschivare în sălile de sub tabără. Ea fusese tot timpul neatentă. O știam, pentru că se tot uitase țintă la… ei bine, la gura mea, în vreme ce eu o instruiam. Înțelesesem de mai demult că mă privea altfel și făcusem tot posibilul să nu mă gândesc la subiect, să nu-i recunosc existența și să nu mă ocup de el, deoarece mi se părea o greșeală. Nu fiindcă ea ar fi fost pe jumătate demon sau din pricina abilităților pe care le avea, ci pentru că mereu fusesem răspunzător de siguranța ei. Iar deloc subtilele ei priviri stăruitoare și felul în care se înroșea uneori nu erau niște indicii sigure.

Dar, după antrenament, a făcut un gest pe care-l mai repetase de o mie de ori. Și-a împletit degetele cu ale mele și m-a strâns, iar când ochii ni s-au întâlnit, nici măcar n-am realizat ce se întâmplă. În doar câteva secunde mi s-a derulat în minte toată viața noastră, recapitulând trecutul nostru comun. Și, când am strâns-o la rândul meu de mână, nu m-am gândit la nimic altceva în afara asemănării dintre acea mică apăsare și un sărut. Iar senzația m-a speriat de moarte, căci în clipa respectivă mi-am dorit sărutul.

Trecuseră aproape doi ani de atunci.

Și încă mi-l doream.

Layla s-a desprins de mine și s-a întors pe spate. Oare îl simțise între noi? Trecutul nostru? Felul în care viitorul ni se schimba și niciunul dintre noi (nici tatăl meu, nici clanul, nici altcineva) nu putea să se împotrivească? Oare simțise că nici Roth n-avea cum să se împotrivească? Sau viitorul *se schimbase* deja, cel puțin pentru ea?

Panica mi-a inundat numaidecât pieptul. Dacă, într-adevăr, pentru ea viitorul se schimbase, din

cauza lui? Dacă era prea târziu? Oricât de mult aș fi detestat simpla idee, o parte din mine putea să înțeleagă. Poate că așteptasem prea mult. Considerasem că mi se cuvin atracția ei față de mine, frumusețea, bunătatea, neclintita ei încredere în mine. Toate mi se păruseră de la sine înțelese.

Aveam gura uscată.

– Ce se întâmplă, Layla-gândăcel?

– Nimic, a spus ea, abia șoptit.

– Prostii! M-am răsucit pe un braț, ridicându-l, astfel încât s-o pot privi. Proastă mișcare. Sau poate una bună. N-a rămas mai deloc spațiu între noi și privirea mi-a alunecat peste obrajii ei îmbujorați, urmărind roșeața înspre decolteul adânc al maioului cu care era îmbrăcată. Mă furnicau degetele din pricina nevoii de a o atinge, de a…

Am clipit, și ceața mi s-a risipit de pe ochi, arătându-mi că vederea nu mă înșelase. Nu era prima oară când remarcam că lui Bambi îi plăcea să-și pună capul într-un loc în care spiritul demonic n-avea ce căuta.

Unde mai pui că nu era prima oară când mă trezeam invidiindu-l pe numitul spirit demonic, și cât de aiurea era asta?

În mod ciudat, însă, când am urmărit curbura șarpelui (curbura sânului ei), n-am putut să neg frumusețea blestematului ăluia de tatuaj.

– Îi place mult să-și pună capul acolo, nu?

Până și eu mi-am auzit vocea îngroșată.

– Cred că e un loc moale pentru ea. Layla a inspirat brusc, umflându-și pieptul și ademenindu-mă mai tare. Doamne! a gemut. Uneori ar trebui să…

I-am apăsat bărbia cu vârful degetului și o foame intensă s-a iscat înăuntrul meu, sfâșiindu-mi mușchii și pielea. Forța nevoii de a o atinge mă neliniștea.

– Ar fi logic. Aș fi vrut să… La naiba, știam eu ce-aș fi vrut. Pun pariu că e un… loc moale.

Străduindu-mă să mă uit în altă parte, m-am concentrat asupra lanțului și a inelului ce i se odihneau pe pielea înfierbântată. Mi-am lăsat mâna în jos, plimbându-mi degetul peste contururile reci. De ce păstrezi lănțișorul ăsta?

A trecut o clipă.

– Nu… nu știu.

Minciună. Știam de ce-l păstra. O lega de mama ei. Și o lega de pacostea aia ticăloasă de prinț. „El n-are loc aici“, am decis, în timp ce înaintam pe lungimea lanțului, împrejurul oaselor ei delicate, și mai jos, spre suprafața netedă a inelului. M-am oprit un moment, căci pulsul îmi zvâcnea prea tare.

Ce-am făcut în continuare n-a fost cea mai deșteaptă treabă. Eram convins că afurisitul ăla de șarpe nu prinsese drag de mine, dar n-am mai avut niciun control când degetul mi-a patinat pe pielea Laylei și s-a dus drept lângă capul lui Bambi.

Pe jumătate așteptându-mă ca spiritul să se ridice de pe trupul Laylei și să mă muște de față, am rămas uimit când Bambi s-a mișcat și s-a târât înspre atingerea mea.

Atunci mi-am dat seama că pe ea o atingeam, atingeam spiritul demonic, și pielea mi-a luat foc. Un fior și-a croit drum în sus, peste contururile încordate ale corpului meu, în timp ce eu îmi ridicam privirea spre a ei. Ochii ăia deschiși la culoare, care nu-mi dădeau pace, m-au vrăjit. O făcuseră deja de multă vreme, dar acum vedeam în ei ceva ce nu mai zărisem niciodată: o flacără. Am trecut pe lângă nările șarpelui, surprins de textura tatuajului. Și asta m-a… zăpăcit, smulgându-mi un mic surâs. Nu era vorba atât despre asprimea ei, cât despre faptul că, indiscutabil, o simțeam pe șerpoaică acolo, o ființă complet separată, lipită de pielea Laylei.

– Nu se simte cum credeam. Pielea e doar puțin ridicată, dar, de fapt, seamănă cu un tatuaj. Mă apucase nevoia să fac observația, care probabil era la fel de stupidă ca datul cu capul de perete, pentru

că Layla cu siguranță știa deja. Cu siguranță își mai atinsese tatuajul până atunci.

Mi-am înghițit un geamăt, în vreme ce și acea imagine prindea rădăcini. Încă una pe care nu aveam să mi-o mai scot vreodată din cap. Genele Laylei s-au înălțat și buzele ei s-au desfăcut mai mult. Pe Dumnezeul meu și pe toți demonii din iad, știam că gura ei trebuia să fie cel mai dulce lucru din lume!

– Îi place?

După o secundă, Layla a dat din cap în semn de încuviințare. Următoarele cuvinte mi-au zburat pe gură cât ai clipi.

– Dar ție?

Ea și-a deschis brusc ochii și s-a uitat la mine cum îi urmam curbura reptilei peste umflătura sânului ei, către dantela fragilă de la marginea maioului.

Voiam… ba nu, aveam nevoie s-o văd toată, tot ce era Layla acum, dar am așteptat. Mă gândeam că pretenția mea ar cam fi pus toate cărțile pe masă. Dacă Layla ar fi fost de acord, atunci n-ar fi avut cum să nu afle ce simțeam pentru ea, adică ceva ce nu mai simțisem cu adevărat pentru nimeni altcineva până atunci. Sigur, cunoscusem senzația tăioasă a poftei trupești, dar în ceea ce o privea pe Layla, pofta se împletea cu ceva mult mai puternic.

Dar dacă ea avea să mă refuze, atunci urma să plec Dracului de acolo. Oricât de mult m-ar fi durut, mi-am jurat că o s-o fac.

Layla nu m-a refuzat.

– Da.

Fusese doar o șoaptă, dar simțurile mele o percepuseră ca pe un tunet care-mi zguduise fiecare celulă și fiecare organ. Am inspirat adânc, incapabil să mai aștept. Ca un copil care s-a zgâit săptămâni întregi la cadourile de sub pomul de Crăciun, nu mai puteam să-mi țin în frâu nerăbdarea. M-am uitat în ochii ei, căutând orice urmă de ezitare, când am întrebat:

– Pot să-i văd și restul corpului?

Ea a deschis gura, dar n-a scos niciun sunet, și un lung, chinuitor moment s-a scurs între noi, înainte ca Layla să dea din cap.

Era dimineața de Crăciun, fir-ar să fie!

Îmi tremura mâna când am întins-o către o bretea, sperând ca ea să nu observe. I-am tras breteaua până la încheietura mâinii, rămânând cu ochii ațintiți la ceea ce făceam, amânând lucrul pe care mi-l doream cu disperare. Am coborât și a doua bretea până la încheietura subțire a mâinii ei, apoi am înălțat o rugă de mulțumire și mi-am mutat privirea înfrigurată.

Aerul mi-a ieșit tot deodată din plămâni și brațul mi s-a înmuiat brusc, ca și cum n-aș mai fi putut să stau ridicat pentru multă vreme. Urmăream conturul lui Bambi, dar, de fapt, nu pe ea o vedeam. O vedeam pe Layla, întipărindu-mi în memorie fiecare superb centimetru pătrat.

– Layla… Asta a fost tot ce-am putut să zic. În viața mea nu mai văzusem asemenea frumusețe. Tatuajul demonic și raiul reprezentat de trupul Laylei alcătuiau o combinație uluitoare.

Incapabil să mă opresc, am continuat să cobor pe cărarea lui Bambi, peste cea mai dulce umflătură. Layla s-a mișcat, arcuindu-și spatele, pe măsură ce eu străbăteam lungimea șarpelui, tocmai până acolo unde corpul acestuia se încolăcea împrejurul coastelor Laylei. Între atingerea ei, sunetul gingaș pe care-l scosese și felul în care se ridicase, împingându-și umerii în salteaua patului, urma să-mi pierd naibii mințile.

Cui îi păsa?

Deja îmi pierdusem inima și sufletul pentru Layla.

Mulțumiri

Layla și gașca ei n-ar fi aici fără extraordinarele puteri editoriale pe care le are Margo Lipschultz, fără Natashya Wilson, redactor-coordonator, fără Jennifer Abbots, cel mai tare agent de publicitate, și fără minunata echipă, de la redactori la vânzători de carte, aflată în spatele seriei Harlequin TEEN. Vă mulțumesc!

Îi mulțumesc lui K.P. Simmon, pentru că e al doilea cel mai tare agent de publicitate și lui Stacey Morgan, pentru că-mi ține capul pe umeri. Agentei mele fenomenal de fenomenale, Kevan Lyon – ești bestială! Și lui Taryn Fagerness, și lui Brandy Rivers – voi mă lăsați cu gura căscată.

Următorii oameni mi-au fost alături, într-un fel sau altul, și probabil aș fi luat-o razna dacă n-ar fi fost: Laura Kaye, Molly McAdams, Tiffany King, Tiffany Snow, Lesa Rodrigues, Dawn Ransom, Jen Fisher, Vi (Vee!), Sophie Jordan și, uau!, aș putea s-o țin tot așa, dar sunt sigură că lumea ar începe să se plictisească.

La urmă, dar în primul rând, le mulțumesc cititorilor. Fără voi, nimic din toate astea n-ar fi fost posibil. Deloc.

Jennifer L. Armentrout

Mai rece ca gheața

Jennifer L. Armentrout

Mai rece ca gheața

Jennifer L. Armentrout

Mai rece ca gheața

Mai rece ca gheața

Jennifer L. Armentrout

Jennifer L. Armentrout

Mai rece ca gheața

Mai rece ca gheața

Jennifer L. Armentrout

Mai rece ca gheața

Mai rece ca gheața

Jennifer L. Armentrout

MAI RECE CA GHEAȚA
JENNIFER L. ARMENTROUT
MAI RECE CA GHEAȚA
MAI RECE CA GHEAȚA
JENNIFER L. ARMENTROUT
MAI RECE CA GHEAȚA
JENNIFER L. ARMENTROUT
MAI RECE CA GHEAȚA

Table of Contents

Table of Contents